Một nửa đích thực

JOHN MARRS

LY CA *dịch*

nhã nam NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Bấy lâu nay, kiếm tìm một người tri kỷ, là mảnh ghép hoàn hảo cho cuộc đời ta là điều không phải dễ dàng. Nhưng giờ đây, nhờ một khám phá khoa học mới, chỉ một xét nghiệm gene đơn giản đã có thể giúp tránh những cuộc tình tan vỡ với đối tượng không phù hợp. Hàng triệu người trên thế giới đã chọn cách này, trong đó có Mandy, Christopher, Jade, Nick và Ellie. Tất cả đều tin rằng mình đã tìm được tình yêu vĩ đại, người có thể đồng hành cùng họ đến cuối cuộc đời. Nhưng liệu mọi chuyện có đơn giản như vậy, khi ngay cả những người tri kỷ cũng có thể cất giấu những bí mật kinh hoàng?

Duyên dáng và độc đáo, *Một nửa đích thực* sẽ khiến bạn không khỏi băn khoăn liệu di truyền có thể thực sự quyết định tình yêu, và liệu một câu chuyện như vậy có thể xảy ra trong tương lai.

"Một cuốn sách tuyệt đối thú vị, vừa lãng mạn vừa đen tối."

- THE SUN

"Với tiết tấu dồn dập, *Một nửa đích thực* là một cuốn tiểu thuyết độc đáo, khó đoán, đồng thời cũng không kém phần kích động và đáng sợ."

- CULTUREFLY

ISBN: 978-604-331-401-4
Giá: 199.000đ

BECOME A MEMBER!
Nhã Nam Reading Club
Mua bán sách giả là giết chết sách thật

Một nửa đích thực

Copyright © John Marrs, 2016

Self-published in 2016 as A Thousand Small Explosions
First published by Del Rey in 2017, Del Rey is part of the Penguin Random House group of companies.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam, 2020.

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Nhà xuất bản là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của nhà xuất bản và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền. Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

JOHN MARRS

Một nửa đích thực

LY CA *dịch*

nhã nam NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

"Yêu hoặc đã từng yêu, thế là đủ. Không nên đòi hỏi thêm gì.
Không còn viên ngọc nào khác ở trong các nếp tối tăm
của cuộc sống đâu."

— *Victor Hugo*, Những người khốn khổ

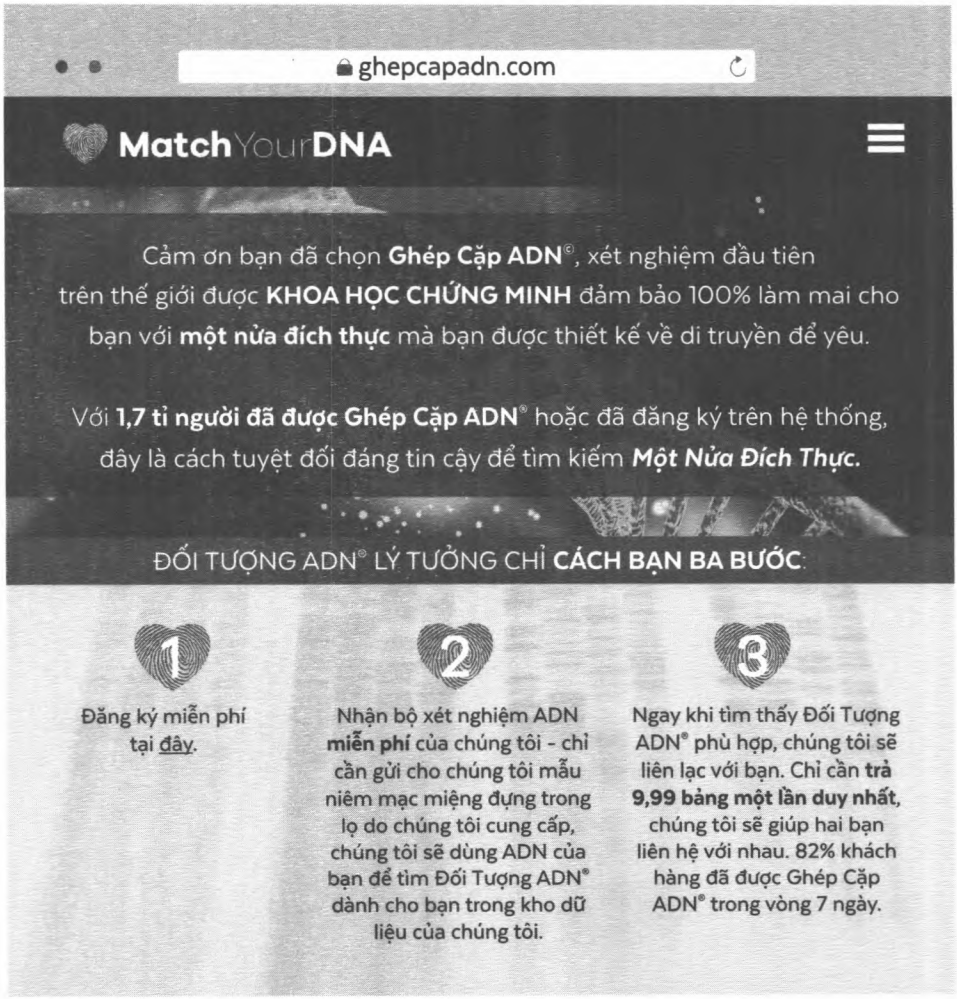

Nếu hiện tại bạn chưa có Đối Tượng ADN - đừng lo lắng!
Mỗi tuần có tới hàng ngàn khách hàng mới gia nhập Ghép Cặp ADN®, và 98% trường hợp được Ghép Cặp ADN® xảy ra trong vòng sáu tháng sau khi đăng ký.

Ghép Cặp ADN® không chịu trách nhiệm cho mọi thương tổn liên quan trực tiếp, gián tiếp hay bắt nguồn từ việc sử dụng dịch vụ này, bao gồm nhưng không giới hạn những điều sau: hủy bỏ quan hệ sẵn có; tổn thương thân thể hoặc tử vong mà không phải do Ghép Cặp ADN® thiếu quan tâm hay xử lý không ổn thỏa.
Xem điều kiện và điều khoản đầy đủ tại đây.

CHƯƠNG 1

MANDY

Mandy nín thở nhìn không chớp mắt vào bức ảnh trên màn hình máy tính.

Người thanh niên cởi trần trong ảnh để tóc ngắn màu nâu nhạt, đứng tạo dáng trên bãi biển với nửa trên bộ đồ lặn lật xuống ngang eo. Màu mắt anh ta là sắc xanh lam vô cùng trong trẻo. Nụ cười tươi tắn để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, và cô gần như có thể nếm được vị nước biển rỏ từ ngực anh ta xuống tấm ván lướt sóng nằm dưới chân.

"Lạy Chúa tôi," cô thầm thì rồi thở ra một hơi dài mà nãy giờ cô vẫn vô thức kìm nén lại. Cô cảm thấy các đầu ngón tay tê ngứa còn mặt thì nóng bừng, tự hỏi nếu cơ thể mình đã phản ứng tới mức này chỉ với một bức ảnh, thì khi gặp mặt trực tiếp nó sẽ còn phản ứng đến đâu.

Cà phê trong cốc nhựa dẻo đã nguội ngắt nhưng cô vẫn uống hết. Cô chụp màn hình rồi lưu bức ảnh vào một thư mục mới tạo trên màn hình desktop có tên "Richard Taylor". Cô liếc quanh văn phòng để kiểm tra xem có ai theo dõi việc cô đang làm trong khoang làm việc của mình hay không, nhưng không ai để ý đến cô cả.

Mandy kéo màn hình xuống để xem những bức ảnh khác trong album "vòng quanh thế giới" trên Facebook của anh ta. Cô nhận thấy rõ ràng anh ta đi đây đi đó nhiều và đã đến những nơi cô mới chỉ thấy trên ti vi hay phim ảnh. Có nhiều ảnh chụp anh ta trong các quán bar, trên các nẻo đường hay trong chùa chiền, tạo dáng bên cột mốc, chiêm ngưỡng những bờ biển rực vàng cùng sóng nước trập trùng. Anh ta hiếm khi đi một mình. Anh ta có vẻ là mẫu người hướng ngoại và cô thích điều đó.

Tò mò, cô lần ngược lại dòng thời gian của anh ta để xem kỹ hơn, từ khi anh ta mới gia nhập mạng xã hội lúc còn là học sinh trung học và trải qua ba năm ở trường đại học. Cả khi anh ta còn là một thiếu niên ngượng ngập, cô vẫn thấy anh ta hấp dẫn.

Sau một tiếng rưỡi dán mắt vào gần như toàn bộ lịch sử của một người lạ mặt điển trai, Mandy chuyển đến trang Twitter của anh ta để xem anh ta thường chia sẻ những gì với thế giới. Nhưng anh ta chỉ thao thao bất tuyệt về thăng trầm của Arsenal trong giải Ngoại hạng Anh, đôi khi xen vào những bài đăng lại về lũ động vật ngã nhào hoặc va vào đồ vật.

Sở thích của cô và anh ta có vẻ rất khác nhau, cô băn khoăn vì sao họ lại được Ghép Cặp ADN với nhau và giữa họ có thể có gì chung. Rồi cô tự nhắc nhở mình rằng cô đã không còn cần lối suy nghĩ không thể thiếu khi dùng các trang web và ứng dụng hẹn hò nữa; Ghép Cặp ADN căn cứ trên sinh học, hóa học và khoa học - không một lĩnh vực nào trong đó là thứ cô có thể hiểu được. Nhưng cô dành trọn niềm tin cho nó; như triệu triệu người khác.

Mandy chuyển sang xem hồ sơ LinkedIn của Richard, nơi tiết lộ rằng từ khi tốt nghiệp đại học Worcester cách đây hai năm, anh ta làm nghề huấn luyện viên cá nhân tại một thị trấn cách cô chừng bốn mươi dặm. Chả trách thân hình anh ta trông săn chắc đến vậy, cô nghĩ, và mường tượng ra cảm giác khi thân hình ấy nằm trên người mình.

Cô đã không bước chân vào phòng tập gym kể từ khi sẩy thai một năm trước, khi các em gái của cô khăng khăng rằng cô nên thôi

than khóc về cuộc hôn nhân thất bại của mình và bắt đầu tập trung vào hồi phục. Họ lôi cô đến một spa thư giãn ở khách sạn gần đó, nơi cô được massage, tẩy lông, chườm đá nóng, tắm nắng và lại massage lần nữa cho đến khi mọi ý nghĩ về người chồng cũ bị bật ra khỏi từng bó cơ vai, cơ lưng căng cứng và từng lỗ chân lông tắc nghẽn. Tiếp theo là trở thành hội viên phòng tập kèm lời hứa rằng cô sẽ duy trì lịch tập luyện mà họ lập ra cho cô. Thúc đẩy mình tập thể dục thường xuyên vẫn chưa trở thành một phần trong thời gian biểu hằng tuần của cô, nhưng cô vẫn đóng phí hội viên.

Cô bắt đầu tưởng tượng con của mình và Richard sẽ trông như thế nào, liệu chúng có thừa hưởng đôi mắt xanh của bố hay sẽ có màu mắt nâu như cô; chúng sẽ có mái tóc tối màu và làn da ô liu như cô hay sẽ có mái tóc nhạt màu và làn da trắng như anh ta. Cô phát hiện mình đang mỉm cười.

"Ai đấy?"

"Lạy Chúa!" cô hét lên. Giọng nói vừa vang lên khiến cô giật thót. "Cậu dọa tớ chết khiếp."

"Thế thì đáng lẽ cậu đừng có xem ảnh khiêu dâm trong giờ làm việc chứ." Olivia toét miệng cười, rồi lấy từ túi kẹo dẻo Haribo ra một viên đưa cho cô. Mandy lắc đầu từ chối.

"Không phải ảnh khiêu dâm, anh ấy là một người bạn cũ."

"Ừ, ừ, sao cũng được. Nhưng nhớ coi chừng Charlie, cậu ta đang nhắm vào số liệu bán hàng của cậu đấy."

Mandy đảo tròn mắt, rồi nhìn đồng hồ ở góc màn hình. Cô nhận ra nếu không bắt tay vào làm việc sớm cô sẽ phải mang việc về nhà làm. Cô nhấn vào nút "x" nho nhỏ màu đỏ ở góc và oán thầm tài khoản Hotmail của mình đã mặc định email xác nhận gửi từ Ghép Cặp ADN là thư rác. Nó đã nằm trong hòm thư rác của cô suốt sáu tuần qua cho đến khi cô tình cờ phát hiện ra nó vào đầu giờ chiều hôm nay.

"Mandy Taylor, vợ của Richard Taylor; hân hạnh được gặp cô," cô thầm thì. Cô nhận ra mình đang lơ đãng xoay một chiếc nhẫn tưởng tượng quanh ngón đeo nhẫn của mình.

CHƯƠNG 2

CHRISTOPHER

Christopher xoay qua xoay lại cho đến khi tìm được một tư thế thoải mái trên chiếc ghế bành.

Hắn chống khuỷu tay vuông góc trên tay vịn rồi hít thật sâu để đón nhận mùi hương của lớp da bọc ghế. Cô ta không hề tiếc tiền sắm đồ tốt, hắn nghĩ, dựa vào mùi và xúc cảm mềm mại, hắn tin chắc chiếc ghế không thể được mua từ một cửa hàng bán lẻ tầm thường trên phố.

Trong khi cô ta nằm lại gian bếp bên cạnh, Christopher nhìn quanh căn hộ. Cô ta sống ở tầng trệt một tòa nhà phục cổ hoàn hảo kiểu Victoria mà theo tấm bích họa bằng kính màu gắn trên cửa trước, đã từng được dùng làm tu viện. Hắn tán thưởng gu của cô ta đối với đồ gốm trang trí được bày trên các giá gắn tường bao quanh ống lò sưởi. Nhưng lựa chọn về văn học của cô ta thì còn khiếm khuyết nhiều. Hắn khịt mũi khinh bỉ mớ tác phẩm bìa mềm của James Patterson, Jackie Collins và J.K. Rowling.

Ở một nơi khác trong phòng, một chiếc khay vuông bọc da lộn được đặt chính giữa mặt chiếc bàn cà phê cồng kềnh, bên trong đựng hai cái điều khiển. Bốn miếng vải lót đĩa tiệp màu bày ngay ngắn quanh nó. Cách xếp đồ đối xứng của cô ta khiến hắn thoải mái.

Christopher đảo lưỡi qua hàm răng, vờn lên một mảnh hạt dẻ cười bị mắc kẹt giữa răng cửa bên và răng nanh. Khi nó không chịu rời ra, hắn dùng móng tay, nhưng nó vẫn không nhúc nhích, vì thế hắn ghi nhớ thầm trong đầu phải kiểm tra tủ phòng tắm của cô ta để tìm chỉ nha khoa trước khi rời đi. Hiếm có thứ gì khiến hắn bực mình hơn thức ăn bị giắt răng. Hắn từng bỏ đi khỏi buổi hẹn hò ngay giữa bữa ăn vì cô gái nọ có một mẩu cải xoăn mắc trong kẽ răng.

Túi quần hắn rung lên làm háng hắn nhồn nhột; một trải nghiệm không hẳn khó chịu. Theo nguyên tắc, Christopher rất coi trọng việc tắt điện thoại vào những thời điểm thích hợp và hắn ghét cay ghét đắng những người không dành cho hắn phép lịch sự tương tự. Nhưng hôm nay là ngoại lệ.

Hắn lấy điện thoại ra và đọc lời nhắn trên màn hình; đó là một email gửi từ Ghép Cặp ADN. Hắn nhớ vài tháng trước đã gửi cho họ một mẫu niêm mạc miệng trong lúc ngẫu hứng, nhưng vẫn chưa tìm được Đối Tượng ADN. Cho đến giờ. Hắn có muốn trả tiền để lấy địa chỉ liên hệ của người đó không, tin nhắn hỏi. *Mình có muốn không*? hắn nghĩ. *Có thực sự muốn không*? Hắn cất điện thoại đi và tự hỏi Đối Tượng ADN của hắn trông thế nào, trước khi nhận định rằng nghĩ về người phụ nữ thứ hai trong khi vẫn đang ở bên người thứ nhất là không phải phép.

Hắn đứng dậy và quay lại nhà bếp, thấy cô ta vẫn ở nguyên nơi hắn đặt lại vài phút trước, nằm ngửa trên sàn nhà lát đá lạnh lẽo, sợi dây thít chặt trên cổ. Cô ta không còn chảy máu, vài giọt cuối cùng loang quanh cổ áo cô ta.

Hắn lấy một chiếc máy ảnh Polaroid kỹ thuật số từ trong áo khoác và chụp hai bức ảnh khuôn mặt cô ta giống hệt nhau, rồi kiên nhẫn đợi ảnh hiện lên. Hắn cất cả hai tấm ảnh vào một phong bì cứng khổ A5 rồi nhét vào túi áo khoác.

Sau đó Christopher gom đồ nghề vào ba lô và rời đi, đợi đến khi ra khỏi hẳn khu vườn tối đen mới tháo mặt nạ, mũ trùm đầu và lớp nhựa bọc giày.

CHƯƠNG 3

JADE

Jade mỉm cười khi tin nhắn của Kevin nháy sáng trên màn hình điện thoại di động của cô.

"Chào buổi tối, cô gái xinh đẹp, em thế nào?" tin nhắn viết. Cô thích cách Kevin luôn bắt đầu các tin nhắn bằng cùng một cụm từ.

"Em ổn, cảm ơn anh," cô đáp lại rồi thêm một biểu cảm mặt cười màu vàng. "Nhưng mà mệt đứt hơi."

"Xin lỗi vì không nhắn cho em sớm hơn. Hôm nay bận quá. Anh không làm em giận đấy chứ?"

"Có giận một chút nhưng anh biết em hay cáu kỉnh thế nào rồi đấy. Hôm nay anh làm gì thế?"

Trên màn hình xuất hiện ảnh chụp một nhà chuồng bằng gỗ và một chiếc máy kéo dưới ánh mặt trời chói chang. Trong chuồng, cô loáng thoáng thấy lũ gia súc phía sau rào sắt cùng với thiết bị vắt sữa gắn vào vú chúng.

"Hôm nay anh sửa mái chuồng bò. Chắc là chưa mưa ngay đâu nhưng tốt nhất là nên làm luôn từ bây giờ. Còn em?"

"Em đang mặc pijama nằm trên giường xem mấy khách sạn kỳ quặc trên trang Lonely Planet mà anh kể với em ấy." Jade chuyển máy tính xách tay xuống sàn nhà và nhìn lên tấm bảng ghim những nơi cô muốn đến.

"Rất tuyệt đúng không? Một ngày nào đó chúng ta phải du lịch vòng quanh thế giới và ngắm những nơi đó cùng nhau mới được."

"Làm em ước gì hồi mới tốt nghiệp đại học em dành một năm đi du lịch bụi cùng lũ bạn."

"Sao em không đi?"

"Hỏi ngốc thế - nơi em sống tiền không mọc trên cây đâu." *Giá mà tiền mọc trên cây thật*, cô nghĩ. Bố mẹ cô không dư dả gì và cô phải tự trang trải học phí. Cô từng gánh một khoản nợ sinh viên khổng lồ trong khi các bạn cùng thời đại học đều đã lên đường thực hiện ước mơ của họ hay đi du lịch nước Mỹ. Những dòng cập nhật liên tục trên Facebook khiến cô sôi máu khi phải thấy ảnh chụp tất cả bọn họ đang vui chơi mà không có cô.

"Cưng ơi, anh không muốn ngắt mạch sớm, nhưng bố muốn anh đi cho gia súc ăn. Nhắn em sau nhé?"

"Anh đùa em à?" Jade đáp lại, bực bội vì thời gian của họ bị rút ngắn sau khi cô đã đợi cả buổi tối để nói chuyện với anh.

"Yêu em, Xxx" - Kevin nhắn.

"Ừ, sao cũng được," cô nói rồi bỏ điện thoại xuống. Giây lát sau cô lại cầm lên và gõ, "Em cũng yêu anh. Xxx".

Jade chui ra khỏi tấm chăn dày và đặt điện thoại lên đế sạc trên bàn đầu giường. Cô liếc nhìn vào tấm gương cao đầy ảnh chụp những người bạn đã đi du lịch mất hút dán quanh khung, tự thề phải xóa bớt những quầng thâm quanh đôi mắt xanh bằng cách ngủ nhiều hơn và uống thêm nước. Cô thầm ghi nhớ cuối tuần này sẽ đi tỉa mái tóc đỏ xoăn của mình và tự thưởng cho bản thân một buổi nhuộm da nâu. Cô luôn cảm thấy khá hơn khi làn da trắng nhợt ngả sang màu sẫm.

Cô chui lại vào giường và tự hỏi cuộc đời mình sẽ khác đi thế nào nếu cô dành một năm bước đệm đó đi cùng bạn bè. Có lẽ nó sẽ cho cô dũng khí để phớt lờ áp lực phải trở lại Sunderland sau ba năm ở Loughborough mà bố mẹ đặt lên vai cô. Lần đầu tiên trong nhà có người trúng tuyển đại học, bố mẹ cô không thể hiểu được vì sao các nhà tuyển dụng không đổ xô đến gõ cửa mời cô làm việc

ngay khi cô tốt nghiệp. Và trong khi các hóa đơn tín dụng cùng các khoản nợ chồng chất dần lên, cô không có mấy lựa chọn ngoài việc tuyên bố phá sản ở tuổi 21 hoặc dọn về nhà bố mẹ, nơi cô nghĩ mình đã thoát khỏi.

Cô không thích con người giận dữ, hằn học mà mình đã trở thành, nhưng cô không biết phải thay đổi như thế nào. Cô oán giận bố mẹ vì đã bắt cô quay về và trở nên xa cách họ. Tới lúc cô có đủ tiền tự thuê căn hộ riêng, cô và bố mẹ đã hầu như không còn nói chuyện với nhau nữa.

Cô cũng đổ lỗi cho họ về thất bại trong sự nghiệp ở ngành du lịch, và vì đã bắt cô làm việc ngày qua ngày sau quầy tiếp tân của một khách sạn ở ngoại ô. Đáng lẽ đó chỉ là công việc tạm thời nhưng rồi dần dà nó đã trở thành chính thức. Jade chán ngấy việc bực tức với tất cả mọi người và cô ao ước được giành lại cuộc đời cô từng tưởng tượng ra cho chính mình.

Điểm sáng duy nhất trong chuỗi ngày sống mòn này là được nói chuyện với người đàn ông mà Ghép Cặp ADN đã tìm ra cho cô. Kevin.

Cô nở nụ cười khi thấy bức ảnh mới nhất của Kevin mà cô có, được lồng trong khung đặt trên giá sách. Anh có mái tóc và hàng lông mày bạch kim cùng nụ cười nở rộng đến mang tai và cơ thể rám nắng săn chắc. Nếu chưa tận mắt nhìn thấy cô sẽ không tin trên đời có người như vậy.

Anh mới chỉ gửi cho cô một vài bức ảnh trong bảy tháng họ nói chuyện với nhau, nhưng từ giây phút đầu tiên trên điện thoại Jade đã cảm nhận được cơn rùng mình mà cô từng đọc thấy trên tạp chí, cô dám chắc không một người đàn ông nào khác trên trái đất này thích hợp với cô hơn anh.

Cô nhận ra số phận có lúc rất nghiệt ngã, khi đặt Đối Tượng ADN của cô ở đầu kia thế giới, tận Australia. Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ gặp được anh, nếu cô đủ tiền.

CHƯƠNG 4

NICK

"Ôi, các cậu làm đi chứ còn gì nữa," Sumaira thúc giục, nụ cười toe toét trên gương mặt cô ta cùng cái nháy mắt ranh mãnh.

"Để làm gì? Tớ tìm được tri kỷ của mình đây rồi," Sally đáp, đan ngón tay với Nick.

Nick với tay còn lại sang bên kia bàn ăn để lấy chai Prosecco. Anh rót những giọt cuối cùng vào ly mình. "Có ai muốn uống nữa không?" anh hỏi. Sau tiếng trả lời có nhiệt tình từ cả ba vị khách còn lại, anh rút tay mình khỏi tay vị hôn thê rồi đi vào bếp.

"Nhưng cậu cũng muốn biết chắc chứ, đúng không?" Sumaira thôi thúc. "Ý tớ là hai người rất đẹp đôi, nhưng biết đâu có ai khác ngoài kia..."

Nick cầm chai rượu trở lại từ nhà bếp - chai thứ năm trong tối nay - và đến rót cho Sumaira một ly.

Deepak úp tay lên ly rượu của vợ. "Thôi, anh bạn ạ. Tối nay Quý Bà Lắm Lời uống đủ rồi."

"Mất cả hứng," Sumaira dài mặt kêu ca. Cô ta quay lại với Sally. "Tớ chỉ muốn nói là các cậu nên biết chắc mình đã tìm đúng *một nửa đích thực* trước khi bước vào lễ đường."

"Em nói thì nghe lãng mạn lắm," Deepak đảo mắt nói. "Nhưng em không thể quyết định thay họ được, đúng không?

Nếu họ không trục trặc thì đừng có cố chữa lợn lành thành lợn què."

"Nhưng xét nghiệm cho ra kết quả đúng với bọn mình mà? Ý em là, chúng ta đã biết từ trước rồi, nhưng việc kiểm tra vẫn làm bọn mình thêm chắc chắn định mệnh của bọn mình là ở bên nhau."

"Chúng ta có thể không biến thành mấy cặp đôi huênh hoang khoe mẽ ngoài kia được không?"

"Không phải cặp đôi thì vẫn huênh hoang khoe mẽ được đấy, anh yêu ạ."

Giờ thì đến lượt Sumaira đảo mắt. Cô ta nốc hết chỗ rượu còn lại trong ly dưới cặp mắt giám sát của chồng.

Nick tựa đầu lên vai vị hôn thê và nhìn ra cửa sổ, về phía ánh đèn pha ô tô cùng những bóng người lượn lờ trên vỉa hè ngoài quán rượu. Họ sống trong một căn hộ được cải tạo từ nhà máy cũ, có cửa sổ cao từ sàn nhà đến trần - không thể tránh khỏi cảnh vật tấp nập ngoài phố, cũng như không thoát khỏi những ký ức về cuộc sống của anh trước đây. Mới cách đó không lâu, buổi tối thường nhật của anh bao gồm đánh lộn trong quán bar quanh những khu vực đang phát triển của Birmingham, trước khi ngủ thiếp đi trên chuyến buýt đêm rồi tỉnh dậy khi đã đi lố mấy trạm xe.

Nhưng ưu tiên của đời anh đã thay đổi hầu như chỉ sau một đêm khi anh gặp Sally. Sally đã ngoài ba mươi - hơn anh năm tuổi - nhưng anh biết ngay từ buổi trò chuyện đầu tiên về những bộ phim cũ của Hitchcock rằng có điều gì hơi khác biệt ở cô. Trong những ngày đầu bên nhau, cô hăng hái mở mang đầu óc cho anh với những điểm đến du lịch mới, những món ăn mới, nghệ sĩ và âm nhạc mới, và Nick bắt đầu nhìn thế giới bằng một góc nhìn hoàn toàn mới mẻ. Khi anh nhìn cô, với đôi gò má cao không tưởng, mái tóc tém nâu hạt dẻ và đôi mắt xám, anh hy vọng một ngày nào đó con cái của họ sẽ được thừa hưởng ngoại hình xinh đẹp cùng tư tưởng cởi mở của mẹ chúng.

Về phần mình, Nick không biết rõ anh có thể đem lại cho Sally những gì, nhưng khi anh cầu hôn cô vào ngày kỷ niệm ba năm hẹn hò trong một nhà hàng ở Santorini, cô đã khóc đến mức anh không biết cô nhận lời hay từ chối.

"Nếu hai người là ví dụ điển hình nhất về kết quả Ghép Cặp ADN, thì tôi thấy tôi và Sal thế này là ổn rồi," Nick đùa, rồi trượt kính xuống sống mũi để dụi cặp mắt mệt mỏi. Anh với lấy điếu thuốc lá điện tử rít vài hơi. "Chúng tôi bên nhau gần bốn năm rồi, bây giờ khi cô ấy đã hứa sẽ yêu thương, tôn trọng và nghe lời tôi, tôi chắc chắn trăm phần trăm là bọn tôi sinh ra dành cho nhau."

"Khoan đã, 'nghe lời' ấy hả?" Sumaira nhướn mày ngắt lời. "Cậu mơ đẹp thế."

"Em cũng nghe lời anh đấy thôi," Deepak chen vào đầy tự tin. "Ai cũng biết anh là người cầm trịch trong hai chúng ta."

"Đúng là anh cầm trịch, cưng ạ, nhưng hãy tự hỏi ai đã cho anh cầm."

"Nhỡ không phải thì sao?" Sally đột nhiên hỏi. "Nhỡ chúng ta không sinh ra để dành cho nhau thì sao?"

Cho đến lúc đó, Nick vẫn nghe Sumaira tìm cách thuyết phục họ làm xét nghiệm Ghép Cặp ADN bằng thái độ cười cợt ra mặt. Đây không phải lần đầu tiên cô ta nhắc đến chủ đề này trong hai năm họ quen biết, và Nick tin chắc cũng không phải lần cuối cùng. Bạn của Sally có thể vừa hung hăng vừa giỏi thuyết phục. Nhưng Nick ngạc nhiên khi nghe Sally nói thế. Cô vẫn luôn phản đối Ghép Cặp ADN, giống anh. "Em nói gì cơ?" anh hỏi lại.

"Anh biết là em yêu anh bằng cả trái tim và muốn sống bên anh cả đời, nhưng... nhỡ thực ra bọn mình không phải tri kỷ của nhau thì sao?"

Nick cau mày. "Em lấy đâu ra ý nghĩ đó?"

"Ồ, không ở đâu cả, đừng lo, em không suy nghĩ lại hay gì cả." Cô vỗ vai anh trấn an. "Em chỉ tự hỏi bọn mình có hài lòng với việc chỉ *nghĩ* chúng ta là dành cho nhau hay bọn mình muốn *biết* chắc chắn?"

"Cưng ơi, em say rồi." Nick gạt đi và gãi đám râu trên cằm. "Anh hoàn toàn hài lòng với những gì anh đã biết và anh không cần một xét nghiệm nào nói với anh điều đó."

"Tớ đọc được trên mạng rằng Ghép Cặp ADN sẽ khiến khoảng ba triệu cuộc hôn nhân đổ vỡ. Nhưng sau một thế hệ, ly hôn sẽ gần như không tồn tại nữa," Sumaira nói.

"Đó là vì hôn nhân cũng sẽ không 'tồn tại' nữa," Deepak phản pháo. "Nó sẽ trở thành một chế độ lỗi thời, em tin anh đi. Em sẽ không cần phải chứng minh gì với ai hết vì mọi người đều sẽ thành đôi với người dành cho họ."

"Cậu chẳng nói đỡ cho tôi gì cả," Nick nói, và cắm nĩa vào phần bánh phô mai mâm xôi giòn rụm Sally để thừa lại.

"Xin lỗi anh bạn, cậu nói đúng. Cạn ly nào. Vì mọi khả năng đều có thể xảy ra."

"Vì mọi khả năng đều có thể xảy ra," những người còn lại đáp và cụng ly với Nick.

Chỉ có ly của Sally không chạm đến ly của anh.

CHƯƠNG 5

ELLIE

Ellie gạt màn hình máy tính bảng và rủa thầm danh sách đầu việc dài dằng dặc mà cô cần hoàn thành trước khi ngày làm việc kết thúc.

Trợ lý của cô, Ula, có hiệu suất cao dữ dội, cô ấy luôn cập nhật và đặt thứ tự ưu tiên cho danh sách đó năm lần mỗi ngày, cho dù Ellie không bao giờ yêu cầu. Thay vì thấy hữu ích, Ellie thường chỉ thấy căm ghét cả máy tính bảng lẫn Ula vì những nhắc nhở liên tục của cả hai rằng cô sắp thất bại trong việc làm đến cuối danh sách. Đôi khi cô thấy mình có cảm giác thôi thúc được nhét cả cái máy vào họng Ula.

Ellie từng hy vọng rằng đến thời điểm này, khi đã tự mình làm chủ, cô đã thuê được đội ngũ nhân viên đủ tin cậy để san sẻ phần lớn khối lượng công việc. Nhưng thời gian trôi qua, cô dần dần chấp nhận cái mác "cuồng kiểm soát" mà một người bạn trai cũ từng ném vào mặt cô.

Ellie liếc nhìn đồng hồ. Đã 10:10 tối, và cô nhận ra mình đã bỏ lỡ buổi tiệc mừng dành cho giám đốc điều hành của cô, người gần đây vừa đón cậu con trai chào đời. Cô ngờ rằng chẳng ai tin lời hứa sẽ đến dự của cô - cô hiếm khi tìm được thời gian xã giao - và dù cô khuyến khích nhân viên kết bạn, thậm chí còn tài trợ cho

câu lạc bộ giao lưu của công ty, nhưng khi đến lúc chính cô cần tham gia, thời gian lại có thói quen chạy khỏi cô, dù cô có dự định tốt đẹp đến đâu.

Ellie ngáp dài rồi liếc ra ngoài cửa sổ kính cao sát trần. Văn phòng vừa giản dị vừa phô trương của cô nằm trên tầng 71 của tòa nhà The Shard ở Luân Đôn, và tầm nhìn rộng mở cho cô nhìn vượt xa khỏi dòng sông Thames bên dưới, vươn tới những ngọn đèn sặc sỡ chiếu sáng bầu trời đêm ở nơi tận cùng tầm mắt.

Cô rút chân khỏi đôi giày cao gót Miu Miu và bước chân trần qua tấm thảm trắng dày tô điểm sàn nhà về phía tủ rượu ở góc phòng. Cô phớt lờ đống champagne, vang, whisky cùng vodka và chọn một lon nước tăng lực ướp lạnh. Cô rót ra cốc, bỏ thêm đá rồi nhấp một ngụm. Cô nhận ra đồ trang trí trong văn phòng cô cũng thưa thớt như ở nhà. Chẳng nói lên điều gì về cô. Nhưng khi bạn không mấy quan tâm đến những quyết định của chính mình thì trả tiền cho các nhà thiết kế nội thất để họ làm việc đó hộ bạn sẽ tiện hơn nhiều.

Công việc của Ellie là ưu tiên hàng đầu của cô, chứ không phải độ mịn của tấm ga trải giường bằng cotton Ai Cập, bao nhiêu bức tranh của David Hockney treo trên giá hay số hạt pha lê Swarovski đính trên chiếc đèn chùm tiền sảnh.

Cô quay về bàn làm việc, do dự nhìn danh sách đầu việc ngày hôm sau mà Ula đã soạn sẵn. Cô chờ lái xe kiêm đội trưởng an ninh Andrei đến đón cô về nhà, nơi cô định sẽ đọc các đề xuất của ban PR cho bài phát biểu sắp tới trước báo chí về một bản cập nhật mới cho ứng dụng của cô. Bản cập nhật này sẽ cách mạng hóa ngành công nghiệp của cô nên cô phải chuẩn bị kỹ.

Rồi, vào 5:30 sáng hôm sau, một nhà tạo mẫu tóc và chuyên gia trang điểm sẽ đến gặp cô ở nhà riêng tại Belgravia trước buổi ghi hình phỏng vấn với CNN, BBC News 24, Fox News và Al Jazeera. Sau đó, cô sẽ ngồi trò chuyện với phóng viên tờ *Economist*, tạo dáng chụp vài kiểu ảnh cho Hiệp hội Báo chí và hy vọng sẽ về

đến nhà trước 10:00 sáng. Không phải cách hay nhất để khởi đầu ngày thứ Bảy, cô thầm nghĩ.

Nhân viên truyền thông của Ellie đã cảnh báo các hãng tin tức rằng cô chỉ dự định bàn về công việc, tuyệt đối không trả lời câu hỏi về đời tư. Đó là lý do vì sao gần đây cô đã từ chối bài phỏng vấn của *Vogue,* bao gồm cả buổi chụp ảnh với nhiếp ảnh gia huyền thoại Annie Leibovitz. Dung lượng bài báo có thể sẽ rất lớn và được các nhà xuất bản toàn cầu phát hành, nhưng điều đó không đáng để hy sinh quyền riêng tư của cô. Phương diện đó cô đã phải chịu đựng đủ suốt những năm qua.

Bên cạnh thái độ hờ hững có tiếng đối với cuộc sống ngoài công việc, Ellie cũng không muốn tỏ thái độ công khai với những chỉ trích nhắm vào công việc của cô - cô giao phó cho đội ngũ PR thay mặt mình giải quyết mọi vấn đề tiêu cực. Cô đã học được từ những sai lầm của Steve Jobs quá cố trong việc xử lý vấn đề ăng ten của iPhone 4 và biết về mức độ thiệt hại mà, qua thời gian, nó gây ra cho uy tín của cả hãng điện tử này lẫn người đứng đầu.

Điện thoại cá nhân của cô sáng lên trên bàn. Ít người có được đặc quyền biết số điện thoại và địa chỉ email riêng của cô: trên thực tế, chỉ có một tá trong số bốn nghìn nhân viên trên khắp thế giới cùng với các thành viên trong gia đình mà cô hầu như không có thời gian gặp. Không phải cô không nghĩ đến người thân - cô đã đập đủ tiền cho họ suốt những năm qua để đền bù cho sự vắng mặt của mình - nhưng chung quy đều do không có đủ thời giờ cùng sự thấu hiểu lẫn nhau. Ellie không có con cái, họ thì có. Họ không phải điều hành một công ty toàn cầu trị giá nhiều tỉ bảng, Ellie thì có.

Cô nhấc điện thoại lên và nhận ra địa chỉ email trên màn hình. Tò mò, cô mở ra. Nội dung email nói "Đối Tượng Ghép Cặp ADN đã được xác nhận". Cô nhíu mày. Dù cô đã đăng ký trên trang web này cách đây rất lâu, phản ứng tức thì của cô vẫn là không tin, cho rằng một trong số nhân viên đang trêu cô.

"Ellie Ayling. Đối Tượng ADN của bạn là Timothy, nam, Leighton Buzzard, Anh. Hãy xem chỉ dẫn dưới đây để biết cách truy cập hồ sơ đầy đủ của người đó."

Cô đặt điện thoại lên bàn và nhắm mắt. "Mình chẳng hề cần thử này chút nào," cô lẩm bẩm rồi tắt điện thoại.

CHƯƠNG 6

MANDY

"Chị đã nhận được tin của anh ta chưa?"

"Anh ta nhắn tin hay gửi email?"

"Anh ta người ở đâu?"

"Anh ta làm nghề gì?"

"Giọng anh ta nghe thế nào? Trầm thấp gợi cảm hay là mang theo khẩu âm?"

Hàng loạt câu hỏi từ gia đình Mandy ào ào ập đến. Ba người em gái cùng mẹ cô quây quần quanh bàn ăn, hau háu đòi nghe thông tin về Đối Tượng ADN của cô, Richard. Họ cũng đói khát không kém trước bốn hộp pizza, bánh mì bơ tỏi và xốt chấm trước mặt.

"Chưa. Chưa. Peterborough. Anh ấy là huấn luyện viên thể hình và không, chị không biết giọng anh ấy nghe thế nào," Mandy đáp.

"Cho xem ảnh đi vậy!" Kirstin yêu cầu. "Em muốn thấy mặt anh ta quá đi mất."

"Chị chỉ có vài bức lấy từ hồ sơ Facebook của anh ấy." Trên thực tế, có ít nhất năm mươi bức, nhưng Mandy không muốn họ biết cô sốt sắng đến mức nào.

"Lạy Chúa, con không muốn khoe vì cậu ta gửi cho con ảnh chụp 'xúc xích' chứ gì?" mẹ cô thốt lên.

"Mẹ!" Mandy hoảng hốt. "Con đã bảo mẹ rồi, chúng con vẫn chưa nói chuyện với nhau và con chưa hề xem ảnh chụp của quý anh ấy."

"Nói đến xúc xích, con xực trước đây," Paula nói rồi đưa một lát bánh cho chị gái. Mandy lắc đầu. Cô tin tưởng sắt đá rằng dù các em gái cô có thể yên tâm tự tin vào sức trẻ và ăn uống thả phanh, cô phải cẩn trọng với những gì mình ăn. Cho dù là ngày không ăn kiêng thì cũng vậy; theo tờ *Grazia*, sự khác biệt giữa cỡ mười bốn và cỡ mười sáu đôi khi chỉ là một miếng ăn.

Mandy chọn một bức ảnh chụp Richard cởi trần trong khi lướt sóng rồi chuyền điện thoại quanh bàn cho cả nhà cùng xem.

"Trời ơi, anh chàng trông ngon lành đấy!" Paula ré lên. "Dù anh ta chắc phải trẻ hơn chị cả chục tuổi! Chị có phi công trẻ rồi nhé, định làm máy bay bà già đấy hả?"

"Thế khi nào chị định gặp cậu ta?" Kirstin hỏi.

"Chị chưa biết, bọn chị phải bắt đầu nói chuyện trước đã."

"Chị ấy đang chờ xem ảnh chụp của quý anh ta cho chắc ăn đấy," Karen nói, rồi tất cả phá lên cười.

"Đầu óc mấy người thật đen tối," Mandy nói. "Giá mà chị chưa nói gì."

Được một lần hiếm hoi, cô hài lòng vì mình có tin vui về chuyện tình cảm để chia sẻ cùng gia đình. Với ba cô em gái đã yên bề gia thất - đều là với Đối Tượng ADN của mình - cô bị cảm giác tự ti giày vò và bắt đầu thấy như thể cô đã thành hàng tồn kho, đặc biệt kể từ khi họ bắt đầu sinh con. Mandy là một phụ nữ 37 tuổi đã ly hôn và cô bắt đầu cảm thấy mình sẽ chẳng bao giờ còn là gì khác được nữa. Tuy nhiên, kể từ khi Richard bước vào đời cô - dù chưa phải là đích thân bước vào - mọi thứ đã bắt đầu trở nên khả quan và tất cả những gì cô nghĩ được là cuộc sống sắp thay đổi theo hướng tốt đẹp hơn.

Email xác nhận từ Ghép Cặp ADN thông báo với cô rằng Richard đã đánh dấu đồng ý, có nghĩa là, trong trường hợp tìm được Đối Tượng ADN, người ta có thể gửi đi địa chỉ liên hệ của

anh ta. Anh ta cũng đã nhận được tin báo về việc này cùng với thông tin liên hệ của Mandy, nhưng anh ta vẫn chưa liên lạc. Sự chờ đợi hành hạ cô. Tuy nhiên, trong thâm tâm Mandy là người truyền thống và tin rằng theo đuổi là việc của đàn ông.

"Thôi được rồi, bây giờ đây là những việc chị cần làm," Kirstin mở lời. "Đầu tiên, nhắn tin cho anh ta. Chủ động hẹn ngày chị muốn gặp mặt trực tiếp, ở một nhà hàng hay gì đó... một chỗ sang trọng như Carluccio's hay Jamie's ấy. Sau đó bắt anh ta đợi vài cuộc hẹn rồi mới cho anh ta hôn, chưa nói đến việc gì khác."

"Ôi, dẹp đi," Paula xen ngang, đoạn rít một hơi dài từ điếu thuốc lá điện tử. "Cái hay của việc Ghép Cặp ADN với một người là không phải mất thời giờ cho mấy trò rượt đuổi ấy nữa. Chị đã biết hai người là nửa kia hoàn hảo, vậy thì cứ việc làm tới và chịch cho đã đời đi."

Mandy thấy mặt đỏ bừng.

Mẹ cô lắc đầu và đảo mắt.

"Mandy có giống em đâu, Paula," Karen nói. "Chị ấy luôn muốn chậm rãi từ tốn."

"Và nhìn xem giờ chị ấy thế nào." Paula quay sang Mandy nói, "Em không có ý gì đâu. Nhưng em muốn nói là chị không cần phải chậm rãi nữa. Mẹ sẵn sàng hy sinh cả cánh tay phải để có thêm cháu ngoại, trong khi Karen với em đã dùng âm đạo hết công suất rồi nên không muốn rặn ra thêm một đứa nữa đâu. Còn Kirstin, phải, chị biết là đồng tính nữ cũng có con được, nhưng em còn mải chơi đến mức chẳng buồn nghĩ đến việc ổn định. Mandy, trọng trách sinh cháu ngoại số bốn đặt cả trên vai chị đấy. Cứ thử nghĩ, bằng giờ này sang năm, chị có thể đã kết hôn và mang thai."

Mọi ánh mắt dồn về phía Paula cảnh cáo, khiến cô vội nói, "Xin lỗi. Em lỡ lời."

"Không sao." Mandy nhìn xuống bàn.

Mandy vẫn luôn ao ước có con, và khi kết hôn với Sean họ đã từng suýt có mấy lần. Cô và người bạn trai thanh mai trúc mã kết hôn ngay sau khi ra trường, cặm cụi tích cóp, cùng mua nhà

và từng cố gắng gây dựng một gia đình. Chuyện mất con đã hoàn toàn xáo trộn thế giới của cô và trở thành một phần lý do khiến cuộc hôn nhân đổ vỡ. Có những đêm, khi chỉ có sự tĩnh lặng làm bạn với cô trong phòng ngủ, cô thề mình đã nghe thấy tiếng đồng hồ sinh học đang gõ nhịp. Có lẽ cô chỉ còn chưa đến mười năm để thụ thai tự nhiên và ngay cả khi đó, cơ thể cô cũng rất dễ gặp sự cố. Suốt những buổi tối ngồi trông cháu, cô đau đáu mong mỏi điều tương tự - một người để yêu thương vô điều kiện. Tất nhiên cô yêu lũ con của các em, nhưng đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cô ước mơ có một đứa trẻ mà cô góp phần nhào nặn và tạo ra, một đứa trẻ phụ thuộc vào cô, cần cô, một đứa trẻ sẽ luôn tìm đến cô để xin chỉ dạy, một đứa trẻ sẽ gọi cô là "mẹ" cho đến ngày cô lìa đời.

Ý nghĩ mình sẽ trở thành một bà cô neo đơn là một viễn cảnh kinh hoàng, và khi năm tháng vùn vụt trôi đi, Mandy lo lắng rằng viễn cảnh đó đang ngày càng gần với sự thật, thay vì chỉ là một khả năng.

"Chị nghĩ các em nôn nóng quá rồi đó," Mandy nói. "Chị sẽ để anh ấy tiến tới trước, rồi xem bọn chị sẽ thế nào, OK?"

Những người khác gật đầu do dự, và Mandy nhớ lại không lâu trước đây, cô cũng từng cảnh giác với việc đăng ký Ghép Cặp ADN. Cuộc hôn nhân của cô vốn đã bị lung lay vì những vụ sẩy thai, nhưng cái đinh cuối cùng đóng lên quan tài là khi Sean đột nhiên bỏ cô để đến với một phụ nữ khác hơn cô mười một tuổi. Anh ta đã giấu Mandy làm xét nghiệm và đã được Ghép Cặp ADN. Anh ta lập tức chấm dứt cuộc hôn nhân và sau khi họ bán được nhà, anh ta chuyển đến một dinh thự nông thôn ở Bordeaux để sống với Đối Tượng ADN người Pháp của mình. Mandy bị bỏ lại để nhặt nhạnh các mảnh vỡ - một ngôi nhà độc thân nhỏ xíu cùng một trái tim tan nát.

Ghép Cặp ADN đã không còn là kẻ thù của cô - thời gian đã chữa lành mối quan hệ giữa Mandy và ý nghĩ về nó. Và giờ đây, sau ba năm độc thân, cô đã lại sẵn sàng chia sẻ cuộc sống của mình

với một người khác, lần này là với ai đó dành riêng cho cô, thay vì để mặc cho vận may quyết định. Liệu có gì không ổn có thể xảy đến cơ chứ?

Cô hy vọng Đối Tượng ADN của mình sẽ có chung suy nghĩ, dù mãi anh ta chưa chịu liên lạc. Cô cầu nguyện rằng anh ta chưa kết hôn và cô sẽ không phá vỡ một gia đình hạnh phúc, như Régine đã làm với cô, chỉ để có được người chồng và đứa con chính đáng thuộc về mình.

CHƯƠNG 7

CHRISTOPHER

Christopher ngồi bên chiếc bàn gỗ cổ điển trong căn phòng đơn nằm ở đuôi căn hộ hai tầng của mình.

Hắn bật cả hai màn hình máy tính và bàn phím không dây Bluetooth lên, điều chỉnh vị trí của chúng sao cho song song tuyệt đối với nhau. Hắn mở email trên màn hình thứ nhất, còn màn hình thứ hai hắn bật qua vài chương trình trước khi nhấn vào đường truyền Di Động Của Mình Đâu? mà hắn đã tải xuống vài tháng trước. 24 số điện thoại khác nhau cùng xuất hiện trên màn hình, nhưng chỉ có hai số nháy sáng màu xanh lục để thể hiện rằng chủ nhân của chúng đang di chuyển. Vào thời điểm này của buổi tối thì việc đó là bình thường, hắn suy xét.

Số điện thoại áp chót kích thích trí tò mò của hắn. Hắn mở bản đồ trên thanh công cụ và thêm vào một vòng tròn đỏ để hiển thị vị trí của chủ nhân số điện thoại. Hệ thống GPS trên điện thoại của cô ta cho biết vị trí hiện tại chính là con phố nơi cô ta sống.

Căn cứ vào quy luật hoạt động bình thường của cô ta, Số Bảy vừa tan ca ở nhà hàng gà bình dân ở Soho, nơi cô ta làm việc cho đến khoảng mười một giờ tối. Sau đó cô ta sẽ bắt xe buýt số 29 về nhà. Hắn dự tính cô ta sẽ đi ngủ trong vòng một tiếng nữa trước khi công việc thứ hai của cô ta là lao công văn phòng bắt đầu vào

sáu giờ sáng ở trung tâm Luân Đôn. Mấy tiếng đồng hồ đó chính là lúc công việc của Christopher bắt đầu.

Khi khoanh vùng đối tượng lựa chọn, hắn đã tính đến chuyện hắn sẽ đến những nơi đó bằng cách nào, và hắn biết khá rõ cự ly giữa hắn và nhà của từng người. Hắn đã học được từ sai lầm của những kẻ giống hắn rằng không nên có quy luật trong vị trí của các mục tiêu - phải khiến cho mọi thứ có vẻ ngẫu nhiên nhưng bên trong lại theo một trật tự hoàn hảo. Và theo thời gian hắn đã tính ra được hắn nên lái xe đến nơi ở của ai, những ai thì tốt nhất nên dùng xe đạp và những nơi nào thì nên đi bộ.

Căn hộ của Số Bảy chỉ cách nhà hắn hai mươi phút đi bộ. "Hoàn hảo," hắn lẩm bẩm, tự hài lòng với chính mình.

Nhưng sự chú ý của hắn bị phân tán từ vòng tròn đỏ trên màn hình máy tính tới màn hình còn lại, nơi đang hiển thị hàng tá tài khoản email của hắn. Bức email từ Ghép Cặp ADN vẫn nằm yên trong hòm thư kể từ khi xuất hiện vào bốn hôm trước, khi hắn đang bận với Số Sáu. Nhưng khi lại nhìn thấy nó, hắn trở nên tò mò về người phụ nữ mà thông số sinh học của hắn đã quyết định là thích hợp nhất với hắn. Ít nhất hắn hy vọng người đó là phụ nữ - hắn từng đọc về những người bị Ghép Cặp ADN với người cùng giới tính hoặc với những người già hơn mình cả chục tuổi. Hắn không muốn nhận tình yêu từ một kẻ đồng tính hay từ người già; trên thực tế, Christopher không thực sự muốn nhận tình yêu từ bất cứ ai. Hắn đã lãng phí quá đủ thời gian cho những mối quan hệ ngắn ngủi trong suốt 33 năm cuộc đời mình để hiểu được cần bỏ ra bao nhiêu công sức để làm hài lòng một người khác. Việc đó không hợp với hắn.

Thế nhưng bất chấp tất cả những điểm bất lợi mà một Đối Tượng ADN tiềm năng có thể mang lại, hắn vẫn muốn biết người đó là ai. Hắn liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, tới bóng tối ngoài khu vườn và tự cho phép mình tưởng tượng sẽ thú vị thế nào khi tiến hành dự án của mình trong khi giả vờ sống một cuộc đời bình thường, tẻ nhạt với vai trò một nửa cặp đôi.

Hắn mở email. "Amy Brookbanks, nữ, 31, Luân Đôn, Anh," thư viết, kèm theo địa chỉ email của cô gái. Hắn thích việc cô ta không cung cấp số điện thoại; điều đó thể hiện sự cẩn trọng. Biết bao nhiêu cô gái trong danh sách của hắn không có được tầm nhìn đó và nó đã - và sẽ tiếp tục - trở thành nguyên nhân dẫn đến kết cục của họ. Hắn quyết định rằng đêm nay khi về đến nhà hắn sẽ gửi cho Amy một email để tự giới thiệu bản thân, chỉ để xem cô ta sẽ nói gì.

Đúng như dự đoán, trên màn hình kia, vị trí điện thoại của Số Bảy nằm yên không thay đổi. Hài lòng, hắn tắt cả hai màn hình, khóa phòng và đi thẳng đến tủ bếp nơi hắn cất ba lô. Hắn bỏ sợi dây cắt phô mai đã khử trùng kèm theo tay cầm bằng gỗ vào túi, cùng với điện thoại trả trước có số điện thoại của cô gái dán ở mặt sau, găng tay và chiếc máy ảnh Polaroid.

Khi Christopher đeo găng tay và mặc áo khoác, hắn liếc nhìn chiếc máy ảnh. Đây không phải kiểu máy nguyên bản từ thập niên bảy mươi vì loại giấy cần dùng để in ảnh quá dễ bị cảnh sát theo dấu. Giấy ảnh cho máy ảnh của hắn là loại có bán rộng rãi còn máy ảnh là loại kỹ thuật số, trang bị đầy đủ những tính năng hiện đại như chỉnh màu ảnh. Mỗi Con Số trong danh sách của hắn đều dùng ảnh đại diện từng xuất hiện trên Instagram, và khi hắn đóng cửa nhà, điều chỉnh quai ba lô và rảo bước dọc theo con phố vắng lặng, Christopher biết hắn muốn các Con Số của mình phải có vẻ ngoài đẹp nhất, ngay cả khi chết.

CHƯƠNG 8

JADE

Jade thích thú nhìn hai trị liệu viên spa của khách sạn, Shawna và Lucy, mở túi nhựa để lấy bữa trưa trông khá thảm hại của họ ra.

Túi của Shawna chứa nửa tá cuống cần tây thái mỏng bọc màng co kèm một lọ xốt đậu gà cay ít calo, còn Lucy thì đánh chén bánh mì không gluten cùng xúp gà ăn liền, bát xúp vẫn còn bốc hơi sau khi quay trong lò vi sóng của nhà ăn.

Jade lấy chiếc hộp nhựa đựng bữa trưa ra khỏi túi. Cô mang một túi bim bim vị hành muối, một gói kẹo sô cô la nhỏ, bánh sandwich kẹp thịt và dưa muối cùng một lon Pepsi. Cô hoàn toàn không muốn bắt chước thực đơn của hai đồng nghiệp tuổi băm. *Mặc xác bikini*, cô vừa nghĩ vừa cắn một miếng bánh.

"Thế cậu với anh chàng ở hộp đêm đến đâu rồi?" Shawna hỏi Lucy, đoạn liếm một giọt xốt đậu gà dây trên móng tay giả.

"Anh ta như thằng ngốc ấy." Lucy sụt sịt. "Tối qua anh ta bảo đưa tớ đi ăn tiệm - mà hóa ra là ra quán ăn nhanh - rồi cả buổi tối dán mắt vào con mụ lẳng lơ trực quầy thu ngân. Ai hẹn hò mà làm thế bao giờ không? Sỉ nhục hết sức."

"Thật á? Lăng nhăng thế."

"Tớ biết. Nhưng tối nay anh ta sẽ qua chỗ tớ; tớ đã hứa sẽ nấu ăn. Còn cậu? Anh chàng có hình xăm trên Tinder thế nào?"

"Cậu muốn hỏi Denzel hả? Anh ta nói rất thích tớ nhưng tớ chẳng thấy anh ta nhắn gì suốt bốn ngày nay rồi. Thế là thế nào?"

Jade lắc đầu và cắn một miếng sandwich nữa. "Quá tệ. Em không hiểu sao các chị chịu được. May mà em không phải trải qua chuyện đó nữa," cô nói trong lúc nhai nhồm nhoàm. Chính những cuộc nói chuyện như thế này đã nhắc nhở cô mình may mắn ra sao khi tìm được Kevin trên Ghép Cặp ADN, nhưng cô khó chịu vì anh ở tận Australia, cách cô nửa vòng trái đất mà không ở gần hơn. Trước khi nhận được email xác nhận Đối Tượng ADN của mình, cô cũng cùng chung tình cảnh với các đồng nghiệp, chỉ là cô muốn nghĩ mình nhạy bén hơn trong việc đánh giá đàn ông. Trên thực tế, cô cũng từng hẹn hò không ít gã trai rác rưởi, hay "kẻ lấp chỗ trống", như tạp chí *Cosmopolitan* gọi họ.

"Ừ, em thì nhẹ nhàng rồi," Lucy nói. "Em đã tìm được anh chàng của mình."

"Nhưng đâu phải anh ấy đã đến ngay trước cửa nhà em?" Jade đáp lại. "Em chẳng thể ghé qua nhà anh ấy để nấu bữa tối rồi thân mật được, đúng không? Ít nhất hai chị còn được tiếp xúc với mấy anh chàng kia, dù họ đối xử với các chị chẳng ra cái gì."

"Đàn ông là thế mà, không phải sao?" Shawna nói. "Nếu em không nằm trong số hàng triệu người đã đăng ký và đã được Ghép Cặp ADN, thì em buộc phải xài tạm bợ cho đến khi Quý Ngài Lý Tưởng xuất hiện. *Nếu* mà anh ta có xuất hiện."

"Cho đến lúc đó chúng ta đành phải chịu đựng rất nhiều gã mạt hạng," Lucy bổ sung.

"Không, chỗ này hai chị sai rồi." Jade lấy làm vui thích được chỉ cho họ việc họ nên làm. "Nếu cánh phụ nữ chúng mình tụ lại với nhau, viết lại quy tắc nữ giới và cùng nhất trí *ngưng* việc để bản thân bị đối xử tệ bạc, thì đám đàn ông sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài chỉnh đốn thái độ. Chừng nào còn chưa làm được như vậy thì họ vẫn sẽ cứ tiếp tục như bây giờ vì chúng ta cho phép họ mà."

"Điều chị không hiểu là có gì cản trở em đi Australia để sống hạnh phúc mãi mãi bên Kevin nhỉ?" Shawna nói. "Nếu khoa học

đã cho rằng cậu ta là người dành cho em, thì em còn lãng phí cuộc đời ở đây làm gì?"

"Em đâu thể cứ thế mà bỏ lại mọi thứ mà đi." Jade lắc đầu quả quyết. "Chị có biết bay đến Australia tốn bao nhiêu không? Em vừa trả nợ xong *một* thẻ tín dụng. Với cả em còn căn hộ, còn sự nghiệp, gia đình..."

"Căn hộ là em thuê trọ, em làm gì có sự nghiệp, chỉ có một công việc mà em ghét - chị biết vì tất cả bọn mình đều ghét nơi này - và thỉnh thoảng lắm em mới gặp gia đình một lần. Thế nên tóm lại, em chẳng có cớ gì để thoái thác cả."

"Cũng không phải bước đi mạo hiểm gì, đúng không?" Lucy tiếp lời. "Bọn em sinh ra là dành cho nhau, theo nghĩa đen. Kể chị nghe em thích cậu ta ở điểm nào đi."

Jade bật cười. Chẳng có điểm gì cô không thích ở Kevin. Ừm, ngoại trừ địa chỉ của anh. "Anh ấy hài hước, anh ấy khiến em thấy hài lòng về bản thân, anh ấy tốt bụng, anh ấy có nụ cười rất đẹp..."

"Hai người đã gửi ảnh gợi cảm cho nhau chưa?"

"Tất nhiên là chưa." Jade nhấn mạnh. "Em không phải loại con gái dễ dãi đâu." Trên thực tế, cô từng thử một lần, nhưng Kevin có vẻ không hào hứng.

"Chúa ơi," Lucy cười. "Ảnh khỏa thân trôi nổi trên mạng của chị phải đủ để chen vỡ cả Internet mất."

Jade tán đồng và phá lên cười giòn giã, kiểu cười khiến mọi người yêu mến cô.

"Nếu không làm thế thì em chat sex hả?" Shawna chen ngang.

"Chat sex?"

"Ừ, gửi cho nhau tin nhắn tục tĩu hoặc là nói chuyện nhạy cảm qua điện thoại ấy? Nói với cậu ta em muốn làm gì cậu ta khi gặp nhau?"

Jade lắc đầu.

"Thế giao lưu 'thân mật' trên Skype thì sao? Hoặc là Facetime?"

"Kevin không có cả hai thứ đó." Jade từng gợi ý dùng Skype vài lần, nhưng anh không có máy tính xách tay hay điện thoại

thông minh. Cô nghĩ tình hình tài chính của mình đã đủ tệ, nhưng chưa là gì khi so với Kevin cùng thị trấn hẻo lánh của anh. Đó là một trong nhiều điểm chung giữa họ.

"Em bảo cậu ta sống ở Australia hay ở năm 1950 ấy nhỉ?" Shawna nói tiếp. "Để đàn ông lừa phỉnh thế chẳng giống em chút nào."

"Em chẳng cần phải nhìn thấy anh ấy đi lại hay làm mặt hề như thằng ngốc mới biết rõ tình cảm của mình với anh ấy."

Shawna và Lucy liếc nhìn nhau và đồng thời gật đầu.

"Vậy thì chắc chắn là yêu rồi," Shawna nói. "Không gì qua được mắt cô Jade Sewell của chúng ta, nhưng nếu thực sự cậu ta tuyệt vời như em nói, thì em cần thôi lãng phí thời gian ở đây ngay và đi gặp cậu ta đi."

"Nếu không em sẽ thành như bọn chị," Lucy cười khúc khích, dù Jade cảm nhận được điều gì đó tương tự như lời cảnh báo trong giọng điệu của cô. "Nghiêm túc đấy, Jade cưng của chị ơi, ở đây có ít lựa chọn lắm. Mỗi ngày trôi qua lại có thêm một anh chàng tốt bị Đối Tượng ADN của anh ta giựt mất. Chị và Shawna giống như chim kền kền phải đi rỉa xương xẩu thừa lại vậy, và tin chị đi, không tốt đẹp gì đâu. Không hề. Nếu có cơ hội được ở bên Đối Tượng ADN của mình, chị sẽ lên vội máy bay thoát khỏi đây, chứ không còn ngồi trên sàn nhà ăn trưa cạnh lối đi cho nhân viên của khách sạn thế này đâu."

"Đúng thế, đừng viện cớ nữa," Shawna tiếp lời.

"Con gái như bọn mình không thể làm loại chuyện như thế," Jade nói, ngạc nhiên vì sự thẳng thắn của Lucy. "Em không thể cứ thế mà đi, bỏ lại mọi thứ sau lưng. Và như em nói, bay đi Australia đắt chết người ấy."

"Thẻ tín dụng em còn bao nhiêu?"

"Thì em vừa trả xong nợ một cái..."

"Hạn mức thẻ là bao nhiêu?"

"Vài ngàn, em nghĩ vậy."

"Thế thì cứ quẹt thẻ mà chi cho kỳ nghỉ đi. Em có gì để mất nào? Em phải dũng cảm lên, cô nàng xinh đẹp ơi."

"Đừng bắt em lấy cái dũng cảm của em ra đánh sấp mặt chị. Em chỉ không phải kiểu người chạy vòng quanh thế giới để theo đuổi bọn con trai."

Shawna và Lucy trừng mắt lườm cô, cả hai đều nhướn cặp lông mày xăm cao hết mức lớp Botox cho phép. "Đó không phải là theo đuổi, cưng ạ. Cậu ta đã thuộc về em rồi mà."

"Em không thể," Jade lặp lại, rồi ngập ngừng. "Hay là có nhỉ?"

CHƯƠNG 9

NICK

"Em nghĩ bọn mình nên làm chuyện đó," Sally lẩm bẩm trong lúc nằm ngửa nhìn chằm chằm lên xà nhà đỡ trần phòng ngủ, lộ ra dưới ánh đèn đường từ bên ngoài.

"Thường thì em cần lâu hơn thế, nhưng anh không ngại," Nick đáp lại, rút đầu ra từ giữa hai chân cô và chui khỏi chăn. Tay anh với tới tủ đầu giường nơi cô để đồ chơi người lớn.

"Không phải 'chuyện đó' kiểu tình dục," Sally nói, "em nghĩ bọn mình nên làm xét nghiệm Ghép Cặp ADN."

Nick trở mình về nửa giường của anh. "Cách dập hứng tuyệt vời đấy, em yêu ạ."

"Xin lỗi."

"Sao bây giờ em lại muốn thế? Trước khi Sumaira và Deepak đến ăn tối và nhắc đến việc đó, em đã nói chắc nịch là bọn mình không cần cơ mà."

"Ôi, cưng à, em vẫn tin chắc thế," cô đáp, các ngón tay đùa nghịch lông ngực anh như thể trấn an. "Nhưng như Sumaira nói, việc đó sẽ cho bọn mình thêm cảm giác an toàn, chỉ để biết thôi. *Biết* chắc."

Sumaira chết giẫm, Nick thầm nghĩ, nhưng không nói ra miệng. "Em chắc đây không chỉ là cách em thể hiện nỗi lo lắng trước đám cưới đấy chứ?"

"Tất nhiên là không, anh ngốc này." Sally kéo đầu anh xuống hôn. "Nhưng anh biết rõ con người em rồi đấy. Với anh thì ổn cả; bố mẹ anh như ở bên nhau từ tận thời Trung Cổ, trong khi mẹ em đã kết hôn ba lần còn bố em thì đang ở với người vợ thứ tư. Cả hai luôn tìm kiếm thứ gì đó mà họ nghĩ mình không có và em thực sự không muốn mình bị như họ; em muốn biết rằng, ít nhất về mặt sinh học, chúng ta có cơ hội hạnh phúc."

"Nhỡ hóa ra ADN chúng ta không khớp thì sao?"

"Thì chúng ta sẽ được nhắc nhở là có lẽ ta cần nỗ lực hơn trong mối quan hệ này. Như John Lennon đã nói, 'Ta chỉ cần tình yêu'."

"Phải, nhưng ông ấy cũng nói, 'Tôi là con hải mã,' thế nên đừng có tin tưởng quá vào lời vàng ngọc của ông ấy."

"Thế anh sẽ làm chứ?" Cô nhìn anh bằng ánh mắt khẩn cầu.

Nick không thể từ chối cặp mắt long lanh ướt át ấy. "Nếu điều đó làm em vui, được thôi, anh đồng ý. Giờ anh có thể quay lại làm chuyện khác cũng khiến em vui được chưa?"

Sally thoáng thấy nụ cười của Nick trước khi đầu anh lại biến mất dưới tấm chăn và giữa hai chân cô.

CHƯƠNG 10

ELLIE

Đồng hồ để bàn chỉ 3:40 sáng và Ellie đành bỏ cuộc, không cố dỗ giấc nữa.

Với một ngày bận rộn phía trước, cô cấp thiết cần nghỉ ngơi, nhưng bộ não tỉnh táo của cô có vẻ không nhận được thông điệp đó. Thay vì thế, nó vận hành với tốc độ của tàu tốc hành mất lái, mang theo thứ cô cần đạt được trong vài giờ tới để có thể quảng bá cho ứng dụng vừa được nâng cấp của mình. Nếu là lúc bình thường cô đã uống một viên thuốc ngủ bác sĩ riêng kê đơn, nhưng cô sợ hôm sau sẽ cảm thấy lờ đờ trong khi mình đang cần sắc bén.

Bị báo chí cả thế giới phỏng vấn là điều Ellie dần trở nên căm ghét kể từ khi cô thành người nổi tiếng bất đắc dĩ. Một thập kỷ trước, cô chỉ là một con ong thợ vô danh bình thường, luôn bận rộn sau hậu trường. Rồi ngoảnh đi ngoảnh lại, truyền thông cả thế giới vừa tán dương vừa công kích cô bằng cấp độ ngang nhau. Điều đó đã biến cô thành con người sắt đá và nhanh chóng mang lại cho cô danh tiếng là một người không khoan nhượng trên con đường biến sự nghiệp của mình thành một trong những cơ nghiệp thành công nhất thế giới. Họ ám chỉ cô có thể đã dùng những biện pháp mờ ám để đạt được mục đích, nhưng không có bằng chứng

xác thực, tất cả chỉ là tin đồn. Ellie đã trả tiền cho không ít người để đảm bảo câu chuyện toàn cảnh về những ngày đầu khởi nghiệp của cô không bao giờ thực sự bị phơi bày.

Khi mối quan tâm của công chúng tới câu chuyện của cô tăng lên, các báo lá cải săm soi từng ngóc ngách trong đời tư của cô, tra xét quá khứ của cô như thể cô đang bị xét xử. Họ bóc tách những mối quan hệ trước đây của cô và đập đủ tiền cho các bạn trai cũ để họ tiết lộ về tính cách con người cô, cũng như cô là kiểu bạn gái và bạn tình như thế nào.

Vì thế Ellie không chỉ cảnh giác với truyền thông mà với tất cả mọi người, thành ra việc hẹn hò gần như bất khả thi. Và dù cô thừa nhận thật bất công khi vơ đũa cả nắm, mỗi lần gặp một người mới, cô lại nâng cao hàng rào cảnh giác và lại tìm cách nghi ngờ về động cơ sau mối quan tâm của họ. Có phải họ chỉ quan tâm đến của cải của cô? Có phải làm tình với một tỉ phú sẽ trở thành đề tài hay cho họ khoe khoang với bạn bè? Hay cô sẽ lại thấy một tít báo khoe chiến tích tình trường trên *Sun on Sunday*? Ellie không nhớ được Bill Gates, Mark Zuckerberg hay Tim Cook có bao giờ bị công kích vì đời sống phòng the của họ hay không, nhưng chuyện đó có vẻ xảy ra với cô thường xuyên tới mức quá đáng.

Cô lật nghiêng người, duỗi hai chân và nhớ lại cô đã phải thuê một đội luật sư chỉ để phát đi cảnh báo mỗi khi cô đánh hơi được báo chí đang rục rịch làm gì đó. Rồi, sau nửa tá vụ kiện đòi danh dự thành công, cô trở thành mục tiêu dựng chuyện quá đắt đỏ nên họ mất đi hứng thú. Đội truyền thông của cô trở thành đối tượng liên hệ cho mọi câu hỏi của báo chí, và cô tắt hết thông báo của Google, tài khoản Facebook và Twitter để loại bỏ mọi ham muốn khám phá xem người ta viết gì về cô. Chỉ khi tuyệt đối cần thiết cô mới bước ra trước công chúng dưới cương vị người đứng đầu công ty.

Ellie rên lên bực bội vì chẳng hề thấy mệt, vứt chăn sang một bên và bật đèn đầu giường. Cô nhớ lại email cô nhận được cách đó vài giờ, trong đó xác nhận rằng họ đã tìm ra một Đối Tượng

ADN. Cô đăng ký từ trước đó khoảng mười năm, khi công ty còn trong giai đoạn sơ khai, và khi danh tiếng của nó nhanh chóng tăng lên cô chắc mẩm rằng việc cô tìm được Đối Tượng ADN của mình chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng khi số người dùng đăng ký đã cán mốc một tỉ, Ellie bắt đầu từ bỏ hy vọng. Đối Tượng ADN của cô hoặc đã hạnh phúc bên một người khác, hoặc sống ở một nước đang phát triển và không được tiếp cận hay biết đến xét nghiệm này, hoặc anh ta chỉ đơn giản là không muốn biết.

Vì thế Ellie đã làm quen với việc sống một mình, và trong vài năm gần đây, cô quá đắm chìm trong công việc nên chẳng buồn quan tâm nữa. Cô không cần một mối quan hệ để khiến mình thỏa mãn; cô có thể tự giải quyết việc đó. Một Đối Tượng ADN có thể đóng góp gì cho cuộc sống của cô mà cô lại không có khả năng tự mình tìm thấy chứ?

Tuy vậy, cô vẫn phải thừa nhận rằng một phần rất nhỏ trong cô vẫn muốn biết người này là ai.

"Kệ đi," cô nói thành tiếng và vớ lấy điện thoại. Cô mở email, trả 9,99 bảng để lấy thông tin chi tiết về Đối Tượng ADN của mình rồi chờ đợi. Hai phút sau, email trả lời tự động nhảy vào hòm thư của cô.

"Tên: Timothy Hunt. Tuổi: 38. Nghề nghiệp: Nhà phân tích hệ thống. Màu mắt: Hạt dẻ. Màu tóc: Đen. Chiều cao: 1m75."

Miêu tả về anh ta khớp với gần một nửa đàn ông phương Tây, cô nghĩ.

"Ula." Cô bắt đầu viết một email cho trợ lý riêng. "Điều tra về một người tên là Timothy Hunt, nhà phân tích hệ thống ở Leighton Buzzard. Tôi copy địa chỉ email của anh ta dưới đây. Sáng mai email cho tôi kết quả cô tìm được. Cảm ơn."

Trước sự ngạc nhiên của cô, Ula trả lời lại ngay lập tức. *Cô ta có bao giờ ngủ không thế?* Ellie thắc mắc. "Anh ta có hẹn phỏng vấn xin việc ở chỗ chúng ta à? Tôi không thấy tên anh ta trong danh sách," Ula hỏi.

"Đại loại vậy," Ellie đáp. "Và nhớ tìm một bức ảnh của anh ta nhé. Thuê điều tra bên ngoài nếu cần."

Ellie đặt lại điện thoại lên tủ đầu giường và chui lại vào chăn. Cô lật mình nằm nghiêng, nhìn chằm chằm vào nửa giường còn trống, tấm chăn vẫn phẳng phiu như khi người giúp việc trải giường xong hồi sáng.

Và lần đầu tiên trong nhiều năm, cô cho phép mình tưởng tượng ra cảm giác khi chia sẻ không gian đó với một người khác.

CHƯƠNG 11

MANDY

Mandy quanh quẩn bên bức tường đá bao quanh địa chỉ mà cô lấy được từ trang Facebook của Richard. Cô quan sát mọi người phía trước vội vã chạy qua đường mòn, thoát khỏi cơn mưa phùn, và cũng chuẩn bị đi theo họ.

Dù nói chung cô là người tự tin trong hầu hết các tình huống xã giao, nhưng khi ở giữa một đám đông xa lạ cô sẽ khép mình lại và dễ bị bí từ. Cô hoàn toàn không biết mình sẽ nói gì nếu có người bắt chuyện với cô, vì thế cô cố gắng thu mình lại. Dù cô có đến muộn vài phút cũng chẳng sao - không ai quen biết hay mong đợi cô cả.

Mandy không hề nghĩ ngợi khi cáo ốm để xin nghỉ làm, và đã nói với các em gái rằng cô phải đi tập huấn nên sẽ không liên lạc được ít lâu. Cho dù phát hiện cô nói dối, đằng nào có lẽ họ cũng sẽ cho rằng việc đó liên quan đến Richard Taylor, Đối Tượng ADN của cô.

Cô lấy một gói kẹo bạc hà không đường ra khỏi túi xách và bỏ một viên vào miệng. Cô còn lấy gương cầm tay ra soi đủ các góc để biết chắc mình không đến nỗi tệ sau hai giờ chạy xe. Cô rũ mái tóc, hy vọng nước mưa không làm các lọn tóc xoăn trông quá rối.

Cuối cùng, khi nghe thấy tiếng nhạc vang lên trong nhà, cô chậm rãi bước dọc lối mòn, tiến đến cánh cửa và lên dây cót tinh thần cho cảnh tượng mình sẽ phải đối mặt bên trong.

Nếu phải thành thật với bản thân, thì thực ra cô không biết mình đang làm gì ở đây hay sẽ đạt được gì. Cô chỉ biết rằng số mệnh đã định cô và Richard phải có chung một điều gì đó, dù điều đó có phức tạp đến đâu. Vì thế cô tiến vào trong và tìm một chỗ ngồi ở dãy cuối cùng.

Cô nhặt bản giới thiệu chương trình bị bỏ lại cuối dãy ghế lên xem lướt để cố trấn tĩnh. Hai nhạc công ghi ta đứng bên micro ở phía trước, vừa chơi vừa hát một bản ballad mà cô không nhận ra. Khi chơi xong, một người đàn ông với nụ cười chân thành thay thế họ.

"Cảm ơn, Stuart và Derek," ông ta cất lời. "Trước tiên, tôi muốn cảm ơn tất cả các bạn đã đến đây. Và thứ hai, thay mặt gia đình Taylor, tôi xin hoan nghênh tất cả các bạn đã đến nhà thờ Thánh Peter và Chư Thánh để dự lễ tưởng niệm đặc biệt dành cho người bạn thân yêu của chúng ta, Richard."

CHƯƠNG 12

CHRISTOPHER

Christopher nhìn cô gái chằm chằm qua cửa sổ nhà hàng, cố gắng giải mã ngôn ngữ cơ thể cô ta.

Amy, Đối Tượng ADN của hắn, đang ngồi khoanh tay bên bàn, hai chân bắt tréo ở mắt cá. Cô ta có vẻ hồi hộp, hắn nghĩ. Nhưng theo một video chỉ dẫn trên Youtube hắn đã xem, cử chỉ trên có nghĩa cô ta đang thủ thế. Dù là trường hợp nào cũng đều tốt cho hắn, vì nó cho hắn lợi thế.

Amy liếc nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại ít nhất mỗi phút một lần. Cô ta thường xuyên nghịch tóc hoặc gõ chân vào chân ghế. Cô ta là một phụ nữ hấp dẫn, hắn thừa nhận, và trông giống hệt bức ảnh cô ta gửi cho hắn qua email, tất nhiên đã chỉnh qua hiệu ứng.

Mái tóc dài tối màu hơi gợn sóng. Cặp mắt kính gọng đen thời thượng bao quanh đôi mắt, và lớp trang điểm trên làn da trắng rất tinh tế. Cô ta có vóc người mảnh mai nhưng không muốn phô bày, ăn vận theo phong cách an toàn với quần dài, giày cao gót, áo trơn màu xanh lam kèm áo khoác.

Christopher biết đến muộn trong buổi hẹn hò được coi là hành vi thiếu lịch thiệp, đặc biệt với một người đã được khoa học chứng nhận là dành cho hắn. Nhưng hắn không quan tâm; tất cả

đều là một phần của trò chơi. Để cho cô ta chờ đợi và sốt ruột sẽ tốt hơn, vì khi đó hắn sẽ nắm quyền kiểm soát tình huống và duy trì được thế thượng phong ngay từ ban đầu.

Khi đang câu giờ bên ngoài nhà hàng đông đúc, hắn chợt nhìn thấy hình phản chiếu của mình trên cửa sổ. Đã mấy tuần nay không được ngủ ngon giấc nên hắn đã mua một thanh che khuyết điểm hãng Boots để chấm lên hai quầng thâm dưới mắt. Hắn còn dùng kem dưỡng ẩm sáng da lấy được từ tủ phòng tắm của Số Bốn để che lấp đi sự thực rằng dự án ban đêm của hắn đã ảnh hưởng đến nồng độ melatonin; hắn chủ yếu ngủ vào ban ngày.

Dù đã dành thời gian cạo râu, hắn vẫn không kịp đi cắt tóc, vì thế phải chữa cháy bằng cách rẽ ngôi lệch và dùng một lượng lớn sản phẩm chăm sóc tóc để mái tóc trông có vẻ tối hơn nhiều so với màu nâu đỏ thường ngày. Hắn tự mỉm cười với mình, hài lòng rằng khác với các bạn học cũ, những nếp nhăn trên mặt hắn không đáng kể, hàm răng hắn hầu như thẳng tắp và đường nét của hắn vẫn góc cạnh chứ không bị nở ra vì da chảy xệ. Trông hắn trẻ ít nhất năm tuổi so với tuổi thực 33.

Christopher vuốt thẳng cổ chiếc áo khoác may đo vừa khít, trì hoãn thêm một lát nữa cho đến khi Amy có vẻ sắp bỏ đi rồi mới bước vào nhà hàng.

Hắn đảo mắt nhìn quanh căn phòng được trang hoàng kiểu phổ thông, giả vờ tìm kiếm đối tượng hẹn hò của mình. Nỗi sốt ruột vì hắn trễ giờ tan biến ngay trong cô khi ánh mắt hai người gặp nhau. Với Christopher, dường như một thế lực vô hình đã đẩy cô trở về ghế, khi cô lắp bắp một tiếng chào hỏi hộp, "Chào anh."

"Amy, xin chào. Rất xin lỗi vì tôi đến muộn." Christopher xin lỗi, bắt tay cô một cách tự tin và hôn lên cả hai má cô.

"Không sao, tôi cũng mới đến được vài phút," cô nói dối và nuốt nước bọt.

"Tôi bị mắc kẹt ở chỗ làm với trang tạp chí mới tôi đang phụ trách," Christopher vừa nói vừa ngồi xuống. "Rồi sau đó lại bị kẹt xe."

"Anh nói trong email rằng anh làm thiết kế đồ họa nhỉ?" cô hỏi. Trong khi cô quan sát hắn, hắn có thể thấy cô đang giả bộ bình thản.

"Đúng vậy, tôi làm việc tự do nên tôi có mấy dự án cùng một lúc."

"Anh thiết kế cho ai?"

"Chủ yếu là tạp chí hàng xa xỉ phẩm, cô biết đấy, những công ty sản xuất du thuyền, máy bay, và cả sách quảng cáo cho các điểm đến du lịch mà ở Thomas Cook[1] cũng còn không có," hắn khoe khoang. "Rất cao cấp."

Cô có vẻ không bị gây ấn tượng như hắn hy vọng, chỉ hỏi, "Anh làm việc ở đâu?"

"Tôi làm tại nhà ở khu Công viên Holland, như thế khá tiện. Chúng ta gọi đồ uống chứ?"

Christopher di chuyển ly đến bên cạnh ly của Amy, rồi mở thực đơn rượu. Khi bồi bàn đến, hắn gọi chai đắt nhất trong danh sách.

"Anh chị có định dùng bữa không?"

Hắn ngẩng lên nhìn vào mắt cô phục vụ bàn trong khi cô ta lên tiếng, tự hỏi cô ta sẽ phát ra tiếng kêu như thế nào nếu sợi dây thắt cổ trung thành của hắn xuyên qua cổ họng cô ta và cắt đứt sụn giáp. Điều làm hắn thích thú là mỗi một con mồi của hắn, cho đến nay, đều phát ra một tiếng kêu khác nhau.

Christopher nhìn sang Amy nhướn mày. "Chúng ta có thời gian ăn chút gì không nhỉ?" hắn hỏi.

"Có, tôi muốn ăn một chút," cô đáp, cố gắng tỏ ra không quá sốt sắng, nhưng thất bại.

Khi cả hai đọc thực đơn trong im lặng, Christopher cảm thấy ánh mắt của Amy chuyển từ trang giấy sang khuôn mặt hắn. Hắn liếc nhìn cô và cô đáp lại bằng nụ cười ngượng ngùng. Đôi má

1. Thomas Cook Group plc: Tập đoàn du lịch toàn cầu của Anh *(Các chú thích trong sách đều của người dịch).*

cô ửng hồng và hắn chăm chú nhìn xem đồng tử cô có dãn ra hay không. Hắn đã đọc về hành vi con người đủ để biết rằng điều đó có nghĩa cô bị hắn thu hút.

"Xin lỗi, tôi xin phép vào nhà vệ sinh một lát nhé?" cô hỏi. "Anh có thể gọi đồ cho tôi nếu anh muốn. Coi như đây là bài kiểm tra đầu tiên của anh xem chúng ta hợp nhau đến đâu."

"Được thôi," hắn đáp và đứng dậy khi cô rời khỏi bàn.

Đóng vai một quý ông lịch thiệp rất dễ dàng với Christopher, nhưng những hành vi khác, như đọc biểu cảm khuôn mặt và chú ý đến cảm xúc của người khác, thì hắn học từ sách và trên mạng. Hắn tập dượt vài kiểu cười khác nhau trong khi chờ Amy quay trở lại, rồi kiểm tra điện thoại để xem Số Tám đang ở đâu. Hắn hy vọng cô ta đã về nhà vào lúc hắn và Amy ăn xong món tráng miệng, vì căn hộ của cô ta chỉ cách nhà hàng mười phút lái xe.

Hắn phát hiện Amy thả điện thoại vào xắc tay khi ra khỏi nhà vệ sinh, tự hỏi liệu có phải cô vừa gọi cho một người bạn để báo rằng cuộc hẹn đầu tiên với Đối Tượng ADN đang diễn ra suôn sẻ. Rõ ràng cô là một trong 92 phần trăm số người lập tức cảm thấy bị thu hút bởi nửa kia của mình.

Rồi, khi ngồi xuống, có gì đó trong cách lưỡi cô lướt quanh môi khiến máu dồn lên não hắn, như khi rít miếng thuốc đầu tiên hay khi đứng dậy quá đột ngột. Hắn quy cảm giác ấy cho cơn mệt mỏi và gạt đi ngay khi nó xuất hiện.

"Mọi chuyện ổn cả chứ?" hắn hỏi. Mặt cô vẫn còn ửng đỏ.

"Vâng, tôi chỉ vừa gọi điện đến chỗ làm," cô đáp. "Vài tuần nay hỗn loạn quá."

"Hình như tôi chưa hỏi cô làm nghề gì?"

"Ồ, tôi cứ tưởng tôi đã nhắc đến rồi chứ?" Amy uống một ngụm rượu. "Tôi là sĩ quan cảnh sát."

CHƯƠNG 13

JADE

Jade ngủ được khoảng ba tiếng chập chờn trên hành trình dài ba mươi tiếng. Trước ngày hôm nay, nơi xa nhất cô từng bay đến là Magaluf cùng đám bạn đại học, chuyến đi kết thúc với dòng chữ "Cấm vào" cô xăm ở mông trái trong khi say.

Hầu hết chặng đường từ Heathrow đến Bangkok, Thái Lan, rồi sau đó là đến Melbourne, cô trải qua trong tư thế cấu chặt móng vào tay vịn ghế, kinh hãi sợ máy bay sẽ rơi sau mỗi đợt xóc nẩy. Đó là một trong những điều cô không muốn nói với hai đồng nghiệp khi họ thuyết phục cô đến đây. Cô *khiếp sợ* việc bay. Cô đọc một cuốn tiểu thuyết kinh dị cô đã tải xuống Kindle, rồi xem sáu bộ phim liền để khỏi nghĩ về việc đó. Cuối cùng cô ngủ thiếp đi không lâu trước khi hạ cánh.

Jade chỉ có đủ thời gian để thay quần áo và rửa mặt trước khi nhận chiếc xe bốn chỗ đã thuê từ trước. Cô thở phào nhẹ nhõm khi phát hiện người Australia lái xe cùng bên với ở nhà. Cô cài đặt định vị vệ tinh cho xe với địa chỉ mà cô muốn đến. Hành trình dài khoảng 250 cây số từ đây đến Echuca, Lòng Chảo Murray, nơi cô sẽ bắt đầu chặng tiếp theo - cũng là chặng phiêu lưu lớn nhất của đời mình. Trong khi lái xe dọc theo Đại Xa Lộ Miền Bắc, cô hát theo Ed Sheeran và Beyoncé, cố gắng gạt bỏ lo lắng sang một bên.

Jade nghĩ đến cuộc trò chuyện mới mười ngày trước với Lucy và Shawna. Cô nhìn họ từ bên kia bàn ăn, ý thức ngày càng rõ rằng cô đang dần biến thành họ với khuôn mặt trang điểm quá đà, mái tóc nối giả tạo và nỗi ám ảnh giữ gìn vóc dáng chỉ để giữ giá trong môi trường hẹn hò ngày càng thu nhỏ. Nhưng cô biết ơn sự thành thật của họ. Họ nói đúng. Chẳng có lý do gì để không đến Australia gặp Kevin. Điều duy nhất ngăn bước cô là nỗi sợ điều chưa biết. Và, sau khi đã vượt qua chuyến bay, Jade muốn nghĩ rằng cô không còn sợ bất cứ điều gì nữa.

Vào cuối tuần đó, Jade đã mua một vé máy bay khứ hồi chưa xác định ngày về đến Australia bằng thẻ tín dụng. Trong khi Shawna dọn vào căn hộ thuê của Jade, Jade đã yên vị trên chỗ ngồi cạnh lối đi của chiếc xe buýt Megabus đến sân bay Heathrow, choáng ngợp trong lo sợ trước những điều chờ đợi mình trong vài tuần tiếp theo.

Cô gửi bố mẹ một tin nhắn từ sân bay, thông báo về kế hoạch của mình. Cô cho rằng tốc độ gọi lại của họ có ý rằng họ không tán thành, dù cô không dám chắc vì không nghe điện thoại. Jade biết rõ cơn giận dữ trong cô có thể bốc lên nhanh thế nào, và cô không muốn cảm xúc tiêu cực làm ô nhiễm nỗi mong đợi hồi hộp cô đang có.

Cô liếc nhìn lần nữa bức ảnh Kevin mà cô cài làm màn hình điện thoại, biết rằng mình sẽ không thất vọng.

Ba giờ đồng hồ lái xe đến trang trại của Kevin trôi qua nhanh chóng. Cô thấp thỏm trong nỗi phấn khích khi đánh xe vào lề đường rồi bước ra ngoài để duỗi đôi chân nhức mỏi. Cô ngay lập tức bị cái nóng dữ dội tấn công và mừng thầm vì đã bôi đẫy kem chống nắng trước khi xuất phát. Làn da trắng của cô không thể chịu được sức nóng. Cô không biết nó sẽ chống chịu thế nào ở nơi này.

Cô liếc nhìn tấm biển có dòng chữ "Trang trại Williamson" gắn trên một hàng rào thép cao ngang eo chạy dọc con đường đất. Hàng cây cao khẳng khiu men theo con đường, gốc cây chìm trong

lớp đất khô cằn, còn ở phía xa, cô trông thấy một ngôi nhà lớn màu trắng cùng mái của nhà kho và nhà phụ mà cô nhận ra từ ảnh của Kevin.

Jade cảm thấy bụng mình bắt đầu quặn thắt như mỗi lần cô mơ mộng về cảm giác khi gặp Kevin bằng xương bằng thịt. Giờ thì khoảnh khắc ấy sắp đến và cô thấy kinh hãi, đặc biệt khi anh không hề hay biết cô sắp xuất hiện trước cửa nhà mình không một lời báo trước.

Khi còn ở sân bay Heathrow, cô đã nhắn tin nói dối anh rằng cô chuẩn bị thay mạng điện thoại nên sẽ không liên lạc được trong một đến hai ngày. Anh có vẻ bất an khi nghe tin đó, nhưng cô khẳng định với anh đó không phải cách cô khéo léo nói lời chia tay. Ngược lại thì có, cô thầm nghĩ.

Cô cầm điện thoại lên và chuyển sang chế độ camera, rồi chụp một kiểu selfie với trang trại của bố mẹ Kevin làm nền phía sau.

"Chào cưng, anh ổn chứ?" cô gõ chữ, các ngón tay run đến mức cô biết ơn chế độ gõ tự động.

"Chào em!" anh nhắn lại, gần như ngay lập tức. "Anh nhớ em lắm đấy! Em xử lý xong điện thoại mới rồi chứ?"

"Rồi, cảm ơn anh."

"Anh đang ở trong chuồng với lũ bò, thối um, trời ơi!"

"Tội nghiệp anh! Đoán xem em đang ở đâu?"

"Trên giường?"

"Thử lại đi."

"Vẫn ở chỗ làm?"

"Không," cô đáp rồi gửi cho anh bức ảnh mình vừa chụp.

Tim cô đập dồn trong lúc chờ tin nhắn của Kevin. Thay vào đó, điện thoại cô đổ chuông.

"Ngạc nhiên chưa!" cô ré lên. "Em đến rồi đây!"

"Em không nên đến mới phải, anh xin lỗi," Kevin nói cộc lốc, rồi cúp máy.

CHƯƠNG 14

NICK

"Đừng mở!" Sally hét lên qua điện thoại với Nick, giọng đầy lo lắng. "Chờ đến khi anh về rồi bọn mình cùng xem."

Sally thừa nhận với Nick rằng từ giây phút đồng hồ thông minh của cô báo có email từ Ghép Cặp ADN, dạ dày cô như thể bị mắc kẹt trong chiếc thang máy đang rơi tự do qua hai mươi tầng lầu. Cô gọi cho anh ngay lập tức, và sau khi kiểm tra hòm thư đến trong lúc cô kiên nhẫn chờ ở đầu dây bên kia, anh phát hiện mình cũng đã nhận được thông báo.

Ở công ty truyền thông nơi anh làm việc, Nick được yêu cầu phải nghĩ ra những cách sáng tạo, giật gân để quảng cáo cho một hãng khăn giấy vệ sinh phụ nữ mới, nhưng thay vào đó anh chỉ băn khoăn về nội dung email kia.

Nhưng chính việc Sally khăng khăng đòi làm xét nghiệm mới thực sự khiến anh lo lắng. Anh luôn tự nhủ họ hài lòng và nhất trí rằng tương lai của họ là ở bên nhau, nhưng việc cô cần sự xác nhận của khoa học đã lại làm dấy lên mối lo lắng thường xuyên của anh rằng mình không xứng với người vợ tương lai, rằng khoảng cách năm tuổi là quá lớn và rằng anh đang, và sẽ luôn, quá trẻ con đối với cô.

Khi Nick về đến nhà, muộn hơn Sally ba mươi phút, cô đã ngồi vắt vẻo trên đảo bếp, tay cầm ly vang đỏ thứ hai.

"Xin lỗi anh về muộn," anh cất tiếng. "Anh bị kẹt trong buổi họp và..."

"Không sao," Sally ngắt lời rồi uống một ngụm rượu trong hồi hộp. "Chúng ta làm cho xong được chứ?" Cô gõ tay còn lại lên mặt quầy, rõ ràng rất lo lắng.

"Anh nói một điều trước được không?" Nick hỏi, ngồi ghé lên đảo bếp bên cạnh cô. "Anh không quan tâm kết quả nói gì. Cho dù anh có bị Ghép Cặp ADN với Jennifer Lawrence thì cũng không thay đổi được bất cứ điều gì. Em là định mệnh của đời anh, bất kể hai email kia nói gì."

Sally mỉm cười ôm lấy anh, rồi cầm điện thoại lên và ấn vào biểu tượng email. "Anh sẵn sàng chưa?" cô hỏi, đoạn lướt xuống và mở thư. Gương mặt cô xịu xuống. "Nó nói 'Không có kết quả'."

Không khí im lặng nặng nề bao trùm căn phòng. Không ai trong hai người biết phải nói gì. Cuối cùng, Nick choàng tay ôm lấy vai cô.

"Chúng ta sẽ làm được, anh biết chắc mà," anh cất tiếng an ủi. "Hàng triệu cặp đôi vẫn sống hạnh phúc và chúng ta cũng không phải ngoại lệ. Chúng ta không khớp về ADN không có nghĩa chúng ta không dành cho nhau. Em vẫn yêu anh, đúng không? Sau khi đọc tin đó, em vẫn yêu anh, đúng không?"

"Tất nhiên là em yêu anh." Giọng cô nghẹt lại vì đang úp mặt vào vai anh.

"Thế thì ai quan tâm thứ sinh học hay hóa học kia nói gì chứ. Không gì có thể thay đổi được điều đó."

Sally nuốt khan rồi bắt đầu khóc. "Em xin lỗi," cô thút thít. "Em chỉ muốn biết chắc chúng ta có cơ hội hạnh phúc mãi mãi... rằng chúng ta là định mệnh của nhau."

"Mặc kệ, cứ đánh cược đi."

Sally mỉm cười và họ tựa trán vào nhau. Cô luồn tay qua mái tóc dày tối màu của anh, kéo anh về phía mình.

"Chúng ta ra ngoài ăn tối sớm đi," anh gợi ý. "Có nhà hàng Thổ Nhĩ Kỳ mới mở trên phố. Anh mời."

Sally gật đầu và Nick nhảy khỏi đảo bếp, tiến đến giá treo áo khoác sau cửa để lấy chiếc áo khoác denim.

"Còn của anh thì sao?" cô do dự hỏi.

"Cái gì của anh?"

"Kết quả của anh."

"Anh không quan tâm." Anh nhún vai. "Anh đã biết điều anh cần biết."

"Nhưng em cần biết. Thử đặt mình vào vị trí của em xem: vị hôn phu của em có thể bị Ghép Cặp ADN với một người không phải em. Em muốn biết đối thủ của mình là ai - nếu người đó đã làm xét nghiệm."

"Em chẳng có đối thủ nào cả."

"Dù thế đi nữa, xin anh đấy, cưng, mở đi."

"Này, bắt lấy," anh vừa nói vừa quẳng điện thoại về phía cô. Cô bắt lấy nó và tìm email kia.

"Lạy. Chúa. Tôi." Cô phá lên cười. Cô lấy tay che miệng và mở to mắt nhìn anh.

"Sao? Anh có Đối Tượng ADN không?"

"Chắc chắn là có rồi." Cô cười toe toét.

"Ôi, Lạy Chúa, đừng bảo là anh bị Ghép Cặp ADN với mẹ em nhé."

"Không, đừng lo, không phải mẹ em đâu," Sally đáp. "Đối Tượng ADN của anh là một người đàn ông tên Alexander."

CHƯƠNG 15

ELLIE

Ellie cảm thấy mặt mình cứng đờ như bị đắp bê tông. Cô chỉ mong được về nhà để tẩy sạch từng lớp trang điểm dày cộp.

Sau một buổi sáng trước ống kính máy quay cho nhiều kênh tin tức truyền hình quốc tế khác nhau, một nhà báo của tờ *Economist* cố gắng khuyến khích cô bàn đến chuyện cá nhân thay vì chỉ nói về việc ra mắt ứng dụng mới được cập nhật của công ty. Nhưng Ellie đã lĩnh đủ đạn qua tháng năm để biết khi nào thì một nhà báo chuẩn bị ngắm bắn. Cô tránh né anh ta bằng một nụ cười lịch sự và nhắc anh ta về chủ đề cô đến đây để thảo luận.

Trong khi đội trưởng an ninh của cô, Andrei, lái xe đưa cô từ trung tâm Luân Đôn về nhà riêng của cô ở Belgravia, cô mở hệ thống tin nhắn bảo mật nội bộ của công ty trên máy tính bảng và phát hiện một thư mục vừa được trợ lý gửi đến.

Tên thư mục đề "Timothy Hunt", và Ellie nhận ra hẳn là nó chứa các thông tin cô yêu cầu về Đối Tượng ADN của mình. Khi ngón tay cô lơ lửng trên biểu tượng thư mục, cô hồi hộp hơn mình tưởng. Cô lo lắng về nội dung trong thư mục, không biết Ula đã đào bới được bao nhiêu chi tiết. Cô tin rằng Ula đã nghe lời khuyên của cô và thuê đội thám tử mà công ty cô thường thuê

để điều tra lý lịch nhân viên tiềm năng cũng như điều tra những email đe dọa mà cô hay nhận được.

Cô hít sâu rồi mở thư mục. Bên trong là một mớ tài liệu: một bức ảnh lấy từ tờ báo địa phương chụp đội bóng cấp quận của Timothy, hồ sơ LinkedIn, lịch sử duyệt Internet trong sáu tháng qua, một bản sao kê ngân hàng và vài bức ảnh lẻ tẻ. Cô không muốn biết mớ thông tin này đã được thu thập bằng những phương pháp đáng nghi nào.

Ellie nhấn vào bức ảnh chụp đội bóng trước tiên rồi đọc chú thích bên dưới, cuối cùng tìm thấy cái tên Tim Hunt. Cô thấy anh ta đứng ở hàng sau của bức ảnh: một người đàn ông có vóc dáng trung bình, mái tóc ngắn tối màu đã thưa dần ở đường chân tóc, để râu và có nụ cười nở rộng trên mặt. Cô lập tức nhận ra rằng vẻ ngoài của anh ta không giống với mẫu người cô thích.

Cô xem lướt qua hồ sơ lý lịch của anh ta và biết rằng kể từ khi tốt nghiệp đại học anh ta đã làm việc cho một loạt công ty khác nhau, chủ yếu về mảng máy tính. Lịch sử Internet của anh ta là điển hình cho đàn ông tầm tuổi này: các đường link video âm nhạc thập niên chín mươi và vài clip *Family Guy* trên Youtube, kết quả bóng đá và giải đua Grand Prix, thi thoảng vào trang khiêu dâm - nhưng cô thở phào phát hiện không có gì bệnh hoạn - và những lần ghé thăm Amazon và Spotify thường xuyên để mua phim và nhạc. Anh ta thích Coldplay, the Foo Fighters, Stereophonics và xem bất cứ phim gì có Matt Damon hoặc Leonardo DiCaprio đóng, tất cả đều không phải gu của cô. Sao kê ngân hàng tiết lộ anh ta thường chọn siêu thị và tiệm quần áo bình dân; anh ta quyên tiền trực tiếp vào quỹ từ thiện cho người bệnh Alzheimer và cho chó hoang, và đóng mỗi tháng một phần tiền vào quỹ hưu.

Không có gì trong thư mục cho thấy anh ta đã từng kết hôn hay đang có bạn đời hoặc con cái. Anh ta không có tiền án tiền sự, tiền sử phá sản hay bất cứ vấn đề đáng kể nào về tiền bạc. Khoản trả vay thế chấp của anh khá khiêm tốn, anh ta trả nợ tín dụng

đúng thời hạn và không còn khoản nợ sinh viên nào nữa. Hoạt động trên mạng xã hội của anh ta gần như bằng không, chỉ trừ vài bình luận trên một diễn đàn của câu lạc bộ người hâm mộ đội Cambridge United.

Tóm lại, có vẻ Timothy Hunt là một người không có gì nổi bật, dù là người có chung với cô một mối liên hệ đặc biệt.

"Chúng ta rẽ sang đường King được không?" Ellie hỏi Andrei, và chỉ vài phút sau, theo chỉ dẫn của cô, anh đã mua cho cô một chiếc điện thoại cơ bản trả trước mới tinh để cô không cần tiết lộ số điện thoại thật. Cô đã không dùng loại điện thoại này từ hồi còn là một sinh viên nghèo, và cô thấy mình mỉm cười khi nhớ lại khoảng thời gian ít phức tạp đó.

Cô ấn số của Timothy và bắt đầu soạn tin nhắn. "Xin chào," cô nói. "Tên tôi là Ellie và chúng ta đã được Ghép Cặp ADN!" Rồi cô ngập ngừng xóa tin nhắn. Nhí nhảnh quá, cô nghĩ. "Xin chào, tôi là Đối Tượng ADN của anh trên Ghép Cặp ADN. Anh có muốn gặp tôi không?" Dễ dãi quá. "Chào Timothy, tôi tin số mệnh đã định sẵn chúng ta sẽ dành phần đời còn lại bên nhau," cô gõ, rồi thêm một hình mặt cười.

Ellie ngập ngừng rồi ấn nút gửi, sau đó ngồi bất động với điện thoại trên tay, nhìn chằm chằm vào nó, lo sợ về thứ nằm trong chiếc hộp Pandora mà cô vừa mở ra. Cô không phải đợi lâu - tiếng tin báo rất lớn khiến cô giật mình.

"A, bà Hunt tương lai, bà làm gì mà lâu thế?" Timothy đáp lại kèm theo biểu tượng nháy mắt. "Cứ gọi tôi là Tim."

Anh ta có khiếu hài hước đấy, cô thầm nghĩ, rồi ngay lập tức thả lỏng đôi vai căng cứng. "Xin lỗi, tôi mải chọn váy cưới," cô gõ và gửi biểu tượng một người phụ nữ đeo voan trùm đầu.

"Trùng hợp ghê, tôi cũng vậy. Cho tôi biết một chút về vợ tương lai của tôi đi nào, vì tôi chỉ biết những thứ cơ bản. Tìm được vài điểm chung trước khi tôi đặt hẹn đăng ký kết hôn thì tốt."

"Thế là không đi nhà thờ hả?"

"Không, tín đồ thờ Satan như tôi không được chào đón ở đó."

"Một điểm chung giữa chúng ta đây rồi," cô đáp lại kèm theo biểu tượng quỷ dữ mỉm cười.

"Cô làm gì để sống?"

"Đánh cắp linh hồn."

"Không, tôi hỏi là cô làm gì ĐỂ sống, không phải làm gì VỚI người sống."

"Xin lỗi, ngoài thờ cúng Lucifer, tôi làm một công việc văn phòng nhàm chán. Còn anh?"

"Mọt máy tính."

Trong ba mươi phút tiếp theo, Ellie không hề nhận thấy dòng xe cộ đang chôn chặt xe cô giữa đường hay cơn mưa tầm tã đập vào cửa sổ. Khi Andrei cuối cùng cũng đỗ được xe trước cửa nhà, cô đã dính chặt lấy điện thoại như một nữ sinh, tiếp tục nhắn tin qua lại với Tim. Andrei mở cửa xe rồi giương ô.

"Hôm nào tôi có thể mời vợ tương lai đi uống nước được không?" Tim nhắn.

"Tôi không chắc..." cô nhắn lại.

"Tôi không cắn đâu, thật đấy. Đôi khi chúng ta đều cần liều một chút."

Ellie cắn môi và thả điện thoại vào túi xách, trong khi Andrei hộ tống cô vào nhà. Cô chần chừ vài phút, đắn đo cái lợi và hại của việc cho phép một người lạ bước vào đời mình trước khi quyết định. Lý do cô làm xét nghiệm Ghép Cặp ADN nay đã biến thành một người bằng xương bằng thịt. Anh ta có tên và một gương mặt, và anh ta đang chờ xem cô có muốn gặp anh ta hay không. Nhưng cô sợ. Cô lấy điện thoại ra khỏi túi, đọc đi đọc lại tin nhắn trước khi đáp lại.

"Được thôi, tôi đồng ý," cô gõ chữ trong lo sợ.

"Tối thứ Sáu cô có rảnh không?"

CHƯƠNG 16

MANDY

Mandy biết thêm rất nhiều về Đối Tượng ADN của cô từ buổi lễ tưởng niệm so với từ việc tra tìm trên mạng.

Cô cảm thấy mình như một kẻ giả mạo, ngồi một mình ở hàng ghế sau trong nhà thờ Thánh Paul và Chư Thánh, nghe các bạn của Richard chia sẻ với mọi người những mẩu chuyện vui về cuộc đời anh, về điều gây cảm hứng cho anh và anh đã là người họ tin tưởng tâm sự ra sao. Cô khám phá ra anh là một người đầy tinh thần đồng đội cả trong và ngoài sân bóng, một người bạn trung thành và một bờ vai để nương tựa. Cô biết được rằng anh từng chơi khúc côn cầu và cầu lông cho đội tuyển hạt; anh đã chuyển sang ăn chay từ tuổi mười hai; và anh đã vượt qua căn bệnh ung thư khi mười bảy tuổi, thái độ lạc quan đã giúp anh vượt qua quá trình hóa trị. Mandy nghĩ đến những bức ảnh chụp anh du lịch vòng quanh thế giới trên Facebook và tự hỏi có phải chính trải nghiệm với bệnh tật đã thúc giục anh đi ngắm nhìn thế giới.

Richard còn từng tham gia hai giải marathon để gây quỹ cho Quỹ Hỗ trợ Bệnh nhân Ung thư Macmillan và từng tổ chức các khóa huấn luyện và chương trình thể dục thể thao cho những người khuyết tật ở địa phương tham gia. So với anh, Mandy cảm thấy mình là người lười biếng và ích kỷ nhất trên đời, và cô biết

rằng, khi đến lượt mình, cô sẽ không được tưởng nhớ theo cách Richard được tưởng nhớ vì những hoạt động từ thiện của anh.

Đã hơn hai tuần trôi qua từ khi Mandy biết được tin dữ về cái chết của Đối Tượng ADN của cô.

Không nhận được tin tức gì từ anh, cô sốt ruột và quyết định chủ động liên hệ trước. Trong email tự giới thiệu cô cẩn thận không nhắc đến việc mình đã tìm kiếm anh trên mạng xã hội hay việc cô giữ một thư mục chứa đầy ảnh của anh trong máy tính. Nhưng cô gửi kèm ảnh của mình, một bức ảnh đẹp hơn người thật chụp từ ba năm trước, khi cân nặng của cô ít hơn, và trước khi những nếp nhăn từ cuộc ly hôn xuất hiện, cùng với đó là địa chỉ email và số điện thoại của cô.

Đáng thất vọng là cô không nhận được hồi âm. Ý nghĩ đầu tiên của cô là Richard không thấy cô hấp dẫn, nhưng cô tự nhắc mình rằng nếu bạn đã được Ghép Cặp ADN thì diện mạo không quan trọng - phải thế mới đúng. Hay anh lại cuồng chân và đi du lịch rồi? Trên mạng không thấy đăng gì về việc đó... Có lẽ anh đang ở trong tù, hoặc quá mức thẹn thùng, bị bệnh khó đọc hoặc bị gãy cả hai tay nên không thể gõ chữ... Mandy cố tìm lý do trấn an mình.

Khi cô ấn vào trang Facebook của anh - một trong nhiều lần trong ngày hôm đó - hoàn toàn nhờ ngẫu nhiên mà cô thấy một lời nhắn do em gái anh lưu lại, thông báo cho các bạn của Richard về ngày giờ và địa chỉ tổ chức lễ tưởng niệm cho anh.

Mandy nhìn trân trối vào màn hình, đọc lại lời nhắn. Lễ tưởng niệm? Cái quái gì vậy? Không thể thế được. Richard không thể chết được. Họ mới vừa tìm thấy nhau - người duy nhất trên thế giới này sinh ra để dành cho cô sao có thể không còn sống nữa? Và sao cô không đọc được tin này sớm hơn?

Khi tìm hiểu sâu hơn, Mandy phát hiện ra dù ảnh đại diện của Richard để chế độ công khai, không phải mọi bài đăng của

anh đều như vậy. Cô xin kết bạn với anh, ôm hy vọng rằng em gái anh sẽ chấp nhận để cô có thể biết được nhiều hơn. Và sau vài ngày căng thẳng, yêu cầu kết bạn đã được chấp nhận. Khi đó, cô thấy vô số lời nhắn tưởng nhớ từ các bạn của Richard trên khắp thế giới, mỗi người đều thể hiện lòng kính trọng với một người đã lay động tâm can họ.

Nỗi đau đớn tưởng chừng xé toạc Mandy và cô gồng mình chống chịu. Cô rót cho mình một ly Prosecco rồi cẩn thận xem lướt các báo mạng địa phương, chắp nối thông tin về vụ tai nạn của anh. Trong khi ra ngoài ăn mừng chiến thắng cùng đội khúc côn cầu một tối muộn, anh bị lạc khỏi các bạn, lỡ chân bước xuống đường và bị xe tông rồi bỏ chạy. Vài giờ sau anh được tìm thấy trên lề đường với chấn thương nghiêm trọng ở đầu.

Mandy đắm chìm trong cảm xúc và khóc suốt đêm - đến tận sáng sớm. Cô ngắm đi ngắm lại ảnh của Richard, xót xa vì những gì anh đã không còn có thể mang lại cho cuộc đời cô.

Họ sẽ không bao giờ được gặp gỡ trong buổi hẹn đầu tiên quan trọng, không bao giờ được ân ái lần đầu tiên. Cô sẽ không bao giờ được nghe anh nói lời yêu cô, được xây đắp cuộc sống bên nhau hay gây dựng một gia đình. Cô sẽ không bao giờ biết cảm giác khi được là người quan trọng nhất trong đời ai đó. Nỗi sợ lớn nhất của Mandy sắp thành sự thật - cô sẽ mãi mãi ở trong tình trạng kể từ khi ly dị: cô đơn, héo mòn và kiệt quệ ở tuổi 37.

Cô lang thang quanh phòng, tự hỏi cô phải làm gì với cuộc đời mình bây giờ. Cô chưa sẵn sàng chấp nhận điều vừa xảy ra. Cô cần biết thêm về người đàn ông đã bị đánh cắp khỏi đời cô. Vì thế, sau khi đã lỡ tang lễ của anh, cô quyết định sẽ đến dự buổi lễ tưởng niệm dù không được mời.

Khi những lời tưởng nhớ dành cho Richard đi đến hồi kết, các bạn của anh bước qua lối đi về phía một cánh cửa mở, nơi Mandy thấy dãy bàn bày nước ngọt, cốc nhựa, đĩa giấy và khăn ăn. Cô do dự,

biết rằng mình là người ngoài đối với những ai dự lễ, thế nhưng vẫn có thứ gì đó lôi kéo cô đi theo họ.

Nhạc rock nhẹ vang lên khe khẽ qua dàn loa gắn tường trong khi nhóm người bất kể già trẻ tự lấy đồ ăn và trò chuyện. Mandy không biết phải đứng đâu, rồi thấy mình bất giác tiến về phía một nhóm sôi nổi gồm mấy người đàn ông và một cô gái trẻ. Cô ta đang hăng hái kể lại một lần Richard nhảy dù để gây quỹ cho một hội từ thiện cứu giúp chó bị bỏ rơi - dù anh rất sợ độ cao. Mandy lởn vởn ngoài rìa cuộc trò chuyện, nghe như nuốt lấy phần thông tin cô thu thập thêm được về Richard từ câu chuyện của cô gái nọ. Một người khác trong nhóm kể về lần Richard thuyết phục một số khách hàng mà anh huấn luyện tham gia giải đạp xe khỏa thân hằng năm ở Luân Đôn cùng anh, cũng vì mục đích từ thiện. Mỗi người đều có một mẩu ký ức vui nhộn về Richard và trong khi nghe họ kể lại, cô không thể ngăn được nỗi ghen tị.

"Anh ấy đã bao giờ kể về cái lần anh ấy bị sứa đốt chưa?" Lời nói buột khỏi miệng Mandy trước khi chính cô kịp kinh ngạc.

"Chưa." Một người đàn ông có tóc mái dài chấm mũi nói, và mọi ánh mắt đổ dồn vào cô. "Chuyện gì đã xảy ra?"

Não cô cấp tốc lục lại những bức ảnh của Richard cô từng xem, và một trong số đó nổi bật lên với cảnh anh đứng bên một con tàu hai thân lớn màu trắng, chuẩn bị nhảy lên để tham gia tour ngắm cảnh.

"Chúng tôi đang bơi dưới biển ở Cairns," cô cất lời, "thì có một đàn sứa bắt đầu trôi đến. Anh ấy thấy tôi vật lộn để vào bờ, thế là anh ấy lội ra giúp tôi lên bờ, dù trước đó anh ấy phải vượt qua đàn sứa và bị đốt vào chân." Cô có thể hình dung ra mọi điều mình nói rõ ràng như ban ngày.

"Đúng là Rich," cô gái trẻ nói và những người khác gật đầu mỉm cười. Mandy cũng mỉm cười, và cảm thấy gai ốc nổi dọc sống lưng - cô đã lấp liếm thành công; không ai phản bác được lời cô.

"Nhưng việc đó cũng không ngăn được anh ấy xuống nước lần nữa," cô nói thêm. "Tôi sẽ nhớ mãi cái lúc ngồi trong nhà hàng

đối diện Cầu Cảng Sydney uống rượu với anh ấy cho đến tận sáng sớm, trao đổi chuyện du lịch. Tôi sẽ rất nhớ anh ấy." Ít nhất những lời cuối cùng có chút ít sự thật.

"Xin lỗi, chúng ta chưa biết nhau nhỉ," cô gái ban nãy nói. Cô ta dịu dàng đặt tay lên cánh tay Mandy, dẫn cô ra xa những người khác.

"Tôi là Mandy," cô nói và chìa tay ra.

"Chloe," cô gái đáp. "Thế chị quen Rich như thế nào?"

Mandy cố gắng che giấu nỗi hoảng sợ đang nhanh chóng dâng lên trong lòng. Cô cần phải nghĩ thật nhanh. "Chúng tôi... ờ... gặp nhau ở Australia khi anh ấy đi du lịch, rồi chúng tôi giữ liên lạc khi trở về."

"Hai người ở đó bao lâu?"

"Ừm... vài tháng."

"Thế chính xác thì chị gặp anh ấy ở đâu?"

"Tôi nghĩ anh ấy đi cùng vài người bạn đến Cairns để ngắm Rạn San Hô Great Barrier, rồi chúng tôi đi cùng nhau ít lâu ở Sydney."

"Thật vậy à? Thú vị đấy." Cô gái nở nụ cười giả tạo. "Vì tôi nhập hội với Rich khi anh ấy đến Australia và chúng tôi không hề rời khỏi tầm mắt nhau khi ở Sydney."

Mandy đã đẩy câu chuyện bịa của mình đi quá xa. Cô cảm thấy dạ dày quặn lại khi người phụ nữ trừng mắt nhìn cô với vẻ phẫn nộ.

"Giờ thì chị hãy nói cho tôi biết thật ra chị là ai và vì sao chị lại nói dối tại lễ tưởng niệm của anh trai tôi."

CHƯƠNG 17

CHRISTOPHER

Christopher tự hào về nhiều điều ở bản thân - diện mạo, lòng quyết tâm, kỹ năng thao túng và việc hắn cho phép rất ít thứ gây bất ngờ cho mình.

Hắn thích nghĩ rằng hắn kiểm soát chặt chẽ cảm xúc của bản thân. Khi phải đối mặt với điều gì làm hắn chệch khỏi kế hoạch đã đặt ra, bản năng sẽ giúp hắn thích ứng để hắn có thể giữ vững mục tiêu.

Tuy nhiên, lời bộc bạch của Amy rằng cô là cảnh sát chẳng khác nào một cú bóng xoáy. Hắn quá mải mê dõi theo các hoạt động khác của mình đến mức không nghĩ tới việc phải kiểm tra lý lịch của cô. Hắn đã nghĩ đương nhiên mọi phụ nữ đều giống những người hắn nhắm vào - yếu đuối, thiếu thông minh và quá cả tin. Một sĩ quan cảnh sát không mang bất cứ đặc điểm nào trong số đó.

Tìm ra Đối Tượng ADN của mình không có mấy ý nghĩa với Christopher và hắn không định gặp lại cô lần nữa. Ban đầu cuộc hẹn của họ chẳng là gì ngoài kết quả của lòng hiếu kỳ vừa phải từ phía hắn, nhưng giờ đây nó đột nhiên đã trở nên thú vị. Quả thực hết sức thú vị.

"Sĩ quan cảnh sát?" hắn lặp lại với nụ cười không đổi. "Hẳn là công việc đòi hỏi nhiều tâm huyết lắm nhỉ."

"Có lúc," Amy tự hào đáp lại. "Tôi là hạ sĩ thanh tra và công việc khá vất vả, đặc biệt khi tôi lại thuộc Sở Cảnh sát Đô thành. Lắm lúc phải làm việc vào những giờ oái oăm. Nhưng đây là sự nghiệp cả đời với tôi mà."

"Tôi không biết nhiều về cơ chế nội bộ của cảnh sát," Christopher nói dối. "Hạ sĩ thanh tra thì làm gì? Hay 'điều tra gì' thì chính xác hơn nhỉ?"

"Nói thế nào cũng được," cô nói và nhấp một ngụm vodka pha nước cam bằng ống hút. "Tôi được thuyên chuyển qua đội chống lừa đảo được sáu tháng rồi."

"Chỗ đó phụ trách lĩnh vực gì?"

Christopher không nghe thấy câu trả lời của Amy vì hắn không quan tâm chi tiết tới một chức vụ trong một ban ngành không liên quan gì đến hắn, vì thế hắn thả mình vào chế độ 'lái' tự động và giả bộ chăm chú lắng nghe. Hắn nhìn thẳng vào mắt cô khi cô nói chuyện, gật đầu khi hắn nghĩ gật đầu là thích hợp và mỉm cười đúng lúc. Nhưng trong lòng, tất cả những gì hắn lưu tâm là sự trớ trêu nực cười khi người phụ nữ ngồi đối diện hắn lại được Ghép Cặp ADN với kẻ được tờ *Sunday* đặt ngoại hiệu "Tên Sát Nhân Độc Ác Nhất nước Anh".

Christopher nóng lòng được hỏi về vụ án đã độc chiếm mọi kênh tin tức trong ba tuần qua, nhưng hắn không muốn có vẻ quá sỗ sàng. Tuy vậy, sau nửa giờ chuyện trò lịch sự, cái tôi của hắn giành phần thắng.

"Thế vụ giết người hàng loạt đang đăng đầy trên báo đài thế nào rồi?" hắn ra vẻ thuận miệng hỏi trong lúc cắt món bánh mì nấm. "Hắn giết mấy cô gái rồi nhỉ, năm à?"

"Sáu, ừm, sáu người theo chúng tôi biết, nhưng đội điều tra đang theo nhiều đầu mối khác nhau," Amy đáp vẻ cảnh giác. Giống với câu trả lời chính thức đã qua kiểm duyệt mà hắn nghe được trong các buổi họp báo của cảnh sát trên truyền hình.

"Cô không muốn nói về chuyện đó đúng không?" hắn hỏi. "Tôi xin lỗi, là tôi không biết chừng mực."

"Không phải tôi không muốn." Amy đặt dĩa xuống cạnh đĩa. "Không gì làm báo chí phát cuồng hơn một tên sát nhân hàng loạt lẩn khuất đâu đó ngoài kia. Những năm gần đây không có mấy tên như vậy."

Bất kể lúc nào ở Anh cũng có bốn tên giết người hàng loạt đang hoạt động, Christopher muốn cho cô biết, *và cô đang ăn tối với một trong số chúng.*

Amy nói tiếp, "Gần đây có nhiều thông tin rò rỉ qua báo chí, nhưng chúng tôi không được phép nói về vụ án với bất kỳ ai."

"Tức tôi cũng chỉ là bất kỳ ai thôi chứ gì?" Christopher hỏi, và bày ra đôi mắt khẩn cầu vô tội nhất của mình, khiến má cô ửng hồng. Hắn quyết tâm phải moi bằng được sự thật từ cô; hắn chưa từng gặp người nào hắn không thể thao túng bằng cách này hay cách khác.

"Xin lỗi, tôi không có ý đó." Amy mỉm cười và Christopher hài lòng thấy không có vụn thức ăn giắt ở kẽ răng cô.

"Để tôi đổi đề tài vậy," hắn nói. "Điều gì khiến cô làm xét nghiệm Ghép Cặp ADN?"

Amy nhìn vào mắt hắn, rõ ràng nhẹ nhõm vì được trở lại một chủ đề thích hợp hơn với buổi hẹn đầu tiên. "Nhiều công chức như tôi làm xét nghiệm vì không có thời gian hẹn hò gặp gỡ. Nghe có vẻ thực dụng, nhưng đây là cách tốt nhất để gạt bỏ những thủ tục rườm rà. Anh biết đấy, tìm một nửa dành riêng cho mình mà không phải gặp đủ loại người rồ dại. Còn anh?"

Trí óc Christopher cấp tốc lật qua những cuốn sách dạy hẹn hò mà hắn đã đánh dấu bằng bút dạ, những đoạn trích nói về những điều phụ nữ muốn nghe từ một đối tượng tiềm năng. Hắn khá tin tưởng hắn đã hấp dẫn được Amy chỉ nhờ việc sở hữu bộ ADN kết nối họ với nhau, nhưng điều hắn nói tiếp theo cần phải chọc đúng vào tâm lý cô.

"Tôi tham gia để tìm một nửa có thể hoàn thiện mình," hắn bắt đầu nói, khóa chặt ánh mắt cô đúng như sách dạy. "Tôi muốn gặp *đối tượng lý tưởng*, người sẽ chấp nhận tôi vì chính con người

tôi, người sẽ yêu tôi vì cả những nhược điểm và nét lập dị của tôi, và người sẽ ở bên tôi dù có phải đương đầu với thử thách gì đi nữa."

Christopher hơi nghiêng đầu sang một bên và nhún vai, gần như áy náy, như thể để nhấn mạnh sự chân thật của mình. Một thứ cảm giác kỳ lạ bao bọc lấy hắn lần thứ hai, khiến hắn cảm thấy đầu óc lâng lâng và râm ran khắp làn da.

Đột nhiên khóe miệng Amy giật giật rồi cô phá lên cười. "Anh nghiêm túc đấy à?" cô khúc khích. "Nghe như anh đọc từ sách hướng dẫn ấy."

Mặt nạ của Christopher tuột ra và hắn cảm thấy gì đó gần với xấu hổ - một trong nhiều cảm xúc mà hắn biết là tồn tại nhưng hiếm khi trải qua. "Tôi nói gì sai à?" hắn hỏi, thực lòng thấy ngỡ ngàng.

"Không, không, ôi trời, ôi trời ạ," Amy nói. "Anh nói nghiêm túc đúng không? Ôi, tôi xin lỗi, chỉ là nghe hơi... sến, vậy thôi."

"Ồ," Christopher nói, vẫn còn bối rối, tự hỏi Amazon có giới thiệu đúng sách cho hắn hay không.

Amy nhoài người về phía trước và nói khẽ nhưng đầy tự tin. "Nghe này, Christopher, tôi thấy thế này. Tôi và anh đã được Ghép Cặp ADN, có nghĩa chúng ta không cần phải làm tất cả những việc chúng ta đã làm khi hẹn hò người khác nữa. Anh không cần phải đứng bên ngoài cửa sổ nhà hàng và cố ý đến muộn để làm tôi sốt ruột, anh không cần phải cố gây ấn tượng với tôi bằng cách nói tên khu vực hạng sang ở Luân Đôn nơi anh sống, anh không cần phải tế nhị cho tôi biết những tờ tạp chí anh thiết kế không dành cho loại người như tôi và anh chắc chắn không cần phải chọn chai rượu đắt nhất trong thực đơn. Chúng ta có thể tiến thẳng đến phần tìm hiểu lẫn nhau và xem chuyện sẽ đến đâu khi không có trò mèo vờn chuột. Và ngay lúc này - có thể có liên quan gì đó đến hormone, phản ứng giữa hai chúng ta hay là ba ly vodka cùng một ly rượu vang tôi vừa uống - tôi có thể sẽ nổ tung nếu không làm tình với anh thật, thật là sớm. Tức là, *ngay bây giờ.*"

Christopher bị bất ngờ. Hắn chưa từng gặp người phụ nữ nào thẳng thắn như Amy; cô bắt đầu khiến hắn phấn khích và hắn muốn biết điều gì khiến cô hưng phấn. Việc cô là cảnh sát đáng lẽ phải dọa hắn chạy mất, nhưng nó lại có hiệu quả ngược và hắn có thể cảm thấy mình dần hứng tình bởi cuộc giao tiếp không ai hiểu ai giữa hai người.

"Ừm, được thôi," hắn trả lời, và gọi phục vụ bàn đến tính tiền. Hắn trả tiền mặt, như hắn vẫn luôn làm, và trong vòng mười phút họ đã trên đường lái xe về nhà cô.

CHƯƠNG 18

JADE

Jade bỏ điện thoại xuống khỏi tai và nhìn nó chằm chằm trong lòng bàn tay, như thể chính chiếc điện thoại mới là vấn đề chứ không phải việc Đối Tượng ADN của cô vừa nói với cô anh không muốn gặp cô.

Cô đã di chuyển gần hai ngày từ Anh đến đây, và khi đứng ở đầu lối xe chạy chuẩn bị sẵn sàng gặp anh, cô tự hỏi chuyện quái quỷ gì đang xảy ra.

Chắc hẳn cô đã nghe nhầm, cô tự nhủ, và gọi lại. Khi cuộc gọi chuyển thẳng vào hòm thư thoại, cô gọi lần nữa. Và thêm một lần nữa, cho chắc.

"CHUYỆN QUÁI QUỶ GÌ ĐANG DIỄN RA VẬY?" cô nhắn tin trong giận dữ, in hoa tất cả các chữ cái, và cầm điện thoại trước mặt, chờ đợi phản hồi. Nhưng không có.

Jade cảm thấy cái nóng tàn nhẫn của mặt trời giữa trưa đang thiêu đốt đôi vai và cần cổ trần của cô, vì thế cô vào lại trong chiếc xe thuê và bật điều hòa ở mức cao nhất. Cô đã đi xa đến thế và Kevin ở gần đến thế, cô không thấy có lý do gì anh lại chối bỏ cô.

Cô ngắm trang trại trước mặt rồi xoay chìa khóa khởi động động cơ, đánh lái quay đầu ô tô và bắt đầu lái xe chầm chậm dọc

con đường cao tốc theo hướng ngược lại hướng cô vừa tới. Cô cảm thấy bẽ bàng và tổn thương.

Jade cấu chặt phần da giữa ngón cái và ngón trỏ để ngăn mình không khóc. *Hẳn phải có lý do gì đó*, cô nghĩ: anh quá căng thẳng để gặp cô còn cô đã dồn anh vào góc tường. Cô băn khoăn liệu mình sẽ có phản ứng như thế nào nếu Kevin đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà mình không lời báo trước. (*Mừng rỡ phát điên chứ còn thế nào nữa*, cô thầm nghĩ, nhưng nói đi cũng phải nói lại, cô biết Kevin trầm tĩnh hơn cô nhiều.) Cô đã đặt anh vào một tình huống rất khó xử và anh cần thời gian xử lý. Cô sẽ cho anh thời gian đó rồi thử lại sau. Cô tự trách mình về sự bốc đồng ngu ngốc và oán giận Shawna cũng như Lucy vì đã khuyến khích cô thực hiện ý tưởng lố bịch này.

Cô lái xe về hướng thị trấn mình vừa đi qua cách đó khoảng hai mươi dặm. Khi đã đến đó, cô sẽ vào một khách sạn. Sau đó, có lẽ thậm chí ngày mai, cô sẽ nhắn tin cho Kevin để thuyết phục anh.

Mày bị ngốc à? Jade đột nhiên tự nhủ. Cô chớp chớp mắt và nhíu mày. *Sao mày lại tự trách mình về việc này? Đã bao giờ mày từng để một người đàn ông khiến mày hoài nghi bản thân chưa? Kevin mới là người sai ở đây, không phải mày.*

Tâm trí cô quay cuồng khi một loạt suy nghĩ khác lóe lên trong óc, những lý do vì sao anh có thể không muốn gặp cô. Cô đã xem đủ số tập *Catfish* trên MTV để biết rằng những kẻ lãng mạn lạc quan suốt ngày bị những kẻ giả trá lừa trên mạng. Có lẽ Kevin thực chất là một phụ nữ giả giọng trầm thấp khi hai người nói chuyện, hoặc có thể anh ta đã đủ tuổi làm bố cô và không muốn nói thật? Hay có lẽ anh ta không sống cùng bố mẹ ở trang trại mà là cùng *vợ?*

Chắc chắn là thế. Kevin đã kết hôn và đó là lý do vì sao anh ta không muốn gọi điện qua Skype hoặc Facetime, phòng khi vợ bắt gặp. Và có lẽ thời gian qua anh ta nói chuyện với Jade bằng một cái điện thoại bí mật mà vợ không hề hay biết. Có lẽ anh ta còn có con nữa, hay thậm chí vài đứa con với vài bà vợ, như chương

trình truyền hình cô từng xem về những kẻ đa thê. Sau đủ lời khoe khoang của cô rằng Kevin khác với tất cả những tên cặn bã Lucy và Shawna hẹn hò, hóa ra anh ta cũng chẳng khác gì. Cô đấm vô lăng trong bực tức.

Càng nghĩ sâu, những giả thuyết của Jade càng trở nên đáng tin, và cô lại càng phẫn nộ. Đẹp đẽ ấm cúng thay cái tổ ấm mà Kevin dựng cho mình, với gia đình ở Australia và một cô bạn gái ở đất nước khác mà anh ta cho ăn bánh vẽ. Miễn là cẩn thận, làm sao anh ta có thể bị bắt quả tang chứ? Không lẽ Đối Tượng ADN của anh ta còn lặn lội nửa vòng thế giới và đột nhiên xuất hiện trong nhà anh ta chắc?

"Cô ta chắc chắn sẽ làm thế đấy," Jade lẩm bẩm, cảm thấy cơn nóng giận dâng lên cùng với lòng tự tin. Cô đạp phanh và dừng khựng lại, rồi sau một cú quay đầu xe vội vã nữa cô phóng như bay về phía trang trại, rồi đi theo con đường đất tới ngôi nhà trắng phía trước, để đá cuội và đất khô bắn tung tóe trên đường đi.

Ngôi nhà gỗ một tầng màu trắng lợp mái sắt lượn sóng màu bạc trải ra theo nhiều hướng trước mặt cô. Mấy chiếc xe con và xe tải đậu trước cửa nhà, cửa sổ xe hạ xuống nhưng không có người. Với một trang trại, mà còn là một trang trại cạnh đường đất, mọi thứ có vẻ sạch bóng đến đáng ngạc nhiên và không nghèo khó như Kevin khiến cô nghĩ. Một ống phun nước nằm cạnh dãy chậu hoa sặc sỡ. Còn có thêm nhiều giỏ hoa treo trên mái hiên. Jade chắc chắn nơi này có bàn tay phụ nữ chăm chút, nhưng cô không thấy có ghế xích đu, cầu trượt hay đồ chơi trẻ con, vì thế có lẽ nhà Williamson chưa kịp sinh con đẻ cái.

Cách đó vài trăm mét, cô nghe thấy tiếng gia súc kêu trong một nhà chuồng khổng lồ, và cách đó xa hơn nữa, cô nghĩ mình ngờ ngợ thấy một đàn cừu bé đến mức trông như những bụi cỏ lăn dán vào bức tranh vẽ chân trời.

Jade quay lại đối mặt với ngôi nhà và thậm chí không cần hít thở sâu trước khi sải bước đến thềm cửa, hoàn toàn không biết mình sẽ nói gì nhưng quyết tâm phải thể hiện sự có mặt của mình

dù thế nào đi nữa. Cô gõ cửa cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân lệt sệt bên trong. Cuối cùng cánh cửa mở ra và một khuôn mặt xuất hiện.

Người đàn ông đứng trước mặt cô trông giống hệt như Đối Tượng ADN của cô, nhưng cô biết trực giác của mình là chính xác.

"Anh không phải Kevin," cô cất tiếng, và lùi lại hai bước.

CHƯƠNG 19

NICK

"Buồn cười đấy, thật ra anh bị Ghép Cặp ADN với ai?" Nick hỏi.

"Em không đùa đâu. Nhìn này." Cô chìa điện thoại ra cho anh đọc. "Nó nói 'Nicholas Wallsworth. Đối Tượng ADN đã định của bạn là Alexander, nam, Birmingham, Anh. Hãy xem chỉ dẫn dưới đây để biết cách thức nhận được hồ sơ đầy đủ của người này.' "

"Đưa đây cho anh," Nick nói rồi giật lấy điện thoại từ tay cô, không hề thích thú trước trò trêu ghẹo của cô. Nhưng khi tự mình đọc email, anh nhận ra Sally không đùa.

"Anh là gay!" Cô cười to. "Bạn trai em, à nhầm, *vị hôn phu* của em là gay!"

Nick đọc lại email rồi đặt điện thoại lên quầy bếp. "Thật là vớ vẩn," anh nói. "Hoặc họ nhầm lẫn hoặc ai đó cố tình chơi anh."

"Ừm, xét nghiệm này có tỉ lệ chính xác 99,9999997 phần trăm, tức là đáng tin cậy hơn cả bài kiểm tra nói dối nhiều."

"Thì vẫn có tỉ lệ mắc lỗi đấy thôi, và nếu có tỉ lệ lỗi thì về lý thuyết phải có khả năng xảy ra sai sót. Và đây chính là bằng chứng rằng một sai sót khốn kiếp đã ra đời."

"Cưng à, đừng giận." Sally nén cười nói. "Nhưng nếu thế thì anh sẽ là người đầu tiên trên thế giới bị Ghép Cặp ADN nhầm -

người duy nhất trong khoảng một tỉ rưỡi người đã đăng ký. Em nghĩ anh cần đối mặt với thực tế đi, tình yêu ơi, anh là một quý ông thích được làm bạn với những quý ông tâm đầu ý hợp khác."

"Ôi, im đi Sal." Nick bắt đầu cáu kỉnh. "Cái trò Ghép Cặp ADN nhảm nhí này chỉ là trò lừa tiền thôi, nếu không thì đã chẳng thu của em mười bảng chỉ để nói cho em biết em bị Ghép Cặp ADN với ai. Cung hoàng đạo còn đáng tin hơn thứ này."

"Này, có vấn đề gì đâu," Sally trêu chọc. "Em vẫn luôn muốn có một anh gay làm bạn thân và hóa ra em sắp cưới một anh cơ đấy."

Nick đảo mắt. "Anh không gay, được chưa?"

"Thế thì song tính? Cũng không thành vấn đề với em. Anh biết em từng có vài pha với con gái hồi học đại học mà."

"Anh nghĩ nếu thế thì đến giờ anh đã biết. Làm gì có chuyện sống hai mươi bảy năm không hề có một giây phút nào bị người đàn ông khác thu hút rồi đột nhiên lại thành song tính hoặc đồng tính chỉ vì anh từng liếm một cái tăm bông và vì một bài xét nghiệm bảo thế."

"Em không biết anh lại ghét người đồng tính đấy."

"Anh không ghét! Tin anh đi, nếu anh song tính hay đồng tính, hai chúng mình đã không sống cùng nhau và chuẩn bị kết hôn. Việc đó sẽ mở ra một thế giới mới đầy cơ hội cho anh và anh sẽ ở ngoài kia, đưa cậu bạn nhỏ đến những nơi hoàn toàn mới."

"Anh cứ quan trọng hóa vấn đề."

"Anh chỉ không muốn em nghĩ anh là bóng kín, vì điều đó có nghĩa toàn bộ mối quan hệ của chúng ta là dối trá, trong khi đây là mối quan hệ thành thật nhất anh từng có."

"Ôi, lại đây nào cưng, em chỉ trêu anh thôi," Sally nói. "Em không nghĩ anh gay, nhưng anh phải thừa nhận chuyện này cũng buồn cười mà. Anh giống cái bài hát cũ của R. Kelly... 'tâm trí anh nói không, nhưng thân thể anh...' "

"Không vui chút nào đâu nhé." Nick rót đầy ly rượu của Sally và tự uống một ngụm lớn.

"Ừm, em chẳng biết phải phản ứng với chuyện này bằng cách nào ngoài đùa cợt, vì rõ ràng chúng ta không phải định mệnh của nhau. Và trong khi người trong mộng của em vẫn còn chưa lộ diện, thì người đàn ông trong mộng của anh có thể đang sống ngay con phố bên cạnh chúng ta. Anh ta cũng sống ở Birmingham kìa. Trùng hợp gì kỳ lạ thế? Có khi chúng ta đã quen anh ta rồi cũng nên..."

"Đừng có ngốc thế. Và anh không có 'người đàn ông trong mộng' nào cả..."

"Theo email này thì không phải thế..."

Nick đảo mắt.

"Chúng ta có nên thử tìm anh ta trên Facebook không?" Sally tiếp tục.

"Cái gì?"

"Đi mà, xem thử em có tìm được tình địch của mình không."

"Không, anh không muốn."

"Anh sợ có thể sẽ cảm nắng người chồng tương lai à?"

Nick lắc đầu. "Mình còn chẳng biết họ anh ta là gì."

Sally lấy điện thoại từ tay anh và chỉ trong ba phát trượt trên bàn phím, đã trả 9,99 bảng để lấy thêm thông tin. "Tên: Alexander Landers Carmichael," cô đọc thành tiếng. "Tuổi: 32. Nghề nghiệp: Nhà vật lý trị liệu. Màu mắt: Xám - giống mắt em. Màu tóc: Đen - giống tóc em." Cô mỉm cười. "Chiều cao: 1m72 - vẫn giống em. Cưng này, anh có thẩm mỹ nhất quán đấy nhỉ? Anh ta nghe cứ như bản sao của em vậy."

"Ngoại trừ ba điểm - hai bầu ngực và một âm đạo."

"Thế là đủ tin tức để tìm anh ta trên Facebook rồi."

"Anh không thực sự nghĩ anh muốn..."

"Ôi, thôi nào, sẽ vui mà."

Sally gõ tên Alexander và lướt qua danh sách ảnh đại diện to bằng tem thư xuất hiện trên màn hình. "Có bao nhiêu khả năng xuất hiện những bốn Alexander Carmichael trong vùng Birmingham cơ chứ? Em sẽ dùng cả tên đệm nữa - không thể có nhiều Landers như thế được."

"Xem ra chỉ có một," Nick đáp lại, tay chỉ vào màn hình.

Họ cùng nheo mắt nhìn bức ảnh đại diện và Sally cố nhấn vào hồ sơ của anh ta. Tuy nhiên, cài đặt riêng tư của Alexander Carmichael không cho phép bất cứ ai ngoài bạn bè được xem nhiều hơn. Nhưng dù chỉ từ một bức ảnh nhỏ xíu, cả hai cũng nhận ra anh ta là một người điển trai. Cái cằm thon nhỏ lấm chấm râu, mái tóc gợn sóng dài chấm cổ áo, đôi môi dày và đôi mắt to ấm áp.

"Em phải công nhận với anh, cưng ạ," Sally nói. "ADN của anh có gu đàn ông chuẩn đấy."

CHƯƠNG 20

ELLIE

Andrei mở cửa xe cho Ellie và cô đi theo anh xuôi con đường nhỏ bên bờ kênh vào tòa nhà phía trước.

"Anh không cần phải vào, tôi dám chắc sẽ ổn cả thôi," cô nói với anh, khá tự tin sẽ không có gì nguy hiểm chờ đợi mình trong quán rượu địa phương này.

"Cô trả lương cho tôi để làm việc này," Andrei đáp bằng chất giọng Đông Âu khô khốc, rồi vẫn bước vào trong quan sát căn phòng. Suốt ba năm làm việc cho cô, anh đã chứng tỏ mình là người đáng đồng tiền bát gạo khi đã từng đỡ thay cho cô nhiều nắm đấm và thậm chí một chai rượu vỡ thọc vào ngực. Ellie ngoái đầu nhìn hai người còn lại thuộc đội vệ sĩ của mình trong chiếc xe đậu phía sau chiếc cô dùng để đến đây.

"Được rồi," cô chấp thuận, "nhưng đừng để anh ấy thấy anh. Kín đáo thôi, tôi không muốn anh dọa anh ấy chạy mất."

"Kín đáo là nghề của tôi mà," gã khổng lồ cao ngoài mét chín đáp lại, giọng đậm chất trào phúng.

Khi đã nhận được tin nhắn an toàn, Ellie bước vào quán rượu Globe ở Leighton Buzzard và lo lắng liếc quanh. Hồi mới tốt nghiệp đại học cô thường ghé những quán rượu tương tự thế này để tranh thủ được những bữa trưa Chủ nhật rẻ tiền có kèm đủ loại món

phụ của họ. Nơi đó gợi cô nhớ về quê nhà. Giờ đây khi cô ra ngoài vào buổi tối, chỉ có những quán rượu hoa lệ, những hộp đêm dành riêng cho thành viên của quán và những nhà hàng hào nhoáng.

Cô thấy Đối Tượng ADN của cô ngồi một mình ở một bàn hai người với một vại bia uống dở trước mặt. Tim có vẻ hồi hộp, ánh mắt anh lướt quanh quán rượu cho đến khi gặp ánh mắt Ellie. Ellie hy vọng anh không nhận ra mình từ báo chí. Cô đã cố ý ăn mặc thật khiêm tốn với quần bò và áo sơ mi giản dị, tóc buộc lại gọn gàng. Cô trang điểm nhẹ hết mức và để mớ trang sức đắt tiền trong két ở nhà.

Một nụ cười rạng rỡ nở trên mặt Tim khi anh vẫy tay. Lúc cô đến bên bàn, anh đứng dậy bắt tay cô, kéo cô lại gần và hôn nhẹ lên má. Cô quay sang để hôn bên má kia, nhưng đụng ngay phải mũi anh. Cả hai bật cười và sau màn giới thiệu chào hỏi ban đầu, Tim đến quầy bar để lấy đồ uống cho cô. Anh quay lại bàn với gin tonic Hendrick cho cô cùng vại bia thứ hai cho mình. Hai gói khoai tây chiên mặn treo lủng lẳng trên miệng.

"Xin lỗi cô, nhưng tôi sắp chết đói rồi," anh vừa nói vừa thả chúng xuống bàn. "Tôi đang ngập đầu trong công việc nên tôi đi thẳng từ chỗ làm đến đây mà chưa kịp ăn tối. Cứ tự nhiên nhé." Anh mở một gói mời cô.

"Cảm ơn anh." Cô mỉm cười rồi lấy vài miếng theo phép lịch sự. Cô có thể tưởng tượng ra vẻ kinh hãi trên mặt tay huấn luyện viên cá nhân nếu anh ta chứng kiến cô ăn thực phẩm đường bột sau sáu giờ tối.

Cuộc trò chuyện giữa họ diễn ra trôi chảy giống như trên tin nhắn, như thể họ là hai người bạn cũ đã lâu ngày không gặp và đang nói tiếp câu chuyện lần trước còn dang dở. Họ trao đổi về lịch sử hẹn hò đáng sợ của mình, Tim cố thuyết phục cô rằng Quentin Tarantino là đạo diễn phim vĩ đại nhất mọi thời đại trong khi Ellie ca ngợi ích lợi của chế độ ăn chay thực dưỡng. Họ hầu như không có chung sở thích nào, nhưng không ai trong hai người có vẻ để tâm. Anh nói về công việc của nhà phân tích hệ thống và lập trình viên tự do, trong khi cô nói với anh mình là trợ lý cho

một CEO ở Luân Đôn. Cô rất sợ sẽ khiến anh tự ti nếu nói ra nghề nghiệp thật của mình, và diễn đạt vai đến mức cô bắt đầu tin vào những lời nửa thật nửa giả chính mình nói ra.

"Thế cô có tin vào vụ Ghép Cặp ADN này không?" Tim hỏi, vài giờ sau khi buổi hẹn bắt đầu.

"Có. Theo giọng của anh thì anh có vẻ không tin?"

"Nói thật là lúc đầu tôi hơi lưỡng lự," anh nói, "và tôi chỉ đăng ký vì bị một người bạn thuyết phục. Giờ thì cậu ta tức điên vì đã hai tháng rồi vẫn chưa có Đối Tượng ADN trong khi tôi tìm được cô chỉ trong một tuần. Nhưng dù thế tôi vẫn chưa chắc đây là thật - nghe có vẻ tuyệt vời quá mức, đúng không? Rằng chỉ có một người trên thế giới này, ừm, thực sự, hoàn toàn kết nối với ta qua ADN và ta chắc chắn sẽ say như điếu đổ người đó... Nhưng rồi cô bước vào quán và tôi đã nghĩ lòng dạ tôi rơi cả ra ngoài."

Anh mỉm cười khi Ellie nhìn anh trân trân, một phần tự hỏi vì sao những tính cách trái ngược như vậy lại có thể bị Ghép Cặp ADN với nhau và một phần vì anh là người đàn ông ít giả tạo nhất mà cô từng biết, huống hồ là từng hẹn hò.

"Nói thật thì, Ellie ạ, khi nhìn thấy cô bước vào quán rượu, tôi đã đánh quả rắm dài nhất từ trước đến giờ, đến mức tôi ngỡ mình sẽ vọt qua căn phòng như quả bóng xì hơi."

Ellie không thể ngăn mình phá lên cười cùng anh.

"Ý tôi là, đây có thể là tình yêu hoặc có thể chỉ là do bia thiu," anh đùa. "Biết đâu đấy?"

"Tức là yêu từ cái rắm đầu tiên?"

"Tôi cho là mình quả thực đã cảm thấy gì đó và tôi xin lỗi nếu điều đó làm cô khó xử hoặc nếu cô không có chung suy nghĩ, nhưng tôi thực sự rất mừng vì cô đã đồng ý gặp tôi."

"Tôi cũng vậy," Ellie đáp, và cô cảm thấy trong lòng có thứ gì ấm áp đang khuấy động. Dù đó là do đã uống đến ly rượu gin tonic thứ tư hay do Đối Tượng ADN đáng mến khó tin đang ngồi trước mặt cô, bản năng cho cô biết thế giới trong cô đã đột nhiên chao nghiêng.

CHƯƠNG 21

MANDY

"Tôi xin lỗi," Mandy lí nhí, ngợp trong cảm giác choáng váng. "Tôi thực sự phải đi."

Đột nhiên, cô chẳng hề muốn ở lại lễ tưởng niệm của một người đàn ông cô chưa từng gặp. Cô không ngờ sẽ bị em gái anh chất vấn lý do cô bịa chuyện về anh.

Cô cảm thấy các bức tường thu hẹp lại quanh mình và hối hận vì đã đến. Nhưng khi cô chuẩn bị vội vã rời đi, em gái của Richard, Chloe, túm chặt lấy cánh tay Mandy.

"Không," cô ta kiên quyết nói. "Chị phải cho tôi biết chị là ai và vì sao chị nói dối việc đi chung với anh trai tôi trong khi chuyện đó chưa bao giờ xảy ra."

"Tôi... tôi..." Mandy lắp bắp.

"Thậm chí chị có phải bạn Richard không vậy?"

Mandy lặng thinh.

"Tôi nghĩ là không. Chị chắc phải hơn anh ấy đến mười tuổi ấy nhỉ? Tức là hai người không phải bạn học. Có phải chị là một trong mấy bà sồn sồn rửng mỡ được anh ấy huấn luyện ở phòng tập mà cứ tìm cách mồi chài anh ấy không? Hay chị là đồ biến thái thích có mặt không mời ở đám tang của những người chị không hề quen?"

"Không!" Mandy rất mong em gái Richard không nghĩ xấu về mình, dù cô hiểu sự tình trông thế nào. "Tôi không phải những loại người đó."

"Thế chị là ai và vì sao chị lại ở đây?"

Mandy nhắm nghiền mắt. "Tôi là Đối Tượng ADN của anh ấy."

"Cái gì?"

"Tôi làm xét nghiệm Ghép Cặp ADN vài tuần trước, và tôi được biết Đối Tượng ADN của tôi cũng đã làm vậy. Nhưng khi tôi... muốn gặp anh ấy." Mandy ngừng lại, cảm thấy mình như kẻ ngốc. "Anh ấy... anh ấy đã chết. Chính là Richard."

Chloe ngập ngừng dò xét Mandy từ trên xuống dưới. "Chị lại nói dối rồi."

"Tôi thề với cô, tôi không nói dối. Nhìn này." Mandy mở túi xách và cho Chloe xem bản in email xác nhận việc Ghép Cặp ADN của họ.

"Sao chị lại đến đây?" Chloe dịu giọng trong lúc tiêu hóa thông tin trước mắt mình.

"Nói ra nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng tôi muốn nói lời tạm biệt với anh ấy. Suốt mấy tuần qua tôi đã khóc tang một người đàn ông tôi chưa bao giờ gặp và tôi muốn biết thêm về anh ấy. Mọi người ở đây đều có những hồi ức tuyệt vời về anh trai cô còn tôi thì chẳng có gì, chỉ có một cái tên với vài bức ảnh tìm thấy trên mạng. Khi nghe họ nói chuyện về anh ấy, tôi bị cuốn theo lúc nào không hay và tự bịa ra chuyện của mình. Tôi xin lỗi, thật là ngốc nghếch và thiếu suy xét, ở tuổi tôi đáng lẽ phải nghĩ được chín chắn hơn. Tôi không cố ý làm cô khó chịu."

"Có lẽ tôi hiểu được," Chloe nói rồi lấy hai ly rượu từ trên bàn và đưa một ly cho Mandy. "Thế chị muốn biết gì về Rich?"

Má Mandy đỏ bừng. "Bây giờ khi nói chuyện với cô, tôi không biết phải bắt đầu từ đâu."

"Kia là mẹ chúng tôi, để tôi giới thiệu với chị..."

"Không!" Mandy hoảng sợ nói. "Tôi không nghĩ mình đã sẵn sàng."

"Ừm, hay là chị để lại cho tôi địa chỉ liên hệ của chị rồi chúng ta có thể liên lạc với nhau khi chị đã sẵn sàng." Chloe đưa điện thoại cho Mandy. "Có lẽ lúc nào đó chị ghé qua nhà gặp bà chăng?"

Mandy gật đầu, rồi rụt rè bấm số điện thoại của mình. "Tôi nên đi thôi," cô nói. "Rất vui được gặp cô. Và tôi rất tiếc về chuyện Richard."

"Tôi cũng vậy," Chloe đáp. "Tôi tiếc cho cả hai người."

Mandy cúi gằm mặt khi đi qua mẹ Richard trên đường ra khỏi nhà thờ và vội vã bước về xe. Thứ bắt đầu như một cách để tìm hiểu thêm về Đối Tượng ADN quá cố đáng lẽ phải giúp cô khép lại chuyện này.

Thay vì thế, điều gì đó nói với Mandy rằng chuyện mới chỉ bắt đầu.

CHƯƠNG 22

CHRISTOPHER

"Con đĩ khốn kiếp!" Christopher hét lên đau đớn, cố gắng giật ngón tay đeo găng ra khỏi miệng cô gái.

Cô ta tiếp tục cắn cho đến khi Christopher nghĩ sắp vào xương đến nơi rồi. Nhưng hắn không thể thả sợi dây quanh cổ cô ta ra cho đến khi xong việc.

Vụ giết người thứ chín của hắn trong vòng năm tuần đáng lẽ phải diễn ra đơn giản như tất cả những vụ khác, và cũng như với những cô gái kia, hắn đã nghiên cứu kỹ càng mục tiêu mới nhất của mình và thực hiện một chuyến thị sát toàn diện về nơi cô ta ở.

Camera an ninh là hiểm họa đe dọa mọi tội ác, vì thế hắn loại trừ những cô gái có nơi ở nằm gần những khu vực mật độ cao, ví dụ những nơi có máy quay gắn trên cột đèn, cửa hiệu, trường học, văn phòng hay tòa chung cư. Những camera cần tránh khác bao gồm máy quay an ninh trên xe buýt và trên các làn đường dành riêng cho xe buýt, xe taxi, ga tàu điện ngầm, máy bắn tốc độ hay hệ thống nhận dạng biển số xe. Miễn Christopher tránh xa những nơi đó, không lý do gì sự xuất hiện của hắn ở những khu vực lân cận lại có thể bị chú ý sau một vụ việc.

Khi đã ở ngoài nhà Số Chín, hắn kiểm tra lại vị trí của cô ta

trên GPS, và sau khi kiên nhẫn chờ đợi một khoảng thời gian để đảm bảo cô ta chỉ có một mình, hắn mang bọc giày bằng nhựa ra ngoài đôi giày thể thao nhằm không để lại dấu vết đặc thù nào. Hắn cậy khóa cửa sau bằng cùng một bộ dụng cụ hắn luôn tin dùng và bước vào nhà, đoạn khẽ khàng đóng cửa sau lưng.

Khi đã vào vị trí, hắn lấy quả bóng bi a trắng ra khỏi ba lô thả xuống sàn nhà, để nó phát ra tiếng rơi trầm đục. Hắn chuẩn bị sẵn sàng với đôi tay nắm quanh tay nắm gỗ của sợi dây cắt phô mai, chờ đợi cô ta mở cửa phòng ngủ để tìm hiểu tiếng động.

Cái chết của Số Chín đáng lẽ phải tuân theo quy luật tất thắng quen thuộc. Một khi cô ta đã đứng trước mặt hắn, hắn sẽ hành động, dùng sợi dây thắt cổ để ép hơi thở sự sống cuối cùng ra khỏi phổi cô ta, bày biện thi thể vẫn còn ấm của cô ta theo hình đối xứng ghê rợn trên sàn nhà bếp và chụp hai kiểu ảnh Polaroid. Số Một đến Số Tám đều quá bất ngờ nên không thể kháng cự nhiều, ngoài việc vụng về cào sợi dây để cố kéo nó ra. Yếu tố bất ngờ kết hợp với sức lực và lòng quyết tâm của hắn luôn mạnh tới nỗi họ không thể vượt qua. Hắn chỉ dừng lại khi cảm thấy sợi dây đã cứa đứt da họ và bắt đầu xuyên vào thịt. Nếu hắn để sợi dây lún sâu hơn, sự việc sẽ quá be bét và hắn không lấy gì làm thích thú khi phải mất cả đêm để lau dọn toàn diện.

Tuy nhiên, Số Chín tạo ra một khúc ngoặt bất ngờ khi, trước sự kinh ngạc của hắn, cửa phòng tắm mới là cánh cửa mở ra sau khi quả bóng bi a rơi - cô ta không phải đang mơ màng trong phòng ngủ như hắn tưởng. Hắn đã nhảy ra khỏi bóng tối và cô ta thấy trực diện mặt hắn. Cô ta không kịp ngăn sợi dây quấn quanh cổ mình trong khi hắn di chuyển nhanh chóng ra sau lưng cô ta để kéo mạnh sợi dây. Cô ta vẫn còn đi giày cao gót và do chúng quá bấp bênh trên sàn gạch, cô ta mất thăng bằng. Cô ta trượt ngã ngửa xuống sàn, đẩy Christopher ngã theo.

Trong lúc hỗn loạn, sợi dây lỏng ra và cô ta lèn được mấy ngón tay xuống dưới để có thể thở. Cô ta còn quay đầu, tìm thấy ngón tay hắn và cắn phập vào đó với sức lực kinh người.

"Mẹ kiếpppp!" Christopher la lên từ bên dưới tấm mặt nạ và mũ trùm đầu, trong một giây ngắn ngủi, hắn cân nhắc việc thả tay trước cơn đau mỗi lúc một tăng lên. Hắn kéo đầu cô gái ra sau và đập nó xuống sàn bếp. Vào lúc xương sọ cô ta nứt vỡ, hàm răng cô ta nới lỏng vừa đủ cho hắn rút ngón tay khỏi miệng cô ta. Hắn đập đầu cô ta xuống sàn hai lần nữa cho đến khi máu đọng thành vũng trong khe xi măng giữa gạch lát và hắn biết cô ta đã không còn đường trở lại.

Hắn vội vã bước đến bồn rửa bằng thép không gỉ ở bên kia bếp, tháo găng tay và giội nước lạnh lên xoa dịu vết thương. Hắn nhìn thật kỹ; vết thương không tệ như lúc đầu hắn nghĩ, nhưng vẫn cần phải khâu. Hắn cố gạt cơn giận sang bên đủ lâu để bọc ngón tay bằng khăn lau bát trước khi chụp hai bức ảnh của cô ta bằng máy ảnh Polaroid.

Rồi hắn đứng bên thi thể cô ta, nhấc chân và giậm mạnh xuống mặt cô ta. Mũi cô ta vỡ nát như bánh soufflé. Hắn bắt đầu đá cô ta, phẫn nộ trước việc cô ta cả gan chống cự lại, và hắn chỉ dừng lại khi xương sườn cô ta đã vỡ đến không thể vụn hơn. Hắn lấy con dao cắt bánh mì từ quầy bếp và đâm vào cả hai mắt cô ta, xoay lưỡi dao theo chiều đồng hồ giống hệt nhau ở cả hai hốc mắt để moi ra phần còn lại rồi bôi lên mặt cô ta. Cô ta không xứng đáng được nằm trên bàn hộ tang như những người khác, giống như một người đã chết yên bình trong giấc ngủ. Hắn sẽ đảm bảo sao cho bất cứ kẻ thân thích tội nghiệp nào phải đến nhận diện cô ta sẽ chỉ có thể nhớ về cô ta như một đống xương vụn bọc trong máu thịt bầy hầy mà Christopher tạo ra.

Hắn thấy kiệt sức và khao khát được bỏ mặc cô gái ở đó, về nhà và chui lên giường, nhưng vẫn còn nhiều việc phải làm. Hắn tìm thấy một tuýp keo siêu chắc trong ngăn kéo bếp để bịt kín vết thương trên ngón tay, băng bó tạm bằng băng keo kỹ thuật cho đến khi hắn có thể về nhà xử lý đàng hoàng. Sau khi tẩy sạch mọi vết máu trong bồn rửa, hắn lau kỹ sàn nhà cho sạch máu của cả hai người rồi nhét một miếng giẻ vào mồm cô gái.

Hắn với lấy chiếc chày cán bột trên mặt quầy, và bằng sức lực quá mức cần thiết, nện vỡ vụn hàm răng của cô ta. Hắn kéo miếng giẻ chứa răng khỏi cổ họng cô ta, gập nó lại gọn gàng và bỏ vào ba lô. Hắn không muốn bất cứ ai tìm được ADN của hắn trong miệng cô ta.

Đột nhiên điện thoại hắn rung lên; là Amy đang gọi.

"Chào anh," cô cất tiếng, "anh đang làm gì?"

"Chẳng làm gì mấy." Christopher nói dối. Hắn giữ điện thoại giữa tai và má trong lúc rót thuốc tẩy vào miệng Số Chín, để nó tràn ra hai bên. *Thế này hẳn là hủy hết dấu vết còn lại của mình rồi*, hắn nghĩ.

"Không phải anh đang tè đấy chứ? Em nghe thấy tiếng nước chảy."

"Không! Anh chỉ đang đánh răng."

Dù muốn rời khỏi điện thoại để hoàn thành công việc tẩy rửa, Christopher nổi cơn hứng tình mơ hồ vì vừa nói chuyện với bạn gái vừa nhìn vào xác chết ghê tởm của một người đàn bà hắn vừa sát hại. Đây là khoảng cách gần nhất hai người phụ nữ có thể đạt đến mà không ở trong cùng một căn phòng.

"Em xin lỗi vì tối nay không đến được, nhưng chúng ta vẫn OK vào ngày mai chứ?" cô hỏi. "Công việc điên đầu quá."

"Ừ, nghe được đấy."

"Anh ổn chứ? Anh có vẻ thiếu tập trung."

"Anh chỉ mệt thôi, anh cần ngủ ngon một giấc."

"Tốt, vì lần tới gặp anh em sẽ không để anh ra nổi khỏi phòng ngủ suốt cả đêm," cô nói bằng giọng khêu gợi. Christopher mỉm cười trước ý nghĩ đó.

Khi hai người cúp máy, Christopher nhìn lướt quanh căn phòng, hài lòng khi đã dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng dù không bao giờ muốn quay lại phi vụ be bét này một lần nào nữa, hắn biết vài ngày sau hắn vẫn phải quay lại để hoàn thành nó và để lại dấu hiệu đặc trưng của mình.

Hắn nuốt vài viên thuốc giảm đau tìm được trong túi xách của Số Chín để xoa dịu cơn đau trên ngón tay rồi lặng lẽ rời khỏi

nhà cô ta, đi về phía nhà mình. Hắn đi vòng sang một con phố vắng vẻ có những tòa căn hộ bốn tầng mới xây. Hắn kiểm tra để đảm bảo không bị bất cứ ai chú ý rồi đi vòng ra phía sau và tìm thấy cánh cửa chưa khóa của căn hộ tầng trệt.

Mùi bốc ra từ căn phòng hẳn phải làm hầu hết mọi người choáng váng, nhưng mùi hôi thối, đặc biệt là từ xác chết đang phân hủy, không làm phiền Christopher. Hắn xoay đèn pin để chiếu sáng khuôn mặt Số Tám. Vai, đầu, cổ và ở nửa thân thể bên phải của cô ta đã bắt đầu thối rữa. Vì thế mà da cô biến thành màu xanh đậm lốm đốm và thể hình size sáu của cô ta giờ đây trương phềnh vì khí tụ bên trong, đẩy bụng và lưỡi cô ra ngoài, khiến mắt cô ta lồi ra. Mạch máu của cô ta vằn vện, biến thành màu nâu đen và da trên tay chân cô ta phồng rộp.

Christopher lấy ảnh hắn vừa chụp Số Chín một giờ rưỡi trước và cẩn thận đặt nó lên ngực cô ta. Khi đã ra ngoài, hắn rút một bình sơn xịt ra khỏi ba lô và bằng một động tác mau lẹ, xịt sơn đen qua khuôn vẽ lên vỉa hè. Hắn dừng lại ngắm nhìn thành quả - hình một người đàn ông cõng đứa trẻ qua sông - và hắn mỉm cười với chính mình.

Không lâu sau Số Tám sẽ được tìm thấy, hắn nghĩ. Vì đến lúc này mọi người đều đã biết dấu hiệu họ cần tìm.

CHƯƠNG 23

JADE

Người thanh niên đứng sau cửa nhà chắc chắn không phải Kevin, nhưng họ có nhiều nét giống nhau.

Anh ta có lẽ tầm tuổi ngoài hai mươi và lớn hơn Kevin một chút. Anh ta cũng điển trai đến sững sờ và có mái tóc vàng, nhưng sẫm màu hơn và thẳng hơn của Kevin. Đôi mắt xanh sáng lấp lánh giống với mắt Đối Tượng ADN của cô trong ảnh, nhưng người này có mũi góc cạnh hơn và đôi môi mỏng hơn. Anh ta có vẻ dè dặt trước thái độ sẵn sàng tấn công của cô.

Nhưng bất chấp cơn giận dữ và cả nỗi ngạc nhiên của cô, Jade vẫn đủ lý trí để duy trì sự thận trọng. Cô giữ khoảng cách an toàn giữa mình và thanh niên lạ mặt. Cửa xe không khóa và cô vẫn cầm chìa khóa trên tay phòng khi cần chạy trốn thật nhanh hoặc thậm chí khi cần dùng chúng đâm anh ta.

"Anh là ai? Anh chắc chắn không phải người nói chuyện với tôi suốt bảy tháng qua," cô xẵng giọng.

Anh ta nhìn cô không chớp với sự pha trộn giữa tò mò, thích thú và sợ sệt. Miệng anh ta mấp máy vài lần trong lúc vật lộn nói thành câu. Cô nhận ra từ cách lồng ngực anh ta phập phồng gấp gáp rằng điều gì đó đang gây trở ngại cho anh ta và cô đang ở thế thượng phong. Anh ta không phải mối đe dọa đối với cô, cô nhận

định. Trên thực tế, thứ duy nhất de dọa cô là mặt trời. Cô nghĩ đến đôi vai trắng tội nghiệp của mình. "Anh nên cho tôi vào nhà thì hơn," Jade nói tiếp, tạm thời quên mất cô đang đòi được vào nhà một người hoàn toàn xa lạ.

Thanh niên gật đầu và dịch sang một bên, vì thế cô bước qua hiên nhà vào trong phòng khách bật máy lạnh mát rượi. Nhiệt độ này là thiên đường cho cái gáy đẫm mồ hôi của cô.

Khi cánh cửa sau lưng cô đóng lại, Jade thấy bức tường treo đầy ảnh gia đình phía trên một cây đàn piano. Trông chúng khá bình thường và điều đó khiến cô yên tâm rằng không phải mình vừa tự chui đầu vào hiện trường của bộ phim *Thảm sát cưa máy tại Texas*. Trong một bức ảnh là một người đàn ông trung niên cùng một phụ nữ và hai cậu thiếu niên, một trong số đó là phiên bản Kevin lớn tuổi hơn đang đứng ngại ngùng trước mặt cô. Người kia là Kevin trông còn rất trẻ trung.

"Anh là anh trai của Kevin à?" Jade hỏi và thanh niên gật đầu.

"Mark," anh ta lí nhí.

Cô điều chỉnh cơn giận dịu đi một độ. "Thế anh ta trốn đâu rồi?"

"Nó vào thị trấn rồi," Mark nhẹ giọng đáp. "Tôi không biết bao giờ nó về." Anh ta chật vật duy trì tiếp xúc ánh mắt với cô, vẫn không ngăn được mình liên tục nhìn về khung cửa để ngỏ sau lưng cô, đôi chân bứt rứt không yên.

"Tôi không nghĩ anh đang nói thật, Mark, thế nên đừng đối xử với tôi như đồ ngốc. Anh có biết tôi là ai không?"

Anh ta gật đầu.

"Vậy thì anh cũng biết tôi đã đi bao xa để đến đây gặp em trai anh. Và nếu anh ta từng nói gì về tôi với anh, thì hẳn đó là tôi không phải thứ dễ dụ và tôi không thích bị lừa gạt. Vì thế tôi sẽ không rời khỏi đây cho đến khi anh ta có gan ra nói chuyện trực tiếp với tôi. Tôi không quan tâm anh ta đã có vợ hay bạn gái, tôi muốn biết sự thật từ anh ta. Và tôi sẽ không bước chân ra khỏi ngôi nhà này cho đến khi có được câu trả lời."

Mark có vẻ hoang mang và bắt đầu lí nhí gì đó không rõ.

"Không sao, Mark," giọng Kevin vang lên từ ngưỡng cửa.

Cô quay phắt đầu lại đối diện với Đối Tượng ADN của mình, và miệng cô há hốc trước diện mạo của anh.

"Chào Jade. Không giống như em mong đợi, đúng không?" anh hỏi.

CHƯƠNG 24

NICK

Giao thông giữa trưa ngưng trệ, các tài xế bực dọc bấm còi khi Nick và Sally đến bùng binh Colmore tại Birmingham.

Một vụ tai nạn ở đường hầm Queensway đã biến bốn làn đường thành một, tiếng khoan đục không ngớt vang lên từ công trường xây dựng một tòa nhà cao tầng mới trên đống gạch vụn còn lại của tòa nhà văn phòng vừa bị kéo đổ.

Nick ngẩng đầu nhìn về phía điểm đến và nhìn thấy cái tên in bằng chữ đỏ và đen căng ngang qua hai ô cửa sổ ở tầng ba - "Vật lý trị liệu một đối một". Vốn xuất thân trong ngành quảng cáo và truyền thông, anh thầm phỉ nhổ cái cách lựa chọn font chữ và đồ họa lỗi thời kia.

"Sao chúng ta lại làm việc này?" anh hỏi Sally lần nữa.

"Vì chúng ta đều cần biết liệu có chút phản ứng nào giữa anh và người đàn ông này hay không."

"Thật lố bịch," Nick nói, như anh thường làm kể từ khi biết mình bị Ghép Cặp ADN với một người đàn ông. "Anh là một thằng dị tính không bị đàn ông thu hút về mặt thể xác. Trước tiên, sẽ không có phản ứng gì hết, và thứ hai, trong trường hợp hết sức xa vời là có đi nữa, làm sao người ta đo đếm được phản ứng là gì cơ chứ?"

"Anh từng nói với em rằng đêm đầu tiên chúng ta gặp nhau trong quán bar anh đã biết ngay chúng ta sẽ cưới nhau," cô nói. "Anh nói anh cảm thấy tim mình lâng lâng. Giờ thì, để cho tâm trí em được bình yên, em cần anh đi gặp người này để xem tim anh có lâng lâng vì anh ta hay không. Nếu không anh sẽ băn khoăn cả đời đấy."

"Không, cưng à, *em* sẽ băn khoăn cả đời thì có. Anh thì dành phần đời ấy băn khoăn thế quái nào anh lại có vẻ bị Ghép Cặp ADN với một gã đàn ông trong khi người anh say như điếu đổ là phụ nữ."

"Không 'có vẻ' gì ở đây đâu, Nick. Đây là khoa học mà khoa học dựa trên thực tế, dù anh có tin hay không. Anh phải làm việc này."

Nick hít sâu một hơi, ôm lấy khuôn mặt Sally rồi hôn cô say đắm. Dù bề ngoài tỏ vẻ không muốn gặp Đối Tượng ADN của mình, trong thâm tâm Nick đã dần tò mò về người đàn ông được cho là có mối liên hệ với anh.

"Thôi được rồi, làm cho xong việc vậy." Anh thở dài.

"Em sẽ chờ ở nhà hàng Costa bên kia đường đợi anh xong."

Nick nở nụ cười gượng gạo với cô, ấn chuông cửa, và khi cửa mở, vượt qua ba đợt cầu thang đến bàn lễ tân.

"Xin chào." Anh mỉm cười căng thẳng với cô tiếp tân trẻ tuổi có hình xăm hoa hồng trên tay. "Tôi có hẹn với Alexander lúc hai rưỡi."

"David Smith?" cô ta hỏi, liếc nhìn lịch hẹn trên màn hình. Nick gật đầu, mừng thầm vì đã đổi tên. Nếu Alexander cũng đã yêu cầu nhận thông tin chi tiết của người kia, Nick không muốn báo trước với anh ta rằng họ sắp gặp mặt. "Anh cần trị liệu vai và gáy, đúng không ạ?" cô tiếp tân hỏi.

"Đúng rồi."

"Vâng, mời anh điền vào mẫu đơn này rồi Alex sẽ gặp anh trong vài phút nữa."

Nick ngồi xuống một chiếc ghế bành và bắt đầu hoàn thành bảng câu hỏi ngắn về cơn đau ảo của mình. Ngoài việc bịa tên, anh

cũng bịa ra chuyện mình bị chấn thương cổ trong một vụ tai nạn xe hơi không tồn tại gần đây.

"David?" Một giọng nói trầm nhưng thân thiện vang lên sau lưng anh, mang theo khẩu âm Nick không nhận ra được là ở đâu. Nick quay lại và thấy Alexander đang đứng mỉm cười ở ngưỡng cửa.

"V-vâng," Nick lắp bắp.

"Tôi là Alex," anh ta vừa nói vừa chìa tay ra để bắt tay Nick. "Mời vào để tôi khám cho cậu."

Nick theo anh ta vào phòng và ngồi lên giường trị liệu trong khi Alex ngồi trên ghế gấp ở đối diện.

"Cậu đau thế nào và do đâu nhỉ?" Alex hỏi.

Khi Nick bắt đầu nói, anh hy vọng Alex sẽ không bắt anh đi sâu vào chi tiết vụ tai nạn vì lời nói dối của anh chỉ được tập dượt có chừng ấy. Nhưng thay vào đó, Alex chỉ lướt qua vài câu hỏi chung chung về sức khỏe và thói quen làm việc của Nick trong khi Nick cố hết sức để không nhìn anh ta chằm chằm. Ngay cả Nick cũng phải thừa nhận rằng, như bức ảnh đã cho thấy, Alex cực kỳ ưa nhìn.

"Được rồi, cậu vui lòng cởi áo và nằm sấp xuống," Alex nói và đổ nước tiệt trùng ra tay. Nick đột nhiên cảm thấy mình rất gầy gò so với khuôn ngực rộng của Alex, nổi bật lên sau chiếc áo phông cổ tim.

"Tôi sẽ kiểm tra quanh gáy và vai cậu một lát," Alex giải thích rồi đứng sau lưng anh.

Ôi trời, ôi trời, ôi trời, Nick thầm nghĩ, chuẩn bị tinh thần đón nhận ngón tay Alex, hy vọng cơ thể sẽ không phản bội mình, đầu vú sẽ không dựng thẳng và dương vật hãy đừng rần rật. Anh nhắc nhở bản thân rằng khi say anh cũng thường ôm ấp bạn cùng giới và chưa bao giờ có phản ứng tình dục nào. Anh nhắm mắt và cầu nguyện khi tay Alex tiếp xúc với vai anh. Và rồi... chẳng có gì cả. Tất cả những gì anh cảm thấy là các ngón tay Alex ấn khắp xung quanh, bấm vào các nút cơ căng cứng, chỉnh gáy anh theo các tư

thế khác nhau và yêu cầu anh nghiêng theo nhiều hướng. Nick thở phào nhẹ nhõm.

Anh quay người lại và nằm sấp trên giường theo yêu cầu của Alex, áp mặt lên lỗ hổng trong khi hai tay Alex chạy dọc xuống cột sống bệnh nhân, và khi cần thiết, nắn thẳng vài đốt sống với những tiếng răng rắc. Dù đôi lúc cảm thấy khó chịu, Nick đã thấy thả lỏng đủ để nói chuyện phiếm.

"Anh là người Australia à?"

"Không, dân Kiwi. Tôi đến từ New Zealand."

"À, anh ở đây bao lâu rồi?"

"Khoảng hai mươi tháng, dù visa của tôi sắp hết hạn rồi. Bố tôi không khỏe lắm nên tôi định về nước."

"Ôi, tôi rất tiếc. Anh về hẳn luôn à?"

"Ý định là thế. Chúng tôi mới đang xử lý thủ tục xin cấp phép làm việc cho bạn gái tôi ở New Zealand. Cô ấy là người Anh."

Anh ta có bạn gái, anh ta không gay, Nick nghĩ, yên tâm rằng họ cùng hội cùng thuyền. Một con thuyền thẳng băng và hoàn toàn dị tính.

Trong lúc Alex tiếp tục nắn bóp quanh vai gáy Nick, họ trò chuyện về công việc và nơi họ thường tụ tập xã giao. Nick biết được rằng có những quán rượu mà thỉnh thoảng họ cùng ghé vào, nhưng ngoài ra họ hầu như không còn điểm chung gì nữa. Alex là kiểu người ham thể thao, chơi bóng bầu dục nghiệp dư vào hầu hết các cuối tuần - anh ta tự hào khoe ảnh đội bóng của mình, Câu lạc bộ Bóng bầu dục Solihull, đang treo trên tường văn phòng - hoặc dành thời gian đi leo núi hoặc trèo vách đá với bạn gái. Hoạt động gần với thể dục thể thao nhất mà Nick từng làm là chạy cho kịp chuyến xe buýt mỗi khi ngủ quên.

"Được rồi, anh bạn, hôm nay tạm đến đây đã," Alex nói. "Cậu có hơi căng cơ nhưng không tệ lắm. Cứ theo dõi trong một tuần, nếu triệu chứng vẫn còn thì cậu đặt lịch tôi thêm buổi nữa."

"Được, cảm ơn anh," Nick đáp rồi mặc áo phông và áo khoác vào. Khi đứng dậy, đầu còn hơi váng vất, anh nhìn thấy Sally qua

cửa sổ, trong tiệm cà phê cách ba tầng bên dưới. Anh thầm mỉm cười, yên tâm rằng chút trục trặc này không phá hỏng kế hoạch của họ. Người được định mệnh an bài sẽ ở bên anh suốt phần đời còn lại đang ngồi bên kia đường chứ không phải đang đứng chung phòng với anh.

Sau khi bắt tay, Nick bước về phía bàn tiếp tân. Anh chìa điện thoại trước máy quét để trả tiền, nhận ra mình đã ngốc nghếch thế nào khi lo lắng trước khả năng mình là người đồng tính. Đây là bằng chứng, anh tự nhủ, rằng xét nghiệm ADN kia chỉ là trò lừa đảo.

Anh liếc nhìn về phía phòng trị liệu đúng lúc Alex quay đầu. Và đột nhiên, khi ánh mắt họ gặp nhau, Nick bất giác hít vào một hơi thở gấp gáp, vô thức. Tim anh bắt đầu đập dữ dội và anh cảm thấy mắt mình mở to. Dạ dày anh quặn thắt, và từ vẻ hoang mang đột ngột hiện ra trên mặt Alex, Nick biết anh ta cũng cảm thấy hệt như vậy.

"Hóa đơn của anh đây." Cô tiếp tân mỉm cười, lôi Nick ra khỏi bùa mê. Anh vội vã chạy xuống cầu thang và ra khỏi tòa nhà trong hoảng loạn.

Anh đứng trên vỉa hè trong phút chốc, tựa vào tường và hy vọng cơn gió nhẹ mùa hè có thể làm dịu gương mặt nóng ran. *Vừa rồi là cái quái quỷ gì vậy?* anh tự hỏi.

Khi những hơi thở gấp, ngắn ngủi dần trở nên sâu hơn và nhịp tim bắt đầu ổn định trở lại, anh bước về phía Sally.

"Sao? Thế nào?" cô hỏi vẻ hồi hộp trong khi anh ngồi xuống ghế đẩu bên cạnh cô.

"Ừ, ổn, nhưng không phải gu của anh." Nick mỉm cười rồi cố bắt mình cười thành tiếng.

"Vậy là em sẽ không mất vị hôn phu vào tay một người đàn ông?"

Qua giọng nói, có vẻ cô đang cố nói đùa, nhưng anh nghe là biết câu hỏi của cô là thật lòng.

"Em có thực sự nghĩ sẽ như vậy không?"

"Không. Ừm, có lẽ. Một chút. Có."

"Tất nhiên là không," anh trấn an, vỗ về cô bằng nụ hôn nhẹ lên trán. Khi cô dang hai tay ôm chặt lấy anh, mắt Nick liếc sang bên kia đường, lên phòng khám phía trên họ ba tầng, nơi anh biết mình đã để trái tim ở lại.

CHƯƠNG 25

ELLIE

Chắc hẳn anh ấy gặp phải vấn đề gì đó, Ellie tự nhủ trong lúc đọc một tin nhắn nữa của Tim.

Ngoại trừ lúc ngủ, hầu như không khắc nào trôi qua mà họ không nhắn tin cho nhau. Khi điện thoại trong túi rung lên cô sẽ đẩy nhanh cuộc họp để có thể đọc những lời anh nhắn. Cô đã gạt sang bên số điện thoại trả trước và cho anh số điện thoại liên lạc cá nhân của mình, và dù không lập tức có ham muốn thể xác đối với Tim khi họ gặp nhau ở quán rượu nhiều ngày trước, chắc chắn có gì đó trong sự hiện diện của anh khiến cô cảm thấy gần gũi.

Tim thường tự chế giễu việc mình đã lựa chọn nghề phân tích hệ thống - "chán chết" là từ anh thường dùng - trong khi Ellie mập mờ hơn về công việc của bản thân. Cô cho anh biết mình làm việc tại một công ty lớn trong thành phố, nhưng khi anh hỏi cụ thể công ty làm gì, cô cố ý nói chung chung, chỉ tiết lộ rằng công ty có liên quan đến mảng kinh tế và dừng lại ở đó. Cô biết nếu muốn mối quan hệ của họ tiến triển thêm, cô không thể nói dối anh mãi. Nhưng trước mắt, cô thích giả vờ là một người bình thường và hy vọng anh sẽ không phá hỏng điều đó bằng cách tra tìm về cô trên mạng.

Đã rất lâu kể từ khi Ellie thực sự chú ý đến một người đàn ông sau chuỗi dài thất vọng. Những đối tượng hẹn hò trước đây

chỉ quan tâm đến việc dùng cô làm cầu nối quan hệ hoặc làm đối tượng tiềm năng để đầu tư kinh doanh. Những người khác, bất kể là vào buổi hẹn thứ nhất, thứ hai, thứ ba hay thứ tư, sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra cách đề cập đến vấn đề tài sản của cô. Cô ngay lập tức bị mất hứng khi nhận ra sự tự ti của bản thân họ khiến họ sợ bị cô áp chế, và hóa ra nhiều đàn ông tin rằng một phụ nữ độc lập, giàu có và hấp dẫn như cô là mối đe dọa cần phải kiểm soát.

Hồi còn ở tuổi đôi mươi, Ellie tin rằng cô có thể yêu say đắm một người cho dù không được Ghép Cặp ADN với người đó. Nói cho cùng, chuyện như vậy đã xảy ra hàng ngàn năm trước khi người ta khám phá ra gene. Nhưng theo thời gian, cô bước qua ngưỡng cửa ba mươi và mất đi niềm tin mình còn có thể đồng điệu với một người không được Ghép Cặp ADN dựa trên gene với mình. Cô từng trải qua những rung động chớp nhoáng khi hẹn hò nhưng chúng luôn tắt ngấm khi cô phát hiện ý định thực sự của họ. Cô phát hiện mình băn khoăn động cơ của Tim là gì và giờ đang vạch lá tìm sâu để rồi gần như thất vọng khi chẳng có điểm gì đáng chê trách ở anh.

"Thứ Ba anh sẽ làm việc ở Luân Đôn. Em có muốn ăn tối với anh trước khi anh bắt chuyến tàu cuối về nhà không?" Tim nhắn tin.

"Có, thế thì hay quá," cô đáp lại và thấy trong lòng rực lên ấm áp.

Dù cô vẫn chưa cảm nhận được tình yêu tức thì mà 92 phần trăm các trường hợp Ghép Cặp ADN được ghi nhận là đã trải qua trong vòng 48 giờ đầu tiên, Ellie vẫn cảm thấy Tim đặc biệt. Không có cặp đôi nào giống cặp đôi nào, và trong một số trường hợp, tình yêu say đắm cần nhiều tuần mới đến, vì thế cô không lo lắng. Càng ở bên anh lâu, cô càng cảm thấy mình dần tan chảy.

Nhưng cô vẫn chưa quyết định liệu anh có đủ đặc biệt để cô tiết lộ bí mật của mình hay không.

CHƯƠNG 26

MANDY

Cánh cửa trước của ngôi nhà biệt lập khiêm tốn từng là tổ ấm của Richard mở ra ngay khi Mandy đặt chân lên lối xe chạy.

Chloe đứng ở thềm nhà, nụ cười rạng rỡ nở trên mặt. Đây là một phiên bản rất khác của cô gái đầy ngờ vực mà Mandy từng gặp ở buổi lễ tưởng niệm.

"Mời vào, mời vào," Chloe dẫn đường và Mandy hồi hộp theo cô đi qua hành lang vào gian bếp mở. Một người phụ nữ cô từng gặp ở nhà thờ đang ngồi trên ghế đẩu cạnh quầy ăn sáng. Anh em họ trông không giống nhau lắm, và cả mẹ con họ cũng vậy, nhưng có điều gì đó trong cách họ nhìn nhau nói với Mandy rằng đáng lẽ cô phải là một phần của gia đình này. Cô có thể cảm nhận sức hút của Đối Tượng ADN ngay tại đây.

Sau gọng kính là đôi mắt của một người mẹ đau khổ vẫn đang phải làm quen với việc mất đi đứa con. Mandy chìa tay ra bắt tay bà, nhưng người phụ nữ lại ghì lấy vai cô rồi ôm chặt. "Cảm ơn cháu rất nhiều vì đã đồng ý đến đây," bà thì thầm vào tai cô.

"Được rồi mẹ, mẹ thả chị ấy ra đi. Mandy, đây là mẹ chúng tôi, Patricia," Chloe nói.

"Rất vui được gặp cô," Mandy nói.

"Cô cũng vậy, cứ gọi cô là Pat," bà đáp, đoạn nhìn Đối Tượng ADN của con trai từ trên xuống dưới. "Richard hẳn sẽ rất mê cháu!"

Mandy cảm thấy mặt nóng ran.

"Nhìn con bé xem, Chloe. Con bé xinh thật, nhỉ?"

Chloe gật đầu từ bên kia quầy ăn sáng nơi cô đang pha trà. Mandy nhìn quanh căn bếp và phòng ăn, ngắm những bức ảnh gia đình đặt đầy trên mặt tủ bát. Cô nhận ra tờ chương trình buổi lễ tưởng niệm của Richard đính trên bảng ghim bần, bên cạnh huy chương anh giành được nhờ đã hoàn thành đường chạy trong giải Marathon Luân Đôn. Cô cảm thấy ánh mắt của Pat chăm chú quan sát mình, nhưng nó không khiến cô khó chịu.

"Richard từng tự hỏi trông cháu như thế nào," cuối cùng Pat nói. "Khi làm xét nghiệm Ghép Cặp ADN, nó từng tự hỏi ai sẽ được chọn cho nó và người ấy sống ở đâu. Không biết Chloe đã kể với cháu chưa, nhưng nó rất thích du lịch và cô nghi nó sẵn sàng đi tới tận cùng trái đất để được ở bên người được Ghép Cặp ADN với mình."

"Cháu chỉ sống cách đây hai giờ đi đường, ngay sát Essex." Mandy cười. "Vì thế anh ấy không cần đi xa. Cô có biết vì sao anh ấy làm xét nghiệm này không?"

"Chắc cùng lý do những người khác làm thôi. Cô biết ở tuổi 25 nó vẫn còn trẻ, nhưng nó chỉ mong muốn một điều là yên bề gia thất. Thời bố của Richard và cô gặp nhau chưa có xét nghiệm này, tất nhiên, nhưng bọn cô đã ở bên nhau hai mươi năm trước khi ông ấy qua đời và hầu như bọn cô chưa từng cãi nhau lấy một lần. Richard muốn có một mối quan hệ giống như vậy; nó không muốn phó mặc cho may rủi."

"Chị đã nghĩ gì khi phát hiện ra chuyện? Chuyện vụ tai nạn ấy..." Chloe hỏi và đưa một tách trà cho Mandy.

"Nghe thật ngớ ngẩn vì tôi chưa từng gặp anh ấy, nhưng tôi đã rất suy sụp," Mandy thừa nhận. "Tôi đoán cũng giống như khi người ta phát hiện ra mình không thể sinh con... họ đã bị tước đoạt quyền lựa chọn và họ tiếc thương vì mất đi thứ mình chưa

từng có. Tôi cảm thấy như vậy. Nghe rất nực cười phải không?" Ý nghĩ về con cái khiến lòng cô đau nhói. Bất chấp mọi chuyện xảy ra trong quá khứ, cô từng làm nhiều xét nghiệm và biết được rằng mình quả thực có khả năng thụ thai. Cô từng cho rằng mình may mắn vì không nằm trong những phụ nữ tội nghiệp cô đang nói đến. Nhưng giờ đây cô đã mất tất cả - Richard, cơ hội có con, tương lai...

"Đừng ngốc thế," Pat nói và đặt tay mình lên tay Mandy. "Cháu có cùng mất mát như bọn cô, chỉ là bọn cô may mắn hơn vì được ở bên Richard cả cuộc đời nó. Còn điều cháu mất đi, chậc, thật quá bất công."

Lời Pat nói trấn an cô, điều cô đang rất cần, rằng cô không để cảm xúc lấn át lý trí. "Cháu từng nghĩ không ai hiểu được," cô khẽ nói, khó khăn nuốt nước bọt.

"Cháu có muốn xem phòng ngủ của nó không?"

"Mẹ," Chloe ngắt lời. "Cho chị ấy chút thời gian, chị ấy mới đến mà. Chuyện đó hơi quá sức chịu đựng của chị ấy."

"Không, không sao, cháu rất muốn xem." Mandy gật đầu và theo Pat đến cầu thang.

"Richard từng dọn ra ngoài để học đại học, rồi lại quay về, rồi lại bỏ đi khi du lịch," Pat giải thích. "Chloe từng đùa rằng đáng lẽ bọn cô nên lắp cửa xoay cho nó vì nó cứ đi đi về về. Rồi khi công việc huấn luyện viên của nó ăn nên làm ra, nó tiết kiệm tiền để đặt cọc một căn hộ." Pat mở cánh cửa trước mặt. "Cứ vào tự nhiên và xem một vòng nếu cháu muốn. Cô sẽ để cháu một mình nhé."

Phòng ngủ của Richard rộng rãi và ngăn nắp. Mandy bước đến một bức tường treo hàng trăm bức ảnh chụp khi anh du lịch vòng quanh thế giới: Australia, châu Á, Nam Mỹ, Đông Âu và cả Alaska. Cạnh giường là tủ quần áo, được sắp xếp rất trật tự. Mandy lần ngón tay trên một chiếc áo len sợi to và áp nó lên mặt để ngửi - nhưng cô chỉ ngửi thấy mùi nước xả vải.

Cô tiến tới một ghế bành ở góc phòng, nơi có một chiếc khăn quàng cổ phủ trên lưng ghế. Cô nhặt nó lên và hít sâu, tha thiết

mong được cảm nhận mối liên kết với anh. Đột nhiên, hai chân Mandy bủn rủn khi mùi nước hoa của Richard và mùi của chính anh ập tới. Cô không thể miêu tả rõ ràng cảm giác ấy, nhưng sau này cô so sánh nó với việc đắm chìm vào một bồn nước tắm ấm áp đầy bọt xà phòng, hay khi rơi vào một vòng tay mạnh mẽ, vỗ về.

Rồi đột nhiên, chính Mandy cũng ngạc nhiên khi thấy mình bắt đầu khóc. Ngắm nhìn ảnh của Richard và gặp gỡ gia đình anh là một chuyện, nhưng đích thân hít vào mùi hương của anh là một điều hoàn toàn khác. Nó khiến cô choáng ngợp, và cô phải dựa vào một chiếc tủ ngăn kéo mới đứng vững được trước khi ra khỏi phòng. Đóng lại cánh cửa sau lưng, cô phải lau lệ khỏi vành mắt đỏ hoe.

Ngay nơi ấy và lúc ấy cô biết mình đã yêu sâu sắc một người chết, nhiều tới mức cô chưa từng nghĩ là có thể.

CHƯƠNG 27

CHRISTOPHER

Christopher mở cửa sổ trượt để khói trong nhà bếp tản bớt ra ngoài. Hắn tự rủa mình vì cho quá nhiều dầu ớt vào chảo.

Mặt ngoài món bít tết phi lê quá cháy so với sở thích của hắn, vì thế hắn hâm nóng một túi xốt tiêu bằng lò vi sóng rồi đóng cửa bếp để Amy không nghe thấy tiếng chuông báo của lò. Hắn đã giục cô ra khỏi bếp, khoe khoang rằng bít tết và khoai lang chiên kèm xốt là món sở trường của hắn, một trong nhiều lời nói dối hắn dùng với cô. Hắn không thể ngăn được mình; điều gì đó trong hắn cần người khác thán phục hắn: hành động, diện mạo, công việc - và giờ là những vụ giết người ẩn danh. Tối nay đến lượt đồ ăn của hắn lên tiêu điểm sân khấu.

Năm ngày trôi qua, ngón tay bị thương của hắn - bị Số Chín cắn một cách man rợ - vẫn còn đau âm ỉ dưới lớp băng gạc, nhưng Amy không có lý do gì hoài nghi khi hắn nói với cô hắn sơ ý kẹp tay vào cửa nhà tắm.

Christopher đổ tội cho sự thiếu ngủ về món thịt quá lửa. Kể từ khi gặp Amy, hắn gần như không thể ngủ quá vài giờ đồng hồ mỗi tối. Cô ngủ lại nhà hắn cách ngày vì chỗ này gần nơi cô làm việc tại Trụ sở Cảnh sát Đô thành hơn nhà cô rất nhiều, và nhu cầu tình dục của cô cũng vô độ chẳng kém gì hắn. Điều đó

có nghĩa thời gian hắn thường dùng để giám sát hành tung của các số còn lại trong danh sách sẽ phải dồn vào những đêm hắn ở một mình.

Amy đã cho thấy cô là nhân tố làm phức tạp thêm một đời sống vốn đã phức tạp. Trước đây hắn từng có bạn gái, nhưng cô thực sự khác biệt bởi trong ba tuần kể từ buổi hẹn đầu tiên, hắn vẫn chưa mơ tưởng đến việc giết cô. Cô là Đối Tượng ADN của hắn và hắn cân nhắc đến khả năng một người như hắn có thể nảy sinh tình cảm chân thành với ai đó. Sự hiện diện của cô khiến hắn rối loạn, nhưng ở cô có nét đặc trưng khiến hắn *muốn* có cô ở bên, ít nhất trong thời gian trước mắt.

Christopher lấy khoai chín ra khỏi lò và sắp xếp mọi thứ đối xứng trên đĩa. Hắn thêm rau sống hữu cơ và vẩy chút giấm nho, sau đó bưng bữa tối đến bàn trong phòng ăn. Rồi hắn chạy vào bếp - một hành động hoàn toàn không phù hợp với tính cách hắn - để giấu đống túi đựng đồ ăn rỗng xuống đáy thùng rác.

"Anh đen tối phết nhỉ?" Amy nói. Hắn quay lại và thấy cô đang đứng trước giá sách, đầu nghiêng sang một bên, đọc tên trên các gáy sách. Mỗi giá sách được sắp xếp theo màu và theo kích thước. *"Tâm lý một kẻ sát nhân hàng loạt, Kẻ sát nhân Hoàng Đạo, Hợp tuyển sát nhân hàng loạt,"* cô đọc thành tiếng. "Cộng với bốn cuốn về Jack Thợ Xẻ và hai cuốn về cặp sát thủ Fred và Rosemary West... Em cảm giác có chủ đề chung ở đây đó, Chris."

"Anh thích tìm hiểu động cơ của con người," hắn đáp thản nhiên và rót hai ly rượu, đảm bảo mức rượu trong hai ly đúng bằng nhau. "Hành vi con người khiến anh quan tâm. Cho dù đen tối đi chăng nữa."

Hắn nhớ lại mình từng đọc nhiều tiểu sử của Peter Sutcliffe, gã Thợ Xẻ Yorkshire, kẻ đã giết hại mười ba phụ nữ trong thập niên bảy mươi và tám mươi, ngay trước mũi người vợ ngây thơ của mình. Christopher từng tự hỏi hắn thoát tội bằng cách nào và hắn cảm thấy thỏa mãn như thế nào khi thực hiện một chuyện mạo hiểm đến như vậy. Hắn có thực lòng yêu vợ mình, hay trong

thế giới tâm thần hoang tưởng của Sutcliffe, bà ta là một mỏ neo để giữ hắn khỏi trôi lạc vào điên loạn hoàn toàn?

Hắn bắt đầu tìm ra những điểm tương đồng trong cuộc đời của hắn và Sutcliffe, ngoại trừ bệnh thần kinh. Hắn biết một trong nhiều lợi thế hắn có so với Sutcliffe là hắn không cần thứ gì để giữ cân bằng vì hắn không điên; trên thực tế quá tỉnh táo là đằng khác. Mọi nghiên cứu và bài kiểm tra hắn từng làm đều chứng minh hắn có năng lực cao hơn hẳn mức trí tuệ của một người bình thường. Trò chơi giết người của hắn là một thử thách, không phải việc bắt buộc.

"Ngay cả gu tiểu thuyết của anh cũng đáng sợ," Amy nói tiếp. "*Hannibal trỗi dậy*, *Kẻ tâm thần Mỹ*, *Chúng ta cần nói chuyện về Kevin*, tự truyện của Donald Trump..."

Christopher đã đọc và xem nhiều miêu tả về những kẻ rối loạn nhân cách, nhưng hắn có rất ít điểm chung với họ. Nhiều người giống hắn từng bị sử dụng hình ảnh sai mục đích, bị bóp méo, phóng đại và châm biếm bởi các tiểu thuyết gia và nhà biên kịch bởi họ là những con mồi ngon và có khả năng gây sốc cho công chúng. Patrick Bateman trong *Kẻ tâm thần Mỹ,* Hannibal Lecter, Amy Dunne trong *Cô gái mất tích* hay linh hồn què quặt của Cathy Ames trong *Phía Đông vườn địa đàng* đều mang những nét rối loạn nhân cách ở mức độ khác nhau, nhưng không ai trong số họ giống hắn cả.

Chỉ có nhân vật Tom trong tiểu thuyết mang tên hắn ta là *Ngài Ripley Tài Năng* có mang vài đặc điểm tương đồng với hắn, khi cả hai đều có tình yêu đối với cái đẹp tinh tế của cuộc sống và cách họ giành được chúng đều cho thấy rõ sự thiếu vắng cảm giác tội lỗi. Tuy vậy những mưu tính của Tom dẫn đến sự kết hợp kỳ lạ giữa chiến thắng và hoang tưởng, trong khi Christopher thì không.

Đột nhiên Amy chú ý đến một cuốn sách trắng không có tên ở gáy. Tim Christopher đập dồn và hắn nín thở khi tay cô rút cuốn sách ra vài phân. Con người ưa mạo hiểm trong hắn đã cố ý để nó

ở đó và mong muốn cô lấy cuốn sách xuống rồi mở ra, nhưng phần kiểm soát áp đảo trong hắn biết cô sẽ toi đời nếu làm vậy.

"Thức ăn của em nguội mất bây giờ," hắn nói, và Amy để nguyên cuốn sách tại đó rồi đến bàn ăn với hắn. "Sao tên sát nhân hàng loạt của em chưa được đặt tên?" hắn vừa hỏi vừa dứt khoát cắt miếng bít tết.

"Ý anh là sao?"

"À thì, hầu hết những kẻ giết người hàng loạt đều được đặt biệt danh, hoặc do cánh nhà báo hoặc do cảnh sát. Thợ Xẻ Yorkshire, Tên Sát Nhân Hoàng Đạo, Sứ Giả Thần Chết... tên sát nhân này vẫn chưa được đặt biệt danh nào."

Christopher cảm thấy thực sự bị sỉ nhục khi những nỗ lực của hắn vẫn chưa được tôn vinh bằng một ngoại hiệu. Điều đó khiến hắn tự hỏi vì sao chín người phụ nữ đã chết - và hy vọng là thêm một người nữa vào đêm hôm sau - vẫn chưa đủ để hắn được nhìn nhận nghiêm túc.

"Em không biết," Amy đáp. "Thường là do cánh báo chí. Anh có muốn tự đặt tên không?"

"Thế có hơi phản cảm không?"

"Một người có hai mươi cuốn sách về sát nhân hàng loạt trên giá mà còn nói thế à? Anh là chuyên gia rồi còn gì."

"Em phải nói với anh những gì em biết về hắn thì anh mới chọn tên được."

"Ừm, đây là theo lời sĩ quan điều tra của em, từng họp với đủ các phòng ban trong tuần vừa rồi phòng khi có ai từng nghe ngóng được điều gì đó về nghi phạm. Phân tích tâm lý cho chúng ta biết hắn là nam, tuổi từ hai mươi đến bốn mươi. Hắn thích nhằm vào phụ nữ độc thân sống một mình. Cách gây án của hắn luôn giống nhau: hắn đột nhập vào nhà qua cửa tầng trệt hay cửa sau bằng cách cạy khóa - cửa nhà các nạn nhân hầu như luôn khá cũ và đầy sơ hở về an ninh - hắn giết họ trong bếp rồi bày biện thi thể họ, tay đặt hai bên và chân duỗi thẳng. Sau đó hắn cho mình từ hai đến năm ngày để giết một phụ nữ nữa, quay trở lại hiện trường vụ án

trước và đặt ảnh của nạn nhân mới nhất lên ngực nạn nhân trước. Theo những gì bọn em biết thì hắn không để lại dấu vết ADN, thế nên hắn là kẻ làm việc có hệ thống, nhưng dù các mục tiêu chỉ nằm trong khu vực Luân Đôn, dường như hắn chọn nơi họ sống theo hướng khá rải rác và ngẫu hứng, thành ra việc khoanh vùng mục tiêu tiếp theo khó khăn hơn."

Christopher cảm thấy dạ dày nhộn nhạo như thể có một đàn bướm cùng đồng loạt cất cánh bên trong, khiến toàn thân hắn rạo rực vì hưng phấn. Hắn chưa bao giờ nghe bất cứ ai trực tiếp nói với hắn chi tiết đến vậy về tác phẩm của chính hắn; hắn chỉ bàn luận với những người khác về chủ đề này duy nhất qua các diễn đàn ẩn danh.

"Bọn em nghĩ hắn để lại ảnh hoặc để chế giễu bọn em, hoặc để cho thấy hắn không có ý định dừng lại," Amy nói tiếp. "Và hắn để lại hình vẽ bằng sơn giống hệt nhau trên vỉa hè bên ngoài nhà mỗi nạn nhân để báo hiệu cô ta nằm bên trong - hình vẽ trông như một người đàn ông mang thứ gì đó trên lưng."

"Ừ, anh đã thấy ảnh trên tờ *Evening Standard.*"

"Hắn cứ thoắt ẩn thoắt hiện như hồn ma vậy."

"Sát Nhân Hồn Ma."

Amy lắc đầu. "Cái tên quá dở đối với hắn."

"Sát Thủ Thầm Lặng."

"Không phải người ta gọi khí cácbon mônôxít như thế à?"

"Kẻ Thắt Cổ Dây Phô Mai."

"Từ 'phô mai' nghe như anh đang tầm thường hóa việc hắn làm." Amy khựng lại. "Sao anh biết hắn dùng dây cắt phô mai?"

Christopher sững lại giây lát, nhận ra sai lầm của mình. Tất cả những tin trên báo hắn từng đọc về các vụ giết người đều tuyên bố nạn nhân bị thắt cổ bằng dây, nhưng không nói cụ thể là dây cắt phô mai.

"Đấy là suy đoán có căn cứ," hắn nhanh trí đáp. "Nếu em muốn thắt cổ ai đó bằng một sợi dây bền chắc, em sẽ cần dây có tay cầm nếu không có thể cắt đứt chính ngón tay mình như chơi."

"Bọn em cũng nghĩ là dây cắt phô mai," Amy nói.

Tốt, cô ấy tin lời nói dối này.

"Dựa trên bề rộng và chiều sâu của vết cắt, cùng với những hóa chất còn lại trong vết thương của nạn nhân, sợi dây được vệ sinh thường xuyên giữa những lần giết người."

"Bọn em có biết nguồn gốc hung khí không?"

Amy gật đầu và ăn một miếng bít tết lớn.

"Anh cá là nó có bán khắp nước ta nhiều năm nay, đúng không?"

"Ở khắp chuỗi bách hóa John Lewis, và nó đã được bày bán ít nhất cả chục năm rồi. Anh cũng nghiên cứu kỹ đấy nhỉ?"

Christopher gật đầu. Amy không hề biết hắn đã nghiên cứu kỹ đến mức nào và cô vừa khiến hắn hạnh phúc ra sao.

"Ừm, nếu em nghĩ ra biệt danh cho hắn, em nên nói ra ở chỗ làm," hắn thúc giục. "Mấy khi được đích thân đặt ngoại hiệu cho một tên sát nhân hàng loạt?"

"Có lẽ tương đương số lần em ở cùng với một tên sát nhân hàng loạt."

CHƯƠNG 28

JADE

Thanh niên đứng trước mặt Jade chắc chắn là Kevin, nhưng rõ ràng những bức ảnh anh gửi cho cô đã chụp từ lâu rồi.

Đây không phải Kevin mà cô lặn lội đường xa đến gặp. Mặt anh còn trẻ nhưng đôi mắt đã mất đi tia sáng cô từng thấy trong vô số ảnh của anh. Anh hầu như trọc lóc, chỉ còn vài lọn mỏng che đỉnh đầu. Hai cánh tay khẳng khiu - chiếc quần thể thao và áo phông có lẽ từng vừa vặn lúc này rộng thùng thình như bị treo trên bù nhìn giữ dưa - và da anh tái nhợt hốc hác. Trên tay trái anh cắm một bình nước truyền dịch di động treo trên giá thép có bánh lăn. Jade quan sát vẻ ngoài của anh từ đầu đến chân, vừa sửng sốt vừa bối rối. Cơn giận ban đầu đối với anh nhanh chóng tiêu tan.

"Em không phiền nếu chúng ta ngồi xuống chứ?" Kevin mỉm cười và cô gật đầu, không thốt nổi thành lời. Cô theo anh vào phòng tiếp khách rộng rãi, sáng trưng với những cửa sổ lớn nhìn ra hàng dặm đồng ruộng trải dài ngút tầm mắt. Kevin chống lên tay vịn ghế rồi từ từ thả mình xuống.

"Anh xin lỗi vì đã bảo em rời đi khi em gọi điện, nhưng em làm anh quá bất ngờ," anh cất lời, giọng nói trẻ trung khiến diện mạo của anh bớt đi vẻ khắc khổ. "Điều anh không ngờ nhất là em bay sang tận đây để gặp anh."

"Em mới chỉ quyết định vài ngày trước," Jade nói khẽ. "Em... Em... xin lỗi."

"Ái chà - em có biết là suốt thời gian quen nhau em chưa bao giờ xin lỗi không?" Kevin trêu chọc.

"Em không quen nói xin lỗi."

"Anh đùa thôi, với lại em không phải người cần xin lỗi, mà là anh mới đúng. Anh đã không thành thật với em về mọi chuyện. Chậc, anh đoán mọi chuyện đã rất rõ ràng rồi. Không có cách nói giảm nói tránh nào cho chuyện này Jade ạ, anh bị ung thư hạch bạch huyết. Đã vào giai đoạn bốn rồi, tức là... ừm, không tốt lắm."

Jade thấy khó có thể nhìn vào mắt anh. Cô không thể tìm thấy mối liên kết nào giữa người đàn ông mà cô đem lòng yêu qua điện thoại và tin nhắn với con người tiều tụy đứng trước mặt mình.

"Anh bị chẩn đoán ung thư một năm trước, trước khi em và anh được Ghép Cặp ADN," anh nói tiếp. "Anh muốn biết cô gái lý tưởng của mình có ở đâu đó ngoài kia không và vài tháng sau hóa ra người đó là em. Và anh đã từng cân nhắc việc dừng lại ở đó và không cung cấp địa chỉ liên hệ - chuyện này không công bằng với em - nhưng bản chất con người là tò mò, và khi ta mắc kẹt trong bệnh viện và trong ngôi nhà này cả ngày như anh, ta chẳng nghĩ được việc gì khác. Anh thực sự không thể ngăn mình khỏi mong muốn được biết thêm về em. Như thế là ích kỷ và anh xin lỗi."

Jade gật đầu và thừa nhận nếu họ hoán đổi vị trí, cô cũng sẽ muốn biết mọi thứ về Đối Tượng ADN của mình. "Bao lâu..." giọng cô tắt dần, nhận định điều mình định hỏi là thiếu tế nhị, thậm chí với cả cô.

"Anh còn sống được bao lâu hả?" Kevin tiếp lời cô. "Có lẽ tối đa một hay hai tháng nữa."

"Thế còn ảnh anh gửi cho em?"

"Ảnh chụp mùa hè năm ngoái."

"Và đây là lý do vì sao anh không chịu dùng Skype với Facetime? Vài phút trước em còn định xé xác anh. Em đinh ninh anh đã vợ con đề huề rồi."

"Ha!" anh bật cười. "Anh không nghĩ mình còn có cơ hội cưới hỏi gì nữa."

Jade đột nhiên nhận ra điều đó cũng có nghĩa tương tự với cô và cô bắt đầu cảm thấy hết sức cô đơn. Có lẽ cuối cùng cô sẽ bước tiếp và đem lòng yêu ai đó, nhưng sẽ không phải là *một nửa đích thực*. Sẽ không phải là Kevin.

Cô dành cho anh một nụ cười cảm thông nhưng không kèm theo những lời sáo rỗng; cô chẳng thể nói ra điều gì tạo ra bất cứ khác biệt nào.

"Nghe này," Kevin nói tiếp, "Nếu em muốn bỏ đi thì anh cũng hiểu, thật đấy. Vì nếu ở địa vị em, anh lấy làm xấu hổ phải nói rằng có lẽ anh sẽ nghiêm túc cân nhắc việc đó. Em đâu chuẩn bị tinh thần cho chuyện này."

Jade cắn răng và cuộn chặt ngón chân trong giày. Cô sẽ không cho phép mình trở nên buồn bã trước mặt anh.

"Anh cũng vậy mà, Kevin," cô đáp. "Vì thế nếu anh không thấy phiền, em sẽ ở lại đây lâu hơn một chút để chúng ta có thể trực tiếp tìm hiểu nhau. Anh thấy sao?"

Kevin gật đầu đáp lại cô. Anh không thể ngăn nổi nụ cười đang nở rộng trên mặt.

CHƯƠNG 29

NICK

"Tôi tưởng cậu cai thuốc rồi?"

"Cai rồi. Ừm, từng cai. Chỉ là... mấy hôm nay... hơi đặc biệt."

"Sao vậy, là báo cáo bán hàng và phân phối à?"

Nick dừng lại để ngắm nhìn phong cảnh trung tâm thành phố Birmingham từ trên thang thoát hiểm của tòa nhà văn phòng. Anh nghe thấy tiếng chuông báo tàu điện đang đi lên phố New, trong khi dưới chân anh dòng người tan làm giờ cao điểm tất bật đi dọc theo phố Corporation về phía ga tàu.

Rhian đứng tựa lan can phì phèo nhả khói khi Nick xuất hiện. Anh cũng có thuốc lá điện tử trong ngăn kéo bàn, nhưng hôm nay không phải ngày thích hợp cho biện pháp nửa vời.

Anh đã hứa với Sally anh sẽ cai thuốc theo đúng mục tiêu đề ra khi sang năm mới. Đây sẽ là một lời nói dối nữa thêm vào cái danh sách đang nhanh chóng dài ra. Anh cũng đã thề rằng anh vẫn chắc chắn trăm phần trăm Sally là người dành cho anh, rằng họ có thể sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi và rằng anh chưa từng nghĩ về Alex thêm một lần nào kể từ khi gặp gỡ. Trên thực tế, anh ta là tất cả những gì Nick nghĩ đến.

"Đúng vậy, là báo cáo bán hàng và phân phối," Nick nói với Rhian. "Ông giám đốc càng lúc càng mù mờ, không rõ thông điệp mình muốn truyền tải là gì. Nhức cả háng."

"Chậc, bắt đầu kích hoạt thần sáng tạo trong cậu đi vì cậu sẽ phải nặn ra cái gì đó đấy."

Trong ba năm làm việc ở hãng với cương vị người viết nội dung, Nick vẫn chưa từng bại trận trước một hạng mục nào mình từng được giao, cho dù anh từng làm việc với nhiều sản phẩm mơ hồ mà trước đó anh còn chưa từng nghe hay thậm chí nghĩ rằng nó có tồn tại. Công việc của anh trong dự án quảng bá một loại kem trị nấm và một phương thuốc thảo dược chữa rối loạn cương dương đã mang đến cho anh biệt danh Thần Vùng Kín, cái tên khiến anh thầm thích thú. Anh lấy làm tự hào vì có thể bán được bất cứ thứ gì cho bất cứ ai nhờ một dòng khẩu hiệu thông minh, nhưng tuần này anh quá sao nhãng nên không thể khiến kem trị rận mu trở nên hấp dẫn.

Anh đã cố gắng không cho phép tâm trí trôi về phía Alex, và đã gần như thuyết phục được mình rằng cảm xúc anh ta khuấy động lên trong anh chỉ là tưởng tượng. Nhưng dù kiếm sống bằng nghề thuyết phục người tiêu dùng mua một thứ mà họ còn chẳng nhận ra là mình cần, Nick biết anh không thể tự lừa dối bản thân. Anh đã thực sự *cảm thấy* gì đó và cảm giác ấy không giống với bất cứ thứ gì anh từng trải qua. Và anh tin chắc Alex cũng vậy.

Nick ngủ rất ít trong những ngày sau cuộc gặp và cơn mệt mỏi liên tục khiến anh nóng nảy và cáu kỉnh với Sally. Anh phát hiện mình chỉ trích mọi điều cô nói hoặc làm, từ những yêu cầu vô hại như mua thêm cải xoăn từ siêu thị nhỏ trên đường về nhà cho đến việc nên xem bộ phim mới nào trên Netflix.

Có thứ gì trong tim Nick đã chệch khỏi con đường mà nó đang đi, điều đó khiến anh nôn nao. Hoặc có lẽ ngay lúc này chính điếu thuốc lá đang làm anh buồn nôn, anh không dám chắc.

Khi Rhian quay vào trong, Nick rít thêm một hơi dài cuối cùng, đến tận đầu lọc, rồi dụi đầu thuốc xuống bậc thang kim loại.

Anh ngửi các ngón tay và quay mũi đi vì mùi. Quần áo và da dẻ bám mùi thuốc - anh không thích thú gì những sản phẩm phụ đi kèm với việc làm nô lệ cho nicotin.

Điện thoại đổ chuông và anh nhìn màn hình - không hiện số người gọi nhưng anh vẫn nghe.

"A lô, Nick Wallsworth nghe đây," anh nói.

Có một khoảng lặng mà Nick cho là báo hiệu một đoạn lời nhắn tự động chuẩn bị vang lên, mời anh nói chuyện với ai đó về việc đòi hoàn tiền bảo hiểm tín dụng, và đang chuẩn bị cúp máy thì anh nghe thấy một giọng nói mà anh nhận ra ngay lập tức.

"Chào," Alex nói.

Nhịp tim Nick tăng vọt chỉ trong một giây. Anh thấy vừa kinh hãi vừa phấn khích.

"Là cậu phải không?" Alex nói tiếp. "Người hôm trước đến gặp tôi."

"Phải," Nick nói khẽ, miệng đột nhiên khô khốc. Không ai nói gì hồi lâu trước khi Alex phá vỡ sự im lặng.

"Sao cậu không cho tôi biết cậu là ai?"

"Phòng khi anh nghĩ tôi bị điên. Và vì tôi không tin vào cái vụ Ghép Cặp ADN đó."

"Tôi cũng không. Tức là, tôi không tin cho đến khi..."

"... cho đến khi tôi chuẩn bị rời đi..."

"... và cậu cũng cảm thấy gì đó, đúng không? Không phải tôi tưởng tượng?"

"Không, anh bạn, không phải đâu." Nick cảm thấy toàn thân run rẩy dù không lạnh. "Tôi xin lỗi vì đã nói dối về tên tôi. Sao anh tìm được tôi?"

"Tôi nhận được email của Ghép Cặp ADN và biết rằng Đối Tượng ADN của tôi là đàn ông. Rồi khi cậu chuẩn bị rời khỏi tôi biết ngay đó là cậu. Tôi trả tiền để lấy thông tin của cậu và đoán cậu đã dùng tên giả."

"Xin lỗi."

"Không sao, nếu là tôi có lẽ tôi cũng làm vậy."

Cuộc trò chuyện lại ngừng bặt khi cả hai im lặng. Nick đỡ lấy bàn tay đang áp điện thoại vào tai cho đỡ run.

"Khó xử quá nhỉ?" Alex nói.

"Khỏi phải nói."

"Hoàn toàn nhảm nhí, đúng không? Cái kết quả xét nghiệm ấy, nhảm nhí."

"Ừ, tất nhiên. Hoàn toàn nhảm nhí."

"Sao lại như thế được?"

"Trục trặc trong máy móc hay gì đó."

"Nghe có vẻ đúng đấy. Cậu có nghĩ chúng ta nên gặp nhau để nói về chuyện đó không? Tức là, lúc nào đó đi uống bia ấy, nếu cậu nghĩ đó là ý hay?"

"Bây giờ thì sao?" Nick buột miệng hỏi.

"Được, khoảng nửa tiếng nữa ở quán bar Bacchus trong khu thương mại?"

"Ừ, được thôi. Hẹn gặp anh ở đó."

Alex là người gác máy trước và Nick như hóa băng, chờ cho đầu óc hết quay cuồng rồi vội vã trở vào văn phòng để vớ lấy áo khoác.

CHƯƠNG 30

ELLIE

"Xin lỗi, trông thảm hại quá nhỉ?" Tim có vẻ ngượng ngùng khi đưa cho Ellie bó hoa nằm trên quầy bar trước mặt anh. "Không phải anh vặt từ nghĩa trang đâu, thật đấy."

"Không, hoa đẹp lắm," Ellie đáp, liếc nhìn tập hợp thảm thương gồm cẩm chướng trắng và hồng đỏ héo úa, cành hoa gói trong giấy nâu. Nhưng cô trân trọng hành động của anh.

Tim nhướn mày như thể không tin cô.

"Ừ thì, hơi thảm hại một chút, nhưng rất đáng yêu." Cô mỉm cười.

"Anh tha chúng đi suốt ngày nên chúng mới tàn tạ như thế. Anh mua từ sáng nay phòng khi không tìm được cửa hàng hoa nào khác."

Ellie cảm động vì ý nghĩ ngây thơ rằng có thể chỉ có một cửa hàng bán hoa ở Luân Đôn.

Anh đã đợi sẵn trong nhà hàng lúc Ellie đến muộn vài phút. Cô đã đi ngược lại ý muốn của đội trưởng an ninh Andrei và tự đi một mình bằng taxi, dù anh ta đã phản đối rằng lúc này, với một tên sát nhân hàng loạt nhởn nhơ trong thành phố, việc anh đi theo cô là cần thiết và quan trọng hơn bao giờ hết. Địa điểm của cuộc hẹn thứ hai, lần này là ở một con phố yên tĩnh gần Notting Hill của

Luân Đôn, là do Tim lựa chọn: một quán bia gia đình kiểu Pháp mà không gian chưa hề được tân trang dễ đến vài chục năm rồi.

Anh ngồi trên ghế đẩu cạnh quầy bar chờ cô, tay bóc nhãn chai bia nhập khẩu mình đang uống. Từ vỉa hè bên ngoài, cô thấy bộ vest tối màu anh đang mặc. Tóc anh rẽ ngôi lệch và anh đang cắn ngón tay. Lần này anh có vẻ chải chuốt kỹ càng hơn và trông bồn chồn hơn nhiều.

Sự lo lắng rõ rệt của anh khiến toàn thân Ellie căng thẳng. Cô tự hỏi liệu có phải Tim đã phát hiện ra cô là ai và kết quả là anh cảm thấy bị áp lực phải tạo ấn tượng tốt hơn. Đó hoàn toàn không phải điều cô muốn ở anh - đã bao lần cô tận mắt chứng kiến một số đàn ông sẵn sàng đi xa đến đâu trong việc ganh đua với cô, hoặc một số người khác tự cho rằng có thể chinh phục được trái tim cô bằng cách vung quà cáp đắt tiền. Dù ngưỡng mộ hình mẫu nữ giới mạnh mẽ như Madonna, Ellie không phải cô nàng vật chất.

"Cho tôi một gin tonic Hendrick." Tim nói với người pha rượu trong khi Ellie ngồi xuống cạnh anh. Cô thích việc anh nhớ hãng rượu mà cô ưa thích. "Trông em xinh lắm," anh nói, ngắm nhìn chiếc áo đen, chiếc váy dài đến đầu gối và đôi bốt da màu đen.

"Anh cũng vậy," cô đáp. "Bộ vest mới à?"

"Ừ, sao em biết?"

"Anh để quên thứ này trên túi." Cô cười và xé mác giá xuống. Tuy nhiên, khi kéo mác, cô xé luôn cả một phần miệng túi khỏi đường chỉ. "Ôi, không, em xin lỗi!" Cô hốt hoảng đưa tay che miệng.

"Không sao," anh nói, cố gắng vỗ túi trở lại vị trí.

"Em áy náy quá - anh đã chuẩn bị kỹ thế..."

"Không có đâu, thật đấy."

"Nào hoa, nào áo vest mới, nước hoa... nhưng trông anh có vẻ không thoải mái bằng lần trước mình gặp nhau ở quán rượu. Mọi việc ổn chứ?"

"Anh xin lỗi." Tim thở dài. "Nhưng anh có chuyện cần thú nhận."

Chết tiệt, Ellie nghĩ, và thấy lòng chùng xuống. Thế là hết. *Anh ấy đã tra tìm và giờ anh ấy nghĩ mình nằm ngoài tầm với của anh ấy.*

"Anh kể với thằng bạn Michael về cuộc hẹn đầu tiên của chúng ta và nó cho anh một trận," Tim nói tiếp.

"Em không hiểu cho lắm?"

"Nó nói là dù bọn mình có được Ghép Cặp ADN, đáng lẽ anh phải mua hoa tặng em và đưa em đi đâu đó sang trọng chứ không phải quán rượu anh thường lui tới. Và đáng lẽ anh phải ăn diện một chút, vì thế mới có bộ cánh mới này. Đã lâu anh không hẹn hò, Ellie ạ. Mấy lần trước là từ Tinder với Plenty of Fish và chỉ có mỗi anh là có vẻ chịu khó nỗ lực. Vì thế với em anh đã làm ngược lại. Rồi em xuất hiện với vẻ ngoài bá cháy và anh nhận ra mình làm sai cả rồi. Với những người khác, trong dịp hiếm hoi anh gặp được ai đó anh thực sự thấy cuốn hút, cảm giác đó không bao giờ đến từ hai phía và anh luôn trở thành anh trai mưa gần như ngay lập tức. Nhưng khi chúng ta gặp nhau, anh chắc chắn đã cảm thấy gì đó, không chỉ kiểu một thằng đàn ông thinh thích một cô nàng trong một buổi hẹn - mà có gì đó mách bảo anh rằng anh và em sẽ không chỉ thành bạn bè. Và giờ anh hơi lo lắng vì anh không biết tiếp theo sẽ thế nào. Anh không muốn dọa em chạy mất, anh thậm chí không biết người ta có thể dọa Đối Tượng ADN chạy mất hay không... Tiện thể, em cứ tự nhiên ngắt lời bất cứ lúc nào, không khéo anh nghe như thằng hâm mất."

"Nói thật là, Tim ạ, em thích anh là chính mình," Ellie nói, không rõ lần cuối cùng mình từng gặp một người tâm sự cởi mở như vậy là khi nào.

"Nhưng khi em có biết bao nhiêu gã thành phố săn đón, mặc vest Hugo Boss tay đeo đồng hồ Rolex, rồi em phát hiện Đối Tượng ADN của mình chỉ là một tên nhà quê..."

"Tin em đi," Ellie ngắt lời, "ở bên anh trong quán rượu đó, em vui hơn nhiều so với khi đi cùng những gã kia vào nhà hàng cao cấp."

Vẻ nhẹ nhõm thoáng lướt qua mặt Tim. "Chúng ta có thể bắt đầu lại buổi tối nay được không?" anh hỏi.

"Không, em đang thầm hưởng thụ sự ngượng ngùng này."

"Thế thì đi xem bàn chúng ta đã sẵn sàng chưa nào. Bằng cách đó anh có thể đổ ít xúp lên áo hoặc đổ rượu lên đùi và chúng ta có thể thực sự có một đêm ra trò."

"Ít nhất anh sẽ không có thêm một khoảnh khắc 'yêu từ cái rắm đầu tiên' nữa."

"Em không muốn biết khoảnh khắc 'yêu từ cái rắm thứ hai' xảy ra thì sẽ thế nào đâu."

Ellie cười phá lên. Có nhiều điều về Tim mà Ellie thấy thân thương: như cách môi anh cong lên hai bên một giây trước khi anh bật cười, chòm râu lấm chấm bạc của anh, cái tai trái vểnh ra xa hơn một chút so với tai phải, hay cách cả khuôn mặt anh đỏ bừng như gấc chín khi anh xấu hổ.

Dù đối với cô đây không phải tình yêu từ cái nhìn đầu tiên lẫn cái nhìn thứ hai, cô biết chắc một điều. Có *gì đó* ở anh mà cô đã yêu mất rồi.

CHƯƠNG 31

MANDY

Mandy chăm chú lắng nghe Pat, mẹ của Richard, hồi tưởng lại hết chuyện này đến chuyện khác về con trai mình, lấp đầy nhiều khoảng trống trong hiểu biết có hạn của Mandy về Đối Tượng ADN của cô và về cuộc đời anh.

Đây là lần thứ hai họ gặp nhau trong một tuần, lần này là tại một tiệm cà phê vườn ở một ngôi làng nằm giữa hai thành phố họ sống.

"Đám phụ nữ nó huấn luyện rất quý mến nó," Pat cười. "Nó là thằng đẹp trai nhưng họ còn ngưỡng mộ cả tính cách của nó nữa. Cô nghĩ đó là vì nó quan tâm và lắng nghe họ. Có lẽ chồng họ không làm được như thế. À, tất nhiên, một số người tưởng rằng điều đó nghĩa là nó quan tâm đến họ nhiều hơn thực tế."

Mandy hiểu phụ nữ bị thu hút bởi điều gì ở Richard; càng nghe nhiều về anh từ miệng những người biết anh rõ nhất, cô càng yêu anh sâu sắc, bất chấp lý trí.

Cô bám chặt lấy từng lời của Pat khi bà miêu tả những ngày thơ ấu nằm nôi của anh, việc anh thừa hưởng niềm ham thích phiêu lưu từ bố mình và việc Richard luôn thường xuyên liên lạc với gia đình bằng email hoặc điện thoại dù có ở nơi nào trên thế giới. Bà kể rằng khi mới chín tuổi, Richard đã mất bố vì cơn

đau tim đột ngột và đã ngay lập tức đứng ra thành trụ cột mới trong nhà.

"Chắc Chloe đã kể cháu nghe về bệnh ung thư của nó rồi, phải không? Căn bệnh đã khơi dậy cảm hứng đi du lịch của nó?"

"Vâng, cô ấy có nhắc đến."

"Khi mười bảy tuổi nó phát hiện một khối u ở tinh hoàn, ban đầu nó không chịu nói gì cả... điều một cậu bé tuổi thiếu niên không muốn nhất chính là mẹ nó biết được nó có vấn đề ở chỗ đó. Nhưng khi cuối cùng nó chịu thừa nhận, cô lôi nó đến gặp bác sĩ và chỉ trong vài ngày nó đã nhập viện để mổ lấy khối u ra. Là u ác tính, và nó phải trải qua vài đợt hóa trị, nhưng chỉ trong sáu tháng nó đã khỏe như vâm."

"Hẳn là rất kinh khủng đối với cô."

"Đúng là khoảng thời gian đó không vui vẻ gì. Nhưng nó gây ra thay đổi lớn ở Richard. Cô nghĩ có gì đó trong nó biết rằng thời gian trên đời là có hạn và nó muốn tận hưởng cuộc sống. Ai mà trách được nó chứ? Nói cho cùng thì nó đã đúng, và nó đã làm được nhiều điều trong một vài năm cuộc đời mình hơn khối người làm cả đời."

"Chắc chắn nhiều hơn cháu," Mandy nói. Máu phiêu lưu của Richard khiến cô tự xấu hổ vì mình không có ham thích ấy. Cô không khỏi tự hỏi nếu số phận không can thiệp, họ sẽ có thể cùng nhau ngắm nhìn bao nhiêu cảnh đẹp.

"Thế còn cháu, Mandy?" Pat đột nhiên hỏi. "Cô cứ dông dài mãi về Richard mà chưa từng hỏi cháu cảm thấy thế nào khi nghe chuyện cô kể?"

Mandy rời ngón tay khỏi tách cà phê và liếc nhìn các khách hàng xung quanh đang nhấc từng chậu cây lên ngắm nghía. Một đôi vợ chồng già khiến cô chú ý khi họ ngồi bên nhau trên ghế băng, tay trong tay im lặng ngắm nhìn đàn cá sặc sỡ bơi lội trong ao. Cô và Richard sẽ không bao giờ có cơ hội được già đi cùng nhau.

"Khi cô kể về anh ấy, cháu cảm thấy có quá nhiều điều mình đã bỏ lỡ," cô đáp. "Một người đàn ông của gia đình muốn gây dựng

gia đình của riêng mình... đó chính là hình mẫu Đối Tượng ADN lý tưởng của cháu. Cháu rất mâu thuẫn - vừa vui mừng vì được Ghép Cặp ADN với anh ấy, vừa rất buồn vì bọn cháu còn chẳng được phép gặp gỡ hay ở bên nhau. Người ta nói cái gì chưa từng có thì làm sao mà tiếc được, nhưng thực ra không phải vậy. Cháu thương tiếc anh ấy rất nhiều dù thậm chí chưa từng quen biết."

Pat đặt tay lên tay Mandy. "Nói để cháu biết, cô sẽ rất tự hào nếu có con dâu như cháu."

Mandy quay đi và phải cắn môi để khỏi run, nhưng vẫn không đủ để ngăn nước mắt tuôn lã chã xuống má.

CHƯƠNG 32

CHRISTOPHER

Lượng cà phê Christopher bỏ thêm vào espresso khiến bước chân hắn thêm hứng khởi.

Hắn vẫn còn khoan khoái vì vụ giết Số Mười diễn ra suôn sẻ vào sáng sớm hôm nay, và chưa đủ mệt để đi ngủ. Có quá nhiều kế hoạch cần thực hiện quay cuồng trong đầu hắn. Vì thế hắn mặc quần soóc, áo bó không tay và đi giày chạy vào - buộc dây sao cho các vòng dây có kích thước đúng bằng nhau - rồi ra khỏi nhà để chạy bộ. Khi suy nghĩ trong đầu trở nên lộn xộn, tập thể dục giúp trí óc hắn cân bằng.

Christopher thích được làm tâm điểm chú ý và hắn không quan tâm sự chú ý ấy đến từ đâu. Những vụ giết người của hắn là ẩn danh, vì thế hắn tìm kiếm sự chú ý từ những hình thức khác, ví dụ như mặc bộ vest đẹp nhất được cắt may ở phố Saville Row và lái thử những chiếc xe hắn không hề có ý định mua, hay đặt hẹn để xem những khối bất động sản đã hoàn thiện trị giá nhiều triệu bảng mà hắn không đủ tiền mua. Hắn thường khỏa thân đi quanh phòng thay đồ ở phòng tập gym lâu hơn mức cần thiết, phô trương thân thể cân xứng mà hắn tin là những người đàn ông khác sẽ ghen tị. Và khi chạy, hắn cố ý không mặc quần lót, để người đi đường nhìn thấy dương vật của hắn lúc lắc qua lại trong quần soóc.

Đôi giày Nike loại đắt tiền nhất của hắn giậm trên vỉa hè Luân Đôn nhộn nhịp và đưa hắn tới công viên Hyde rợp bóng cây. Trong lúc chạy, hắn tự hỏi hắn gặp vấn đề gì mà khiến mình cứ tìm kiếm sự chú ý, cùng với nó là thử thách và rắc rối. Cuộc sống sẽ đơn giản hơn nhiều nếu như sau khi giết người, hắn bỏ đi và đợi họ bị phát hiện. Nhưng hắn đã quyết định khiến cho sự việc thú vị hơn bằng cách mạo hiểm quay trở lại hiện trường để lưu lại dấu ấn của mình: một bức ảnh của nạn nhân tiếp theo và hình vẽ bằng sơn bên ngoài.

Đây là một bước đi sáng tạo, hắn nghĩ, và chắc chắn có thể thu hút sự quan tâm của báo chí cùng công chúng, những người mỗi khi nhắc đến sát nhân hàng loạt đều thích một dấu ấn đặc trưng nào đó - phim ảnh và tiểu thuyết đã nâng cao tầm mong đợi và hắn sẵn sàng đáp ứng điều đó cho công chúng. Cảnh sát luôn phải chạy đua để tìm ra cô gái tiếp theo, với hy vọng sau mỗi vụ giết người, Christopher sẽ trở nên bất cẩn hơn và để lại dấu vết. Cho đến giờ, họ vẫn chưa có manh mối gì.

Mục tiêu của hắn luôn là quay lại nhà nạn nhân trong vòng hai đến ba ngày để bỏ lại bức ảnh cùng hình vẽ, và, may mắn thay, cho đến nay các nạn nhân của hắn vẫn chưa bị phát hiện tại thời điểm đó. Hắn coi việc trở lại hiện trường là một phần thưởng đi kèm: một cơ hội để ngắm nhìn lần cuối tác phẩm của mình.

Christopher vặn lớn âm lượng của máy nghe nhạc MP3 gắn trên cánh tay và chạy theo nhịp điệu những bài hát trong đó. Máy đang chạy ngẫu nhiên và Adele sẽ hát bài tiếp theo, hắn tự hỏi vì sao mọi kẻ sát nhân đều bị phim truyền hình miêu tả là chỉ luôn nghe rock nặng đầy giận dữ và ồn ào - giống kiểu mọi tội phạm da đen hư cấu đều chỉ luôn nghe nhạc rap. Không ai từng giết người hay cướp nhà băng trên nền nhạc của Rihanna hay Justin Bieber.

Hắn chạy qua đường, vượt qua một dãy cửa hiệu và nhận ra mặt tiền của một cửa hàng trong đó. Hắn không bao giờ chọn mục tiêu ngẫu nhiên mà luôn dựa trên những tiêu chí nghiêm ngặt. Họ phải là những cô gái trẻ, độc thân, đang tìm đối tượng hẹn hò, nhà

hơi cũ, không có chuông chống trộm và cửa trước có gắn khóa cũ. Họ đều sống xa gia đình và, vì Luân Đôn quá rộng lớn, không ai quen biết ai, thành ra họ không quen hàng xóm của mình. Luôn phải mất một vài ngày thì sự vắng mặt của họ mới bị bạn bè hay đồng nghiệp chú ý, rồi cuối cùng báo cảnh sát.

Hắn nhìn vào ngưỡng cửa và nhớ lại cô gái người Litva sống ở đó - hắn từng trò chuyện với cô ta qua mạng vài lần và cô ta lọt vào danh sách. Rồi hắn phát hiện cô ta đang đăng tin tìm người ở ghép. Christopher biết cơn phấn khích hắn sẽ đạt được khi giết hai cô gái trong một đêm, nhưng không đáng chấp nhận độ mạo hiểm của việc này, vì thế hắn gạch bỏ cô ta khỏi danh sách. Cô ta không bao giờ biết được mình đã may mắn thế nào.

Quy tội giết nhiều người cho "một người đàn ông có xu hướng rối loạn nhân cách" hầu như là điểm chính xác duy nhất của các chuyên gia trên báo đài. Chẩn đoán này không mới lạ gì với Christopher; bản thân hắn đã từng chủ động điền nhiều bài kiểm tra trắc nghiệm từ nhiều năm trước để có được sự hiểu biết sâu hơn về con người mình.

Lần đầu tiên hắn bị gán cho từ "rối loạn nhân cách" là vào thời học sinh, sau cú huých cố ý quá đà trong trận đấu bóng bầu dục khiến một nam sinh gãy xương quai xanh; quả bóng khúc côn cầu đập mạnh đến mức làm một nữ sinh mù một bên mắt; và vụ rót thuốc tẩy xuống ao của trường để xem bao lâu sau lũ sa giông sẽ chết phơi bụng trên mặt nước. Biệt hiệu đó không khiến hắn phiền lòng vì hắn không hiểu rõ nó có nghĩa gì. Dù vậy, dường như nó mang lại cho hắn danh tiếng là một thằng bé đáng sợ, khiến hắn thích thú.

Christopher giờ đây đã hiểu ra bố mẹ hắn hẳn đã ý thức được có điều gì khác biệt ở đứa con út, vì họ đưa hắn đi kiểm tra cả tự kỷ và hội chứng Asperger. Khi ra kết quả âm tính, họ gạt bỏ những nét lập dị của hắn sang bên và tập trung giúp hắn hòa đồng tối đa với xã hội. Khi hắn nói với họ hắn hầu như không cảm thấy gì, từ cảm thông đến yêu thương, họ dạy hắn mô phỏng cách ứng xử thích hợp.

Khi Christopher bước vào tuổi thiếu niên, hắn say mê tìm hiểu cách mọi người phản ứng với những tình huống nằm ngoài tầm kiểm soát của họ, cụ thể là với những tình huống do hắn tạo ra. Một lần, hắn đón đứa con đang tập đi của hàng xóm từ nhà trẻ và bỏ nó lại trong rừng cách nhà hai dặm, chỉ để xem bố mẹ đứa bé sẽ phản ứng như thế nào khi biết tin con trai mình mất tích. Hóa ra là hoảng loạn. Hắn tự hỏi vì sao hắn không cảm nhận được loại cảm giác sợ hãi giống như họ, hay vì sao đồng cảm lại là một từ xa lạ đối với hắn.

Hắn cũng không có khả năng nhận biết nỗi sợ hãi thông qua biểu cảm; hắn không nhận ra được thái độ mỉa mai và hắn không cảm thấy tội lỗi, hổ thẹn hay ăn năn. Cho dù bố mẹ hắn từng bắt gặp hắn, ở tuổi mười lăm, đang làm tình với con gái nhà hàng xóm trong nhà kính, hắn chỉ đơn giản là quay sang nhìn họ cho đến khi họ bỏ đi. Sau đó hắn định tiếp tục, trong nỗi kinh sợ của cô bé.

Khi bạn cùng lớp bắt đầu hẹn hò và tìm bạn gái, hắn chỉ quan tâm tới cách đạt đến cực khoái, chứ không phải màn dạo đầu hay ôm ấp sau đó. Tình yêu có vẻ là sự lãng phí thời gian và sức lực, đổi lấy phần thưởng ít ỏi.

Chỉ khi bước qua tuổi hai mươi Christopher mới nghiên cứu kỹ ý nghĩa của từ rối loạn nhân cách. Có nhiều người giống hắn, có nghĩa Christopher là người bình thường, chỉ là một loại bình thường khác biệt. Và những từ ngữ từng bị ném vào hắn như đá sỏi suốt những năm qua như "sắt đá" và "thằng khốn máu lạnh" cuối cùng cũng trở nên rõ nghĩa.

Hắn đã hoàn thành Trắc nghiệm Rối loạn Nhân cách năm 1996 của Robert Hare, và sau hai mươi câu hỏi dùng để phán định hành vi rối loạn nhân cách, số điểm tổng của hắn là 32, cao hơn hẳn mức bình thường.

Christopher biết được rằng một số nhà khoa học tin não của một kẻ rối loạn nhân cách có cách tổ chức không bình thường; rằng những nhân tố tạo nên hệ cảm xúc của họ được liên kết rất lỏng lẻo, và những điểm đứt đoạn đó đã dẫn đến hậu quả là Christopher không thể cảm nhận sâu sắc các cảm xúc.

Điều đó khiến hắn thỏa mãn. Hắn hài lòng rằng mình không có lỗi khi thiếu kiểm soát ham muốn, và nếu có bao giờ bị bắt vì tội ác của mình, đó sẽ là lời bào chữa của hắn. Hắn sẽ giành được một suất vào bệnh viện tâm thần có cấp độ an ninh cao và được dành cho sự quan tâm đặc biệt bởi những người muốn nghiên cứu và tìm hiểu thêm về hắn. Còn có nhiều cách sống tệ hơn là trở thành đối tượng được cần đến, hắn nghĩ.

Hắn băng qua công viên Hyde, và sau ít lâu, bỏ lại thảm cỏ cùng cây cối sau lưng để đến các con phố và những tòa nhà lớn kiểu Victoria ở Ladbroke Grove. Hắn dừng lại để mua nước tăng lực từ hàng rong bên đường và mỉm cười thấu hiểu khi một cặp gay dán mắt vào chuyển động trong quần soóc của hắn.

Vài phút sau, hắn dừng lại ngoài một cửa hàng đồ ăn dưỡng sinh trên đường Portobello và nhìn lên căn hộ tầng hai nằm ngay bên trên. Hắn kiểm tra lại ứng dụng trên điện thoại thông minh để đảm bảo người thuê căn hộ, Số Mười Một, vẫn đang đi làm, sau đó dùng bộ dụng cụ mở khóa cửa trước nhà cô ta rồi làm quen với cấu trúc căn nhà. Không có mấy thay đổi kể từ khi cô ta đăng ảnh lên trang web cho thuê nhà và hắn đoán vụ giết người tiếp theo của mình sẽ khá đơn giản.

Trong lúc sục sạo xung quanh để tính toán tư thế giết người, hắn nhíu mày. Có gì đó không đúng. Thông thường, ngay từ khoảnh khắc bước vào địa bàn của một cái tên trong danh sách, hắn đã cảm thấy một tia phấn khích, một khoảnh khắc mong đợi vụ giết người sắp tới. Nhưng hôm nay hắn thiếu đi sự nhiệt tình thường ngày.

Thay vào đó, hắn nghĩ dự án này đang trở nên tốn thời gian ra sao, thời gian mà hắn có thể dùng ở nơi khác, ví dụ như ở bên Amy chẳng hạn. Và tác dụng phụ bất hạnh của việc gặp cô là cô đã kích thích hắn theo cách mà không phụ nữ nào từng làm được - cả những người hắn từng hẹn hò lẫn những người hắn đã giết.

Nhưng hắn đã tìm hiểu bao lâu mà vẫn không biết vì sao.

CHƯƠNG 33

JADE

Trái ngược hoàn toàn với phản ứng của Mark, người anh trai, những người khác trong gia đình Kevin hết mực chào đón vị khách bất ngờ đến từ đầu kia thế giới.

Khi bố mẹ Kevin là Dan và Susan trở về sau khi mua sắm nhu yếu phẩm trong thị trấn, cả hai đều không thể kìm nén được vui mừng khi thấy cô gái Anh trắng trẻo với mái tóc đỏ rực cùng tính cách sôi nổi mà họ đã nghe kể rất nhiều đang ngồi trong phòng khách nhà mình. Ngay lập tức họ nhận ra cô từ những bức ảnh Kevin từng khoe với họ, và sau khi vượt qua nỗi ngạc nhiên ban đầu, họ oanh tạc cô bằng vô số câu hỏi về bản thân cô và khăng khăng giữ cô ngủ lại ít nhất một đêm.

"Cháu định ở Australia bao lâu, cháu yêu?" Dan hỏi. Họ vừa ngồi vào bàn ăn tối.

"Nhà cô có một phòng cho khách khép kín ở phía sau, nên cháu sẽ không phải dùng chung với mấy tên bẩn thỉu này," Susan đùa, liếc nhìn hai con trai. Dù có lẽ bà vẫn nói chuyện với họ hay về họ theo cách từ trước đến nay, Jade cảm nhận được rằng sau vỏ bọc vui vẻ của bà là một nỗi buồn sâu sắc.

"Cảm ơn cô. Cháu cũng chưa biết sẽ ở bao lâu," Jade đáp, và cô thực sự không biết. Câu chuyện cổ tích lãng mạn giữa cô và

Kevin không diễn ra theo như cô tưởng tượng, và cách dễ nhất là nhanh chóng rút lui ngay khi có cơ hội. Nhưng mỗi lần nhìn Kevin, vẻ cảm mến trên mặt anh đã thể hiện điều anh không nói ra lời. Anh tha thiết mong cô ở lại. "Có lẽ khoảng một tuần, nếu tiện ạ?"

Dan chuẩn bị những đĩa thức ăn đầy ắp thịt nguội, khoai tây và salad, trong khi Mark giúp bê đĩa đến bàn ăn. Kevin là thành viên duy nhất trong gia đình không ăn uống nhiệt tình. Thay vào đó, anh ăn một phần rất nhỏ trong đĩa của mình. "Anh rất dễ bị trào ngược đồ ăn," sau bữa ăn anh nói với cô. "Khối ung thư nằm trong hệ tiêu hóa nên thức ăn không chịu ở yên."

Jade vẫn chưa quen nghe từ ung thư và thấy rất khó liên hệ giữa nó và Kevin. Cô phải ngăn mình rụt lại khi từ đó được nhắc đến, cho dù các thành viên còn lại của gia đình không buồn chớp mắt và tiếp tục như bình thường. Cô hiểu rằng họ đã có một giai đoạn điều chỉnh dài hơn nhiều để quen với nó so với cô.

"Nhờ có cháu mà bọn cô giữ được nó lâu hơn ban đầu bác sĩ dự đoán," Susan nói với Jade khi họ đang lau bát đĩa.

"Sao lại thế ạ?"

"Sau khi được biết bệnh đã sang... giai đoạn cuối, nó cũng chìm vào trầm cảm như nhiều người khác. Ai mà trách nó được chứ?"

"Nếu là cháu thì cháu sẽ rất tức giận."

"Lúc đầu nó cũng vậy. Nó từng nghĩ nó có cả cuộc đời phía trước thế mà lại bị bảo rằng cuộc đời đó sẽ không dài như nó tưởng..." Bà ngừng lại và ngoảnh mặt đi, như thể bà đột nhiên sống lại một lần nữa khoảnh khắc mà tin dữ ập đến. Bà hắng giọng nói tiếp.

"Tệ lắm, Jade ạ. Cả nhà cô không ai biết phải phản ứng hay phải giúp nó như thế nào. Rồi, tại thời điểm đen tối nhất trong đời, nó phát hiện mình có một Đối Tượng ADN, dù cô ấy sống ở một đất nước khác hay dù nó sẽ không bao giờ được gặp mặt cô bé trực tiếp thì chuyện ấy cũng không quan trọng. Chỉ cần biết rằng cháu có ở ngoài kia và được giữ liên lạc với cháu đã đủ là lý do giúp nó tiếp tục sống."

"Cháu không hề biết về chuyện này..."

"Và đáng lẽ nó phải nói cho cháu biết. Cô đã bảo rằng cháu xứng đáng được biết, nhưng nó không biết phải mở lời như thế nào. Với nó, cháu là nguồn động viên giúp nó phân tâm. Khi hai đứa nhắn tin hoặc nói chuyện, nó quên đi điều đang xảy ra với cơ thể mình. Nó trở thành một con người khác... Nó lại là con trai bé bỏng của cô." Susan nắm chặt lấy tay Jade. "Cảm ơn cháu," bà thầm thì. "Cảm ơn cháu vì đã là bạn của con trai cô và cảm ơn cháu đã đến gặp nó."

"Cháu rất mừng vì đã đến." Jade mỉm cười. Hôm nay là một ngày dài và lạ lùng, và khi nó bắt kịp cô, cô đột nhiên muốn khóc. Đây không phải cảm giác cô quen thuộc - cô ghét bị người khác nghĩ rằng mình yếu đuối - vì thế cô nuốt mạnh nước bọt và nuốt nước mắt vào trong. Lời cô nói là thật lòng, cô nghĩ, cô rất mừng vì đã gặp Kevin và lúc này cô đã cảm thấy gần gũi với anh.

Nhưng chỉ có một vấn đề - cô đã biết ngay khi gặp Đối Tượng ADN của mình, rằng cô không yêu anh.

CHƯƠNG 34

NICK

Hóa ra cảm giác mà Nick và Alex cùng có ở phòng khám của Alex không phải ngẫu nhiên.

Khoảnh khắc nhìn thấy Alex trong quán bar thời thượng của Birmingham, Nick sợ rằng hai chân mình sẽ nhũn cả ra trước khi kịp đưa anh đến bên bàn. Hai người đàn ông lịch sự bắt tay và dành cho nhau nụ cười ngượng ngập.

"Tôi lấy đồ uống cho anh nhé?" Nick hỏi.

"Được, một chai này nữa nhé, cảm ơn cậu," Alex đáp và nâng chai bia đang uống lên.

Nick gật đầu và bước tới quầy bar. Trong lúc gọi đồ uống anh nhận thấy hình phản chiếu của Alex trong tấm gương phía sau dãy chai rượu. Sally nói đúng khi nhận xét về vẻ ngoài điển trai của Alex. Dù là trai thẳng, Nick cũng phải công nhận anh ta là một chàng trai ưa nhìn. Anh ta cơ bắp hơn Nick nhiều và có thần thái tự tin đĩnh đạc. Anh ta là kiểu đàn ông mà phụ nữ săn đón, và vì lý do gì đó ý nghĩ này khiến Nick cảm thấy kỳ quặc trong lòng. Anh kiểm tra điện thoại xem Sally đã nhận được tin nhắn mình gửi, báo với cô rằng anh sẽ về muộn vì phải gặp mặt khách hàng hay chưa. Đây là một lời nói dối hợp lý, anh nghĩ, vì anh thường phải đi ăn uống xã giao với các khách hàng hiện tại lẫn

tiềm năng. "OK cưng, yêu anh." Anh đọc tin nhắn của cô nhưng không đáp lại.

Nick mang đồ uống của hai người trở lại bàn, ngồi xuống và cởi áo khoác.

Không ai biết phải mở đầu từ đâu.

"Gần đây anh thế nào?" cuối cùng Nick hỏi.

"Tốt, cảm ơn cậu. Công việc khá bận, cậu biết đấy. Còn cậu?"

"Ừ, tôi cũng vậy."

Hai người cùng nhìn xuống đồ uống của mình, không dám nhìn lâu vào mắt nhau vì sợ lặp lại điều họ từng cảm thấy ở lần gặp đầu tiên. Quán đang bật một bài hát cũ của Oasis, hai đoạn điệp khúc đã trôi qua mà không ai trong hai người nói thêm một lời, cả hai đều cảm thấy hết sức ngại ngùng.

"Thực ra, mọi chuyện không ổn lắm," Nick thú nhận. "Nói ra chuyện này không dễ dàng gì đối với tôi mà không nghe như thằng ngốc, nhưng tôi cần phải trút hết ra trước khi rút lui. Tôi càng cố không nghĩ đến, thì nó càng trở thành điều duy nhất tôi nghĩ đến. Chính là chuyện xảy ra... lần đầu chúng ta gặp nhau."

Anh dừng lại, nhận ra điều mình nói nghe lố bịch đến mức nào. Anh nhìn Alex với hy vọng được xác nhận rằng có lẽ anh ta cũng cảm thấy tương tự, nhưng vẻ mặt Alex hầu như không để lộ điều gì. *Đâm lao thì phải theo lao*, Nick nghĩ và vẫn nói tiếp. "Cái cảm giác khi tôi nhìn anh trước khi đi; tôi đã nghĩ đi nghĩ lại cả ngàn lần kể từ hôm đó mà vẫn không thể giải thích được rõ ràng. Không hợp lý chút nào. Tôi không gay."

"Tôi cũng không," Alex đáp.

"Thế vì sao chúng ta lại có mối liên hệ này?"

"Tôi không biết."

"Tôi chưa từng hôn đàn ông lấy một lần, dù là đùa tếu hay khi say cũng không."

"Tôi cũng vậy."

"Nếu cả hai chúng ta đều không thích đàn ông, thì chuyện gì đang xảy ra ở đây?"

"Đơn giản. Xét nghiệm đó bị lỗi, họ nhầm lẫn chúng ta với người khác," Alex quả quyết.

"Tôi cũng nói vậy. Tôi thậm chí đã gửi email cho họ để kiểm tra, nhưng họ chỉ gửi lại một phản hồi theo mẫu nói rằng xét nghiệm không sai sót gì và cho đến nay chưa từng có một vụ Ghép Cặp ADN nhầm nào. Nhưng, dù sao thì việc đó không giải thích được cảm giác tôi đã có. Cảm giác tôi nghĩ *chúng ta* cùng có. Chúng ta đang cố phủ nhận hay gì?"

Alex nhúc nhích một cách thiếu tự nhiên trên ghế và uống vài ngụm bia, trước khi vươn tới trước và nói bằng giọng trầm thấp, "Anh bạn, tất cả những gì tôi biết là một điều không thể giải thích được đã xảy ra sau khi tôi trị liệu cho cậu. Tôi không cảm thấy gì khi chúng ta mới gặp, khi cậu cởi áo, khi tôi chạm vào cậu hay khi chúng ta bắt tay sau đó, nhưng rồi... tôi không biết... *thứ gì đó* đã xảy ra."

Nick thở phào nhẹ nhõm, vui mừng khi nghe thấy Alex miêu tả đúng những gì mình cũng đã cảm thấy.

"Cảm giác khi ấy với anh như thế nào?" anh hỏi.

"Nói thật nhé? Như một ngàn vụ nổ xảy ra cùng lúc trong người tôi, nhưng không phải theo nghĩa xấu... Như thể chúng đánh thức tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy có sức sống hơn bao giờ hết và tôi chỉ có thể miêu tả được theo cách ấy, dù nghe có vẻ sến."

"Không, không sao. Tôi hiểu ý anh. Tôi cũng thấy hệt như vậy."

"Nhưng sao lại là tôi và cậu? Từ lần nói chuyện trước, chúng ta có điểm gì chung đâu? Tôi thích thể thao, cậu thì thích chơi game. Vài tháng nữa tôi sẽ về sống ở quê nhà tại New Zealand còn cậu thích cuộc sống thành phố."

"Và chúng ta đều có bạn gái."

"Và chúng ta đều có bạn gái," Alex tán đồng.

"Thế vì sao tôi lại ngồi đây mà bụng dạ nhộn nhạo như thể có một đàn bươm bướm to cỡ đại bàng lượn vòng bên trong, và tôi hầu như không dám nhìn anh, còn khi tôi nhìn, thì tôi không thể rời mắt khỏi anh?"

Nick đảo chân và cảm thấy đầu gối mình khẽ chạm vào đầu gối Alex. Trong một chớp mắt, anh cảm thấy từng lỗ chân lông trên người nổi gai ốc. Giây lát sau, Alex trượt chân về để chân hai người tiếp tục chạm vào nhau.

Họ nhìn thẳng vào mắt nhau, không ai cần nói lời nào mà vẫn biết rõ cảm nhận của người kia.

CHƯƠNG 35

ELLIE

Vào buổi hẹn hò thứ hai của Ellie và Tim, thời gian trôi nhanh như một cái búng tay trong lúc hai người ăn tối.

Ellie từng ăn ở yam'Tcha, Le Sergent Recruteur và Tour d'Argent - ba nhà hàng được tán dương nhiều nhất tại Paris - hai đầu bếp trứ danh Jean-Christophe Novelli và Hélène Darroze thậm chí từng nấu ăn cho cô tại nhà riêng, nhưng cô không thể nhớ nổi bữa ăn nào khiến cô thấy có giá trị hơn bữa mà cô đang chia sẻ cùng Tim tại quán ăn khiêm tốn này. Thứ cô thấy hấp dẫn chắc chắn không phải thực đơn - mọi thứ cô gọi đều hoặc quá lửa hoặc quá nhiều tỏi - nhưng cô ăn mà không hề than phiền vì cô trân trọng nỗ lực anh bỏ ra để sắp xếp buổi tối của họ.

Tim là một người đàn ông nhân hậu, chân thành, kiểu người mà cô đã rất, rất lâu không gặp. Cô có bị anh thu hút hay không? Có, cô nhận định, nhưng không theo cách cô mong đợi. Ellie đã dành đủ thời gian quan sát các cặp đôi gặp gỡ nhau qua Ghép Cặp ADN để biết khi hai người yêu nhau say đắm thì sẽ như thế nào. Cô và Tim không có điều đó. Cô đã dựng lên quá nhiều rào cản trong những năm qua đến nỗi tình cảm của họ nhiều khả năng sẽ tiến triển chậm rãi chứ không phải kiểu quan hệ bùng cháy, thiêu đốt tất cả.

Khi bữa tối kết thúc và cà phê đã cạn, Ellie để cho Tim trả tiền trước khi anh cầm chiếc áo khoác vintage Alexander McQueen của cô lên cho cô xỏ tay vào. Cô đột nhiên cảm thấy tội lỗi vì mặc thứ này đến gặp anh, vì nhiều khả năng nó tốn tiền hơn một tháng thu nhập của anh. Trên thực tế, cô biết chắc như vậy, vì các thám tử tư của cô đã tiết lộ với cô sao kê ngân hàng của Tim. Nhưng dù áy náy vì đã xâm phạm quyền riêng tư của anh, cô biết mình không nên thấy tội lỗi về việc mua đồ tốt. Cô có quyền sử dụng số tiền mình vất vả kiếm được theo ý mình, và cũng như khi khuyến khích Tim là chính mình khi ở bên cô, cô cũng nên là chính mình. Mà cô là một cô gái yêu thích quần áo của bản thân.

Tim mở cửa cho cô khi họ rời khỏi quán và cô thuận theo mong muốn được luồn tay mình trong bàn tay anh để rồi lập tức cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh. Đột nhiên anh dừng bước và tặng cho cô nụ cười rạng rỡ nhất, rồi vươn tới hôn cô. Ellie nhắm mắt và khi môi hai người chạm nhau, cô cảm thấy pheromone trong người đột nhiên thích phóng toàn thân như cô từng nghe nói, khiến thần kinh của cô run rẩy và tim cô lỗi nhịp. Trong giây lát, cô nghĩ thậm chí cô đã thấy sao bay vòng vòng.

Nhưng khoảnh khắc bay bổng của cô bị đột ngột gián đoạn khi cô nghe thấy một giọng nữ ré lên sau lưng hai người, "Con đàn bà khốn kiếp!"

Cả hai cùng quay lại và thấy một phụ nữ trung niên cau có đang hất thứ gì đó về phía họ. Tim bước tới chắn giữa Ellie và người phụ nữ kia theo bản năng, và bị hắt trúng cả thùng sơn đỏ lên khắp mặt, áo sơ mi và áo khoác. Một lượng lớn cũng văng trúng Ellie, bắn lên hai cánh tay, tóc, má và cửa sổ nhà hàng sau lưng họ.

"Tay mày dính máu vì những gì mày đã làm," người phụ nữ hét lên với Ellie, trước khi vứt thùng sơn vào rãnh nước rồi bỏ chạy dọc con đường, mất hút vào màn đêm.

Ellie đứng lặng như trời trồng trong khi Tim sửng sốt lau sơn trên mặt.

"Em đã làm gì?" anh hỏi, giọng đầy nghi hoặc.

Cú sốc khiến Ellie bất động. Đây không phải lần đầu tiên cô trở thành mục tiêu công kích, dù hầu hết những lần trước là bằng ngôn từ hoặc qua mạng, ngoại trừ gã tín đồ quá khích từng đâm Andrei bằng cái chai vỡ. Chính vì lý do này cô đã thuê anh và đội vệ sĩ của anh hộ tống mình tại nơi công cộng. Chỉ riêng tối nay, cô cần nhắc mình nhớ lại cảm giác khi làm một người bình thường trong một buổi hẹn hò bình thường. Khi cô và Tim hôn nhau, Ellie mất cảnh giác và đắm chìm trong khoảnh khắc riêng tư.

Nhưng giờ đây, cô chỉ cảm thấy nước sơn nhớp nháp chảy trên má mình. Cô ý thức được Tim vừa hỏi mình một câu hỏi, nhưng cô quá sững sờ nên không thể phản ứng. Thay vào đó, cô nhìn lại những người qua đường đang dừng chân để xem trò náo nhiệt.

Khi đám đông quanh họ ngày càng tăng, Tim lập tức hành động, kéo tay cô về phía một chiếc taxi đen vừa trả khách gần đó. Tài xế trợn mắt nhìn cặp đôi dính đầy sơn và định từ chối cho họ lên xe thì Tim rút ra một nắm đồng năm mươi bảng từ trong ví và nhét vào cửa sổ hành khách. Những tờ tiền mệnh giá lớn có vẻ không phù hợp với đồng lương của Tim, nhưng Ellie đang quá chú tâm vào vụ công kích nên không rảnh chất vấn.

"Đó là tiền rửa xe," anh nói và mở cửa, lùa cô lên xe, không cho tài xế cơ hội đổi ý. "Em sống ở đâu?" Cô vẫn quá đỗi sững sờ để trả lời.

"Ellie," Tim nghiêm giọng. "Anh cần đưa em về nhà, em sống ở đâu?"

"345 Fullerton Terrace, Belgravia," cô thì thào và Tim nhắc lại địa chỉ cho tài xế, rồi rút một chiếc khăn tay ra khỏi túi áo và nhẹ nhàng lau sơn trên môi cô.

"Em không sao chứ?" anh dịu dàng hỏi.

"Em chỉ muốn về nhà," cô nói, cảm thấy xấu hổ và nhục nhã. Cô không dám nhìn vào mắt anh.

"Em có biết người phụ nữ đó không?"

"Không."

"Chúng ta cần gọi cảnh sát."

"Không," Ellie lặp lại, giọng quả quyết hơn.

Tim chờ đợi một lời giải thích nhưng không có. Cô cảm nhận được sự nôn nóng của anh. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ để không phải thấy vẻ thất vọng trên mặt anh.

"Thực ra em là ai, Ellie?" anh gặng hỏi. "Sao lại có người muốn làm thế với em?"

Cô vẫn lặng thinh suốt chặng đường về nhà dài mười lăm phút đầy gượng gạo. Khi tài xế đậu xe ngoài ngôi nhà màu trắng bốn tầng bề thế của cô, cô cho rằng Tim sẽ thắc mắc làm sao một trợ lý có thể sống nổi tại một vị trí đắt đỏ như thế này. Nhưng cô không có tâm trạng nào để thú nhận sự thật.

Cô ra khỏi xe trong lúc Tim trả tiền cho tài xế. Vào lúc anh được trả tiền thừa, Ellie đã chạy vội lên bậc thềm cửa trước và giơ thẻ chìa khóa ra mở cửa. Cửa mở và Andrei đứng sẵn bên trong. Anh nhìn thoáng qua cô chủ đang trong cơn kích động và định lao về phía Tim, lúc này vẫn đứng dưới đường, nhưng Ellie chặn Andrei lại trong lúc vào nhà, và anh đóng cửa, để mặc Tim ngoài trời đêm lạnh giá.

CHƯƠNG 36

MANDY

Mandy quấn quýt bên cô cháu gái Bella, lúc này đang ngồi trên ghế cao bên bàn ăn của bố mẹ, vây quanh là một nhóm trẻ con hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của buổi lễ mừng diễn ra xung quanh chúng.

Đôi chân mũm mĩm của Bella vung vẩy đầy phấn khích khi ánh đèn mờ đi và mẹ cô bé bước vào phòng cùng chiếc bánh sinh nhật màu hồng được tô điểm bằng cây nến lớn hình số một. Mọi người quây quần lại và hát chúc mừng sinh nhật còn Mandy bắt gặp ánh mắt của cô em gái Karen đang cố nén nước mắt hạnh phúc. Khi dì Paula của Bella giúp cô bé thổi nến, Bella phun phì phì toàn bong bóng và với tay ra lấy bánh.

Mandy yêu cả ba đứa cháu trai cháu gái và cô không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào được chơi với chúng. Kể từ khi chúng ra đời, cô đã tiêu nhiều tiền vào quần áo hàng hiệu cho chúng hơn bất cứ thứ gì cô tự mua cho mình. Nhưng cô có một bí mật không dám thú nhận: mỗi lần mua thứ gì cho chúng, cô cũng mua một thứ giống hệt cho đứa con mà cô hy vọng mình sẽ có. Cô đã có hai va li và một túi du lịch chứa đầy những bộ đồ nhỏ xíu sẽ không bao giờ được mặc nhét dưới gầm giường trong phòng phụ.

Tuy nhiên, gần đây cô thấy càng lúc càng khó ở bên trẻ con - ý nghĩ rằng bản thân không thể có con với Đối Tượng ADN của mình như các em gái khiến cô thấy buồn nôn. Cho dù sau này cô có gặp ai đó để xây dựng gia đình, anh ta sẽ không bao giờ là Quý Ông Lý Tưởng của cô, vì Quý Ông Lý Tưởng đã chết. Cô lo sợ rằng cô sẽ không thể yêu đứa con cô có với người khác theo cách mà đáng lẽ cô sẽ yêu đứa con cô có thể có với Richard. Và cô bắt đầu thầm căm ghét Paula và Karen vì họ có mọi thứ cô mơ ước. Nếu Kirstin tìm được một cô gái tốt để lập gia đình, con bé sẽ là người tiếp theo bị ghen ghét, và ngăn cách giữa họ sẽ giãn rộng hơn nữa.

"Nào, chị gái, đi với em," Paula nói và túm chặt lấy cánh tay Mandy, đẩy cô ra vườn, vào ngôi nhà búp bê bằng nhựa của Bella. Khi vào trong, họ khom người ngồi trên bộ đồ đạc nhỏ xíu và Paula lấy một bao thuốc lá ra khỏi túi, một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt cô. "Chị đang chơi trò gì thế?"

Mandy giả nai, dù cô biết chính xác điều em gái muốn hỏi là gì.

"Richard, Đối Tượng ADN của chị. Chị đã hứa hôm nay bọn em sẽ được gặp anh ta. Rồi đến phút chót chị đột nhiên nói anh ta 'có hẹn huấn luyện khẩn cấp'. Ai mà cần một buổi huấn luyện khẩn cấp cơ chứ? Làm ơn đi."

Mandy khó khăn nuốt nước bọt. Cô đã kể với gia đình hầu như mọi thứ có thể về Richard, chỉ trừ một điều - rằng anh không còn sống. Cô nhìn Paula trân trân, không biết phải nói gì.

"Chị đã gặp tình yêu của đời chị được hai tháng rồi mà bọn em vẫn chưa biết mặt mũi anh ta ra làm sao." Paula nhả khói ra khỏi ô cửa sổ mở. "Thế anh ta có vấn đề gì?"

"Chẳng có vấn đề gì cả," Mandy nói và rít sâu một hơi. Cô không hề nhận ra mình cần thuốc lá đến vậy cho đến khi hơi thuốc chạm đến cuống họng.

"Anh ta có nốt ruồi bự trên trán à? Hay là xăm trổ toàn thân? Anh ta cụt tay hay cụt chân? Anh ta lùn hơn chị ba mươi phân à?

Hay anh ta da đen? Chị thừa biết ngay cả người ông kỳ thị chủng tộc của chúng ta cũng có thể chấp nhận màu da của Richard nếu ông biết chị hạnh phúc..."

"Không, không, đều không phải." Mandy ước gì mọi chuyện dễ dàng như vậy.

"Chị sợ bọn em sẽ dọa cu cậu tội nghiệp chạy mất chứ gì?"

"À thì, bọn em thỉnh thoảng cũng hơi suồng sã..." Mandy vẫn chưa sẵn sàng chia sẻ câu chuyện, vì thế cô nói, "Anh ấy khá nhút nhát. Chị sẽ giới thiệu anh ấy khi nào chị nghĩ anh ấy đã sẵn sàng."

"OK, được thôi." Đột nhiên Paula có vẻ thỏa mãn với lời giải thích này. "Nhưng đừng để đến tận sinh nhật thứ hai của Bella em mới được gặp anh rể tương lai đấy."

"Không, tất nhiên là không," Mandy nói, ý thức được rằng lời nói dối của mình đã có một hạn chót.

CHƯƠNG 37

CHRISTOPHER

Christopher không biết phải phản ứng như thế nào khi Amy bước qua ngưỡng cửa và choàng tay quanh hắn.

Hắn không đọc ra được nét mặt của cô, vì thế hắn đáp lại bằng cách bắt chước động tác của cô và quàng tay quanh người cô. Có vẻ đây là nước đi chính xác.

"Hôm nay là một ngày kinh khủng," cô khẽ cất tiếng, thả tay ra và bước qua sảnh để vào phòng khách. Cô kéo mở khóa bốt, quẳng đôi bốt vào góc phòng và vứt chìa khóa lên chiếc bàn gỗ tròn kê sát tường. Christopher xếp thẳng từng chiếc chìa khóa và dựng lại đôi giày khi cô không chú ý.

"Tối qua họ tìm thấy một cô gái nữa," Amy bắt đầu kể, đoạn rót một lượng vodka lớn vào một chiếc cốc lấy từ tủ đồ uống của hắn. Lượng tonic đổ ra thì từ tốn hơn. *Nhầm ly rồi*, hắn nghĩ, nhưng chỉ ra điều đó thì có vẻ không thích hợp. "Lần này là ở Nam Luân Đôn."

"Sao việc này lại khiến em khó chịu?" hắn đáp, và gắng sức kiềm chế sự háo hức trước cuộc đối thoại sắp tới.

"Vì lần này hắn đã mạnh tay hơn. Cô gái tội nghiệp bị đánh nát bét, hàm răng vỡ vụn, xương sườn gãy và bị rót thuốc tẩy vào họng. Hắn đâm thủng mắt cô ấy."

Đó là việc làm cần thiết, Christopher nghĩ.

"Em sẽ không ngạc nhiên nếu hắn còn cưỡng hiếp cô ấy nữa," Amy nói thêm.

Christopher cảm thấy bị xúc phạm vì ý kiến này. "Trời," nhưng hắn lại đáp. "Sao em biết được những việc này? Anh tưởng em không tham gia vụ án đó?"

"Em không tham gia, nhưng hôm nay một nhóm người gồm cả em bị yêu cầu đi lấy lời khai từng nhà vì phải huy động toàn lực cho đến khi bắt được hắn. Đây là nạn nhân thứ chín của hắn rồi. Anh có tin được không, Christopher? Chín cô gái tội nghiệp."

Họ sẽ tìm được Số Mười sớm thôi, Christopher nghĩ và khoanh tay trong thỏa mãn.

"Trước khi bọn em nói chuyện với hàng xóm, viên thanh tra chỉ huy vụ án cho bọn em xem ảnh các cô gái. Em chưa bao giờ thấy nhiều thi thể như vậy liên quan đến cùng một vụ án."

Christopher phải rất cố gắng mới kìm nén được nụ cười khi nghĩ đến việc cảnh sát đang bàn luận về thành quả lao động của hắn. Và còn hơn thế, thành quả đó đang được một người gần gũi với hắn nhắc tới.

"Tất cả những người khác đều chỉ bị thắt cổ," Amy nói. "Nhưng vụ tấn công lần này có tính chất cá nhân, như thể hắn quen biết cô ấy... như thể hắn thực sự muốn cô ấy phải khổ sở. Chuyện này hoàn toàn thay đổi nhận định tâm lý về hắn."

Chuyện đó không nằm trong kế hoạch, Christopher nghĩ, *nhưng lại là một chút đánh lạc hướng hữu dụng.*

"Theo khía cạnh nào?" hắn hỏi.

"Ừm, chắc chắn hắn là thứ bệnh hoạn độc ác," cô đáp, khiến Christopher nổi giận. "Nhưng bây giờ có vẻ hắn còn mang đầy thù hận nữa. Hắn không chỉ nhằm vào phụ nữ mà dường như còn ôm một nỗi căm ghét sâu sắc, thâm căn cố đế đối với họ, đó là lý do vì sao vụ tấn công lần này dã man đến vậy. Em không biết, có lẽ mẹ hắn bạo hành hắn khi còn nhỏ hay gì đó."

Christopher ép mình duy trì vẻ mặt bình thường - sự thực không xa hơn thế là mấy. Hắn tự nhận định mình là kẻ rối loạn

nhân cách sơ cấp, người bẩm sinh đã có vấn đề - hay theo hắn nghĩ nên gọi là *thiên phú* - trái ngược với kẻ rối loạn nhân cách thứ cấp là sản phẩm của hoàn cảnh sống. Môi trường sống của hắn hoàn toàn bình thường, với hai bậc phụ huynh thường nói với hắn rằng họ yêu hắn, cho dù hắn không thể thực sự cảm nhận được điều đó.

Hắn phản ứng với việc họ ra đi sớm vì bệnh ung thư và bệnh tim một cách thản nhiên như mất đi một con thỏ nhà. Hắn vẫn duy trì liên lạc thưa thớt với các anh em trai, đặc biệt là anh cả Oliver. Dù cố gắng, Christopher không bao giờ có thể nắm bắt được tầm quan trọng của tiền bạc và Oliver là người giúp quản lý phần của hắn trong khoản thừa kế không nhỏ mà mỗi anh em được nhận. Với sự đầu tư chính xác, khoản tiền đó mang lại cho Christopher thu nhập đều đặn hằng tháng đủ cho hắn chỉ cần nhận việc thiết kế đồ họa khi hắn muốn.

"Họ có tìm thấy ảnh nạn nhân tiếp theo trên người cô ấy không?" hắn hỏi. Hắn ghét từ "nạn nhân" vì nó ám chỉ rằng họ vô tội trong toàn bộ chuyện này. Trong mắt hắn họ là tình nguyện viên, vì họ đã cho hắn số điện thoại khi nói chuyện trên ứng dụng hẹn hò; họ đã khiến bản thân trở nên quá dễ tiếp cận và phải gánh chịu hậu quả. Không ai trong số họ có Đối Tượng ADN; tất cả bọn họ đều bị coi là công dân hạng hai, nhận thương hại từ những ai đã tìm thấy tình yêu đích thực.

Nhưng đây là một tình huống có lợi cho tất cả các bên liên quan - khi chuyện này qua đi, hắn sẽ vui vẻ tiếp tục sự ẩn danh của mình trong khi các "nạn nhân", như cách Amy gọi họ, sẽ có vinh dự được trở thành một phần của vụ án sẽ đi vào lịch sử tội phạm nước Anh. Họ sẽ thành đề tài của sách báo, được điểm danh trong các thước phim tài liệu và phim truyền hình, và vụ án sẽ được nghiên cứu suốt hàng thập kỷ. Qua cái chết, họ đã đạt được những thành tựu mà có nằm mơ họ cũng không đạt được trong cuộc sống tầm thường của mình.

"Có, có một bức ảnh nữa," Amy đáp và ngồi xuống bên bàn ăn, chống đầu lên hai tay. "Hầu như chắc chắn cô ấy đã chết, tất

nhiên, nhưng không có gì cho thấy thi thể ở đâu. Bọn em đang chơi trò chờ đợi, hy vọng ai đó sẽ phát hiện một bức tranh sơn trên vỉa hè."

"Sao bọn em không đăng ảnh cô ấy trên truyền thông?"

"Vì không tờ báo hay kênh truyền hình nào chịu đăng mặt của một cô gái có lẽ đã chết. May mà Internet không có tiêu chuẩn đạo đức cao như vậy và mọi nạn nhân đều đã được đưa lên mạng. Bọn em đã vẽ chân dung cô gái mới nhất để đăng lên báo và ti vi, nên có lẽ sẽ đẩy nhanh được tiến độ."

Christopher nhận ra bức tranh phun sơn mà hắn để lại chắc chắn đã thu hút được sự chú ý của công chúng. Khi cảnh sát xâu chuỗi được các vụ án mạng với nhau thì hắn đã tiến tới Số Năm, và công khai thông tin ấy chỉ khiến thêm vài bức vẽ nhái xuất hiện quanh thủ đô.

Cuộc điều tra vẫn chưa liên kết được các cô gái với cùng một ứng dụng hẹn hò, UFlirt. Đây là một sản phẩm ăn theo Ghép Cặp ADN, được thiết kế cho những ai vẫn chưa tìm thấy Đối Tượng ADN để họ gặp gỡ những người trên cùng con thuyền cô đơn. Khi hắn vẫn còn đang lập danh sách, Christopher từng thử nghiệm với những ứng dụng khác và phát hiện một số cô gái trong danh sách của hắn cũng đăng ký trên những trang đó nữa, nên có lẽ quá khó cho cảnh sát để khoanh vùng tới một mối liên hệ duy nhất.

Ngay cả khi kiểm tra điện thoại của họ, cảnh sát cũng khó có thể tìm được mối liên hệ nào với Christopher trong tin nhắn. Hắn đã tạo hơn một trăm địa chỉ email, nối với hàng tá điện thoại trả trước trọn gói không thể theo dấu, cất kỹ trong một chiếc tủ lạnh bỏ không dưới tầng hầm nhà hắn.

Hắn đã dùng phần mềm tải từ web chìm để kiểm soát các tin nhắn, ảnh chụp, mạng xã hội, thiết bị lưu trữ đám mây và vị trí GPS của họ, nhưng hắn không bao giờ nói chuyện với họ nữa. Hắn không thể tin được rằng người ta lại ngu ngốc đến độ lưu giữ toàn bộ cuộc đời mình trên một khối nhựa dài mười ba phân để cho bất cứ ai cũng có thể tùy ý săm soi.

"Em nghĩ em sẽ không bao giờ hiểu được," Amy nói. "Em nghĩ em sẽ không bao giờ hình dung ra được vì sao lại có người phải cướp đoạt đi nhiều mạng sống đến thế. Vì cái gì cơ chứ?"

Vì thách thức, Christopher thầm nghĩ. *Vì vui thú. Vì lưu danh sử sách. Vì có can đảm và tham vọng để quyết định trở thành một kẻ sát nhân hàng loạt chứ không phải bị sa vào vai trò đó hay bị buộc phải làm việc đó. Chủ động chọn cuộc sống này và chủ động chấm dứt nó. Vì chưa từng có ai làm như thế. Và vì không có gì thực sự so được với cảm giác khi kiểm soát sinh mạng của một người khác.*

"Anh không biết," nhưng hắn chỉ đáp có thế và nghĩ tốt nhất nên an ủi cô lần nữa. Hắn đứng sau lưng cô và choàng tay quanh vai cô, kéo cô về phía mình. "Có lẽ chỉ vì hắn *có thể*," hắn đáp, hôn lên đỉnh đầu cô. "Nên hắn làm."

Amy bám víu lấy vòng tay mạnh mẽ, ấm áp, an toàn của bạn trai trong giây lát còn hắn thì đứng sau lưng cô, ước gì hắn được chứng kiến vẻ mặt của cô khi cô lần đầu nhìn thấy bức ảnh chụp lại việc hắn làm. Có lẽ cả hắn cũng sẽ nhận ra được nỗi ghê tởm trông như thế nào.

CHƯƠNG 38

JADE

Đêm đầu tiên ở Australia, Jade gần như thức trắng, không chỉ vì mệt mỏi sau chặng bay dài.

Việc chấp nhận tin tức về căn bệnh giai đoạn cuối của Kevin và việc nhận ra rằng mình không yêu anh đã khiến cô hoang mang; giận anh và càng giận mình.

Trong sự tĩnh lặng giữa căn nhà khách của trang trại, cô bật ngọn đèn cạnh giường và đăng nhập vào Wifi để tìm hiểu xem việc này có bình thường hay không - việc không cảm thấy gì với Đối Tượng ADN của mình. Cô biết có tình cảm giữa họ nhưng cô chưa hề trải qua cảm giác như pháo hoa bùng cháy hay cầu vồng rực rỡ như được miêu tả trong phim hay các chương trình ti vi cô từng xem. Các cặp đôi hư cấu có ADN khớp nhau luôn say nhau như điếu đổ ngay khoảnh khắc họ tiếp xúc với nhau. Vậy vì sao nó không xảy ra với cô?

Cô kiểm tra trang web chính thức của Ghép Cặp ADN. "Cảm xúc giữa hai Đối Tượng ADN có thể khác nhau theo từng cặp đôi," nó nói. "Với một số người, nó xảy ra ngay lập tức; với những người khác, có thể cần vài cuộc gặp hay vài ngày mới tạo được mối gắn kết. Đôi khi là do năng lực tâm lý của mỗi cặp đôi hay mỗi cá nhân, hoặc do bệnh tật, thứ có thể ảnh hưởng đến quá

trình sản sinh pheromone và cơ quan thụ cảm. Thay đổi trong đồng hồ sinh học của Đối Tượng ADN cũng có thể ảnh hưởng đến cách xử lý cảm xúc của người đó."

Jade bắt đầu thấy khá hơn một chút về bản thân khi biết rằng khó khăn của cô không hiếm gặp. Cô từng lo lắng rằng do bệnh tình của Kevin và việc anh quá khác với trong ảnh nên cảm giác của cô mới bị trì hoãn, và lo rằng cô là một cô ả nông cạn, phù phiếm. Giờ đây khi đã có kiến thức mới, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nó sẽ xảy ra, cô chỉ cần chờ đợi. Dù về lâu dài, cô thừa nhận sẽ rất khó có thể yêu say đắm một người sẽ không kịp chứng kiến mùa hè kết thúc.

Đột nhiên có tiếng gõ nhẹ trên cửa. "Mời vào," cô đáp và chống khuỷu tay ngồi dậy. Cánh cửa chậm rãi mở ra và khuôn mặt tươi cười của Kevin xuất hiện.

"Chào," anh nói. "Anh thấy phòng em vẫn còn sáng đèn. Em muốn đi xem thứ này không?"

"Có chứ," cô nói. Đồng hồ trên tường chỉ 3:56 sáng.

"Anh sẽ gặp em cạnh xe của em trong mười lăm phút nữa. Mang theo áo len nhé. Sáng sớm ở đây lạnh như băng ấy. Ồ, tất nhiên cả chìa khóa xe nữa."

Kevin đã đứng đợi sẵn bên xe, tựa trên khung tập đi khi Jade xuất hiện. "Đi thôi," anh vui vẻ nói.

Anh chỉ lối trong khi cô lái xe dọc con đường đất và ra đường cao tốc. Họ chạy xe khoảng mười phút thì đến một khu vực bằng phẳng nằm cạnh đường.

"Em không thể đến Australia mà không ngắm mặt trời mọc," Kevin nói. "Không gì trên trái đất này sánh được."

Họ ngồi bên nhau, lắng nghe tuyển tập nhạc soul kinh điển trong khi bóng tối dần dần lùi xa và được thay thế bằng một vầng cam tía.

"Anh có thường ra đây không?" cô hỏi.

"Khá thường xuyên khi anh mới bị chẩn đoán," anh nói. "Rồi anh lâm vào khủng hoảng một thời gian. Anh giận dữ với mọi thứ,

đặc biệt là khi nghĩ rằng những người khác sẽ có cả đời để tha hồ ngắm mặt trời mọc rồi lặn, còn thời gian của anh thì có hạn. Rồi anh bắt đầu hiểu rằng được ở đây ngắm mặt trời mọc dù chỉ một lần đã là thành công lớn. Điều đó có nghĩa anh đã sống thêm được một ngày."

Jade bất giác tựa đầu lên vai Kevin, và cứ giữ nguyên tư thế đó cho đến khi mặt trời mọc và anh đã ngủ thiếp đi từ lâu. Tay anh lạnh ngắt, làn da anh nứt nẻ và cô tự hỏi cảm giác khi chạm vào anh như thế nào trước khi bệnh ung thư gặm nhấm dần cơ thể anh.

Dù tình yêu mãnh liệt của Ghép Cặp ADN rõ ràng chưa xuất hiện, không thể nghi ngờ là cô cảm thấy thả lỏng khi ở cạnh anh. Họ đã có với nhau biết bao cuộc trò chuyện nồng nhiệt qua điện thoại, đến nỗi cô đã coi anh vừa là người bạn thân thiết nhất vừa là Đối Tượng ADN của mình. Có lẽ đó là điều quan trọng hơn cả, cô nghĩ. Có lẽ khi đưa mọi thứ trở về căn bản, thì đó chính là tình yêu đích thực: chỉ cần được có mặt bên một người khi mặt trời ló dạng và khuất bóng.

Jade về đến trang trại với người bạn đồng hành đang ngủ và được người anh trai chào đón, anh mở cửa ghế phụ lái và tháo dây an toàn cho Kevin. Anh ôm gọn Kevin vào lòng và bế em trai vào nhà còn Jade nhìn theo, đột nhiên cảm thấy trong lòng nhói lên một cảm giác cô không thể gọi tên.

CHƯƠNG 39

NICK

Nick cẩn thận ôm chiếc cốc nhựa đựng sô cô la nóng bốc hơi nghi ngút anh vừa mua từ ki ốt cách sân cỏ một quãng an toàn. Anh đã cân nhắc việc mua cho mình một chiếc burger nhưng rồi nhìn thấy những móng tay cáu bẩn của gã phục vụ quầy.

Đây là trận bóng bầu dục đầu tiên anh từng đi xem - trường anh theo học thiết tha với khúc côn cầu hơn bóng bầu dục - và ngoài trời thì lạnh cắt da cắt thịt. Anh quấn chặt quanh cổ chiếc khăn len cashmere màu xám Sally mua tặng anh dịp sinh nhật và kéo mũ áo trùm lên đầu để giữ ấm cho tai.

Mình làm gì ở đây nhỉ? anh tự hỏi, hoàn toàn mù tịt về luật chơi và về diễn biến trận đấu trên sân. Tất cả những gì anh biết là anh hầu như không thể rời mắt khỏi một cầu thủ trước mặt.

Ánh mắt Nick di chuyển từ bắp chân Alex tới cặp đùi vạm vỡ rồi tới thân hình rắn chắc. Anh cơ hồ cố ép mình nổi hứng trước thể hình của Alex để vụ Ghép Cặp ADN giữa họ bắt đầu trở nên hợp lý. Nếu số mệnh đã định sẵn họ phải ở bên nhau, chắc chắn anh phải cảm thấy nổi hứng dù chỉ chút ít chứ? Nhưng chẳng có gì cả.

Hoàn toàn ngẫu hứng, Nick quyết định dành cả buổi sáng đi xem trận đấu. Anh nhớ lại tấm ảnh đóng khung chụp đội bóng

treo trên tường văn phòng của Alex và đã tìm lịch đấu của họ trên mạng để xem trận sắp tới họ sẽ chơi ở đâu. Địa điểm là một sân bóng bầu dục cộng đồng ở ngoại ô Birmingham, nhưng ý thức được nếu mình đột nhiên xuất hiện mà không báo trước thì sẽ có vẻ bệnh hoạn như thế nào, Nick đứng cách các cổ động viên một quãng an toàn để theo dõi Alex từ xa.

Một tuần đã trôi qua kể từ khi họ gặp nhau ở quán rượu, nơi họ ngồi lại gần như cả buổi tối, làm quen với nhau. Cả hai đều dần ngà ngà say, từ từ phát hiện thêm nhiều điểm chung, từ hội họa đến kiến trúc, từ du lịch đến nhạc rock. Chủ đề duy nhất cả hai tránh nhắc đến chi tiết là về mối quan hệ với bạn gái của họ. Và khi cuộc trò chuyện trôi đi, không ai trong hai người nhắc đến chuyện Ghép Cặp ADN nữa, dù nó vẫn luôn quẩn quanh trong suy nghĩ của họ.

Thời gian họ bên nhau chỉ bị gián đoạn khi bạn gái Mary của Alex gọi điện hỏi anh khi nào về nhà. Trong giây phút ngắn ngủi, Nick thấy ghen tị.

Họ từ biệt bằng một cái bắt tay lịch sự nhưng lưu luyến, mỗi người đều thầm lo sợ rằng cú đụng chạm này có lẽ là lần cuối cùng. Không ai đề nghị gặp lại hay giữ liên lạc; tuy vậy, hiện giờ, dường như chỉ cần biết rằng đối phương vẫn tồn tại là đủ, dù mỗi người sống một cuộc sống riêng.

Trong khi đó, Sally thu xếp cho cô và Nick một chuyến đi nghỉ bất ngờ ở Bruges. Nick nghe tin này lần đầu tiên vào một chiều thứ Sáu, cô xuất hiện ở văn phòng của anh với hai chiếc va li, vé tàu Eurostar và tờ xác nhận đặt phòng khách sạn. Gần đây đã có khoảng cách trong mối quan hệ giữa hai người và anh cảm thấy mình đã để chuyện với Alex xen vào giữa họ. Nhưng cách Sally sắp xếp chuyến nghỉ dưỡng thân mật khiến anh cảm thấy cả cô cũng đang tìm cách bù đắp cho điều gì đó. Cô có vẻ phân tâm hơn hẳn bình thường và anh chỉ có thể đoán rằng cô buồn vì anh được Ghép Cặp ADN. Anh cố gạt suy nghĩ đó về một góc tâm trí.

Ở Bruges, nhu cầu tình dục của cô hầu như vô hạn, ngoài những lúc ngắm cảnh họ chỉ ở trên giường. Một phần trong anh tự hỏi liệu có phải cô nghi ngờ anh đã gặp lại Alex và cô đang cố gắng ganh đua. Nhưng không ai trong hai người nhắc đến tên anh ấy.

Khi trở lại Birmingham, Nick không chỉ *muốn* gặp lại Alex mà là *cần* gặp. Đã tám ngày kể từ lần cuối họ ở bên nhau.

Đột nhiên suy nghĩ của anh bị cắt đứt bởi một quả bóng bay qua không trung và đập trúng vai anh. "Chết tiệt," anh giật mình kêu lên. Đám đông trước mặt anh tách sang hai bên khiến anh bại lộ.

"Chuyền bóng cho tụi tôi với, anh bạn?" một người vạm vỡ, trọc đầu hô lớn qua tấm chắn hàm, và ngay khi Nick vụng về ném quả bóng về phía cầu thủ đó, Alex nhìn thấy anh. Nick lo sợ nhìn lại, ngay lập tức hối hận về quyết định tọc mạch vào thế giới riêng của Alex.

Nhưng khi Nick thấy nụ cười từ từ nở trên gương mặt Alex, nụ cười của chính anh liền theo sau.

CHƯƠNG 40

ELLIE

Tim ôm bát ngũ cốc trên tay khi ra mở cửa.

Ellie có thể hình dung cảnh tượng lúc này trông như thế nào đối với anh, khi phát hiện một người đàn ông vạm vỡ, cạo đầu đứng sừng sững bên cạnh một Ellie đầy vẻ lo sợ. Hai chiếc Range Rover đen với cửa sổ dán kính màu đỗ bên lề đường ngoài ngôi nhà liền kề khiêm tốn của Tim. Cô không biết anh có nhìn thấy bóng người trong xe hay không.

"Chào," Tim ấp úng, nuốt vội bữa sáng trong miệng. Ống tay áo của anh xắn cao, chiếc cà vạt màu vàng đeo lỏng lẻo quanh cổ. Anh có vẻ bất ngờ về sự xuất hiện đột ngột của cô, có lẽ tự hỏi làm sao cô có địa chỉ nhà anh.

"Chào anh," Ellie nói. "Em xin lỗi vì đến mà không báo trước. Anh có vài phút trước khi đi làm không?"

"Anh tìm cách nói chuyện với em suốt mấy hôm nay nhưng em cứ phớt lờ anh."

"Em biết, và em xin lỗi. Chính vì thế mà em đến đây để giải thích. Làm ơn nhé anh?"

Tim bước sang một bên. Andrei là người vào trước. Anh tháo cặp kính râm và nhìn lướt qua tiền sảnh cùng các phòng khác nhau trước khi để Ellie theo vào. Tim nhíu mày nhìn người đàn ông khổng lồ, rồi nhìn Đối Tượng ADN của mình.

"Anh ấy là vệ sĩ của em," cô giải thích, gần như áy náy.

"Trong trường hợp đó anh cần cho em biết về gia đình ninja sống trong phòng ăn và mấy thùng khí mù tạt anh đang nấu trong nhà kính."

Andrei nghiêm mặt ném cho anh cái nhìn không tán đồng.

Ellie mất bốn ngày mới lấy đủ can đảm để tìm đến Tim sau khi cuộc hẹn thứ hai của họ kết thúc bằng vụ tạt sơn đỏ. Cô trốn biệt trong nhà riêng ở Luân Đôn kể từ đó, xấu hổ và nhục nhã sâu sắc.

Nếu Tim chỉ là một đối tượng hẹn hò bình thường, cô chắc chắn sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Thế nhưng anh lại trái ngược với bình thường. Ngoài ra, cô thích dành thời gian tìm hiểu về anh, và nụ hôn ngắn ngủi trước vụ tập kích thì không thể miêu tả bằng gì khác ngoài từ tuyệt vời.

Ellie đã quen nói chuyện trước công chúng, hàng ngàn người đã tham dự một số buổi diễn thuyết quan trọng của cô trên khắp thế giới. Nhưng dù cố gắng đến đâu, tập dượt bao nhiêu lần trước tấm gương nhà tắm, cô vẫn không biết phải bắt đầu giải thích với Tim như thế nào về chuyện đã xảy ra.

"Anh mời em và thú cưng khổng lồ của em tách cà phê được chứ?" Tim hỏi, mắt không rời Andrei.

"Em cũng gọi anh ấy như vậy." Ellie cười, cố làm dịu không khí. "Andrei Khổng Lồ. Anh biết đấy, như tên võ sĩ đô vật nổi tiếng người Pháp ấy? Anh ta là nhân vật trong *Nàng dâu công chúa* ấy? Đó là một trong những phim em thích nhất..."

Tim lắc đầu và tiến vào phòng khách, lấy điều khiển tắt tiếng phát thanh viên truyền hình buổi sáng. Anh đặt bát xuống bàn trà và mời Ellie ngồi.

"Thế đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì?" anh hỏi. "Vì sao một người hoàn toàn xa lạ lại hắt sơn đỏ vào chúng ta và hét lên rằng tay em đã dính máu?"

"Vì đó là điều nhiều người nghĩ," cô đáp. "Có lẽ anh đã đoán được là em không hoàn toàn thành thực với anh về thân phận và nghề nghiệp của em."

"Ừm."

"Họ em dùng trong hồ sơ ADN là họ thời con gái của mẹ em, Ayling. Họ thật của em là Stanford và em không phải là trợ lý CEO nào hết. Thực ra em tự làm việc cho mình. Và việc em làm hơi... gây tranh cãi."

"Sao, em buôn vũ khí hay gì?"

"Không, không," cô đáp. "Hoàn toàn không phải thế." Ellie ngừng lời và hít sâu một hơi. "Tim, em là nhà khoa học đã khám phá ra gene Ghép Cặp ADN, và nhiều người ghét em về việc đó."

CHƯƠNG 41

MANDY

Các bữa tiệc trong gia đình Mandy, từ sinh nhật, kỷ niệm ngày cưới, tụ hội chị em, tiệc nhảy việc, tiệc ngoài trời cho đến tụ tập gia đình lần lượt trôi qua và Mandy từ chối tất cả.

Mỗi lần có lời mời, cô đều viện cớ để không đến dự, thường là cô đã có kế hoạch với Richard ở cách đó hơn trăm dặm. Cô đang nói thật, ít nhất là một phần, vì cô đã chọn dành thời gian bên gia đình anh thay vì gia đình mình.

Từ giọng điệu của họ trong hộp thư thoại, cô đoán mẹ và các em gái đang ngày càng sốt ruột. Họ từng là một tổ hợp gắn gũi, gắn bó với nhau bởi cái chết của bố họ cách đây một thập kỷ, nhưng giờ đây Mandy đang cố tách ra mà những người còn lại không hiểu vì sao. Tất nhiên, họ nghĩ cô đã tìm được Đối Tượng ADN của mình và mong đợi cô cởi mở hơn bao giờ hết, nhưng Mandy không thể nói với họ. Chưa thể nói.

Việc ở bên họ không nuôi dưỡng tâm hồn cô theo cách cô được chăm sóc khi ở bên Pat và Chloe. Cô cảm thấy ngày càng xa lạ với gia đình mình; hai người em gái đang đắm chìm trong tình yêu và hạnh phúc mà Mandy sẽ không bao giờ có, và cô nghi ngờ việc họ có thể hiểu điều cô đang phải trải qua. Còn mẹ họ, dù bà cũng từng mất đi tình yêu của cuộc đời, lại quá cổ hủ để thấu hiểu

mối liên kết mạnh mẽ giữa một cặp đôi được Ghép Cặp ADN, và cảm giác khi nó mất đi. Gia đình Richard đã lấp vào khoảng trống đó.

"Nếu cháu muốn uống một chút thì sao không ngủ lại nhỉ?" Pat nhắn tin vào tối hôm trước. Vì thế, mang theo túi đồ ngủ qua đêm, cô dành cả buổi tối bên họ, cùng xem DVD, uống rượu và lật giở album ảnh hồi nhỏ của Richard.

Đây không phải lần đầu tiên cô tự hỏi con của cô và anh sẽ trông như thế nào.

Khi mọi người đều đi ngủ, Mandy trằn trọc trong phòng nghỉ dành cho khách. Như hầu hết mọi đêm, hễ nhắm mắt là cô lại hình dung ra một tương lai họ sẽ không bao giờ có. Cô tưởng tượng họ tay trong tay bước qua cửa nhà bố mẹ cô vào ngày Giáng sinh, và anh sẽ trở thành tâm điểm chú ý của cả gia đình. Các ngón tay cô nắm lấy chăn và cô siết chặt tay trong bức bối.

Trên đường đi vệ sinh trở về, Mandy phát hiện phòng ngủ của Richard hé mở. Ngập ngừng, cô mở cửa, nhưng căn phòng trống rỗng. Cô bước vào, khẽ khàng đóng cửa lại sau lưng, và bật đèn lên.

Trí tò mò chiến thắng lý trí, cô kéo mở ngăn kéo tủ đầu giường của anh và nhìn vào. Bên trong có sản phẩm vệ sinh như dưỡng ẩm, dưỡng tóc và khử mùi, cùng với một gói mười bao cao su đã mở. Cô lật nắp lên và đếm - chỉ còn bốn chiếc. Ngay lập tức cô tự hỏi ai là cô gái may mắn - hay những cô gái may mắn - đã cùng anh dùng những chiếc kia. Ý nghĩ ấy khiến trái tim cô trầm xuống.

Cô ghen tị với một người phụ nữ cô thậm chí không biết mặt. Cô nhìn dưới gầm giường và tìm thấy chiếc ba lô cũ sờn màu bộ đội anh từng dùng những ngày tháng đi du lịch. Chiếc thẻ hành lý hàng không xơ xác vẫn còn gắn trên đó, nhưng trong ba lô không có gì. Cô lấy vài bộ quần áo ngẫu nhiên ra khỏi tủ ngăn kéo và áp lên da mình hoặc lướt ngón tay lên chúng và hít hà; chiếc nào cũng khiến những đầu dây thần kinh trong cô tê dại.

Rồi, ở ngăn kéo tủ dưới cùng, cất sâu phía trong, cô tìm thấy một chiếc điện thoại di động trầy xước, đã lỗi thời vài đời. Cho rằng đã hết pin, Mandy bật máy lên, nhưng vẫn còn hai vạch pin và điện thoại cũ đến mức không cần mật khẩu.

Cô ý thức được mình đang xâm phạm đời tư của Richard nhưng cô không quan tâm, khao khát được biết thêm về anh không thể bị dập tắt. Càng biết nhiều, cô càng cần biết nhiều hơn.

Hầu hết tin nhắn cũ của anh là từ khách hàng anh huấn luyện hoặc từ bạn bè tổ chức hội họp. Chúng tiết lộ rất ít về anh, ngoài việc anh có vòng giao thiệp rộng gồm bạn bè và nhiều khách hàng đầy cảm kích.

Tuy nhiên, chiếm hầu hết số ảnh của anh là hình chụp một người: một cô gái trẻ, trong nhiều tư thế mát mẻ. Cô ta có độ tuổi gần Richard hơn Mandy và xinh đẹp hơn rất nhiều, cô thầm nghĩ. Mandy đấu tranh để đẩy lùi cơn ghen tị. Cô nhíu mày tự hỏi cô ta là ai, rồi tiếp tục lướt nhanh qua số ảnh, hy vọng ảnh chụp cô gái sẽ hết.

Vào lúc đó cô bắt gặp một bức ảnh khỏa thân tự chụp của Richard.

Cô nín thở và cảm thấy tim mình đập dồn, không biết tiếp theo phải làm gì. Cô lướt từ phải sang trái để xem nửa tá ảnh chụp rõ nét Đối Tượng ADN của mình. Cô ngạc nhiên khi thấy anh được tạo hóa ưu ái như thế nào, và dày mặt phóng to màn hình điện thoại để ngắm kỹ hơn. Cô đột nhiên thấy một cảm giác đã lâu không nếm trải - một cơn hứng tình đến choáng ngợp.

Cô tìm thấy một đoạn video clip dài ba phút khiến mặt cô đỏ bừng. Đoạn clip quay cảnh Richard tự thỏa mãn, trong chính căn phòng và trên chính chiếc giường cô đang ngồi. Mandy không thể kiềm chế bản thân hơn nữa. Cô kiểm tra lại cho chắc rằng cửa phòng đã đóng, vặn nhỏ âm lượng điện thoại của Richard và nằm xuống, theo đúng tư thế anh đã nằm. Chậm rãi và lặng lẽ cô trượt tay vào mặt trước quần ngủ và bắt đầu đụng chạm bản thân, nhắm mắt và hình dung ra cảm giác khi có Richard bên

trong mình. Không lâu sau cô cảm thấy từng cơ bắp trên người căng cứng và cô phun trào cùng lúc với Đối Tượng ADN của cô trong đoạn ghi hình.

Cô cất điện thoại vào chỗ cũ trong ngăn kéo rồi nằm trên giường, mỉm cười chờ đợi cảm giác lâng lâng dịu đi. Nhưng thay vì quay về phòng mình, cô từ từ chìm vào giấc ngủ sâu, vài giờ sau mới tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng lề cửa kêu kẽo kẹt và khuôn mặt Pat xuất hiện.

"Ôi, cháu rất xin lỗi." Mandy lập tức mở lời. "Cháu không ngủ được nên đã vào đây."

"Không sao, cháu yêu," Pat đáp và dành cho cô nụ cười ấm áp. "Cháu có thể ở bên Richard bao lâu cũng được."

"Cháu muốn có con, đúng không?"

Câu hỏi của Pat khiến Mandy bất ngờ. Họ đang ngồi trong công viên gần nhà Pat, ngắm nhìn quang cảnh đồng quê xung quanh. Mandy đang kể với bà về cuộc hôn nhân đổ vỡ cùng việc nó đã đẩy cô đến bờ vực tuyệt vọng như thế nào, nhưng ánh mắt cô tập trung vào một bà mẹ trẻ với hai đứa nhỏ và cuộc trò chuyện của họ tắt dần. Lũ trẻ phấn khích thay nhau vứt bánh mì cho đàn vịt trong ao, cười khúc khích mỗi khi lũ vịt kêu quàng quạc.

"Vâng, cháu rất muốn có gia đình của riêng mình," Mandy đáp lại, với nụ cười cam chịu.

"Cháu từng nói cháu có cháu trai và cháu gái nhỉ? Cháu có hay gặp chúng không?"

"Cháu gặp thường xuyên. Ừm, gần đây thì không... Các em gái cháu nói rằng cháu có thể ở bên chúng bao lâu tùy thích, nhưng con mình sinh ra thì vẫn khác."

"Có thể đấy, nếu cháu cho phép bản thân."

"Không phải với cháu. Thực ra cháu từng có thai với Sean, chồng cũ của cháu, hai lần, nhưng cả hai đều sẩy, lần đầu tiên là vài tháng sau khi kết hôn, còn tiếp theo đó là vài tuần sau khi anh

ta bỏ cháu để đến với Đối Tượng ADN của anh ta. Cháu nghĩ với cháu thế là hết, và cháu không có cơ hội nào được làm mẹ với người cháu yêu thật lòng nữa, cho đến khi cháu phát hiện mình có Richard. Thế là trí tưởng tượng của cháu bay loạn cả lên." Mandy cất tiếng cười lặng lẽ. "Chúng cháu sẽ cùng mua một ngôi nhà cũ ở làng quê - một nơi cần gây dựng từ đầu để chúng cháu được lao động cùng nhau - và căn phòng đầu tiên bọn cháu xây dựng sẽ là phòng em bé. Và chúng cháu sẽ canh thời gian để cháu mang thai ngay khi vừa hoàn thành ngôi nhà, và cháu sẽ được làm mẹ như cháu vẫn luôn tưởng tượng về bản thân. Giờ thì cơ hội đã bị đoạt mất khỏi tay cháu."

Pat ngập ngừng trước khi lên tiếng. "Chưa chắc," bà nói. "Đi với cô, cô muốn cho cháu thấy một thứ."

Khi đi theo Pat dọc đường mòn dốc đứng để lên đồi, Mandy tự hỏi bà có ý gì. Khoảng mười phút sau, họ dừng lại và nheo mắt nhìn ra chân trời.

"Từ trên này cháu có thể thấy toàn cảnh thị trấn," bà nói. "Cháu có thấy tháp chuông ngay đằng xa kia không? Đó là ngôi làng nơi cô và bố Richard lấy nhau - trong Nhà thờ Thánh Mary. Còn dưới kia là nơi Richard nhà cô đi học tiểu học. Còn nếu cháu nhìn về bên phải, cạnh mấy ống khói lớn kia, đó là quán rượu Cáo Và Chó Săn nơi Chloe nhận công việc cuối tuần đầu tiên khi nó đang học trung học. Rất nhiều kỷ niệm của gia đình cô có thể gói gọn từ góc nhìn nhỏ bé này."

"Hẳn là rất quan trọng đối với cô."

"Với cả gia đình cô. Richard đặc biệt thích ở trên này; nó thường đạp xe lên đây và ở rất lâu. Đây là nơi bọn cô rải tro của nó - để chúng được tự do bay qua thị trấn đã sinh ra nó. Nhưng không phải tất cả; phần còn lại được rải ở nhà của bọn cô ở Quận Hồ."

"Hay quá."

Pat quay sang nhìn vào mắt cô. "Nhưng chỉ vì Richard không còn bên chúng ta nữa, không có nghĩa đó là kết thúc với con trai cô."

"Ý cô là sao?"

"Cô từng kể với cháu, Richard luôn muốn có con. Cũng như cháu, nó rất hợp trẻ con, có lẽ vì trong thâm tâm nó vẫn còn là đứa trẻ."

Mandy gật đầu. Anh nghe thật hoàn hảo đối với cô.

Pat tiếp tục nhìn ra quang cảnh trước mắt họ. "Ừm, khi phát hiện nó bị ung thư tinh hoàn, bọn cô không biết bệnh sẽ tiến triển xấu đến mức nào. Vì thế nó đến ngân hàng tinh trùng, để phòng trường hợp về sau nó không thể gây dựng gia đình theo cách tự nhiên. Nó phải cung cấp ba hay bốn mẫu - cô nhớ nó từng đùa rằng đến đó dễ chịu hơn ghé thăm ngân hàng bình thường. Mandy, những mẫu đó vẫn còn trong kho."

Cô quay đầu nhìn Pat, bà vẫn tiếp tục dõi mắt ra xa.

"Cô nghĩ cháu hiểu cơ hội cô dành cho cháu," bà nói tiếp. "Nếu cháu muốn sinh cháu nội cho cô - sinh con cho Richard - thì cô sẽ cho cháu cơ hội đó."

CHƯƠNG 42

CHRISTOPHER

Christopher nhìn vai Amy nhấp nhô trong giấc ngủ trên giường hắn.

Hắn không thích không gian riêng tư của mình bị xâm phạm vì ôm với ấp, thế nên ngay khi cô ngủ thiếp đi, hắn nhấc tay khỏi vòng eo của cô, nhích sang phần đệm của mình và nằm ngửa, đầu quay sang bên. Quan sát cô trong giấc ngủ là một trong những trải nghiệm phong phú nhất hắn từng có với một người khác.

Trong ánh sáng tù mù, hắn chỉ lờ mờ nhìn thấy hình xăm bươm bướm nằm dưới cổ cô, thứ mà hắn căm ghét gần bằng sở thích đeo nhẫn và vòng tay rẻ tiền của cô. Nhưng ngoại trừ những thứ đó, có rất ít điều ở Amy mà hắn muốn thay đổi. Ở giai đoạn này của mối quan hệ, thông thường hắn đã tìm ra vô số lý do để dừng lại và gạt bỏ cô ra xa. Tuy nhiên, hắn có kế hoạch khác cho Amy.

Chậm rãi, Christopher đưa tay đến mép giường và với xuống sàn nhà bên dưới. Các đầu ngón tay của hắn lặng lẽ lần sờ cho đến khi chạm vào tay nắm gỗ của sợi dây cắt phô mai tại nơi hắn cố ý cất nó, cho chính lý do này. Hắn nhẹ nhàng kéo nó qua mặt thảm lông mềm mại, lên cạnh đệm giường và lên trên tấm chăn. Hai tay cầm tay nắm, hắn giơ sợi dây lên phía trên mình và căng nó ra hết

mức. Hắn lật nghiêng người để một lần nữa ấp vào Amy và chậm rãi hạ sợi dây xuống song song với cổ cô. Hắn có thể cảm nhận tim mình đập mạnh dần theo từng phân khoảng cách hắn thu gần sợi dây tới da thịt cô. Cuối cùng, khi nó chạm tới vị trí hắn quen thuộc, hắn thả tay.

Christopher từng đạt được mức độ khoái cảm không gì đo đếm được kể từ khi loạt giết chóc bắt đầu, nhưng hắn luôn chọn người lạ. Khoảng cách gần nhất hắn tiến tới với những người trong danh sách là những tin nhắn chung chung qua UFlirt. "Thả thính", như họ khăng khăng gọi, được quăng ra qua lại cho đến khi hắn dụ được họ cho hắn số điện thoại. Không ai chịu suy nghĩ thấu đáo để hiểu rằng bằng cách chấp thuận cho số của mình, họ đã đưa cho hắn chìa khóa mở cánh cửa vào toàn bộ danh tính của họ.

Amy ngắt đứt mạch hồi tưởng của hắn bằng tiếng thở dốc cất lên sau khi giao hợp, khiến Christopher tự hỏi cô đang mơ thấy gì. Hắn không bao giờ mơ, hay ít nhất nếu có, hắn không bao giờ nhớ. Hắn tin chắc hắn không bỏ lỡ điều gì đáng tiếc vì giấc mơ là thứ không thể đạt được; có ích gì khi làm một việc mà không có cơ hội thành công?

Tình dục giữa Christopher và Amy không giống bất cứ thứ gì hắn từng trải nghiệm trước đây. Hắn không có nhu cầu lớn lao gì với việc làm thỏa mãn khoảng hơn bảy mươi phụ nữ hắn từng ngủ cùng kể từ khi mất zin ở tuổi mười hai; từ trước đến nay việc đó vẫn luôn chỉ để thỏa mãn bản thân hắn. Nhưng Amy là một ngoại lệ và hắn say sưa trong thực tế rằng hắn là người có thể khiến cô rên rỉ và là người có thể đẩy cô tới mép vực, chỉ để kéo cô trở lại cho đến khi hắn đã sẵn sàng cho cô chìm sâu. Hắn ham thích được kiểm soát những cơn cực khoái của cô, nhưng hắn cũng sẵn sàng chấp thuận cho cô kiểm soát và không để hắn đạt cao trào cho đến khi cô cho phép. Hắn chưa bao giờ từ bỏ quyền khống chế như thế này trong bất cứ khía cạnh nào của cuộc sống, thế nhưng lại cảm thấy hoàn toàn bình thường khi làm thế với Amy.

Điều này khiến hắn mâu thuẫn - "bình thường" không phải mục tiêu Christopher hướng tới; hắn tin rằng bộ não của mình được cấu tạo theo cách mạnh mẽ hơn hẳn "bình thường". Đó là một thiên phú cho phép hắn làm bất cứ thứ gì hắn muốn, không sợ hãi và - cho đến nay - không phải chịu hậu quả.

Hắn nhích đến gần cô hơn sao cho hầu như không còn khoảng khách giữa mũi hắn và gáy của Amy. Hắn hít sâu vào mùi hương dầu gội chanh - tảo biển mà cô dùng đêm hôm trước. Đây là mùi hương hắn yêu thích nhất - hắn thích những khi cô có mùi chanh.

Chỉ một động tác linh hoạt, sợi dây sẽ thắt quanh cổ cô và cô sẽ quơ cào lấy nó như những người khác.

"Sao anh cựa quậy mãi thế?" Amy lầm bầm, khiến hắn ngạc nhiên.

"Xin lỗi, anh tưởng em đang ngủ."

"Em đang ngủ mà, nhưng em cảm thấy anh không ngủ được. Sao thế?"

"Không có gì. Anh chỉ không ngủ được và nghĩ đến mấy cô gái em đang điều tra."

"Các nạn nhân."

"Ừ." Hắn nuốt nước bọt, vẫn thấy từ đó phản cảm.

"Và anh đang nghĩ gì về họ?"

Hắn muốn nói rằng hắn có thể nhớ lại từng mùi hương khác nhau và từng hãng dầu gội mỗi cô gái đã dùng lúc hắn giật đầu họ về sau trong khi sợi dây thắt quanh cổ họ. Và rằng kể từ khi bắt đầu toàn bộ chuyện này, hắn hiểu được vẻ đẹp của một người là ngắn ngủi vì chỉ sau vài ngày phân hủy sinh học, họ đều sẽ giống nhau: trương phình, nhợt nhạt và bị đục khoét cả trong lẫn ngoài bởi lũ vi khuẩn trong chính cơ thể họ.

"Anh đang tự hỏi ý nghĩ gì trôi qua trong đầu họ khi họ biết mình sắp chết," hắn đáp. "Là em thì em nghĩ về điều gì?"

Amy ngập ngừng trước khi trả lời. "Có lẽ về tất cả những thứ em ước gì mình đạt được khi còn có cơ hội. Anh thì sao?"

"Anh cũng vậy," Christopher nói dối.

Hắn nhấc sợi dây lên trên đầu cô và hạ nó xuống nơi hắn cất giữ nó dưới gầm giường. Việc biết rằng hắn có thể thắt cổ cô bất cứ lúc nào mang lại cho hắn sự thỏa mãn lớn hơn bản thân hành động ấy.

Nhưng dù Christopher biết mình đang có tiến triển tốt trong dự án hắn bắt đầu nhiều tháng trước, có một con sâu trong nồi canh. Hắn đã gặp người phụ nữ mà hắn thích, và, lần đầu tiên trong đời, hắn đang yêu.

Vậy mà đó không phải một phần của kế hoạch.

CHƯƠNG 43

JADE

Chỉ trong một tuần sau khi cuộc phiêu lưu đến Australia của Jade bắt đầu, sức khỏe của Kevin đã yếu đi nhanh chóng.

Anh ăn mất ngon và ngủ ngày càng nhiều. Dù nhiệt độ ngoài trời là 35 độ, Kevin vẫn thường kêu lạnh và quấn mình kín mít trong quần áo thụng. Anh uống nhiều thuốc mỗi ngày đến mức đôi khi, nếu lắng nghe kỹ, cô thể cô có thể nghe thấy bụng anh kêu lạo xạo.

Jade oán hờn vì thời gian họ ở bên nhau đang trôi qua kẽ ngón tay và cô vẫn chưa sẵn sàng đón nhận kết thúc. Vì thế mỗi khi anh thức, cô làm mọi cách để trò chuyện với anh và dành thời gian bên anh. Phần lớn thời gian họ nói chuyện về cuộc sống trước khi cô rời khỏi Anh và trước khi anh bị chẩn đoán mắc ung thư. Nhiều giờ trôi qua khi họ nằm trên sofa trong phòng ngủ của anh để xem những bộ phim thiếu niên kinh điển thập niên tám mươi trên Netflix, và họ thấy thoải mái bên nhau đến mức nhiều khi Jade quên mất rằng khoảnh khắc cô chia sẻ với Kevin chỉ có thời hạn ngắn ngủi. Khi nhớ ra điều đó, cô không thể ngăn mình tưởng tượng cuộc sống của cô sẽ thay đổi như thế nào khi anh không còn nữa, và cô cảm thấy mình trở nên ủ rũ.

Khi mới bắt đầu mối quan hệ này, khi Jade sống vô tư không hề hay biết về bệnh của Kevin, nói chuyện với anh đã trở thành

một phần không thể thiếu trong thời gian biểu hằng ngày của cô, và cô lập kế hoạch mỗi sáng và mỗi tối quanh việc đó. Cô thường đặt đồng hồ báo thức để có thể dậy sớm hơn cần thiết và nói chuyện với anh khi hai người cùng ăn - cô ăn sáng còn anh ăn tối. Và cô luôn ghi lại mọi thứ chiếu trên ti vi sau mười giờ tối để xem sau, nhằm có thêm thời gian bên anh vào buổi tối.

Jade đã quen với trái tim lâng lâng khi anh nhắn cho cô hay khi điện thoại của cô sáng lên khi anh gọi. Và cô biết rằng khi chuyện không thể tránh khỏi ập đến, cô sẽ nhớ những điều đó. Nhưng cô vẫn chưa xác định được thứ cô sẽ nhớ là Kevin hay là việc ý thức được rằng có một người trên thế giới này dành cho cô.

Khi Kevin ngủ, Jade thường nằm cạnh anh, gối đầu lên bụng anh trong lúc nó phập phồng lên xuống theo mỗi nhịp thở ngắn. Và trong những khoảng thời gian dài khi Kevin chưa tỉnh, cô đề nghị được giúp đỡ bố mẹ anh là Susan và Dan làm việc nhà, hay lái xe vào thị trấn làm việc vặt giúp họ. Họ dạy cô cách vận hành của một trang trại cừu và bò sữa, lái xe tải đưa cô đi lùa cừu và dạy cô cách gắn máy vắt sữa vào lũ bò. Đó là một thế giới hoàn toàn xa lạ so với nơi cô từng sống mòn ở Sunderland. Nhưng giờ đây cô đã thấy rằng thành phố không phải là vấn đề, mà là chính cô. Điều gì đó ở cuộc sống nông trang thanh bình thích hợp với cô, và cô cảm thấy như thể cuối cùng cô đã được thoải mái trong con người thật của mình.

Jade kinh ngạc phát hiện cô có thể cảm thấy gần gũi đến vậy với những người cô mới gặp hai tuần trước, và cô thiết tha mong ước có cách nào cô có thể xóa bỏ nỗi đau trong họ khi chứng kiến con trai mình vật lộn. Càng dành nhiều thời gian bên họ, cô càng cảm thấy họ đang mài giũa dần những góc cạnh trong cô.

Điều đó còn khiến cô nghĩ đến bố mẹ mình, đến nỗi buồn và sốt ruột mà cô bắt họ nếm trải trong những năm qua. Cô đã ôm quá lâu cảm giác oán hận không cần thiết đối với họ vì bắt cô dọn về quê nhà sau khi tốt nghiệp đại học, và chỉ bây giờ cô mới hiểu ra đó là vì muốn tốt cho cô. Họ là những con người lao động miền

Bắc chất phác, hồn hậu - bố cô là một thợ máy trong dây chuyền sản xuất ô tô còn mẹ cô là thợ làm bánh - và cô đã trả ơn lòng tự hào cùng trân trọng của họ bằng cách ứng xử trẻ con. Cô cảm thấy hổ thẹn với chính mình.

Cũng như bệnh ung thư của Kevin và nỗi đau của Susan cùng Dan, có gì đó trong chính cô mà cô muốn vứt bỏ, nhưng đó không phải thứ cô có thể chia sẻ với gia đình mới của mình.

Tuy vậy, mỗi ngày trôi qua, tình cảm của cô ngày càng sâu nặng.

CHƯƠNG 44

NICK

"Nhờ đâu mà tôi có được vinh hạnh này?" Alex hỏi Nick khi hai người rời khỏi sân bóng bầu dục bằng xe của anh.

Nick nắm chặt tay để ngăn tay mình tê nhói vì mùi hương từ mái tóc còn ướt và mùi nước hoa mới xức của Alex.

"Nói thật là tôi không biết," anh đáp. "Chỉ là nhất thời nổi hứng. Tôi nhớ ra anh chơi cho đội nào và đọc về họ trên mạng, tiếp theo tôi chỉ biết là tôi tiễn Sally về thăm mẹ cô ấy dịp cuối tuần còn tôi thì trên đường đến xem anh chơi một môn bóng mà tôi còn chẳng hiểu. Có phải tôi đã vượt quá giới hạn rồi không?"

"Tôi nên nói là có, nhưng không, cậu không vượt quá giới hạn."

Nick vui mừng khi nghe câu trả lời. Anh ngồi suy nghĩ câu hỏi tiếp theo, cố gắng sắp xếp ngôn từ trong đầu trước khi nói thành lời. "Câu này nghe sẽ rất bi kịch nhưng tôi phải hỏi: anh có nghĩ nhiều về tôi kể từ lần trước chúng ta gặp nhau không?" Anh nhìn đi nơi khác và chờ đợi Alex đáp lại, hy vọng câu trả lời sẽ là có.

"Sao, ý cậu là tôi có nghĩ về cậu suốt tám ngày, mười một giờ và, để tôi xem nào, 47 phút qua? Có, cậu có thể nói là tôi có nghĩ một chút."

Cả hai cùng cười.

"Giờ tôi hỏi cậu câu này được không?" Alex nói tiếp. "Lần đầu chúng ta nói chuyện qua điện thoại, cậu bảo tôi rằng cậu làm xét nghiệm Ghép Cặp ADN dù cậu không tin vào nó. Thế sao cậu lại làm?"

"Bạn gái tôi, ừm, vợ chưa cưới của tôi, muốn tôi làm. Chúng tôi sắp làm đám cưới và cô ấy muốn yên tâm rằng chúng tôi thực sự hợp nhau."

Nick nhận thấy Alex nhích ra xa một chút xíu khi anh nói câu này, như thể tin tức đó đến với Alex như một bất ngờ anh ấy không mong đợi.

"Và khi cô ấy phát hiện cậu bị Ghép Cặp ADN với đàn ông thì...?"

"Cô ấy thấy tức cười. Nhưng chính Sally là người nằng nặc bắt tôi đi gặp anh, chính vì thế tôi mới dùng tên giả đặt cuộc hẹn đó."

"Sao cậu không bảo cô ấy để cho cậu yên?"

"Chuyện đó quan trọng đối với cô ấy... Tôi không thực sự biết vì sao và tôi đoán, dù không muốn thừa nhận, rằng tôi cũng hơi tò mò về anh."

"Hầu hết phụ nữ sẽ không để chúng ta đến gần nhau, chứ đừng nói là xúi giục."

"Sally và tôi vẫn luôn giữ mối quan hệ thành thật và không mập mờ... Chúng tôi kể với nhau mọi thứ."

"Tức là cô ấy biết hiện giờ cậu đang ở đâu?"

Nick tránh ánh mắt anh. "Tôi nghĩ anh đã biết câu trả lời rồi. Mary nghĩ anh đang ở đâu?"

"Đi uống với đội bóng sau trận đấu. Cô ấy phỏng chừng phải tối nay tôi mới về."

Chiếc Mini Cooper của Alex rẽ về phía đường M6, các con phố ngoại ô Birmingham có phần vắng vẻ so với một buổi chiều thứ Bảy.

"Thế chúng ta đang đi đâu đây?" Nick hỏi.

"Anh bạn ạ, tôi hoàn toàn không biết."

CHƯƠNG 45

ELLIE

Tim nhướn cao lông mày. "Em đùa anh à?" Anh để người chìm sâu vào đệm ghế sofa trong khi tiêu hóa tiết lộ của Ellie - chính cô là người đã khám phá ra gene tạo nên cốt lõi của Ghép Cặp ADN và đã dùng nó để gây dựng một trong những sự nghiệp thành công nhất thế giới.

Rồi, trước sự ngạc nhiên của Ellie, Tim bắt đầu cười khùng khục, sau đó phá lên cười sằng sặc. Cô bối rối trước phản ứng của anh và liếc nhìn Andrei đang đứng ở góc phòng, hy vọng được trấn an, nhưng Andrei chỉ nhún đôi vai rộng.

"Để anh xác nhận chút nhé," Tim vừa lau nước mắt vừa nói. "Em muốn nói với anh rằng anh đã hẹn hò hai lần với Đối Tượng ADN của anh và hóa ra cô ấy chính là người đã phát minh ra nó?"

"Ừm, *khám phá ra* nó có lẽ là miêu tả chính xác hơn, nhưng đúng vậy." Ellie gật đầu.

"Còn công ty? Tức là, cái công ty lớn hơn cả Facebook, Amazon và Apple... tất cả đều thuộc về em?"

"Phần lớn, phải."

Anh lắc đầu và luồn tay qua mái tóc thưa dần. "Em không thể bịa ra chuyện này được."

"Em xin lỗi vì lúc trước không nói thật với anh," Ellie chân thành nói. "Em thực sự không biết phải nói thế nào."

"Không, anh hiểu mà, thật đấy. Em không tin anh, và cũng đúng thôi bởi vì, nếu là em, chắc anh cũng sẽ không nói gì."

Ellie nở nụ cười gượng gạo đầy lo lắng nhưng có vẻ không tin rằng anh không để bụng chuyện này. Tim nắm lấy hai tay cô trong tay mình, và đột nhiên cô cảm thấy cảm giác quen thuộc trở lại. Nó lan khắp thân thể cô như khi anh hôn cô vào buổi hẹn thứ hai thảm họa của họ.

"Nghe này Ellie, dù cho em có làm việc sau quầy thu ngân ở siêu thị thì anh cũng chẳng quan tâm. Ý anh là, thực tế rằng em có dư tiền để sở hữu cả vài chuỗi siêu thị cũng không nghĩa lý gì với anh cả. Nhưng em cần nhìn sự việc từ góc độ của anh - buổi hẹn hò đầu tiên của anh sau hàng thế kỷ là với người đã một tay cải cách toàn bộ khái niệm hẹn hò. Chuyện này hài hước kinh khủng."

"Tức là anh không giận em?"

"Không, tất nhiên là không. Nhưng anh vẫn không hiểu vì sao mụ điên ngoài nhà hàng hôm trước lại tạt sơn đỏ vào em? Trông chúng ta khi ấy cứ như vừa làm thịt hải cẩu suốt buổi tối vậy."

Ellie thở dài. Cô ghét phải nghĩ về mặt này trong công việc của mình. "Vì không phải mọi người đều hài lòng với hệ quả của Ghép Cặp ADN. Trong khi khám phá của em đã Ghép Cặp ADN hàng triệu triệu người khắp thế giới, nó cũng khiến rất nhiều cặp đôi tan vỡ, những người nghĩ họ sinh ra là dành cho nhau nhưng hóa ra không phải. Và em bị kết tội vì điều đó - xảy ra thường xuyên hơn anh tưởng tượng đấy." Cô ngừng lời, cố gắng dò xét phản ứng của anh trước khi nói tiếp. "Và để đến được vị trí ngày hôm nay thật không dễ dàng gì. Như hầu hết các doanh nghiệp lớn khác, đôi khi ta phải hy sinh cái lợi nhỏ và có người thấy mình bị tổn hại, nhưng tất cả là vì mục đích chung để đưa chúng ta đến ngày hôm nay... Em không muốn anh nghĩ xấu về em."

"Em có thể cho anh chút quyền tự đưa ra quan điểm của mình được không?"

Ellie do dự. "Người phụ nữ mang sơn đó... Em đã không nói thật khi bảo rằng em không biết bà ta. Anh có nhớ vụ người đàn ông đột nhiên đâm chém người đi mua sắm ở trung tâm Edinburgh bảy năm trước không?"

"Hắn giết phải đến nửa tá người rồi mới bị cảnh sát bắt đúng không?"

Ellie gật đầu. "Kẻ giết người đó là con trai bà ta. Anh ta có vấn đề về thần kinh và phải sống dưới sự giám sát của bà ta cho đến khi tìm được Đối Tượng ADN của mình. Đối Tượng ADN của anh ta đã kết hôn, và khi phát hiện vấn đề của anh ta, cô ta bỏ anh ta để quay về với chồng. Tay kia bắt đầu bám đuôi cô ta rồi một ngày đâm chết cô ta trong cửa hàng nơi cô ta làm việc trước khi tấn công người vô tội. Rất kinh khủng."

"Và mẹ anh ta đổ lỗi cho em?"

"Vâng. Chúng em đã nói với bà ta - qua tòa án - rằng chúng em không phải chịu trách nhiệm cho những người tham gia xét nghiệm, nhưng bà ta không chịu chấp nhận."

Tim gật đầu, có vẻ hiểu cô. "Anh xin lỗi vì làm em không vui. Chúng ta chuyển sang đề tài nhẹ nhõm hơn đi. Kể anh nghe, em khám phá ra vụ ADN này như thế nào?"

"Cảm ơn anh," Ellie nói, cảm thấy thoải mái hơn. "Chuyện bắt đầu mười hai năm trước, khi em mới tốt nghiệp đại học chưa lâu. Em đang làm nghiên cứu tự do ở một phòng thí nghiệm tại Cambridge, nghiên cứu mối liên hệ giữa ADN và bệnh trầm cảm. Một hôm em đang nghĩ về cuộc trò chuyện trước đó giữa em và Maggie, chị gái em, về lý do vì sao chị ấy lấy John, chồng chị ấy. Chị ấy quả quyết rằng đó là tình yêu sét đánh, và dù họ mới chỉ mười bốn tuổi khi gặp nhau, họ đã biết ngay rằng họ sẽ dành cả phần đời còn lại bên nhau. Em là nhà khoa học nên về bản chất em nghi ngờ loại chuyện đó, nhưng nó đã khiến em suy nghĩ... nhỡ đâu chị ấy nói đúng thì sao? Nhỡ tình yêu sét đánh thực sự tồn tại? Có lẽ có cơ sở cụ thể nào đó trong mỗi chúng ta mà chúng ta nhầm lẫn với sự hấp dẫn tính dục. Vì bản thân chưa từng trải nghiệm,

em không thể tưởng tượng làm sao một người có thể chỉ nhìn và nói chuyện với một người khác mà lập tức *biết* đối phương là một nửa đích thực của mình."

"Vụ này sẽ không quá khoa học đấy chứ?" Tim cười. "Anh trượt mọi bài kiểm tra có liên quan đến đèn Bunsen hay giải phẫu ếch đấy nhé."

"Không, em sẽ nói đơn giản," Ellie nói. Cô đã quen giải thích bằng ngôn ngữ đại chúng. "Khi anh gặp một người lần đầu tiên, anh biết liệu anh có thích họ hay không. Ừm, em bắt đầu từ việc quan sát xem điều gì thu hút những người khác nhau, ví dụ là khuôn mặt, hình thể, điệu bộ cử chỉ, vân vân. Và rồi em quan sát xem liệu có gì hơn thế hay chỉ là sự hấp dẫn nhất thời... Còn những người cuối cùng lại thành đôi với một đối tượng hoàn toàn trái ngược với gu thông thường của họ thì sao? Em tự hỏi liệu có một nhân tố nào, ví dụ một gene nào đó, khiến cả cơ thể chúng ta phản ứng, bỏ qua tín hiệu bộ não nói với chúng ta. Liệu chúng ta có thể được kết nối về bản chất - một cách khoa học - với một người khác hay không?"

Tim thở dài đầy vẻ khoa trương. "Trong thời gian rảnh anh tự hỏi làm sao Đế Chế Thiên Hà xây dựng được Ngôi Sao Tử Thần[1] mà phần còn lại của vũ trụ không phát hiện ra. Trong khi đó, em lại ở ngoài kia tìm kiếm những gene mà không ai biết đến sự tồn tại của chúng."

"Em tin chắc câu hỏi của anh cũng quan trọng như của em." Ellie mỉm cười. "Tóm lại, phần này sẽ hơi khoa học một chút, nên nghe kỹ nhé. Điều quan trọng là em phải cho anh một hình dung đại khái về quy mô của thứ em phải đối mặt. Chúng ta có khoảng một trăm nghìn tỉ tế bào trong cơ thể và trong mỗi tế bào đó chứa hai mét ADN - nếu anh duỗi dài tất cả chúng ra, chúng sẽ dài gấp hai trăm lần khoảng cách từ đây đến mặt trời."

---

1. Ngôi Sao Tử Thần (Death Star): siêu vũ khí giả tưởng xuất hiện trong loạt sử thi *Chiến tranh giữa các vì sao* (*Star Wars*) do George Lucas sáng tạo. Trong phim, Ngôi Sao Tử Thần là vũ khí của Đế Chế Thiên Hà (Galactic Empire).

Tim mở to mắt. "Anh vẫn đang nghe đây."

"Và mặt trời cách trái đất 98 triệu dặm... Ừm, chúng ta đã biết rằng phụ nữ sản sinh pheromone còn nam giới có các thụ thể gắn kết được với các phân tử pheromone, và điều đó có thể tạo ra mối hấp dẫn giữa hai bên. Nhưng, *em* khám phá ra rằng khi một số người lại gần nhau, có nhiều gene khác nhau trong cơ thể họ cho phép cả hai giới tính đều sản xuất pheromone và có các gene thụ cảm. Hai người dị tính hay hai người đồng tính đều không quan trọng. Một khi sự Ghép Cặp ADN chính xác được tạo ra thì nó đã được định đoạt. Em đã kiểm tra ADN của hàng trăm cặp đôi, và những người có cùng một gene là những người nói rằng họ phải lòng nhau ngay giây phút gặp gỡ. Em mở rộng tìm kiếm ra toàn cầu để thu thập thông tin từ hàng ngàn người tình nguyện vào cơ sở dữ liệu của mình, và liên tục tìm ra cùng một kết quả - chỉ có một người duy nhất có chung một gene đó với anh. Và người đó là Đối Tượng ADN của anh."

"Anh tưởng bản năng của mọi động vật là giao phối tùm lum để nhân rộng giống nòi?"

"Đó là điều đàn ông muốn tin. Nhưng khi anh phân tích đến căn bản, thì đúng là như vậy."

"Nhưng giả sử em là một bà lão tám mươi tuổi còn Đối Tượng ADN của em là một anh mười tám - thì sẽ không có chuyện sinh sôi gì ở đây nữa."

"Anh nói đúng. Mỗi người sản sinh một pheromone của riêng mình - như một dấu vân tay độc nhất vô nhị không thay đổi suốt cuộc đời họ. Còn chuyện Đối Tượng ADN của anh là một người sống ở cùng đất nước với anh hay một người sống ở một khu ổ chuột tận Brazil, thì phụ thuộc vào hên xui. Tương tự, anh có thể bị Ghép Cặp ADN với một người trạc tuổi anh hoặc cách anh cả chục tuổi. Thực chất chính những Cặp Đôi cách thế hệ đã giúp giảm tỉ lệ sinh trên khắp thế giới. Chưa kể gene này góp phần chủ yếu giảm số lượng tình một đêm và bệnh lây nhiễm qua đường tình dục."

"Có lẽ đây là cách tự nhiên giữ cân bằng. Chúng ta đã sắp tìm ra liệu pháp chữa ung thư và AIDS, thế nên bây giờ tự nhiên tìm cách kiểm soát chúng ta qua tình yêu."

"Đã từng có những giả thuyết còn kỳ lạ hơn thế."

"Vậy là em không tin rằng tình yêu đích thực có thể tồn tại giữa những cặp đôi không được định sẵn?"

"Không, không, tất nhiên là có thể chứ. Điều em muốn nói là khám phá của em có thể giúp anh tìm ra người được kết nối với anh. Nếu anh lựa chọn không ở bên người đó, anh vẫn có thể yêu người khác. Nhưng em phát hiện ra rằng những người được Ghép Cặp ADN với nhau thường cảm thấy điều gì đó sâu sắc hơn và hoàn thiện hơn. Người kia đúng là nửa còn lại của họ theo nghĩa đen."

"Và em làm sao biến tất cả chuyện này thành một ngành kinh doanh được?"

"Khi nhận ra ý nghĩa của khám phá này có thể dẫn đến hệ quả gì, em sợ đến mức cho nó đắp chiếu một thời gian. Đây là một trọng trách quá lớn. Em không muốn phạm phải sai lầm. Vì một khi tin tức lộ ra, em sẽ vĩnh viễn thay đổi cách mọi người nghĩ về mối quan hệ của họ. Giống như nói với cả thế giới rằng em có thể chứng minh trên đời không có Chúa hoặc rằng người ngoài hành tinh có thật - người ta sẽ không tin em hoặc họ sẽ hoảng sợ. Em để rất, *rất* nhiều - em muốn nói là hàng tá - nhà khoa học kiểm tra nghiên cứu của em để chứng minh em không phải đồ điên. Và khi mọi kiểm tra đều có kết quả tích cực thì không thể phủ nhận được nữa. Một số bạn cũ thời đại học lúc này là các nhà đầu tư quỹ phòng hộ đã giúp em đăng ký thương hiệu Ghép Cặp ADN và lấy bằng sáng chế sinh học tại Australia, châu Âu, Nhật Bản và Mỹ. Thế rồi, sau một thông báo trên tạp chí *Lancet*, câu chuyện đã lan khắp nơi."

"Anh nhớ là từng đọc về tin này ở đâu đó nhưng lúc ấy anh không để ý lắm."

"Nhưng hàng ngàn người đã để ý và liên hệ với mong muốn gửi ADN của họ cho em. Chúng em gửi cho họ bộ dụng cụ xét

nghiệm để họ tiến hành miễn phí, nhưng để biến nó thành một ngành kinh doanh kiếm lợi thì chúng em phải bắt đầu thu phí kết quả."

Tim gật đầu. Phần này anh đã biết. "Người ta lúc nào cũng cảm nhận được tình yêu sét đánh chứ?" anh hỏi.

"Nghiên cứu cho thấy 92 phần trăm cảm thấy sức hút tức thì, như một mũi tên xuyên tim, chỉ trong vòng 48 giờ đầu tiên gặp nhau. Với 8 phần trăm còn lại thì có thể lâu hơn. Nhưng nguyên nhân có thể do vấn đề tâm lý, từ các bệnh thần kinh như trầm cảm bệnh lý đến các vấn đề cảm xúc, ví dụ chứng đa nghi hay có rào cản tâm lý. Còn có một số nhân tố khác làm giảm nhẹ phản ứng. Người ta có thể chống cự lại những cảm giác đó, nhưng một khi họ đứng trước mặt Đối Tượng ADN của mình, cuối cùng tự nhiên sẽ luôn giành phần thắng."

"Thế còn một người bình thường và một người bị rối loạn gene như bệnh Down thì sao? Họ có thể bị Ghép Cặp ADN với nhau không?"

"Có."

"Thế chẳng phải sẽ hơi... kỳ quặc sao?"

"Chẳng lẽ người thiểu năng trí tuệ không có cơ hội tìm được tình yêu hay sao?"

"Có chứ, ý anh là, ừm, điều anh muốn nói là..."

"Là xã hội vẫn chưa sẵn sàng cho điều đó, đúng vậy, không may đó lại là sự thật. Nhưng điều đó nằm ngoài tầm kiểm soát của em." Ellie ngạc nhiên rằng Tim chưa từng đọc chút nào về chuyện này trên báo chí. Đây là chuyện mọi người vẫn thường bàn luận. Các quỹ từ thiện vì nhân quyền liên tục chĩa mũi dùi vào cô.

"Chúng ta chỉ sống cách nhau khoảng năm mươi dặm. Chắc chắn xác suất chúng ta được Ghép Cặp ADN phải vô cùng nhỏ chứ?"

"Không nhỏ như anh nghĩ đâu. Chúng em đã phát hiện rằng 68 phần trăm dân số có nhiều khả năng được Ghép Cặp ADN với người ở cùng đất nước với họ. Chúng em không biết liệu điều đó có liên quan đến thực tế rằng hàng trăm thế hệ trước chúng ta có

huyết thống gần gũi hay không - sự khác biệt nhỏ trong ADN của chúng ta thậm chí có thể cho chúng ta biết chúng ta có nguồn gốc từ châu lục nào. Có thể là gene của chúng ta nhiều khả năng bị thu hút bởi những người có môi trường xuất thân tương tự hoặc cũng có thể chỉ là ngẫu nhiên."

Ellie chờ đợi câu hỏi tiếp theo của Tim. Cô đã dự đoán anh sẽ phản ứng như vậy, như nhiều người khác trước anh. Cô cảm giác như thể đang bị phỏng vấn, nhưng cô đã quen với lòng hiếu kỳ của mọi người và sẵn sàng thỏa mãn trí tò mò của Tim.

"Em từng nói khám phá của em đã ảnh hưởng tới cuộc sống của rất nhiều người theo cả hướng tốt lẫn hướng xấu," Tim nói tiếp. "Làm sao em thích ứng được với điều đó? Nếu là anh, anh không biết có thể chịu đựng được trách nhiệm này hay không."

"Đôi khi cũng khó khăn," Ellie thừa nhận. "Em từng nhận thư đe dọa và nhục mạ từ những người bị người yêu hay vợ chồng bỏ rơi để đến với Đối Tượng ADN của họ, và từ những người không có Đối Tượng ADN và nghĩ đó là lỗi của em. Cứ mỗi mười cặp đôi chúng em đưa đến với nhau, sẽ có ba cặp đôi bình thường chia tay. Chúng em đã khiến hàng ngàn trang hẹn hò trên khắp thế giới phải đóng cửa, nhưng mặt khác bọn em đã tạo công ăn việc làm cho nhiều luật sư ly hôn và các nhà tư vấn tình cảm; bọn em đã thúc đẩy ngành công nghiệp cưới hỏi vì mọi người sẵn sàng ổn định gia đình khi biết mình dành cho nhau," cô nói, gần như đọc thuộc lòng.

"Thế tức là em không hề cảm thấy có tội lỗi hay trách nhiệm gì?"

"Không. Vì sao em phải cảm thấy thế?"

Tim phớt lờ cô. "Làm sao em ngăn được trẻ con khỏi làm xét nghiệm, hoặc ngăn bọn ấu dâm bị Ghép Cặp ADN với chúng?"

"Mỗi đất nước có luật riêng dựa trên tuổi thành niên. Tại nước Anh là mười sáu tuổi. Máy chủ của chúng em cũng tiến hành tìm kiếm qua Cơ sở Dữ liệu Tội phạm Quốc tế để cảnh báo những người tìm được Đối Tượng ADN nếu người đó có tiền án. Luật bảo vệ quyền riêng tư quy định chúng em không thể tiết lộ tội cụ

thể, nhưng chúng em được phép đánh giá mức độ nghiêm trọng trên thang từ một đến năm. Nhưng đôi khi có người lọt lưới - nếu họ chưa bao giờ bị xét xử thì bọn em không thể làm gì được, chính vì thế phần tuyên bố miễn trừ trách nhiệm pháp lý trên website của bọn em mới dài đâu đó bốn mươi trang. Em thừa nhận, còn tồn tại những ranh giới không rõ ràng và em có một đội pháp lý đồ sộ chuyên giải quyết các vụ kiện, nhưng cho đến nay không một vụ kiện nào qua được một, hai phiên tòa đầu tiên. Chúng em không chịu trách nhiệm về kết quả. Kiện bọn em cũng giống như kiện nhà sản xuất súng để đòi quyền lợi cho bất cứ ai từng bị bắn. Lỗi không phải ở vũ khí mà ở người sử dụng. Em cung cấp công cụ để thay đổi cuộc đời anh nhưng không thể bắt em chịu trách nhiệm nếu anh lạm dụng nó. Em thường mang theo vệ sĩ để tránh những tình huống như vụ sơn hôm trước." Cô chỉ về phía Andrei vẫn đang đứng lặng yên trong góc phòng. "Nhưng hôm anh và em hẹn nhau ăn tối, em khăng khăng đi một mình. Em chỉ muốn lại được cảm thấy như một người bình thường."

"Và cho đến lúc bà ta tấn công em," Tim nói, "em có cảm thấy bình thường khi ở bên cạnh anh không?"

Ellie đỏ mặt. "Có."

"Anh biết em là một trong 8 phần trăm người vẫn chưa cảm nhận được tia sét kia, nhưng nói để em biết, anh đã cảm thấy rồi."

Má Ellie càng thêm đỏ và cô cố ngăn nụ cười rạng rỡ nở trên mặt.

"Andrei, anh vui lòng quay đi một lát được không?" Tim hỏi, rồi quay đầu sang hôn Ellie.

Lần đầu tiên kể từ khi gặp mặt, một làn sóng phấn khích đến choáng ngợp dâng trào trong mạch máu của cô như một luồng điện.

CHƯƠNG 46

MANDY

Sau ba đêm hầu như không ngủ, Mandy dừng xe ở siêu thị trên đường đi làm về để mua ít thuốc ngủ không cần kê đơn.

Cô hy vọng một đêm ngủ ngon sẽ cho cô góc nhìn khác về đề nghị bất ngờ và khác thường của Pat rằng cô hãy mang thai con của Richard. Thế nhưng thuốc ngủ chỉ khiến cô lờ đờ và không thể nghĩ ngợi minh mẫn vào sáng hôm sau.

Dù vậy, cô vẫn tiến hành mọi hoạt động thường nhật. Cô bò ra khỏi giường khi đồng hồ báo thức đổ chuông bảy giờ sáng và kéo lê tấm thân mệt mỏi vào nhà tắm. Rồi, với một lượng phấn nền cùng kem che quầng thâm đáng kể tán lên mặt để trông cô đỡ giống thây sống mà giống nhân viên văn phòng, cô lên đường đi làm.

Mandy đã bắt đầu giữ chức nhóm trưởng của bộ phận bán hàng qua điện thoại cho một nhà cung cấp năng lượng từ bốn năm trước và cô chỉ coi nó là một công việc không hơn không kém, chắc chắn không phải một sự nghiệp. Gần đây, cô cảm thấy ngày càng khó tìm ra động lực để đến chỗ làm mỗi ngày. Trên thực tế, sau khi "gặp" Richard, cô khó có thể đặt trái tim tan vỡ của mình vào việc gì được nữa. Công việc, gia đình và đời sống xã hội của cô đều đang gặp họa và hôm nay, thay vì kiểm tra tập số liệu, cô chỉ thẫn thờ nhìn bức vách của ngăn làm việc.

Cứ vài giờ trôi qua Mandy lại cảm thấy cần ngắm ảnh của Richard trong điện thoại, mường tượng ra bản thân mình trong một cuộc sống khác, du lịch thế giới cùng anh, kết hôn với anh và xây dựng gia đình mà cô mong mỏi bên anh. Cô thậm chí đã gửi đoạn video anh thủ dâm về điện thoại của mình. Giờ thì nó nằm trong kho tài sản sở hữu của cô và cô có thể giả vờ rằng anh tạo ra nó cho riêng cô.

Cô tự hỏi Richard sẽ làm gì nếu ở địa vị của cô, làm một công việc anh ghét, không một ánh sáng cuối đường hầm. *Anh sẽ bỏ đi*, cô thầm nhủ. *Anh sẽ gói ghém đồ đạc và đi du lịch, đi tìm một cuộc phiêu lưu lớn hơn và tốt đẹp hơn*. Nhưng Mandy không có can đảm để bỏ việc, dù tất nhiên, mẹ anh đã cho cô một cơ hội để bước lên một cuộc phiêu lưu rất khác. Bà đã đột nhiên nhắc đến tinh trùng đông lạnh của Richard và có thể mở ra một con đường hoàn toàn mới - nếu cô dám đi theo.

"Đừng trả lời ngay," Pat khuyên cô khi ở trên sườn đồi. "Hãy dành thời gian suy nghĩ về việc này, cân nhắc xem sinh con với Richard sẽ có ý nghĩa gì với cháu. Hãy bàn bạc với gia đình, nhưng dù họ nói gì, hãy nhớ rằng cháu sẽ luôn có Chloe và cô đứng về phía cháu. Bây giờ chúng ta cũng là một gia đình."

Có con với người đàn ông thật lòng yêu cô là tất cả những gì Mandy từng mong muốn, và cho đến gần đây, việc đó có vẻ không khả thi. Cho dù họ chưa từng có cơ hội gặp nhau, cô biết cô sẽ cảm thấy thế nào về anh chỉ dựa trên những mảnh nhỏ của cuộc đời anh mà cô được tiếp xúc. Liệu như thế có đủ làm cơ sở để sinh con cho anh? Tất nhiên là không đủ. Mặt lý trí trong bộ não của Mandy biết cô nên làm gì. Sao cô có thể giải thích với mẹ và các em gái của mình rằng cô đang mang thai đứa con của một người chết mà cô chưa từng gặp? Đây có thực sự là cách cô muốn trở thành một người mẹ? Con cô sẽ nghĩ gì khi nó đến tuổi hiểu chuyện? Cô có thể nuôi con một mình hay không?

Cô làm được không? Cô chắc chắn thấy có hứng thú.

"Mandy, tôi có lời muốn nói với chị, được chứ?" một giọng nói khiến cô giật mình. Cô quay lại và thấy Charlie, quản lý đường

dây của mình, một thanh niên mà cô nghi ngờ mới chỉ vừa hết tuổi thiếu niên nhưng đã có khả năng tỏ vẻ bề trên không kém bất cứ người đàn ông nào gấp đôi tuổi anh ta. Cô theo anh ta vào một ô làm việc rộng lớn có vách ngăn bằng kính nhựa với một chiếc bàn cùng ba chiếc ghế nằm cạnh một bảng trắng. Anh ta ra hiệu cho cô ngồi xuống và lật giở xấp giấy tờ trên tay.

"Tôi đang xem xét số liệu từ đội của chị, Mandy ạ, và nói thật là, chúng đang sụt giảm." Anh ta sờ chòm râu dê thưa thớt để nhấn mạnh sự thất vọng của mình. "Trong hai tháng qua, chúng ta thấy có sự giảm dần đều trong các mục số liệu từ nhóm của chị và kết quả là doanh thu bị chững lại. Có chuyện gì chị muốn nói với tôi không?"

Như chuyện gì cơ chứ? cô tự hỏi. *Rằng tình yêu của đời tôi đã chết và tôi đang cân nhắc việc mang thai con của anh ấy?*

"Không," thay vào đó cô đáp. "Hiện giờ tôi đang phải giải quyết một số vấn đề cá nhân. Tôi xin lỗi nếu điều đó ảnh hưởng đến công việc."

"Đúng là đã ảnh hưởng đấy," Charlie nói. "Vấn đề là, Mandy ạ, tôi đã xem hồ sơ của chị, và tôi thấy rằng chị *có thể* có tiềm năng đạt được sự nghiệp lâu dài ở đây. Nếu chị chịu khó làm việc chăm chỉ hơn, đưa các con số trở lại quỹ đạo, không có lý do gì chuyện này có thể kìm chân chị. Biết đâu chừng giờ này sang năm chị có thể được thăng chức ấy chứ. Ý tôi là, chị nhiều tuổi hơn những cô gái khác ở đây và hồ sơ của chị cho biết chị không có chồng con gì cả. Chị cũng nên có mục tiêu gì đó mà phấn đấu chứ, đúng không?"

Charlie nhìn cô với vẻ khích lệ. Rõ ràng anh ta mong đợi cô cảm thấy được động viên bởi lời nói của mình mà không hề nhận ra bình luận đó khiếm nhã đến mức nào. Mandy nhìn anh ta trừng trừng với vẻ không tin nổi. Charlie không biết anh ta đã vô tình giúp cô đưa ra quyết định, cũng như đã cung cấp cho cô một lối thoát.

"Cảm ơn, đồ nhãi ranh kẻ cả," Mandy vừa nói vừa đứng dậy. "Cậu chắc chắn đã cho tôi một mục tiêu để phấn đấu đấy. Và cái giá phải trả sẽ không rẻ đâu."

"Ý tôi là, điều tôi muốn nói là..." Charlie tìm cách chữa lời nhưng Mandy không thèm nghe. Thay vào đó, cô bỏ ra khỏi phòng, tiến qua hành lang về phía ban Nhân sự.

Trong vòng hai giờ đồng hồ cô đã đàm phán được một khoản tiền bồi thường thôi việc hào phóng, kèm theo khoản tiền thưởng với điều kiện cô sẽ không đưa sự việc kỳ thị giới tính và xâm phạm đời tư của Charlie ra tòa. Rồi, sau khi bước xuống năm đợt cầu thang, ra khỏi cửa xoay của tòa nhà và đi về phía ô tô, cô rút điện thoại ra khỏi túi.

"Chào cô Pat, cháu Mandy đây," cô cất tiếng, cố gắng kiềm chế sự phấn kích. "Vâng, cháu muốn làm việc đó. Cháu muốn có con với Richard."

CHƯƠNG 47

CHRISTOPHER

"Anh sẵn sàng chưa?" Amy hét vọng lên cầu thang với Christopher.

"Rồi, chờ anh một lát," hắn đáp từ phòng làm việc của mình, nơi hắn đang xem biểu đồ trên màn hình máy tính để kiểm tra lại vị trí của Số Mười Ba. Hắn hài lòng thấy cô ta vẫn tuân theo thời gian biểu và ở đúng nơi cô ta phải ở. Hắn thích thấy họ là những sinh vật của thói quen, vì như vậy công việc của hắn dễ dàng hơn nhiều.

Những đầu mối giấu mặt cùng những chương trình và phần mềm cho phép tải xuống từ xó xỉnh của mạng chìm cung cấp cho hắn phương tiện để biết mọi điều hắn cần biết về những người phụ nữ hắn nhắm đến và còn hơn thế nữa, tất cả bắt đầu từ một số điện thoại. Dãy số đó sẽ dẫn đến tên, tuổi, địa chỉ, nghề nghiệp, bệnh sử và quá trình làm việc. Hắn có thể xác định hầu như mọi thứ từ nhóm máu của họ đến món hàng họ mua gần đây nhất trên eBay. Cuộc sống của họ đã không còn là của riêng họ để trân trọng và Christopher sẽ là người quyết định họ còn lại bao nhiêu thời gian.

Hắn đã sớm ý thức được sự kín đáo và ẩn danh là bí quyết cho thành công của hắn. Trong trường hợp hiếm hoi Amy dùng máy tính của hắn mà không xin phép, cô sẽ chỉ vào được tài khoản

khách mà hắn đã thiết lập bằng tên cô. Tài khoản riêng của hắn được cài mật khẩu bằng chương trình mã hóa mà hắn tin chắc cho dù là những người nhiều kinh nghiệm nhất cũng phải cần nhiều tháng mới phá được.

Một mạng lưới riêng tư ảo đảm bảo rằng địa chỉ IP của Christopher, danh tính duy nhất mà máy tính của hắn có, luôn được chôn chặt. Hắn cho chạy tất cả dữ liệu trực tuyến của mình qua một đường hầm mã hóa ảo giúp chặn mọi trang web theo dấu hoạt động trên mạng của hắn. Mỗi email hắn gửi đi và nhận lại đều phải đi qua một chương trình mã hóa và giải mã, và hắn dùng vô số tên giả cùng địa chỉ dùng một lần để đăng ký UFlirt, ứng dụng duy nhất được cài vào từng chiếc trong hàng tá chiếc điện thoại của hắn.

Mạng Tor là thứ cho phép hắn truy cập vào web chìm, nơi hàng triệu trang mạng được tạo ra một cách ẩn danh và các cá nhân trao đổi riêng tư với nhau. Ngay cả Christopher cũng được mở rộng tầm mắt khi thấy mọi thứ từ ma túy đến vũ khí và sản phẩm khiêu dâm ấu dâm đều được đăng bán với mức giá tương ứng. Chính đây là nơi hắn mua được một mớ điện thoại thông minh với mức giá chỉ bằng một phần mức giá thường ở Anh, sử dụng đồng tiền đen darkcoin, một phiên bản bí mật hơn của đồng tiền ảo bitcoin. Rồi hắn cho vận chuyển số điện thoại ấy từ đâu đó ở Đông Âu đến một hòm thư bưu điện mà hắn lập ở Luân Đôn.

"Chris!" Amy lại hét lên. "Nhanh lên nào, chúng ta sắp trễ giờ rồi!" Hắn nheo mắt; hắn ghét cách gọi tắt tên hắn, nhưng cô đang dùng cách gọi này ngày càng nhiều.

Vào lúc cặp đôi tìm được chỗ đỗ xe cách nhà hàng ở đường Bow hai con phố, họ đã muộn mười phút. Và dù việc trễ giờ trong một buổi hẹn khiến Christopher nóng nảy, hắn không quá để tâm nếu có Amy đi cùng.

"Thực đơn này trông được đấy nhỉ," cô nói, lật giở các trang trong cuốn thực đơn bọc da. Cô mỉm cười với Christopher và hắn thấy dạ dày nhộn nhạo. Hắn thực tâm mỉm cười đáp lại.

"Chỗ này được đánh giá siêu tốt trên tạp chí *Guardian's Weekend* đấy," Christopher đáp. "Vì thế anh mới gợi ý ăn ở đây."

Hắn bắt đầu lo lắng và thấy các cơ bắp căng thẳng, nhưng hắn che giấu điều đó khỏi tầm mắt Amy. Đêm nay sẽ là đêm quan trọng nhất trong mối quan hệ của họ và hắn đã xoay xở để những gì hắn chuẩn bị không bị phát hiện. Hắn đã đặt đúng bàn ở đúng vị trí và giờ hắn chỉ việc chờ đợi khoảnh khắc đặc biệt ấy.

Trong khi liếc nhìn danh sách món ăn truyền thống của Anh pha trộn chút sắc thái hiện đại, phục vụ bàn của họ xuất hiện với nước đóng chai và ly.

"Cô có gợi ý gì không?" Christopher nhã nhặn hỏi. Miệng hắn khô đến mức hắn uống một ngụm nước lớn. Hắn không chú ý nghe khi cô gái đọc bảng món ăn đặc biệt, dù hắn có nghe thấy loáng thoáng gì đó đại loại bánh xúc xích ớt và xúp chân giò. Hắn mải chú tâm vào chiếc khuyên bạc xỏ trên vách mũi của cô ta và nghĩ tới việc cô ta sẽ đau đến mức nào nếu hắn giật nó ra.

Hắn thích lúm đồng tiền xuất hiện khi cô phục vụ bàn cười vì nghe Amy nói đùa về tên gọi gợi liên tưởng của món bí xanh, và thích cách cô ta vén mái tóc đen ngắn ra sau tai và nghiêng đầu sang một bên như một chú cún khi lắng nghe.

Đây là lần đầu tiên trong đời Christopher cho phép hai thế giới của hắn va chạm với nhau. Ánh sáng với bóng tối, mặt trời với bóng râm, bạn gái với Số Mười Ba.

CHƯƠNG 48

JADE

Jade có thể chỉ ra khoảnh khắc chính xác khi giấy mồi bắt lửa và ngọn pháo hoa tình yêu bùng nổ khắp cơ thể cô.

Cô đang bước về phía chiếc xe thuê để vào thị trấn mua đồ thì qua cửa sổ phòng ngủ, cô nhìn thấy Kevin đang được giúp đỡ mặc quần áo. Bất thình lình, mặt đất như thể sụt lở dưới chân cô và cô cảm thấy mình đang rơi. Cô chật vật hít thở và cả cơ thể nhẹ bẫng như lông vũ. Cô không rõ mình chạm đất vào lúc nào. Điều duy nhất cô biết chắc là thời gian đã dừng lại và chỉ có hai người bọn họ là quan trọng trên thế giới này.

Đã có những lúc họ ở bên cạnh nhau và cô thi thoảng cảm thấy những cơn châm chích và run rẩy, nhưng cô không rõ chúng có nghĩa gì. Giờ khi đã cảm nhận được uy lực đầy đủ của chúng, cô biết chính xác chúng là gì và nghĩ lại lúc trước, cô hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Như thể ngay khi cô buông lỏng cảnh giác và bắt đầu sống với hiện tại thì những cảm xúc ấy đến một cách thường xuyên hơn. Cô cũng bắt đầu cảm nhận những phản ứng bất thường khác khi ở bên anh. Nhưng lần này... lần này là một thứ mà trước đây cô chỉ biết đến qua sách báo.

Khi cô dõi theo họ bước ra khỏi phòng của Kevin, qua ngôi nhà và ra sân, ánh mắt họ chạm nhau và cô biết cô đã bị sét đánh.

Tia sét đến chậm hơn cô dự kiến, nhưng nói cho cùng, họ đang ở vào tình huống đặc biệt. Nhưng giờ đây một mối liên hệ sâu sắc hơn đã được tạo ra giữa họ. Đây không chỉ là cơn say nắng, không phải cô thương hại anh và không phải vì căn bệnh của Kevin. Nó lớn lao hơn thế, và không phải thứ sẽ lụi tắt sau khi Kevin ra đi. Nó là tình yêu ở trạng thái thuần khiết nhất - và nó khiến cô khiếp hãi.

"Em ổn chứ?" Kevin hỏi.

"Tất nhiên," Jade đáp. "Sao thế?"

"Em có vẻ hơi đỏ mặt."

Jade mỉm cười và thấy khó có thể nhìn vào mắt anh. Vì đáng lẽ Kevin mới là người cô nên yêu, chứ không phải người đang hộ tống anh: Mark.

CHƯƠNG 49

NICK

Mọi điều Nick cho rằng mình biết về tình yêu, từ cơn say nắng đầu tiên thời trung học với Britney Spears cho đến Sally, người phụ nữ duy nhất anh từng cầu hôn, đều sai. Thứ anh cảm thấy về họ, cộng với vô số cô bạn gái khác anh từng hẹn hò qua các năm, chẳng là gì so với cảm giác anh có khi ở trước mặt Alex.

Cuộc sống của Nick có thể đáng ghen tị với một số người. Anh sống với người phụ nữ anh yêu thương trong một căn hộ có giá trị ngày càng tăng, có công việc anh yêu thích, phù hợp với năng lực sáng tạo của anh. Anh có những người bạn mà anh thích chơi cùng, và bố mẹ cùng một người anh trai mà dù anh không gặp thường xuyên, vẫn liên lạc đều đặn và ủng hộ anh. Về tổng thể, có rất nhiều thứ đáng để trân trọng.

Chỉ có điều, với Alex lẩn quất bên lề cuộc sống của anh - dù có thể nói cũng ở ngay trung tâm cuộc sống đó - anh biết rằng mình sẽ chỉ đơn giản là biết bằng lòng mà thôi. Và với mỗi giây phút ở bên Alex, Nick càng ý thức rõ rằng chỉ bằng lòng thôi đã không còn đủ để thỏa mãn anh nữa.

Trong những ngày rồi những tuần theo sau lần gặp đầu tiên, tình bạn giữa họ tiến triển nhanh chóng và họ thấy sự có mặt của đối phương như gây nghiện. Họ chộp lấy từng cơ hội để ở bên

nhau, từ gặp mặt để ăn trưa cho đến cùng nhau đi bộ tới ga tàu điện sau giờ làm. Họ nói chuyện như những người bạn cũ về thời đi học, về cuộc sống ở cách hai đầu thế giới, và về những tham vọng họ chưa hoàn thành. Có nhiều khi, chỉ cần ở bên nhau là đủ mà không cần nói một lời.

Alex nói thành thật về cuộc chiến chống lại bệnh lú lẫn tuổi già của bố anh và rằng thuốc thang đang giữ ông ổn định. Tuy nhiên, mẹ anh cảnh báo rằng đây chỉ là biện pháp tạm thời và không lâu nữa họ sẽ mất ông vào tay căn bệnh. Đó chính là lý do mối quan hệ giữa họ rốt cuộc cũng chỉ là tạm thời, vì chuyến bay về New Zealand của Alex và bạn gái đã được ấn định vào sáu tuần nữa.

Ngoài bạn gái của hai người, ngày khởi hành sắp tới của Alex là đề tài thứ hai mà cả hai đều không hay nhắc tới. Mỗi lần đề tài kiêng kỵ ấy tìm cách phá cửa xông vào, họ lại lắp thêm một tầng khóa trên cánh cửa. Và cả hai đều cảm nhận được bản lề kêu kẽo kẹt dưới sức nặng của nó.

"Thế quái nào? Sao cậu có thể đột nhiên là gay được?" Deepak thốt lên.

"Tôi không phải gay."

"Ừ, thế thì là song tính."

"Tôi cũng không phải người song tính và vấn đề chính là ở chỗ đó, thế nên đầu óc tôi mới rối tung lên." Nick thở dài và úp mặt vào lòng bàn tay còn Deepak mở một chai bia nữa đưa cho anh. "Tiện đây, cậu không được kể gì với Sumaira đấy; cậu biết tính cô ấy rồi. Cô ấy sẽ đi kể ngay với Sally mà tôi chưa sẵn sàng nói về chuyện đó."

"Tất nhiên tôi sẽ không kể." Deepak trấn an. "Không phải chuyện gì tôi cũng kể với cô ấy đâu. Nhưng khi cậu nói 'chưa' có phải ý cậu là cậu đang nghĩ tới việc bỏ Sal không?"

"Cái gì? Không, tất nhiên là không. Vài tháng nữa bọn tôi sẽ kết hôn, sao tôi có thể làm thế chứ?"

"Anh bạn, nếu trái tim không thực sự muốn thì cậu không thể lấy cô ấy được. Hai người sẽ không có hy vọng gì đâu."

"Nhưng tôi có muốn mà. Thề có Chúa, tôi yêu cô ấy. Chỉ là thứ tôi và Alex có với nhau thì... khác."

"Khác thế nào?"

"Cậu phải hiểu ý tôi chứ: cậu và Sumaira được Ghép Cặp ADN với nhau cơ mà?"

Deepak gật đầu, dù có gì đó trên vẻ mặt anh ta không thật lòng.

"Chính là cảm giác cậu không có được khi ở bên bất kỳ ai khác, như thể không ai trên thế giới này là quan trọng khi cậu và đối phương ở bên nhau. Như cậu và người đó là một... thể... duy nhất. Và bất kể thế giới có ném thứ rác rưởi gì về phía cậu, cậu cũng vượt qua được vì cậu có người kia ở bên."

Nick uống một ngụm lớn rồi đặt chai lên lót cốc trên bàn.

"Cậu gặp rắc rối to rồi, ông bạn ạ," Deepak nói. "Dù tôi không biết sao cậu phải kháng cự. Nếu anh ta là Đối Tượng ADN của cậu, lẽ nào cậu không có trách nhiệm tuân theo vì bản thân mình sao?"

"Tôi không muốn lừa dối bạn gái."

"Cậu đã lừa dối rồi đấy thôi. Và chuyện đó không tệ như cậu nói đâu. Đôi khi cậu phải đặt bản thân lên trước và thuận theo tự nhiên. Cậu biết cô ấy sẽ làm thế nếu cô ấy tìm được Đối Tượng ADN của mình mà."

"Cậu nghĩ thế à?"

"Tất nhiên. Điều đó đã ăn sâu bén rễ vào tư tưởng mọi người rồi, không phải sao? Ai cũng muốn ngoại tình, chỉ là cậu có lý do chính đáng để làm vậy hay không."

Nick vẫn thường nghi ngờ bạn mình không phải người chồng chung thủy nhất trên đời, nhưng anh không nói thêm về vấn đề này.

"Mà thôi, nói về tôi thế là đủ rồi, cậu định nói với tôi chuyện gì ấy nhỉ? Cậu nói cậu có tin mới."

"Ồ, chuyện đó nói lúc nào cũng được."

"Không, nói đi. Tôi đang cần thứ gì đó để đỡ phải nghĩ đến vấn đề của mình," Nick truy hỏi.

"Được rồi. Hóa ra tôi sắp làm bố. Sumaira có thai rồi."

"Ôi, Deeps, tuyệt quá!" Nick chân thành nói đầy nhiệt tình. Anh vươn tới bắt tay bạn, mừng cho anh ta. "Cô ấy có bầu bao lâu rồi?"

"Vừa qua ba tháng đầu và tất cả đều khỏe."

"Tất cả?"

"Cô ấy mang thai đôi. Có vẻ là truyền thống bên gia đình Sumaira."

"Tuyệt vời quá! Tôi rất mong chờ thấy cậu xách tã bẩn đấy, huống hồ là những hai cái," Nick đùa. "Thế là cậu hết được đá bóng, hết đi nhậu trong tuần, hết hút thuốc ngoài ban công sau lưng vợ..."

"Khỏi phải nói. Cô ấy đã bắt đầu tăng cân và đời sống tình dục của bọn tôi đã giảm xuống số 0. Nếu tương lai cứ thế này mãi, tôi sẽ cày nát cả Tinder mất."

Nick chờ Deepak cười hoặc thể hiện mình đang đùa, nhưng không.

"Chà, hai người sẽ phải điều chỉnh rất nhiều, nhưng tôi tin chắc các cậu sẽ vượt qua được thôi," anh nói thêm.

"Tôi cho rằng đời mình từ đây sẽ trắc trở ra trò."

"Đồng ý," Nick đáp, và uống cạn chỗ bia còn lại.

CHƯƠNG 50

ELLIE

Ellie lơ đãng gõ bàn chân nôn nóng lên thảm kê chân trong chiếc Range Rover.

Bình thường thì chuyến viếng thăm gia đình đầu tiên trong gần một năm đã đủ để khiến cô lo lắng. Nhưng chuyến đi lần này cô còn đưa theo cả Tim. Cảm nhận được sự căng thẳng của cô, Tim đặt tay anh lên tay cô, siết chặt, và mỉm cười trấn an.

"Em có biết anh đã được chứng nhận là đối tượng an toàn để giới thiệu với phụ huynh không?" anh nói. "Nói thật đấy, anh đã được kiểm tra từ trong ra ngoài và rất ít khả năng anh sẽ ăn trộm thứ gì hoặc sẽ chửi bà em là đồ điếm."

"Bà em mất rồi."

"Thế thì bà sẽ chả quan tâm anh gọi bà là gì đâu nhỉ? Thôi nào, cười lên anh xem nào."

"Em xin lỗi, chỉ là đã lâu em không gặp họ, và khoảng cách giữa hai lần thăm nhà càng lâu thì mọi chuyện càng khó khăn."

"Có thể khó khăn đến mức nào chứ? Họ là gia đình em cơ mà."

Ellie thở dài. "Gần đây bọn em chẳng có điểm gì chung và lỗi không phải do họ - là do em. Khi công việc kinh doanh bắt đầu phát đạt, em ngày càng có ít thời gian cho cuộc sống riêng.

"Em bắt đầu nghĩ để làm một nữ doanh nhân thành đạt, em phải tạm gác lại cuộc sống riêng. Em cho rằng để được coi trọng em phải cư xử theo một cách nhất định hoặc phải xuất hiện ở những nơi thích hợp với những người thích hợp, và điều đó phải đánh đổi bằng gia đình. Nhưng theo thời gian em nhận ra em là đồ ngốc, em đã bỏ lỡ quá nhiều đám cưới, lễ rửa tội và các dịp Giáng sinh. Em mua cho họ ô tô, trả nợ mua nhà cho họ và lập quỹ tín thác cho các cháu, nhưng cũng không bù đắp lại được."

"Nhưng điều họ thực sự muốn là sự có mặt của em, đúng không?"

"Vâng, em đoán thế."

"Thế thì, hãy biến tối nay thành khởi đầu của một chương mới. Em may mắn vì có gia đình đấy. Cả đời anh chỉ có anh và mẹ cho đến khi bà qua đời, và giờ chỉ còn mình anh." Tim nở nụ cười yếu ớt.

"Không, anh còn có em nữa," Ellie nói và tựa đầu lên vai anh.

Đã gần bốn tháng trôi qua kể từ khi cô xuất hiện trước cửa nhà Tim và tiết lộ cô là nhà khoa học đã khám phá ra gene Ghép Cặp ADN. Anh đã tha thứ cho việc cô nói dối về chuyện đó, và giờ đây khi đã san bằng bất đồng, hai người thận trọng bắt đầu mối quan hệ của họ. Tim có phần xù xì thô kệch và chắc chắn không thuộc gu bình thường của cô. Nhưng một khi cô đã cho phép mình mở lòng ra với anh và để mối liên hệ di truyền dẫn đường, không có gì trong sự tương phản của họ còn quan trọng. Cô bị thu hút về phía anh như thể có từ trường và cảm giác đó thật tuyệt diệu.

Họ dành phần lớn thời gian sau giờ làm việc để sống cuộc sống thoải mái, bình dị tại nhà của Tim ở Leighton Buzzard. Hai lần một tuần cô cử xe đến đón anh để họ ở lại nhà của Ellie tại Luân Đôn. Tuy nhiên, cô thường thấy không thoải mái khi sống trong ngôi nhà cô tự tạo cho mình. Mỗi cuộn giấy dán tường giá năm nghìn bảng, gạch lát nền cẩm thạch nhập khẩu từ Ý, một rạp

chiếu phim dưới tầng hầm mà cô hiếm khi dùng, tất cả đều nhắc cô về một thời cô cho rằng một ngôi nhà đẹp đồng nghĩa với một cuộc đời ý nghĩa.

Bên cạnh việc rút ngắn thời gian làm việc - cô đã áp dụng nội quy mới yêu cầu nhân viên rời khỏi văn phòng vào sáu giờ - Ellie còn quay lưng với những nhà hàng Luân Đôn thời thượng mà trước đây cô thường ghé thăm để đến với những quán ăn địa phương nhỏ, xem các trận trong giải bóng đá nghiệp dư, và với những đêm cuộn tròn trên sofa xem phim truyền hình. Chỉ có sự hiện diện của Andrei và các đồng nghiệp của anh khi canh giữ trong xe của họ bên ngoài nhà Tim nhắc nhở cô rằng mối quan hệ giữa họ không bình thường.

"Chúng ta sắp đến rồi," Ellie thông báo trong lúc xe rẽ vào con phố nơi cô trải qua thời thơ ấu. Có rất ít thay đổi ở Sandiacre, ngoại ô Derbyshire, nơi cô trải qua mười tám năm đầu tiên của cuộc đời; những ngôi nhà biệt lập xây từ thập niên năm mươi hầu như vẫn không bị quá trình hiện đại hóa chạm đến, ngoại trừ các khung cửa sổ lắp nhựa PVC và đường lát gạch thay cho thảm cỏ để ô tô qua lại. Đây từng là môi trường an toàn nuôi cô khôn lớn và cô thấy xấu hổ vì đã quay lưng lại với mọi thứ hình thành nên bản thân mình.

"Lạy Chúa tôi, tránh đường cho nữ hoàng giá lâm!" chị gái Maggie hét lên từ ngưỡng cửa đồng thời dang rộng hai tay và ôm chặt lấy em gái. "Con bé còn đưa người về cùng đây này!"

Có tiếng reo vang lên từ phòng khách ngôi nhà của mẹ Ellie trong khi gia đình cùng hàng xóm của cô ào đến đón tiếp. Tuyển tập *Greatest Hits* của Take That vang lên từ hệ thống âm thanh hifi và có một tấm biển đề "Mừng sinh nhật mẹ bảy mươi tuổi". Bàn ăn bị đẩy tới sát tường và phủ đầy khăn ăn, thức ăn, cốc nhựa, dao dĩa và đĩa giấy.

"Ôi, để tôi xem cậu nào," Maggie nói tiếp và chộp lấy Tim, quay anh một vòng như xoay bàn xoay để tất cả mọi người có thể

đánh giá anh. "Em làm tốt đấy," chị nói với Ellie và nắm chặt cánh tay em gái.

"Lại đây, con gái." Mẹ cô nở nụ cười trong lúc bước tới ngắm nhìn cô con gái từ trên xuống dưới. "Con phải ăn một bữa tử tế mới được; trông con gầy quá đấy. Thế còn anh chàng đẹp trai này là ai?"

"Đây là bạn trai con, Tim," Ellie đáp.

"Hân hạnh được gặp cô, cô Stanford," anh lên tiếng và đến bắt tay bà.

"Gọi cô là Pam," bà đáp. "Giờ thì đi lấy đồ uống cho cháu để cháu cho cô biết về bản thân cháu nào. Ít nhất trông cháu cũng bình thường, cháu phải thấy thằng gần đây nhất con bé đưa về nhà - thằng cha suốt cả ngày cứ ngắm nghía mảnh đất, tính xem nó có thể mua được với giá bao nhiêu. Nhãi ranh hỗn láo."

Trong một giờ tiếp theo, Tim bị dắt đi quanh ngôi nhà từ phòng này sang phòng khác, bị người lạ nhét đồ uống vào tay và được giới thiệu với các thành viên gia đình mà nhiều khả năng những ngày sau đó anh sẽ không nhớ tên. Anh nhảy với hai cô cháu gái bé nhất, trò chuyện về bóng đá với anh rể của cô và được dẫn đi tham quan căn nhà xưởng mới dựng của bố cô. Ellie đứng bên cạnh tự hào quan sát đồng thời nhắc mình rằng cả cuộc sống riêng với sự nghiệp hay ở đây với gia đình, cô cũng có thể vẹn cả đôi đường.

"Em xin lỗi, mẹ có tra hỏi anh dữ lắm không?" Ellie hỏi đùa, trong khi mẹ cô dẫn họ vào bếp.

"Không hề," Tim cười. "Anh được nghe kể đủ chuyện hồi em còn nhỏ - em đúng là đồ mọt sách mọi phương diện. Và không có ngực đến tận mười bảy tuổi ấy à?"

"Mẹ!"

"Đừng cố phủ nhận, Ells," bà nói rồi quay sang Tim. "Phẳng lì như bàn là cho đến khi con bé biết lái xe. Nhưng từ khi còn nhỏ nó luôn chúi mũi vào sách. Rồi khi khám phá ra khoa học, thế là hết. Nó từng có lần đốt rèm phòng tắm bằng magie và một ống nghiệm nó ăn trộm từ trường học."

Ellie đỏ mặt lắc đầu trước sự thích thú của Tim.

"Cháu xin phép vào nhà vệ sinh một lát rồi sẽ nghe cô kể tiếp," Tim nói và nháy mắt với Ellie trước khi rời khỏi phòng.

"Thế...?" Pam hỏi giọng hy vọng.

"Thế nào cơ ạ?" Ellie bướng bỉnh hỏi lại.

"Thế cô nàng ấn định đời sống tình yêu của mọi người đã thực sự tìm được tình yêu của chính mình chưa?"

"Có lẽ." Ellie mỉm cười.

"Ái chà, nếu em hỏi chị thì, chị ưng cậu ấy lắm!" Maggie xen vào, chị vừa trở lại sau khi hút thuốc trong vườn. "Cậu ấy có thể ứng phó với tất cả chúng ta, cậu ấy thực tế và vui tính, và cậu ấy không bị em uy hiếp. Theo chị thì cậu ấy là anh chàng tốt đấy."

"Con có yêu cậu ta không?" Pam hỏi. "Nếu cậu ta là Đối Tượng ADN của con thì con hẳn phải yêu cậu ta. Cơ chế là như vậy, đúng không?"

"Vâng." Cô mỉm cười. "Con có yêu anh ấy."

"Chà, nghe mà yên tâm," giọng Tim vang lên từ sau lưng. "Vì anh cũng hơi phát điên vì em đấy."

CHƯƠNG 51

MANDY

Mandy ngắm nhìn tấm ảnh ba chiều đen trắng chụp đứa con cô đang mang trong bụng.

Bác sĩ siêu âm đưa cho cô hai bản, cô giữ một bản còn một bản cho bà nội của đứa trẻ, người đang ở trong phòng cùng với cô tại buổi siêu âm tuần thứ mười hai.

"Trông như hạt đậu thận nhỏ xíu mang khuôn mặt người ngoài hành tinh vậy," Mandy đùa khi khoe hai tấm ảnh lúc về đến nhà Pat.

"Không phải người ngoài hành tinh, đây là cháu nội của mẹ," Pat nói, giọng thoáng tự ái.

"Chị ấy chỉ đùa thôi mà mẹ," Chloe nói. "Trông này, đáng yêu quá! Chị có hỏi là con trai hay con gái không?"

"Không, chị sẵn sàng đợi."

"Là con trai," Pat tiếp lời. "Mẹ cảm nhận rõ trực giác mách bảo: Richard sắp có con trai."

Sáu tháng trước, trong sự vui mừng đến rơi lệ của Pat và Chloe, Mandy đã chấp thuận đề nghị của Pat. Mandy không thắc mắc về tính hợp pháp của việc Pat được quản lý ADN của Richard,

dù cô đã thuê luật sư để xử lý việc đó. Cô đã ký nhiều mẫu đơn khác nhau chứa đầy thuật ngữ pháp lý mà cô không hiểu. Khi ấy cô đang choáng váng trong phấn khích và căng thẳng trước viễn cảnh sắp tới nên không còn tâm trí đâu cân nhắc đến tính hợp pháp của nó.

Pat chi trả cho việc khám sức khỏe trước khi thụ tinh nhân tạo của Mandy tại một phòng khám sản phụ khoa tư nhân trên phố Harley, nơi Mandy trải qua vô số xét nghiệm: phân tích hormon, xét nghiệm máu, siêu âm, khám bệnh lây qua đường tình dục cùng với những thủ tục cô hầu như không hiểu như chụp X-quang vòi trứng, tử cung và nội soi tử cung.

Hai tuần sau, khi Mandy rụng trứng, một bác sĩ đặt một phần mẫu tinh trùng của Richard vào cổ tử cung của cô rồi để cô về nhà cho tạo hóa tự tiến hành phần đường còn lại. Khi kinh nguyệt đến vào ba tuần sau đó, cô khóc hết nước mắt. Ý nghĩ rằng mình sẽ không mang đứa con của Richard sau khi đã đưa ra quyết định ấy là quá sức chịu đựng của cô. Cô tự rủa mình vì để bản thân hy vọng quá nhiều.

Tháng tiếp theo cô quay lại phòng khám để thử lần hai. Và trước cả khi Mandy đi tiểu lên que thử thai tại nhà và chứng kiến dấu cộng màu xanh hiện lên, cô đã biết. Cô đã mang thai. Các triệu chứng giống hệt hai lần mang thai đầu của cô; từ buổi sáng đầu tiên cô thức giấc với cảm giác nôn nao rồi đến cơn buồn nôn dữ dội. Và khi ngồi trên nền gạch lạnh lẽo của phòng tắm, nắm que thử trong tay, cô nghĩ đến hai lần sẩy thai cô có với Sean và cầu nguyện cho lịch sử không lặp lại, rằng lần thứ ba sẽ là lần may mắn.

Nói thật lòng, Mandy không rõ cô nên cảm thấy như thế nào. Cô ý thức được rằng mình nên vui mừng và phấn khích, nhưng sợ hãi lại là cảm xúc duy nhất chạy trong huyết quản của cô, và dù cố hết sức, cô vẫn không thể ngăn mình bật khóc.

Người đầu tiên Mandy gọi để báo tin vui là Chloe, cô ấy đã trở nên gần gũi với cô như em gái. Cô muốn Chloe ở bên cạnh khi cô báo cho Pat.

"Vì cô sắp thành bà nội, cháu có thể gọi cô là mẹ nếu cháu muốn," Pat gợi ý qua nước mắt. Mandy mỉm cười lịch sự nhưng điều đó không khiến cô thoải mái. Họ rất thân thiết, nhưng cô không chắc đã đến mức đó.

Giờ đây khi đã không còn guồng quay thường nhật của công việc mà cô căm ghét, Mandy dành nhiều thời gian hơn bên Pat và Chloe. Pat vẫn đang xin nghỉ tang tại nơi làm việc là phòng kế toán của một siêu thị, và vì Chloe chỉ sống cách mẹ vài con phố, ba người phụ nữ rất hay gặp nhau cả ban ngày lẫn các buổi tối.

Mandy thường ngủ qua đêm tại nhà Pat, nhưng cô không còn bị đưa vào phòng phụ, mà được dành cho phòng ngủ của Richard. Chính trên giường của anh, bị bao vây giữa mùi hương và sự hiện diện vô hình của anh, cô đã có thể ngủ trọn đêm. Đó cũng chính là nơi những giấc mơ về Richard không bị hiện thực làm hoen ố.

Ba tháng đầu đã qua, Mandy cảm thấy tự tin hơn trong việc báo với bạn bè rằng mình đang mang thai. Nhưng cô không biết sẽ phải báo tin này với gia đình như thế nào. Chính do lỗi của cô mà họ đã trở nên xa cách quá lâu và cô không biết phải làm sao để hàn gắn rạn nứt.

Tuy nhiên, cô bị bất ngờ khi chuông cửa vang lên và thấy mặt Paula cùng Karen.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Paula cất tiếng trước cả khi bước qua cửa. "Chị chả bao giờ nghe điện thoại, thỉnh thoảng lắm bọn em mới nhận được một tin nhắn của chị và chị không đến chơi với các cháu suốt mấy tuần rồi."

"Có phải gã Richard kia xử tệ với chị không?" Karen thẳng thắn. "Nếu phải thì chị có thể nói với bọn em, bọn em giúp được chị. Chị không cần phải ở với hắn chỉ vì hắn là Đối Tượng ADN của chị."

"Không, không, nghe này, chị xin lỗi, chị biết dạo này chị là người chị và người bác tồi, chỉ là vài tháng qua hơi... *đặc biệt.*"

Mandy dẫn hai em vào phòng khách. Họ ngồi bên cạnh nhau trên sofa với vẻ băn khoăn, mắt dán chặt vào người chị gái xa cách đang đi qua đi lại trên tấm thảm.

"Chị nói đặc biệt là ý gì?" Karen hỏi. "Có chuyện gì vậy? Mẹ lo cho chị lắm đấy. Cả nhà đều lo."

Không tìm được ngôn từ để miêu tả chuyện đang diễn ra, Mandy chỉ đành kéo áo len lên để lộ bụng bầu đã lùm lùm thấy rõ. Karen và Paula phản ứng đúng như cô nghĩ: họ hét lên chói tai và nhảy bổ đến ôm chặt lấy cô.

"Sao chị không cho bọn em biết?" Paula ré lên.

"Em bé ổn cả chứ?" Karen hỏi.

"Sau hai lần sẩy trước chị muốn đảm bảo chị vượt qua được ba tháng đầu an toàn đã. Và ừ, Karen, em bé ổn cả. Nó đang phát triển khỏe mạnh và mọi chuyện có vẻ đều tốt."

"Thế Richard nghĩ sao? Rút cục bọn em sắp được gặp ông bố tương lai chưa?"

"Anh ấy đâu?" Paula quay đầu nhìn vào bếp và phòng ăn.

"Chị nghĩ các em cần ngồi xuống đã," Mandy cất giọng bình tĩnh.

"Đừng bảo em là tên khốn chạy làng rồi nhé? Kaz, em chả bảo chính vì thế nên bọn mình mới chưa được gặp hắn còn gì? Hắn bỏ chị ấy rồi. Sao có thể thế được chứ? Em tưởng Đối Tượng Ghép Cặp ADN thì không thể bỏ nhau?"

"Không, không, anh ấy không bỏ chị. Richard không biết về em bé vì... vì Richard không còn bên chúng ta nữa."

Các em gái Mandy cau mày nhìn nhau, không rõ mình có hiểu đúng ý cô không.

"Tức là hắn *đã* bỏ chị?" Paula hỏi.

"Không, ý chị là anh ấy đã ra đi theo cách khác."

"Còn cách nào nữa, ngoài chết?" Karen hỏi.

Mandy lặng thinh.

"Ôi." Karen biến sắc.

"Bạn trai chị mất mà chị không nói gì?" Paula khẽ nói. "Thật là vô lý."

Mandy hít một hơi thở sâu trước khi giải thích. "Richard chưa bao giờ là bạn trai của chị" - cô nói chậm rãi và thận trọng - "vì chị và anh ấy chưa bao giờ gặp nhau. Không lâu sau khi phát hiện ra chị có Đối Tượng ADN, chị được biết anh ấy đã qua đời trong một vụ tai nạn."

Karen nhìn cô trân trối với vẻ mặt lo ngại, rồi với lấy tay cô. "Thế làm sao chị có thai được, chị của em?"

"Chị không điên đâu, Kaz, và đây không phải tưởng tượng. Richard bị ung thư hồi còn thiếu niên nên anh ấy đã lưu giữ tinh trùng tại một phòng khám phụ sản. Mấy tháng qua chị đã làm quen với gia đình anh ấy và mẹ anh ấy hỏi chị có cân nhắc việc dùng tinh trùng đó để sinh con cho anh ấy không." Trong khi nói, Mandy nhận ra việc này nghe lố bịch như thế nào. *Giá mà họ hiểu được*, cô nghĩ.

Karen nhanh chóng rút tay lại. Không khí trong phòng lập tức thay đổi.

"Chị nói cái gì? Bà ta đưa tinh trùng con trai mình cho một người hoàn toàn xa lạ? Và chị đồng ý?"

"Không, không phải như thế."

"Thế thì như thế nào? Chị đang mang thai con của một người chết! Chuyện này... chuyện này thật *sai trái*."

Mandy lắc đầu và luồn ngón tay qua tóc. Cô muốn truyền đạt cho các em gái hiểu cảm giác khi yêu một người đã không còn hiện diện nữa, cảm giác khi có một mối gắn kết sâu sắc, bất chấp trở ngại, nhưng cô có thể thấy qua ánh mắt không tán đồng của họ rằng họ vẫn sẽ không chấp nhận lựa chọn của cô.

"Xin lỗi, Mandy, chị biết em yêu chị, nhưng em nghĩ việc này rất không đúng đắn," Paula nói, trong khi Karen gật đầu tán thành. "Có con với một gã đã chết mà chị chưa bao giờ gặp, với sự đồng ý của một phụ nữ chị hầu như không quen? Lố bịch quá đấy."

"Thế thì có khác gì những phụ nữ làm việc đó một mình với tinh trùng của người hiến ẩn danh chứ?"

"Tất nhiên là khác! Người hiến tinh trùng của chị chết rồi, đúng không?"

"Nhưng anh ấy là Đối Tượng ADN của chị và chị yêu anh ấy." Mandy ngay lập tức muốn rút lại lời mình vừa nói.

"Chị không thể yêu một người chị chưa bao giờ gặp, Mandy. Chị chỉ mê muội với ý nghĩ được yêu và gia đình anh ta đã tiêm nhiễm ý tưởng điên khùng ấy vào đầu chị. Chị không và sẽ không bao giờ là thành viên trong gia đình họ đâu. Chị chỉ là lồng ấp... là máy đẻ... là người đẻ thuê của họ thôi."

Cơn giận dâng lên trong Mandy và cô phải cố gắng kìm nén lại.

"Sao em dám nói thế! Em chẳng biết gì về họ và cũng chẳng biết chị đã trải qua những gì suốt mấy tháng qua. Chỉ vì đây không phải mối quan hệ truyền thống như của em, không có nghĩa nó là sai. Đâu phải ai cũng được như em... đâu phải ai cũng tìm được Đối Tượng ADN của mình rồi sống hạnh phúc mãi mãi chứ."

"Em chưa tìm thấy Đối Tượng ADN của em," Karen lặng lẽ nói, và Mandy cùng Paula ngạc nhiên nhìn cô. "Gary và em làm xét nghiệm và bọn em không khớp nhau, nhưng bọn em nói với mọi người là khớp."

"Tại sao?" Mandy hỏi.

"Vì khi chị không cưới Đối Tượng ADN của chị, mọi người sẽ ngồi chờ xem hôn nhân của chị đổ vỡ. Họ không cố ý, nhưng họ cứ như thế thôi; đó là bản chất con người. Vì thế cứ nói dối cho xong. Nếu bọn em yêu nhau, thì chẳng có gì ngăn được chị cũng gặp được người thích hợp và có thứ bọn em đang có."

"Nhưng chị không muốn thế. Đó sẽ luôn chỉ là những gì tốt thứ nhì! Anh ta sẽ không bao giờ là tất cả đối với em, em sẽ không bao giờ có con với *một nửa đích thực* của mình. Em sẽ mãi mãi chỉ là tạm chấp nhận."

"Chị không được nói bằng cái giọng đó về các con em," Karen đứng bật dậy, cứng rắn nói. Paula cố gắng giữ cô lại. "Các con em không bao giờ là tốt thứ nhì!"

"Không, ý chị không phải thế, chị lỡ lời," Mandy nói, mắt cô ầng ậc nước. "Các em không chịu nghe chị nói."

"Chị phải theo bọn em về nhà mẹ," Karen quả quyết. "Paula, đi lấy cho chị ấy ít quần áo còn chị sẽ lấy đồ vệ sinh cá nhân."

"Dừng lại!" Mandy hét lên. "Hãy thôi phán xét chị và thôi bảo chị rằng việc chị đang làm với đời mình là sai. Đó không phải việc của các em."

"Bọn em là em gái chị nên tất nhiên đây là việc của bọn em, nhất là khi đầu óc chị không tỉnh táo. Chị không thể yêu một người chết... chị cần được giúp đỡ."

"Tôi cần các cô cút khỏi nhà tôi ngay," Mandy nổi giận và tóm lấy cánh tay Karen, lôi cô về phía cửa trước, Paula kinh ngạc nhìn cô và theo sau. "Đi ra ngay!" cô hét lên và hai em gái do dự rời đi, sửng sốt trước cơn thịnh nộ của cô.

Khi Mandy đến nhà Pat vào hai giờ sau, cô biết mình đang ở cùng với một gia đình thực sự hiểu cô. Pat ôm cô an ủi trong lúc cô kể với họ chuyện vừa xảy ra.

"Cảm ơn mẹ," Mandy buột miệng nói.

CHƯƠNG 52

CHRISTOPHER

Ba mươi.

Một con số đại diện cho vô số điều vô thưởng vô phạt và hơi quan trọng đối với những người khác nhau. Một con số có ý nghĩa cột mốc khi nói đến tuổi tác, giới hạn tốc độ trong khu phố đi bộ, số nguyên tố của kẽm, số bài hát trong Album Trắng của Beatles, tuổi mà Jesus được rửa tội và là số lượng cột đá còn đứng vững ở Stonehenge.

Nhưng với Christopher, số ba mươi sẽ đánh dấu sự hoàn thành công việc của hắn, soạn nên vụ án giết người không thể phá giải lớn nhất nước Anh. Nếu mọi thứ đều theo kế hoạch, thi thể của ba mươi phụ nữ bị thắt cổ sẽ được tìm thấy trên khắp các địa điểm khác nhau ở Luân Đôn và không ai có chút manh mối gì về danh tính hung thủ cũng như động cơ của kẻ đó. Rồi các vụ giết người sẽ chấm dứt, nhanh chóng như khi chúng bắt đầu.

Amy đang đi làm nên hắn tận dụng thời gian ở một mình để hồi tưởng lại lúc ý tưởng đến với hắn một năm rưỡi trước. Độc thân với nhu cầu tình dục mãnh liệt, hắn đã chán việc bóc bánh trả tiền, kiếm các cô gái trong quán bar hay ghé thăm các bữa tiệc tình dục của câu lạc bộ dành riêng cho hội viên. Thay vào đó, hắn trở nên tò mò với các ứng dụng hẹn hò, tải vài ứng dụng và sửng

sốt khi thấy một mối liên hệ tình dục có thể được thiết lập nhanh chóng như thế nào, chỉ bằng một cú lướt trên màn hình. Hắn nhanh chóng biết rằng người dùng những ứng dụng này là những người vẫn chưa tìm được Đối Tượng ADN và chọn ứng dụng vì họ khao khát có người bầu bạn hoặc muốn giết thời gian bằng mối quan hệ hẹn hò chơi bời cho đến khi Đối Tượng ADN xuất hiện.

Và hắn cũng ngạc nhiên không kém khi thấy phụ nữ tùy tiện cho một người gần như xa lạ biết số điện thoại - và đôi khi, cả địa chỉ nhà. *Bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra với họ nếu thông tin của họ rơi vào tay kẻ xấu*, hắn nghĩ.

Và điều đó cho hắn một ý tưởng. Nếu kẻ xấu đó là hắn thì sao? Liệu Christopher có thể thoát tội giết người trong thời đại mà mọi thứ bạn làm, mọi nơi bạn đi và mọi người bạn giao tiếp đều bị theo dõi bởi chính chiếc điện thoại bạn mang theo? Càng nghĩ, hắn càng hưng phấn.

Từ lâu hắn đã quan tâm đến động cơ của những kẻ sát nhân hàng loạt và làm thế nào những kẻ không bị bệnh tâm thần lại thường có vẻ khớp với đặc điểm của kẻ rối loạn nhân cách. Các chuyên gia cho rằng chúng giết người để trốn thoát điều gì đó căng thẳng trong cuộc sống hằng ngày và vì giết người là hành động rất mãnh liệt, nó có tác dụng ngăn chặn những vấn đề thật của chúng. Nhưng Christopher không hề gặp trở ngại tâm lý nào. Không có ngòi nổ, liệu có thể chỉ là muốn giết ai đó để xem ta có thể thoát tội được hay không? Càng nghĩ về việc đó, Christopher càng bị ám ảnh với việc tìm ra câu trả lời.

Tội ác của Jack Thợ Xẻ là thứ gợi cảm hứng cho Christopher nhất. Không phải phương pháp của Jack, cách lựa chọn nạn nhân hay thậm chí nỗi căm ghét rõ rệt của hắn đối với phụ nữ. Mà là gần một trăm ba mươi năm sau khi hắn gieo rắc kinh hoàng khắp Luân Đôn, thế giới vẫn nói mãi không chán về việc hắn không bị nhận dạng sau năm vụ giết người. Christopher quyết định rằng hắn muốn đạt được danh tiếng tương tự, chỉ là với quy mô lớn hơn. Hắn muốn những vụ giết người của mình được nghiên cứu

và suy đoán trong nhiều năm sắp tới mà không ai biết được hắn là ai, động cơ của hắn là gì hay lý do các vụ giết người đột nhiên chấm dứt.

Thách thức lớn nhất của hắn không phải việc lựa chọn phụ nữ hay bản thân việc giết người, mà là tránh để lại bằng chứng ở hiện trường và tránh cơ quan điều tra. Nếu danh tính của hắn lộ ra, sẽ không còn gì là bí ẩn nữa và những vụ giết người của hắn sẽ bị quên lãng trong vòng một thế hệ. Đây là điều hắn không muốn nhất. Và dù hắn không có kinh nghiệm giết người nào trước đó, Christopher không mảy may nghi ngờ rằng kết thúc mạng sống của một người xa lạ sẽ không gây khó khăn gì cho một người không có lương tâm như hắn.

Là người thích ganh đua, ngay cả với bản thân mình, nên để thành công hắn cần đặt cho mình một mục tiêu đầy tham vọng để phấn đấu, nếu không hắn sẽ mất đi hứng thú. Hắn sẽ không bao giờ đạt tới được con số đáng nể của Harold Shipman là hai trăm sáu mươi nạn nhân theo như mọi người đã biết, và hắn cũng không muốn, vì lý do đơn giản là các vụ giết người của Shipman không cần chút kỹ thuật nào và chứa rất ít thách thức. Những nạn nhân ốm yếu, già cả của lão đã được bày sẵn lên đĩa dâng lên cho lão. Thay vào đó, Christopher chọn con số ba mươi đầy thách thức nhưng vẫn trong tầm kiểm soát.

Hơn một năm sau đó, đến vụ giết người thứ mười hai, hắn đã bắt kịp số nhân mạng mà Fred và Rosemary West tước đoạt. Rồi tại số mười lăm, hắn sẽ dẫn trước Thợ Xẻ Yorkshire hai nạn nhân và bằng điểm với Dennis Nilsen. Dù chủ động nỗ lực để đánh bại kỷ lục của họ, Christopher cảm thấy bị xúc phạm nếu bị liệt vào cùng loại với họ - họ không sở hữu trí thông minh lẫn tham vọng như hắn. Họ không lên kế hoạch với cùng chiều sâu như hắn; họ thiếu sự chu đáo tỉ mỉ của hắn và thay vì làm theo lý trí, họ chỉ tuân theo ham muốn bản năng.

Hắn chưa bao giờ thấy tự hào như khi hành động của mình trở thành tin toàn quốc và cả thủ đô bắt đầu sống dưới sự bao phủ

của đám mây đẫm máu. Christopher đã dồn cảnh sát vào đúng chỗ hắn muốn - vô tri và bất lực. Và vì Christopher không tham lam hay bất cẩn mà rất cẩn trọng trong kế hoạch của mình, hắn luôn đi trước họ một bước.

Một khi đã đạt tới vụ giết người thứ ba mươi, hắn thề rằng nhiệm vụ của mình sẽ hoàn thành, và khi không còn gì để chứng minh nữa, hắn sẽ cứ thế mà dừng lại. Việc điều tra của cảnh sát sẽ tiếp tục được huy động toàn lực trong vài tháng rồi dần dần lắng đi. Rồi sau vài năm không có đầu mối mới, vụ án sẽ nhập hội với các vụ án đắp chiếu khác mà cảnh sát từ bỏ điều tra. Trong khi đó, Amy sẽ mang lại cho hắn chút tươi mới để đầu tư thời gian và năng lượng của mình vào.

Hắn ngồi vắt tréo chân trên sàn nhà và cẩn thận đặt tấm ảnh Polaroid của Số Mười Ba dưới lớp màng lót rồi đặt vào một trang trong cuốn album trắng hắn giữ trong phòng khách, cuốn album mà Amy suýt mở ra. *Cất giấu mọi thứ ngay trong tầm mắt và sẽ không ai hay biết*, hắn thầm nhủ.

Hắn không biết được lời giải cho câu hỏi cô phục vụ bàn sẽ đau như thế nào nếu hắn giật chiếc khuyên mũi của cô ta, vì cô ta bất tỉnh trước khi hắn kịp giật nó ra. Nhưng Số Mười Ba đặc biệt vì cô ta là người đầu tiên hắn giới thiệu với Amy, nên hắn đặt chiếc nhẫn kèm theo vài mảnh sụn mũi dưới lớp màng lót, cạnh bức ảnh của cô ta.

Hắn đóng cuốn sổ lại, trở về bàn, và tiếp tục lập kế hoạch ghé thăm Số Mười Bốn vào đêm hôm đó.

CHƯƠNG 53

JADE

Sao chuyện này lại xảy ra được? Jade tự hỏi nhiều lần đến mức chính cô cũng nhận ra mình bắt đầu nghe như chiếc đĩa vấp.

Cô cần sắp xếp lại suy nghĩ của mình, vì thế cô đến thị trấn gần nhất, cách trang trại khoảng hai mươi dặm. Cô đã lặn lội nửa vòng thế giới để gặp người được Ghép Cặp ADN với cô, người tri âm tri kỷ mà cô nghĩ mình đã yêu từ trước khi gặp mặt. Chỉ đến khi trực tiếp dành thời gian bên nhau cô mới nhận ra không có đốm lửa nào lóe lên giữa họ, ít nhất là về phía cô. Họ đã nắm tay, cười đùa, nói chuyện về sự sống và cái chết cùng mọi thứ giữa hai điểm đó, và vui vẻ khi ở bên nhau. Nhưng chẳng có lấy một nụ hôn giữa họ.

Giờ đây, đột nhiên, mọi thứ cô đáng lẽ phải cảm nhận từ Kevin, tia sét mà cô từng đọc thấy, cô lại cảm thấy với người anh trai Mark.

Không, chuyện này thật sai trái. Jade tự nhủ. *Mày thậm chí hầu như không nói chuyện với anh ta. Mỗi lần nhìn mày, anh ta trông như thể thà ở bất cứ đâu còn hơn ở với mày.*

Nhưng chính khi đó đột nhiên thái độ của Mark đối với cô trở nên hợp lý. Anh cũng cảm thấy điều đó. Thứ mà trước đây cô lý giải thành ác cảm kỳ quặc thực ra là do anh đang cố gắng che

giấu tình cảm của mình. Giờ thì tất cả đều hợp lý. Anh thường câm như hến mỗi khi gặp cô hoặc hoàn toàn phớt lờ cô vì anh cũng đang nếm trải tình yêu và ham muốn mạnh mẽ như cô đang trải qua, chỉ là chúng đến với anh sớm hơn. Và như Jade, anh cũng biết điều đó sai trái như thế nào.

Jade nhớ lại bộ phim cô từng đi xem ở rạp với các bạn vào Giáng sinh năm ngoái, *Trái tim nổi loạn*; Jennifer Lawrence và Bradley Cooper diễn một cặp đôi có ADN khớp nhau nhưng không hợp nhau, và Jennifer Lawrence tự lừa dối mình rằng cô đã yêu bạn thân nhất của anh. Chuyển thái, là từ được dùng để gọi hiện tượng đó, Jade nhớ ra và nhặt điện thoại lên tra từ đó trên Google. "Chuyển thái là hiện tượng vô thức hướng cảm xúc từ người này sang người khác!"

"Đúng vậy!" cô nói thành tiếng. Đâu đó trong tâm trí cô, cô sợ yêu Kevin vì anh bị bệnh hiểm nghèo. Sẽ chỉ có một kết quả. Và nhìn vào tình trạng sức khỏe ngày càng yếu của anh gần đây, có lẽ họ sẽ không còn mấy thời gian bên nhau. Sẽ là hợp lý khi tâm trí, hoặc trái tim - hay thậm chí cả ADN của cô - đã bám lấy Mark như một cơ chế ứng phó.

Cô tựa lên gối dựa đầu của ô tô. Với phát hiện này cô cảm thấy đỡ ghê tởm bản thân hơn nhiều. Không phải cô đang dần trở thành một cô ả máu lạnh như cô lo sợ, chỉ là một người đang trải qua đau khổ và vô thức tìm cách để vượt qua.

Jade biết mình phải làm gì - cô sẽ làm theo Mark và giữ khoảng cách. Mỗi khi đụng phải nhau trông anh luôn khó xử. Cô sẽ thôi cố gắng bắt chuyện với anh và nói chung cố tránh xa anh. Hy vọng cảm giác không mong đợi này sẽ biến mất nhanh như khi nó xuất hiện.

Từ khu cửa hàng của thị trấn trở về, sau khi dỡ đồ vừa mua, Jade đi thẳng đến phòng Kevin. "Em nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra giữa chúng ta nếu anh không bị bệnh?" Kevin hỏi khi cô lục kho phim trên Netflix.

Câu hỏi khiến cô khựng lại. "Em không biết."

"Em từng nói qua điện thoại rằng vì số mệnh định sẵn chúng ta ở bên nhau nên có lẽ chúng ta sẽ kết hôn và có con cái các thứ."

"Đúng vậy, nếu mọi chuyện bình thường thì có lẽ sẽ là như vậy."

"Anh xin lỗi vì không thể là người đàn ông của đời em."

"Đừng có dở hơi."

"Anh biết anh không thể cho em hạnh phúc mãi mãi hay một gia đình, nhưng anh có thể cho em thứ này." Kevin lấy một chiếc hộp bọc nhung nho nhỏ ra khỏi túi quần thể thao rộng thùng thình. "Đây," anh nói, đưa hộp cho cô. "Em mở ra đi."

Trong hộp, Jade thấy một chiếc nhẫn bạc đính một cụm kim cương nho nhỏ. Cô nhìn anh bối rối.

"Jade, anh biết thế này không giống như kế hoạch của cả hai chúng ta, nhưng vài tuần qua là thời gian đẹp nhất đời anh. Anh yêu em và muốn cưới em."

Cô nuốt nước bọt và nhìn trân trân chàng thanh niên căng thẳng trước mặt. Các ngón tay anh run rẩy khi anh đưa chiếc hộp về phía cô. Cô tha thiết muốn yêu anh, nhưng ở đây, ngay vào lúc anh yếu đuối nhất, cô biết rằng cô không yêu anh.

"Ý anh là, em không cần đồng ý hay gì chỉ vì em cảm thấy em phải..." Kevin nói tiếp.

Nhưng Jade đã quyết định, và cố hết sức khoác lên nụ cười tươi nhất của mình. "Có," cô đáp. "Em rất muốn cưới anh."

CHƯƠNG 54

NICK

Các vị khách ngồi quanh bàn ăn cười rôm rả khi nghe những mẩu chuyện của Jonh-Paul về một ngôi sao trẻ nổi lên từ các chương trình truyền hình thực tế mà hãng PR của anh ta làm đại diện cùng kết quả của việc lạm dụng cocain.

John-Paul và vợ là Lucienne, một phóng viên lá cải, luôn là chất phụ gia đáng tiền cho các bữa tiệc, giúp vui cho thực khách bằng chuyện đời tư bê bối của các ngôi sao, khiến cho Sally, Sumaira và Deepak lấy làm thích thú. Chỉ có Nick không cười. Thay vào đó, anh ngồi bên bàn nhìn trân trân qua khung cửa sổ sát trần như mình thường làm, ước gì được ở bất kỳ nơi nào khác ngoài nơi này.

Thái độ hờ hững của anh với mọi người và với món ăn Malaysia mà Sally đã dành cả ngày chuẩn bị không qua được mắt cô. Vài lần Sally đặt tay lên cánh tay Nick, và trong khi trước đây việc đó thường làm anh cười, thì bây giờ anh chỉ muốn thu mình lại khỏi đụng chạm của cô. Anh cũng uống nhiều hơn bình thường, dốc cạn ly Chardonnay, bất chấp cơn choáng váng nó chắc chắn sẽ mang lại cho anh vào ngày hôm sau.

"Kế hoạch đám cưới của hai người đến đâu rồi?" Lucienne hỏi. Nick chỉ vừa đủ tỉnh táo để ngăn mình rên thành tiếng.

"Cũng không còn việc gì mấy nữa," Sally đáp, giọng đột nhiên có vẻ cộc cằn. Có lẽ cô khó chịu vì cách xử sự của Nick. "Sẽ chỉ có hai chúng tôi ở New York. Hiện giờ chỉ cần tìm thợ ảnh và có lẽ chúng tôi sẽ làm một bữa tiệc khi về nhà."

"Ước gì bọn tớ cũng đã làm như vậy," Sumaira nói, liếc sang Deepak. "Thế thì sẽ tiết kiệm được cho bố mẹ tớ cả đống tiền. Và các cậu vẫn chưa suy nghĩ thêm về việc làm Ghép Cặp ADN trước khi cưới à?"

"Ôi, đừng có lại bắt đầu," Deepak ngắt lời. "Họ hài lòng như hiện giờ. Để họ yên."

"Em chỉ hỏi thôi mà."

Ánh mắt Nick đánh sang Sally nhưng cô không đáp lại. Cô đang bận rót thêm rượu cho Deepak, rõ ràng là bối rối bởi câu hỏi của Sumaira. Anh ngạc nhiên khi thấy cô chưa kể cho người bạn thân nhất rằng họ đã làm xét nghiệm cũng như về kết quả. Anh biết ơn Deepak vì giữ kín thông tin giữa hai người. Nhưng có điều gì đó về Sumaira vào tối hôm nay khiến anh khó chịu. Việc mang thai đem lại cho cô ta vẻ dương dương đắc ý khiến anh bực mình, như thể cô ta đang khoe khoang về cuộc hôn nhân hoàn hảo giữa mình và Deepak cùng việc họ sắp được làm bố mẹ trước mặt anh. Anh cảm thấy như thế giới của mình đang trên bờ vực sụp đổ, và anh không thể chịu được vẻ mặt tự mãn của cô ta.

Đã vài lần anh cắn lưỡi để ngăn mình nói điều gì thất lễ, và thay vào đó anh tiếp tục nhìn thẫn thờ ra ngoài cửa sổ, từ chối góp lời vào câu chuyện. Bầu không khí căng thẳng bao trùm quanh bàn tiệc và Lucienne cùng John-Paul tội nghiệp im thin thít.

"Cuối cùng bọn tớ quyết định không làm xét nghiệm," Sally nói dối. "Bọn tớ đã biết mọi thứ mình cần biết về nhau, đúng không?" Cô khẩn khoản nhìn Nick để tìm kiếm động viên, nhưng anh không phản ứng. Trên thực tế, anh hầu như không dành cho cô điều gì suốt hai tuần qua. Anh không để lại tin nhắn yêu thương bằng chữ nam châm trên tủ lạnh, tin nhắn trong ngày của anh khô khan và thậm chí khiến cô tin rằng anh đang dành ngày càng nhiều

thời gian ở văn phòng ngoài giờ làm việc. Mỗi lần cô chất vấn anh về thái độ thờ ơ, anh chỉ đổ cho vài hạng mục đặc biệt căng thẳng, một cái cớ mà ban đầu cô còn chấp nhận. Nhưng cô không ngu ngốc và anh biết cô đã hiểu rằng chuyện không chỉ có thế.

"Thế thì để xem các cậu có thể chống lại xu thế ly hôn ngày càng tăng của các đôi không Ghép Cặp ADN hay không nhé," Sumaira nói thêm. "Tớ ủng hộ các cậu."

"Kể lại tôi nghe về lần đầu cô và Deepak gặp nhau đi," Nick đột nhiên hỏi, những lời đầu tiên anh nói trong gần nửa giờ đồng hồ.

"Tôi kể với anh rồi còn gì," cô ta vội đáp. "Chúng tôi đi dự đám cưới họ hàng ở Mumbai..."

"Không," Nick ngắt lời. "Kể về *cảm giác* khi hai người gặp nhau ấy, hoặc là khi hai người nói chuyện lần đầu. Làm sao cô biết Deepak là *một nửa đích thực*?"

"Chuyện đó đến từ từ." Sumaira đỏ mặt vì bị Nick hỏi cung. "Sau vài lần hẹn hò tôi có cảm giác anh ấy là người tôi muốn ở bên trọn đời. Rồi cuộc xét nghiệm ADN xác nhận điều đó." Deepak gật đầu tán đồng, nhưng điều gì đó trong Nick biết rằng cái gật đầu ấy không chân thật; dạo gần đây, Nick đã trở thành bậc thầy trong việc thiếu chân thật.

"Nhưng không phải thế, đúng không?" Nick nói, vươn người qua bàn để lấy chai rượu và rót đầy ly của mình.

"Anh có ý gì?" Sumaira hỏi.

"Ý tôi là không có cảm giác như pháo hoa hay bùng nổ hay sấm chớp giống các đôi Ghép Cặp ADN khác thường nói."

"Mỗi người một khác."

"Không, Sumaira, cô không cảm thấy gì vì giữa cô và Deepak không hề có Ghép Cặp ADN gì hết."

"Nick, anh làm gì vậy?" Sally hỏi, lia ánh nhìn kinh hãi sang các vị khách ở bên kia bàn. "Tôi rất xin lỗi hai người."

John-Paul và Lucienne nhìn nhau, rõ ràng cảm thấy vừa khó xử lại vừa thầm thích thú.

"Hoặc là hai người không làm xét nghiệm vì quá sợ biết được kết quả, hoặc là đã làm và phát hiện hai người không khớp nhau," Nick nói tiếp, mặt cau có. "Hai người đã nói dối từ đó đến giờ vì muốn mọi người tin rằng hai người là cặp đôi hoàn hảo sinh ra để ở bên nhau. Tôi đã thấy các đôi Ghép Cặp ADN và cách họ cư xử không hề giống hai người. Sự thật là cô chẳng biết cảm giác khi cô gặp *một nửa đích thực* như thế nào cả, đúng không? Cảm giác khi ở bên người đó, cả thế giới tan chảy và cô cảm thấy cô đã bị một cơn sóng thần đánh trúng. Và vào lúc đó không một ai khác trên thế giới còn tồn tại ngoài cô và anh ấy."

Khi nghe từ "anh ấy" Sally hít vào một hơi khí lạnh.

"Cô không biết gì về cảm giác đó vì cô chưa bao giờ trải qua. Vì thế đừng có cố dạy tôi hay bất kỳ ai khác nên sống đời mình như thế nào trong khi chính đời cô cũng be bét chẳng kém."

Dứt lời, Nick vớ lấy chai rượu uống dở, đẩy ghế ra, và bỏ lên cầu thang dẫn đến phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

CHƯƠNG 55

ELLIE

Ellie đóng cánh cửa buồng vệ sinh lại sau lưng và thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hôm nay là buổi tiệc Giáng sinh ở công ty cô, và mỗi lần định đi nhà vệ sinh cô lại bị nhân viên lôi kéo đi đủ hướng với mong muốn khiến cô nghe họ trình bày.

Cho đến khi Tim bước vào cuộc đời Ellie, cô rất hiếm khi dự những sự kiện như thế này, không phải vì cao ngạo mà vì mệt mỏi với mọi người. Cô cảm thấy gượng gạo khi ở giữa đám đông - phát biểu hay diễn giảng là chuyện khác vì cô tham dự chúng do có mục đích - nhưng hòa đồng vào đám đông và tán chuyện phiếm khiến cô thấy tự ti. Tuy nhiên, với sự động viên của Tim, cô đã tiến bộ rõ rệt, đối mặt với nhược điểm của mình, và dù các nhân viên tranh giành sự chú ý của cô, cô vẫn thực sự thấy vui vẻ.

Cô nhớ lại Giáng sinh năm ngoái cô đang chìm đắm trong công việc và hầu như không quan tâm đến gì khác. Việc kinh doanh đã phất lên nhưng cô không có ai để chia sẻ thắng lợi cùng. Và, khi ngày 25 tháng Mười hai đến gần, cô không hề cân nhắc đến thực tế rằng mình đã vô ý áp đặt cuộc sống vô vị của bản thân lên nhân viên, đặt một bữa tiệc ngồi rất nhạt nhẽo trong phòng tiệc của một khách sạn đại chúng. Đúng là cô đã chi trả hóa đơn nhưng cô cũng đã hút hết niềm vui ra khỏi Giáng sinh. "Mình là

Kẻ Cắp Giáng Sinh," cô tự nói với bản thân kể từ đó, và thế sẽ làm khác đi vào năm nay.

Năm nay, cô đưa cho hội đồng giao lưu nhân viên của công ty một tờ séc trống và cho phép họ thuê Old Billingsgate, một danh thắng lịch sử ở Luân Đôn, trước đây là chợ cá sau đó được cải tạo thành trung tâm sự kiện cạnh sông Thames. Đạo cụ mang chủ đề Giáng sinh, bao gồm gấu Bắc Cực khổng lồ, cây cối phủ tuyết, tượng băng và xe trượt tuyết, được thuê đến để tạo không khí xứ sở mùa đông, trong khi nhân viên của cô tận hưởng bữa ăn hạng sang đủ món. Sau đó, bánh xe roulette, sới bài và máy đánh bạc cùng một ban nhạc swing sẽ mua vui cho họ đến tận rạng sáng.

Thỉnh thoảng, Ellie nhìn sang đầu kia căn phòng để yên tâm rằng Tim cũng thấy vui vẻ. Nhưng mỗi lần lại thấy anh đang nói chuyện với một người mới. Cô thích thấy anh là người cởi mở và rằng cô có thể để mặc anh giao thiệp mà không phải lo lắng gì.

Trước đó Ellie đã đưa anh đến Savile Row để đặt may bộ comple đầu tiên làm quà Giáng sinh sớm. Sau khi nó được hoàn thành và giao hàng gấp, anh liền mặc suốt không chịu cởi ra. Cô không phản đối vì trông anh rất hấp dẫn trong bộ comple đó và cô sẵn sàng chi tiền sắm cả tủ comple như vậy nếu nó khiến anh vui. Nhưng dựa trên những bài học từ quá khứ, Ellie biết một người có tiền có thể dễ dàng khiến người không có cảm thấy ngộp thở.

Đi vệ sinh xong, cô giật nước bồn cầu và tiến đến bồn rửa tay.

"Chào Ellie, đêm nay tuyệt quá!" người nói là Kat, trưởng phòng nhân sự, một trong những nhân viên tại vị lâu nhất của cô. Đôi mắt nheo lại của cô ấy là dấu hiệu cho thấy cô ấy đã say.

"Đúng là có vẻ thuận lợi." Ellie mỉm cười.

"Tôi nghĩ ngày mai sẽ có khối người vác cái đầu đau đi làm đấy. Đặc biệt là tôi."

"À thì, mục đích của đêm nay là thế mà."

"Anh bạn mới của cô có vẻ hòa đồng với mọi người nhỉ."

"Thực ra tôi hơi áy náy. Tôi bỏ mặc anh ấy tự ứng phó gần hết cả đêm."

"Tôi nghĩ anh ấy tự lo được. Ít nhất, đó là điều tôi nhớ về anh ấy."

"Xin lỗi, cô quen anh ấy à?" Ellie hỏi.

"Tất nhiên," Kat nói, ngạc nhiên trước câu hỏi. "Nhưng tôi phải thừa nhận, tôi không nhớ anh ấy đã qua được vòng phỏng vấn thứ hai."

"Hình như tôi không hiểu ý cô."

"Tôi phỏng vấn anh ấy cho một vị trí việc làm khoảng một hay hai năm trước - Matthew, đúng không? - việc trong mảng lập trình máy tính, cô biết đấy, vào quãng thời gian Miriam nghỉ thai sản ấy. Anh ấy rất dễ mến và khá có kinh nghiệm, nhưng có những ứng cử viên tốt hơn nên tôi không kiến nghị anh ấy tiến sâu thêm nữa. Đó là cách hai người gặp nhau, phải không? Ở vòng phỏng vấn thứ hai?"

"Tôi nghĩ hẳn cô nhầm anh ấy với người khác rồi."

"Ồ, có lẽ tôi nhầm. Dù sao thì cũng là người dễ mến. Tóm lại tôi chúc hai người một Giáng sinh vui vẻ bên nhau."

"Cô cũng vậy," Ellie đáp, cảm thấy một thoáng bất an nổi lên.

CHƯƠNG 56

MANDY

"Không còn lâu nữa, hạt đậu bé bỏng của mẹ," Mandy nói với cái bụng bầu của mình, trong lúc thoa kem dưỡng ẩm lên vòng ngực và bụng ngày càng lớn. "Cả nhà đều mong được gặp con, và trong vài tuần nữa, con sẽ ở đây, mang đến cho mẹ những đêm mất ngủ suốt phần đời còn lại. Nhưng mẹ không quan tâm. Dù con có gây ra chuyện gì thì mẹ vẫn luôn ở bên con."

Cô nhìn vào tấm gương trong phòng ngủ để kiểm tra các vết rạn, thấy vui mừng vì chúng không còn nở rộng thêm nữa.

Hiện giờ Mandy đã đến ở hẳn với Pat, và sống dựa vào số tiền trợ cấp thôi việc. Với bao nhiêu thay đổi lớn trong đời, cô thấy biết ơn Pat vì đã giúp đỡ cô. Bà đã đăng ký cho Mandy với bác sĩ riêng của mình, đăng ký cho cô vào các lớp học phụ sản ở trung tâm sức khỏe địa phương, trợ giúp cô lập kế hoạch sinh nở và thậm chí xung phong làm người đồng hành khi sinh nở với cô. Bà còn giữ một tủ chứa đầy mọi thứ cô cần: vitamin, khoáng chất và axit folic. Có những lúc Mandy muốn Pat giữ khoảng cách một chút, nhưng không có ai ngoài Chloe ở bên, cô phải phụ thuộc vào sự giúp đỡ của bà.

Đã năm tháng trôi qua kể từ khi cô cãi nhau với Paula và Karen, và cô không muốn nói chuyện với họ. Cô phớt lờ mọi tin

nhắn và cuộc gọi, kể cả từ mẹ cô và Kirstin. Cô vẫn còn tức giận và thất vọng vì họ không cố gắng hiểu từ góc độ của cô và công nhận cô cần có đứa con này. Nhưng đi kèm với cơn giận còn là nỗi buồn âm ỉ vì họ không có mặt để trải nghiệm thời gian mang thai cùng cô, như cô đã từng ở bên họ.

"Việc con làm là đúng," Pat an ủi cô. "Với tiền sử sẩy thai của con, con cần tránh xa mọi thứ và mọi người có thể khiến con căng thẳng."

Mandy tán đồng, nhưng điều đó không ngăn được cô thấy buồn.

Sự hiện diện hầu như mọi lúc mọi nơi của Pat và Chloe giúp Mandy cân bằng nỗi cô đơn, và họ đã cùng cô trải qua mọi thứ: những giọt nước mắt sinh lý, những cơn buồn vui thất thường và cơn ốm nghén. Giờ đây họ là gia đình của cô, cô nhận ra như vậy; một tổ hợp bền chặt được gắn kết với nhau bởi người đàn ông nay đã không còn tồn tại hữu hình.

Giờ đã ở hẳn trong phòng của Richard, quần áo của cô treo cạnh quần áo của anh trong tủ và nước hoa của cô đặt cạnh của anh. Cô chỉ ngủ trên một phần giường, để dành chỗ cho Richard, và cô ôm chiếc áo len anh thích nhất trong khi ngủ, áp nó lên mặt với hy vọng bằng cách nào đó em bé sẽ ngửi thấy mùi của anh.

Một buổi chiều Pat và Chloe đã lắp một chiếc cũi gỗ, và lúc này nó được kê ở đầu kia của phòng Richard. Bên cạnh là một chồng quần áo trẻ sơ sinh màu xanh pha trắng mà Pat đã mua, tin chắc rằng Mandy đang mang thai con trai.

Mandy vặn lại nắp chai dưỡng ẩm và mặc áo vào. Cô nhận ra họ chưa bao giờ bàn bạc về việc Mandy sẽ sống với họ bao lâu sau khi đứa bé ra đời, nhưng cô đã biết rõ mình không muốn rời đi. Cô cảm thấy an toàn trong căn phòng này, như thể linh hồn của Richard vẫn còn bên họ, giúp họ thoải mái và bảo vệ họ khỏi người ngoài. Họ đều đã từng lo lắng rằng truyền thông sẽ biết về câu chuyện, và căn cứ vào phản ứng của gia đình Mandy, cô biết thế giới sẽ coi cô là kẻ lập dị.

Cô nằm nghiêng để cố tìm một tư thế thoải mái, nhìn bộ sưu tập ảnh mà Richard ghim trên tường như cô vẫn thường làm. Mỗi đêm cô đều ngắm nghía chúng, cũng như những tấm ảnh khác trong các album, để hiểu thêm về anh. Có những tấm ảnh từ khi họ đi thăm Disneyland và ở căn nhà gỗ của gia đình tại Quận Hồ. Trong một bức ảnh, Richard và Chloe ngồi trên xe đạp dưới một tấm biển nhà đề chữ Mount Pleasant. Nơi đó trông thật yên bình, và cô tự hỏi nếu có cơ hội, liệu Richard có đưa cô đến ngôi nhà gỗ của gia đình hay không; liệu anh có chia sẻ nơi đặc biệt này với cô hay không. Mandy xem rất nhiều ảnh, xem thường xuyên đến mức cô cảm thấy như cô đã biết những biểu cảm và cử chỉ của anh rõ như của chính mình.

Có ba tấm ảnh khác chụp Richard thời thiếu niên trên giường bệnh, vây quanh bởi bạn bè. Cô đoán hẳn chúng được chụp trong đợt hóa trị của anh. Cô chú ý tới hai bức ảnh của một cô gái trẻ có khuôn mặt hơi quen. Mandy cố nhớ vì sao mình lại nhận ra cô ta và rồi nhớ ra - là cô gái từng gửi ảnh khỏa thân cho Richard, những bức ảnh cô thấy trong điện thoại của anh. Mandy vớ lấy chiếc điện thoại để kiểm tra và quả nhiên, cô gái hiện ra trọn vẹn trong vẻ lõa lồ.

Cô ta trạc tuổi Richard, nên có lẽ trẻ hơn Mandy khoảng chục tuổi, và điều đó rất dễ nhận thấy. Vòng ngực cô ta căng đầy, bụng phẳng lì và cô ta chu môi theo một cách mà chỉ có các cô gái trẻ làm vậy mới được chấp nhận. Mandy lập tức thấy ác cảm với cô gái vô danh, đặc biệt là vào thời điểm cô đang mang bầu rõ to và thấy mình vô cùng lếch thếch. Nhưng cô thà chấp nhận cơ thể phát tướng đầy vết rạn của mình còn hơn trở thành một con côn trùng khẳng khiu nhồi đầy collagen, cô cay đắng nghĩ.

Tuy vậy, điều đó không ngăn được Mandy tự hỏi cô gái và Richard đã gần gũi đến mức nào; rõ ràng họ đã đủ thân mật để gửi ảnh khỏa thân cho nhau và để cô ta xuất hiện trên tường phòng anh, nhưng liệu đã có gì giữa họ hay chỉ là trò vui qua tin nhắn sex? Cô ta có phải người cùng anh dùng nửa gói bao cao su? Mandy

thấy cần được biết cô gái là ai, nhu cầu ấy thôi thúc cô đến áp đảo cả lý trí.

Cô bật iPad lên và vào trang Facebook của Richard. Không bao lâu cô đã tìm thấy cô ta - Michelle Nicholls. Cô phát hiện cô ta sống trong một ngôi làng cách nhà Pat khoảng mười dặm. Michelle không cài đặt trang hồ sơ của mình ở chế độ riêng tư nên Mandy có thể lướt qua mọi bài đăng của cô ta. Càng đọc, cô càng hằn học. Cô đã chắp nối được rằng Richard và Michelle từng hẹn hò khoảng mười tháng, có lẽ mới kết thúc không lâu trước cái chết của anh. Mandy tự hỏi việc đó có xảy ra cùng khoảng thời gian anh gửi mẫu gene của mình cho Ghép Cặp ADN không.

Nhưng dù Michelle giữ nhiều ảnh của hai người trên trang Facebook của cô ta, Richard đã xóa hầu hết ảnh của cô ta khỏi trang của mình. Đây là một chiến thắng nhỏ bé đối với Mandy nhưng cô vẫn tự hỏi vì sao Chloe hoặc Pat không hề nhắc đến cô ta.

Vài ngày tiếp theo trôi qua, Mandy không thể thôi quay lại trang của Michelle và lướt qua những bài đăng gần đây nhất của cô ta. Cô ta và Richard có vẻ rất xứng đôi; trong những bức ảnh chụp khi đi chơi tối ở bar, cùng bạn bè trong nhà hàng hoặc khi đi nghỉ, cô ta luôn tươi cười. Mandy tự hỏi Richard thấy gì ở cô ta, ngoài những điều hiển nhiên. Cô ta có thông minh không? Cô ta có làm anh cười? Cô ta có trò chuyện khéo léo không? Hay cô ta chỉ giỏi trên giường? Vì sao cô gái xinh đẹp này không đủ cho anh? Rõ ràng cô ta có cảm tình với anh. Vì sao anh cảm thấy cần phải xét nghiệm ADN để tìm ra Đối Tượng ADN đích thực?

Ban đầu, Mandy quy lòng hiếu kỳ của mình cho hormone, nhưng dần dần cô chấp nhận rằng không chỉ có thế. Pat và Chloe đã kể với cô rất nhiều về Richard nhưng có một mặt của anh mà chỉ bạn gái mới biết. Mandy muốn biết Richard là kiểu bạn trai như thế nào và cảm giác khi được anh yêu ra sao.

Cô cần gặp Michelle, vì thế cô mở Facebook Messenger và bắt đầu gõ.

CHƯƠNG 57

CHRISTOPHER

"Anh đã ở đâu? Em cố gọi anh suốt buổi sáng." Giọng Amy có vẻ bực bội khi cuối cùng Christopher cũng nhận cuộc gọi của cô. Hắn liếc nhìn điện thoại và thấy mình đã nhỡ mười một cuộc gọi của cô ngày hôm nay. Hắn gỡ mặt nạ nhựa ra để âm thanh khỏi lùng bùng; da hắn nhớp nháp và bóng nhờn.

"Xin lỗi em, anh ngủ quên ở bàn làm việc," hắn đáp. Đúng là hắn đã ngủ quên, nhưng là trên sofa của Số Mười Lăm. Hắn lơ mơ dụi mắt và nhìn quanh căn phòng ngập nắng của cô ta rồi nhìn đồng hồ. Nó chỉ 10:47 sáng. Tim hắn chùng xuống.

Trước đây hắn chưa bao giờ bất cẩn như thế này ở hiện trường gây án, nhưng phải xoay xở giữa hai mặt cuộc sống - Amy và kế hoạch giết ba mươi người của mình - hắn đã bị vắt kiệt sức lực. Hắn sống dựa vào chế độ ăn gồm thanh protein, nước tăng lực và cà phê để giúp mình tỉnh táo và hoạt động bình thường, nhưng chúng khiến hắn thấy nôn nóng và thường bị đau bụng.

Đời sống hai mặt của Christopher cũng gây áp lực tinh thần cho hắn. Hắn có quá nhiều thứ cần giấu Amy, thế nhưng lại có quá nhiều thứ về công việc này hắn muốn chia sẻ với cô. Hắn bị mâu thuẫn giằng xé; thậm chí có những lúc hắn cân nhắc đến việc

vạch trần kế hoạch của mình trong nỗ lực tự thuyết phục rằng, nếu thật lòng yêu hắn, cô sẽ hiểu. Nhưng trong việc này, hắn không thể tin tưởng rằng mình đã hiểu đúng về cô, rằng cô sẽ tha thứ cho hắn. Và cô đã quá nhanh chóng trở thành một phần thiết yếu trong cuộc sống của hắn mà hắn không muốn mạo hiểm rẻ rúng.

"Họ vừa tìm thấy thi thể thứ mười ba," Amy thầm thì qua điện thoại. "Báo chí không biết và đáng lẽ em không được kể với bất kỳ ai nhưng anh sẽ không bao giờ đoán được nạn nhân là ai đâu."

Cô bồi bàn đã phục vụ chúng ta ở nhà hàng tuần trước, hắn muốn nói. *Cô gái xinh đẹp đeo khuyên mũi ấy. Đằng nào anh cũng sẽ giết cô ta, nhưng anh muốn nghĩ anh giết cô ta để cho chúng ta có chung thứ gì đó. Giờ thì tay em cũng bị dính máu cô ta rồi.*

"Anh chịu," hắn đáp, và đứng dậy duỗi lưng cùng cần cổ cứng đờ.

"Chính là cô phục vụ bàn ở nhà hàng chúng ta đi ăn tuần trước, anh còn nhớ không?"

"Không, anh không nghĩ là mình nhớ."

"Cô gái xinh xinh tóc đen đeo khuyên mũi ấy."

"À, phải, anh nhớ rồi. Tệ thật, chuyện gì xảy ra với cô ấy?"

"Giống những người khác. Cô ấy bị thắt cổ và bày trong bếp. Hắn còn giật mất chiếc khuyên, tên khốn bệnh hoạn."

Christopher đi vào bếp và nhìn Số Mười Lăm đang nằm đúng vị trí hắn đã bày cô ta trên sàn nhà. Bây giờ sau khi chết khuôn mặt cô ta đã sưng lên, da cô ta xám ngắt và, vì một lý do hắn không thể giải thích, cô ta đã bắt đầu thu hút ruồi nhặng. Hắn kiểm tra túi áo xem mình đã chụp hai kiểu ảnh của cô ta chưa, và nhẹ nhõm thấy mình đã chụp. Một kiểu chụp cô ta vào lúc này sẽ làm hỏng tính mỹ quan trong album của hắn.

"Cô gái tội nghiệp," Christopher nói, và lục lọi ba lô để đảm bảo hắn đã cất mọi thứ mình mang theo. Hắn lấy một cây lăn bụi ra và bắt đầu lăn kỹ từng phân trên mặt sofa nơi hắn vừa ngủ.

"Vừa xem ảnh là em nhận ra cô ấy ngay, ít nhất cũng đẩy nhanh tiến độ nhận diện."

"Và em vẫn ổn chứ?"

"Em nghĩ vậy; việc đó chỉ đưa cuộc điều tra đến gần mục tiêu hơn một chút."

Em không hề biết em đã ở gần mục tiêu đến mức nào đâu.

CHƯƠNG 58

JADE

"Không tệ ha?" Dan vừa hỏi vừa đứng lùi lại ngắm nhìn tác phẩm của mình. "Không giống tưởng tượng của chú về lễ cưới của con mình, nhưng đằng nào thì tưởng tượng kiểu gì cũng đều không giống cả."

Ông nhìn sang Jade như thể hy vọng cô nói điều gì đó khiến mọi thứ trở nên ổn cả. Việc tốt nhất cô làm được là choàng tay quanh vai ông như một cách thầm lặng thể hiện lòng đồng cảm.

Cô đã dành hầu hết ngày hôm trước để giúp Susan, Dan và người làm trong trang trại của họ dựng lều bạt trắng trên thảm cỏ trong vườn. Họ đã cắm loa vào hệ thống âm thanh để bật nhạc, đã xếp bàn ghế gỗ, và phủ lên trên khăn trải bàn bằng vải lanh, cắm những bó hoa màu hồng và trắng vào lọ đựng mứt cũ, sắp xếp chúng thành cụm. Sáng hôm sau - hơn một tháng kể từ khi cô đột ngột xuất hiện tại trang trại của họ - Jade chuẩn bị trở thành bà Kevin Williamson.

Địa điểm Kevin chọn cho buổi lễ là nhà thờ cũ xây bằng gạch bông gió trong thị trấn gần trang trại nhất. Nơi đó không giống với bất cứ ngôi nhà thờ nào Jade từng ghé thăm, nếu không có thánh giá gỗ cắm trên mặt đất ven đường kèm theo tấm biển đề "Nhà thờ Baptist", hầu hết người qua đường sẽ cho rằng nó là một nhà

kho xuống cấp. Bàn thờ bên trong được dựng bằng một cánh cửa vòm cũ trên đế gạch, chỗ ngồi bằng ghế mây bạc màu còn ô cửa sổ duy nhất thì từng được trang trí bằng giấy ăn sặc sỡ để trông giống kính màu. Nhưng dù trông xuống cấp và cẩu thả như vậy, nó vẫn mang một vẻ duyên dáng ngộ nghĩnh nào đó. Không có gì trong đời cô suốt mấy tuần qua là bình thường, vậy thì sao địa điểm tổ chức đám cưới của cô lại là ngoại lệ cơ chứ?

Buổi lễ được tổ chức trước một nhóm đại biểu thân hữu, chỉ gồm có gia đình Kevin, người ông duy nhất còn sống, hai người anh em họ và một số nông dân ở trang trại nhà anh. Cô khá ích kỷ khi không thông báo cho bố mẹ mình, nhưng việc đó đã xảy ra quá nhanh nên đằng nào họ cũng sẽ không kịp bay sang.

Buổi lễ chỉ ngắn gọn bằng thời gian Jade cần để chọn một chiếc váy từ số quần áo ít ỏi trong va li của mình. Khi vị cha xứ già đáng mến bắt đầu đọc trích đoạn từ cuốn Kinh Thánh cũ sờn, Jade nhìn vào mắt chồng tương lai không rời, ngay cả khi cô cảm thấy ánh mắt của Mark ngắm nhìn mình. Cô biết rằng nếu liếc nhìn anh, cô sẽ phá hủy toàn bộ màn ngụy trang này. Là phù rể của Kevin, Mark đứng sau em trai để phòng khi tay anh không đủ sức chống nạng. Tuy nhiên, Kevin có một tâm hồn ngoan cường và anh kiên quyết không ngồi xuống. Anh không thể thôi cười với Jade.

Bố mẹ cô nhắn tin cho cô thường xuyên suốt chuyến đi của cô, chất vấn về việc cô đang làm. Nếu họ nhìn thấy cô vào lúc này, cô nghĩ, khi đứng trước bàn thờ trong một nhà thờ tạm bợ, chuẩn bị cưới một người bị bệnh giai đoạn cuối trong khi cô biết thực ra mình yêu anh trai của anh, chắc họ sẽ cố gắng nói lý với cô. Cô sẽ không nghe, nhưng cô vẫn cảm thấy hối tiếc nhói lên vì họ không có mặt.

Dù chỉ là thủ tục, khi vị cha xứ hỏi có ai có bất cứ lý do gì phản đối cặp đôi kết hôn hay không, một phần nhỏ bé trong Jade hy vọng rằng Mark có thể nhân cơ hội này thú nhận tình yêu bất diệt dành cho cô. Nhưng điều đó chỉ xảy ra trong phim hài lãng mạn và cô biết cô sẽ không có được hạnh phúc mãi mãi về sau.

Sau khi hai người được tuyên bố thành vợ chồng, Jade gồng mình chuẩn bị trước khi hôn chồng, dưới cặp mắt chăm chú của Mark.

Jade đã đến Australia theo trái tim mách bảo. Nhưng khi lấy Kevin, cô đã nghe theo lý trí - hay cụ thể hơn, nghe theo lương tâm. Cô đã đặt nhu cầu của một người khác lên trên mình, và trong một khoảnh khắc, cô cho phép mình tự hào vì hành động cao cả đó.

Tuy nhiên, việc đó không ngăn được một giọng nói nho nhỏ trong đầu nói với cô rằng cô đang phạm sai lầm. Cô đã lấy nhầm người. Nhưng cô hầu như chẳng thể làm gì để thay đổi điều đó.

CHƯƠNG 59

NICK

Đèn nháy giăng quanh cửa sổ tạo cho phòng ngủ ánh sáng trắng sữa ấm áp nhưng chúng không giúp được Nick thả lỏng hay bình tĩnh lại.

Anh cảm thấy rối bời hơn bao giờ hết. Chỉ vài phút trước, anh vừa làm ầm lên và bỏ đi khỏi bữa tiệc tối mà anh và Sally tổ chức, sau khi sỉ vả Sumaira và Deepak. Giờ đây, anh nằm trên giường, dựa lưng vào thành giường, nốc thêm một ngụm từ chai rượu mà anh mang theo. Anh kiểm tra điện thoại xem Alex có nhắn tin không, và khi thấy màn hình trống không anh ném điện thoại xuống giường trong cơn giận dữ.

"Anh đã nói 'anh ấy'."

Nick giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của Sally ở ngưỡng cửa. Anh không nghe thấy tiếng cô vào phòng. Anh tự hỏi khách của họ còn ở dưới lầu không hay đã về.

"Cái gì?"

"Lúc ở dưới lầu, lúc anh xả một tràng vào mặt bạn thân của chúng ta ấy. Chúa biết được vì sao anh làm thế." Cô phát ra một tiếng cười khẽ đầy điên loạn. "Anh nói, 'Vào lúc đó không một ai khác trên thế giới còn tồn tại ngoài cô và anh ấy.' Anh đang nói đến Alexander, đúng không? Khi anh đến cuộc gặp đó, anh đã cảm

nhận được, đúng không? Tất cả những thứ anh nói về việc tình yêu giống như sóng thần... Anh đã phải lòng anh ta."

Nick lặng thinh. Anh không dám ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Sally. Anh đã nói dối cô quá đủ những ngày gần đây.

"Tôi là một con ngốc." Sally bật cười. "Lâu nay anh đã gặp gỡ anh ta phải không?"

Một lần nữa, Nick không đáp.

"Tất nhiên anh đã làm thế," cô nói tiếp. "Những buổi tối đi làm về muộn, những cuối tuần anh và sếp phải lập chiến lược và kế hoạch mới. Anh đều đi với anh ta, đúng không?"

Nick do dự gật đầu.

"Có nghĩa anh *là* gay."

"Anh không biết anh là gì và chuyện này là gì, Sally."

"Nhưng anh có cảm tình với anh ta."

Nick ngập ngừng trước khi đáp, "Phải."

"Và anh ta có cảm tình với anh không?"

"Anh đoán là có."

"Ý anh là anh không chắc?"

"Bọn anh không bàn về việc đó."

Sally lại cười, một tia nguy hiểm lóe lên trong mắt cô. Giọng cô càng lúc càng cao trong khi cô chất vấn anh. "Sao có thể không bàn, bởi vì hai người dành trọn thời gian để làm tình chứ không nói chuyện à?"

"Bọn anh không làm chuyện đó."

"Anh thực sự mong tôi sẽ tin anh sao?"

"Không, nhưng anh chỉ nói là không có gì giữa bọn anh cả... không có gì như thế cả."

"Nhưng anh muốn có."

"Anh không biết mình muốn gì."

Nick đang nói thật. Ranh giới giữa cảm giác anh có đối với Alex về mặt tình cảm và thể xác đã bắt đầu mờ đi, và quả thực đã có những lúc anh từng tưởng tượng việc gần gũi Alex sẽ như thế nào. Anh thậm chí từng xem vài clip sex trên máy tính xách tay để

biết tình dục đồng giới là như thế nào, và dù không nổi hứng khi xem, anh cũng không thấy ghê tởm.

"Cho dù không có chuyện thể xác giữa hai người, thì cũng có chuyện tình cảm và như thế cũng tương đương với ngoại tình rồi."

"Anh xin lỗi," Nick lẩm bẩm, rồi đưa hai tay ôm đầu.

"Sao anh có thể làm thế với tôi?" Sally khóc và ngồi xuống cuối giường, nhìn trân trân bức tường gạch trần trước mặt. "Anh biết tôi đã lớn lên trong gia đình có bố mẹ chỉ biết lừa dối phản bội nhau và anh *biết rõ* chung thủy có ý nghĩa thế nào với tôi. Thế mà anh còn..."

"Anh không khởi đầu chuyện này," Nick ngắt lời. "Chính *em* là người không hài lòng với hiện tại. Em là người cứ gãi mãi không thôi cho đến khi em tạo ra vết xước và giờ anh đã chọc vào chỗ vết thương đóng vảy đó rồi ra cơ sự này. Đáng lẽ em nên để yên mọi việc như vốn có."

"Nhưng tôi không để yên là đúng vì chúng ta không được Ghép Cặp ADN! Chúng ta yêu nhau nhưng trong thâm tâm cả hai đều biết là không hề có cái 'pháo hoa' như anh từng nói lúc nãy. Chúng ta không có cái 'bùng nổ' như anh có với anh ta."

"Lẽ ra chúng ta có thể hạnh phúc nếu em để yên mọi việc như lúc trước và không làm cái xét nghiệm đó ngay từ đầu," Nick đáp, đầu hàng trước cơn giận của cô.

"Thế thì đáng lẽ anh không nên gặp lại anh ta!" cô hét lên.

"Em không biết được gặp người Ghép Cặp ADN với mình là như thế nào vì em không có ai!"

Cơn giận của Sally trào lên và cô mở miệng định phản bác, nhưng rồi tự ngăn mình lại. Cô sụp xuống sàn nhà và bắt đầu khóc, cơ thể cô cuộn chặt lại thành một quả cầu đầy phòng vệ.

Sally là xương sống trong mối quan hệ của họ, nhưng trước đây anh chưa bao giờ thấy cô như thế này. Nick sợ rằng mình đã làm cô sụp đổ. Anh đặt tay lên vai cô, nhưng cô rụt người tránh đụng chạm của anh, giống như anh từng làm với cô trước đó.

"Anh xin lỗi, anh không nên nói thế. Anh không có ý đó."

"Anh có ý đó đấy," cô đáp. "Anh nói đúng: Tôi đã đẩy anh vào việc này và giờ đây tôi không biết phải làm sao cho nó dừng lại."

"Anh cũng thế."

Sally lau nước mắt trên má và hít mạnh một hơi run rẩy. "Chỉ có một con đường thôi, Nick, và dù rất đau lòng khi phải nói thế này, nhưng vì lý trí của chính mình, tôi phải để anh ra đi. Nếu là một người khác mà anh không Ghép Cặp ADN cùng thì tôi sẽ đấu tranh. Nhưng tôi không thể đấu lại gene di truyền. Đó là cuộc chiến tôi sẽ không bao giờ thắng."

Nick thấy nước mắt chảy xuống má. "Em đang nói gì vậy?"

Sally hít sâu một hơi trước khi lên tiếng. "Anh nên ở bên Alex chứ không phải tôi."

CHƯƠNG 60

ELLIE

Họ trải qua ngày Giáng sinh cùng gia đình Ellie ở Derbyshire theo gợi ý của Tim.

Cô khiếp đảm khi nghĩ đến việc bị kẹt trong dòng xe cộ Giáng sinh rùa bò gần hết chặng đường một trăm ba mươi dặm, vì thế, như một cách chiêu đãi đặc biệt, cô bảo Andrei lái xe đưa họ đến một sân bay tư nhân ở Elstree nơi trực thăng đợi sẵn để chở họ đến một sân chơi của trường học gần nhà bố mẹ cô.

Trong ít nhất năm năm qua, Ellie đã nghĩ ra nhiều lý do khác nhau để không tham dự dịp nghỉ lễ cùng gia đình, lo rằng sau cơn phấn khích ban đầu khi mới về, cô sẽ không còn gì để nói chuyện với họ. Nhưng Tim đã giúp cô hiểu rằng nếu muốn được cảm thấy là một phần của điều gì đó thì cô cũng phải tham gia vào nó.

Sau khi dỡ xong quần áo trong phòng ngủ cũ của Ellie, họ tụ họp cùng các thành viên còn lại trong gia đình để uống rượu mừng đêm Giáng sinh tại quán rượu địa phương, và ngày tiếp theo họ mừng lễ Giáng sinh tại nhà. Rất giống những Giáng sinh cô từng trải qua khi còn nhỏ, chỉ là giờ đây gia đình cô đã đông đúc hơn, bao gồm cả dâu rể và đàn cháu ríu rít. Năm nay khác xa Giáng sinh năm ngoái của Ellie, khi cô dành hầu hết thời gian trong phòng làm việc, duyệt báo cáo chiến lược phát triển cho năm tiếp theo.

Khi bữa trưa truyền thống đã kết thúc, lũ trẻ bận chơi trò đối kháng trên chiếc máy game mà Ellie mua cho chúng còn bố mẹ cô thì ngủ ngon lành trên sofa. Ellie dọn bàn và bê bát đĩa bẩn vào bếp. Cô dừng lại một lát ở ngưỡng cửa và quan sát Tim cùng chị gái Maggie đang rửa bát đĩa ở bồn rửa bát, thay nhau hát các đoạn của Kirsty McColl và Shane McGowan trong bài "Cổ tích New York" phát trên radio.

Cuộc đối thoại với trưởng phòng nhân sự hiện lên trong đầu cô, khi Kat nói rằng cô ấy từng phỏng vấn tuyển việc với Tim. Nhưng khi Ellie chứng kiến Tim giao tiếp với gia đình mình bằng vẻ ung dung và tự tin, cô biết nghi ngờ anh là không phải. Cô không còn ép bản thân yêu Đối Tượng ADN của mình nữa - cô đã yêu thực sự.

Cô ước gì mình không gạt bỏ gia đình sang bên lề lâu như vậy, đặc biệt khi Tim không còn gia đình từ lúc mất mẹ, người thân duy nhất của anh, vào tay bệnh ung thư.

Ellie không chắc hơi ấm của lò sưởi hay biết bao thức ăn trong dạ dày khiến cô cảm thấy như mình đang sáng bừng lên, và cô không buồn đặt câu hỏi. Đã quá lâu cô tự hỏi liệu mình có thể có được tất cả hay không, và thậm chí liệu cô có xứng đáng có được điều ấy không. Giờ đây, ngắm nhìn những người thân yêu nhất, cô đã biết câu trả lời.

Buổi sáng hai ngày sau lễ Giáng sinh, Tim và Ellie đã yên vị trên trực thăng và trên đường trở về Luân Đôn. Tim khăng khăng đòi ở lại nhà cô vài ngày thay vì ngôi nhà ở Leighton Buzzard của anh, nhưng không chịu nói rõ vì sao.

"Chúa ơi, nếu nơi này mà được khử trùng nữa thì có thể phẫu thuật ở đây rồi đó," anh trêu chọc khi họ đến nơi.

"Ý anh là sao?" Ellie tự ái đáp lại. Lần đầu tiên đến thăm nhà cô anh cũng từng nhắc đến điều gì đó tương tự. Cô không có ảnh trên tường hay đồ trang trí trên bệ cửa sổ. Tim từng tả nó là "tuyệt

đối hoàn hảo nhưng vô hồn", vì thế vào Giáng sinh, cô đã cố ý bỏ thêm rất nhiều công sức.

"Anh thấy những đồ trang trí Giáng sinh này không đẹp à?"

"Ells, khi anh gợi ý chúng ta trang hoàng một chút, ý anh là em và anh cùng ra ngoài mua. Chứ không phải thuê một chuyên gia thiết kế đi Liberty mang về một cái cây giả khổng lồ cùng một tấn đồ trang trí mà cô ta sẽ treo lên giùm chúng ta."

"Ồ, em xin lỗi, em không nhận ra ý anh là như vậy."

"Anh cá là em thậm chí chưa hề đọc mớ sách trên giá kia, đúng không?" anh nói tiếp, cố ý sải bước về phía một trong tám giá sách đồ sộ cao từ sàn đến trần.

"Ừm, em đọc một số rồi."

"Anh không tin."

Ellie ngồi lên một va li quần áo, hai tay chống bên hông với vẻ bướng bỉnh. Mắt cô đảo qua đảo lại để đọc từng tựa sách, cố tìm một cuốn quen thuộc để chứng minh anh nói sai. Tuy nhiên, một gáy sách mà cô không nhận ra thu hút sự chú ý của cô - cuốn sách có tên "Ellie & Tim". Cô bối rối liếc nhìn anh, và anh ra hiệu cho cô đến xem kỹ.

Cô cầm cuốn sách lên và đọc thành tiếng, "95 điều tôi yêu ở Ellie Stanford."

"Nào, đến đây ngồi," Tim gợi ý và cô mang cuốn sách đến sofa.

"Cái gì đây?"

"Mở ra xem đi."

Bên trong, được viết tay trên mỗi trang giấy màu là một lý do Tim yêu cô, kèm với một bức ảnh liên quan đến lý do đó.

" 'Số 1 - Anh yêu cách em hắng giọng khi em giả vờ không khóc khi xem *Nhật ký tình yêu* hay *Khi lỗi thuộc về các vì sao*'," cô đọc lên. "Không đúng chút nào! 'Số 2 - Anh yêu việc hình vẽ duy nhất mà em vẽ là chuỗi xoắn kép ADN'... Anh lấy thứ này ở đâu?" cô hỏi, chỉ vào một bức tranh anh quét về từ một trang trong sổ tay của cô. "Anh mất bao lâu để làm thứ này?"

"Nói thật lòng là anh cố lắm mới tìm được mười điều chứ đừng nói 95," anh nói đùa, phớt lờ câu hỏi của cô. "Thôi, xem tiếp đi."

Ellie đọc ngấu nghiến từng trang, thường bật cười vì những bức tranh hay ảnh mà Tim chọn và tự hỏi làm sao anh phát hiện được ở cô nhiều điểm ngộ nghĩnh, thói quen và tật xấu như vậy trong khi những người khác không thể. Cô nhận ra anh thực sự *hiểu* cô.

Cô lật sang trang cuối cùng. "Và vì tất cả những lý do đó mà anh muốn hỏi em..." Ellie hít mạnh. "Em có đồng ý cưới anh không?"

Cô đưa tay lên che miệng và nhìn Tim. Cô không để ý thấy anh đã thò tay vào túi và lấy ra một hộp nhỏ màu đen rồi mở nắp. Bên trong, trên lớp lót bằng lụa, là một chiếc nhẫn đính hôn với hạt kim cương ở giữa.

"Anh đã xin phép bố em vào đêm Giáng sinh và ông đồng ý, nhưng anh tuyệt đối không quỳ xuống đâu." Anh mỉm cười. "Tuy nhiên, anh rất mong Đối Tượng ADN của anh sẽ cho anh vinh dự là trở thành vợ anh."

Ellie dang tay ôm choàng lấy Tim và nức nở vào vai anh.

"Anh có nên hiểu thế là đồng ý không?" anh hỏi.

"Có!" Cô òa khóc và xỏ chiếc nhẫn lên ngón tay. "Đồng ý, đồng ý, đồng ý!"

CHƯƠNG 61

MANDY

Mandy nhận ra Michelle nhờ những bức ảnh - và tất nhiên cả số ảnh khỏa thân tự chụp - ngay khi cánh cửa quán cà phê mở ra.

Cô lập tức thấy khó chịu vì bạn gái cũ của Richard ở ngoài đời thậm chí còn xinh hơn; mái tóc của cô ta bây giờ ngắn và vàng hơn, cô ta mặc quần bò bó cùng chiếc áo ôm dáng. Làn da rám nắng tạo cho cô ta vẻ tươi sáng khỏe mạnh và làm nổi bật hàm răng trắng. "Khốn kiếp," Mandy tự lẩm bẩm, và bất giác kéo áo khoác chặt hơn che đi bụng bầu của mình. Dù mong ngóng viễn cảnh làm mẹ trong tương lai, việc hy sinh về mặt thời trang để ưu tiên quần áo co giãn thoải mái dần khiến cô bực bội. Cô mong ước được xỏ chân vào một đôi cao gót hay một chiếc quần bó có thể vừa với cổ chân sưng phù của mình.

Cô vẫy tay với Michelle và nặn ra một nụ cười, ra hiệu cho cô ta đến bàn mình ngồi ở cuối quán cà phê. Phải mất một tuần nhắn tin mới thuyết phục được Michelle chịu đến gặp Mandy. Và ngay cả lúc này, Mandy cũng không biết vì sao mình lại muốn gặp cô ta, nhưng có một thế lực vô hình nào đó trong cô mách bảo cô phải theo đuổi việc này.

"Tôi gọi cho cô một tách cà phê nhé?" Mandy mở lời.

"Không, tôi không ở lại lâu được. Tôi đang trong giờ nghỉ trưa," Michelle đáp lại, lịch sự nhưng ngắn gọn. "Tôi vẫn không rõ vì sao chị lại muốn gặp tôi."

"À, như tôi đã nói trong tin nhắn, tôi được Ghép Cặp ADN với Richard và tôi muốn biết thêm về anh ấy. Chúng tôi chưa bao giờ có cơ hội gặp nhau và tôi biết là hai người từng... gần gũi."

Michelle cảnh giác quan sát Mandy trước khi vươn người tới trước trên bàn. "Thôi được, chị muốn biết chuyện gì?"

"Quan hệ của hai người thế nào? Có yêu nhau không?"

Michelle mỉm cười khi nghe câu hỏi. "Rich và tôi cứ cặp rồi lại chia tay. Hồi mới cặp với nhau tôi đang học năm cuối đại học, còn anh ấy đang làm việc ở phòng gym." Cô ta ngừng lời, rõ ràng đang băn khoăn không biết mình nên nói những gì. "Tôi khá là yêu anh ấy, nhưng Rich? Ừ thì tôi đoán chắc lúc đầu cũng có nhưng rồi anh ấy bắt đầu ngãng ra. Cuối cùng, tôi cảm thấy như anh ấy chỉ dùng tôi để thỏa mãn nhu cầu thôi."

"Thật ư?" Mandy hỏi. Cô ngạc nhiên, nhưng trong thâm tâm lại thầm hài lòng rằng ngay cả những cô gái xinh đẹp đôi khi cũng bị lợi dụng.

"Vâng, và tôi có cảm giác anh ấy cặp với mấy người liền một lúc, như một số phụ nữ lớn tuổi mà anh ấy huấn luyện ở phòng gym. Họ luôn tán tỉnh anh ấy, đặc biệt là mấy người đã có gia đình. Tôi không nghĩ anh ấy là loại người thích ổn định và có một bạn gái lâu dài."

"Ồ." Mandy đột nhiên thấy hụt hẫng. "Có lẽ đó là khi anh ấy làm xét nghiệm Ghép Cặp ADN. Anh ấy biết cô không phải người thích hợp và không thấy ý nghĩa gì trong việc tiếp tục." Cô hối hận về cách dùng từ của mình ngay khi nhìn thấy một tia tổn thương trong mắt Michelle.

"Có lẽ thế," Michelle tán đồng. "Nhưng tôi ngạc nhiên khi chị nói chị và anh ấy được Ghép Cặp ADN. Rich từng nhấn mạnh rằng anh ấy không bao giờ muốn làm xét nghiệm."

"Thật ư?"

"Anh ấy nói đại khái là việc đó sẽ làm cuộc săn đuổi mất hết thú vị và rằng cuộc sống không có mạo hiểm hoàn toàn không phải cuộc sống. Vì thế sẽ không đời nào anh ấy chịu để người khác cho mình biết anh ấy phải yêu ai."

"Có lẽ anh ấy đã đổi ý."

"Có lẽ, nhưng tôi không tin."

Mandy tựa lưng vào ghế và nhìn trân trân vào mặt bàn, trong khi bức tranh về Richard mà cô đã vẽ ra suốt nhiều tháng trong tâm trí, với sự giúp đỡ của Pat và Chloe, mờ nhạt dần trước mắt mình.

"Tôi đoán tôi đã biết rõ trong lòng rằng anh ấy không dành cho tôi," Michelle nói tiếp. "Tôi từng đọc về cảm giác khi gặp Đối Tượng ADN của mình, và tôi không hề thấy giống như vậy khi ở bên anh ấy. Nhưng anh ấy là chàng trai tốt và chúng tôi đã rất vui. Tôi có thể nói thật với chị được không?"

"Cô cứ nói."

"Tôi nói thế này không phải vì tôi ghen tị với việc chị được Ghép Cặp ADN với anh ấy hay gì cả, nhưng nếu mọi chuyện khác đi, bất kể hai người yêu nhau đến mức nào, tôi vẫn không nghĩ Rich là kiểu đàn ông chịu bỏ hết trứng vào cùng một giỏ. Anh ấy có lẽ sẽ lăng nhăng bên ngoài."

"Nói thật là," Mandy nói, giọng vô cảm. "Lúc này nghe cô chỉ có vẻ hằn học."

"Thực sự không phải đâu. Anh ấy có tinh thần quá tự do. Anh ấy muốn du lịch thế giới lần nữa và còn lâu mới muốn yên bề gia thất và sinh con đẻ cái. Anh ấy thậm chí còn chẳng thích trẻ con lắm."

"Không thích gì, trẻ con á?"

"Ừ. Chúng khiến anh ấy bực bội. Chúng tôi từng phải ra khỏi một nhà hàng sau khi ăn khai vị bởi vì bàn bên cạnh tổ chức tiệc cho trẻ con. Chúng khiến anh ấy phát điên. Anh ấy thậm chí từng nói - dù anh ấy cũng thừa nhận hổ thẹn về bản thân - rằng

anh ấy thấy mừng vì em gái không có con nên anh ấy không cần phải giả bộ thích ở bên chúng."

"Thế thì sao anh ấy lại lưu giữ tinh trùng? Pat và Chloe kể với tôi rằng tất cả những gì anh ấy muốn là một gia đình của riêng mình?"

Mắt Michelle đột nhiên trợn to. "Chị biết Pat và Chloe?"

Mandy gật đầu.

"Thế thì hãy nghe lời tôi và tránh xa họ ra. Hai người đó là một cặp bệnh hoạn. Chẳng trách Rich không bao giờ muốn gặp họ."

"Bệnh hoạn? Vì sao, họ đã làm gì cô?"

Michelle tiến đến gần Mandy, giọng thấp xuống và vẻ mặt nghiêm trọng. "Chị sẽ không tin nổi đâu. Vài tuần sau tai nạn của Rich, họ biết được tôi là ai và rằng tôi từng hẹn họ với anh ấy nên họ xuất hiện trước cửa nhà tôi. Thực ra cuộc đối thoại khi ấy ban đầu rất giống như lần nói chuyện này - muốn biết thêm những điều về Richard mà có lẽ họ chưa biết - nhưng đến cuối buổi tối, họ đề nghị tôi nhận tinh trùng của anh ấy để sinh con cho anh ấy. Chuyện quái gì thế chứ?"

Mandy cảm thấy tóc gáy dựng ngược. "Họ muốn cô sinh con cho anh ấy sao?" cô khẽ hỏi.

"Muốn ư? Họ đòi nằng nặc ấy chứ. Đó là cuộc đối thoại khó xử nhất tôi từng gặp phải trong đời."

Mandy siết chặt nắm tay. Cô không thể tin nổi chuyện mình đang nghe. Cô cố gắng kiểm soát nhịp thở để không lâm vào cơn hoảng loạn.

"Khi tôi từ chối, họ trở nên hơi... tôi không biết nữa... hơi thúc ép, và thậm chí còn đề nghị trả tiền cho tôi làm việc đó và chi trả mọi chi phí liên quan," Michelle nói tiếp. "Họ thực sự đã nghĩ rất kỹ và nói rằng tôi có thể dọn đến sống với họ cho đến khi sinh con. Họ bám lấy tôi suốt mấy tuần liền - gọi điện, nhắn tin, email... cuối cùng tôi dọa báo cảnh sát nếu họ không chịu để tôi yên thì họ mới chịu thôi. Việc đó khiến tôi sởn cả người và vì thế nên lúc đầu tôi mới không muốn gặp chị."

"Tôi đoán việc đó cũng có thể hiểu được," Mandy nói, cố tìm cách giải thích cho những hành động đó. "Có lẽ họ không suy nghĩ được tỉnh táo và vẫn còn đau buồn vì cái chết của Richard."

"Chết?" Michelle có vẻ bối rối. "Ai bảo chị là Rich đã chết? Anh ấy rõ ràng vẫn còn sống."

CHƯƠNG 62

CHRISTOPHER

"Lạy Chúa, cô nặng bao nhiêu cân thế hả?" Christopher vừa thở dốc vừa lôi Số Hai Mươi qua hành lang để vào bếp.

Hắn là người khỏe mạnh, thế mà vẫn cảm thấy mồ hôi rịn ra trên lông mày, ngấm vào mũ trùm đầu của mình. Ảnh trên trang cá nhân của cô ta không phản ánh vóc dáng thật. Ngay cả khi hắn đã bám theo cô ta vòng quanh Top Shop, Zara và H&M cả một buổi chiều để tiến hành trinh sát tiền trạm, hóa ra cô ta vẫn là người có lượng thịt dồi dào.

Kết cấu bất thường của căn hộ hai tầng nơi cô ta ở đồng nghĩa với việc nhà bếp nằm trên phòng ngủ, vì thế Christopher ứng biến và thay đổi quy luật giết người của mình. Sau khi đã để quả bóng bi a rơi xuống sàn nhà trải thảm nhựa ở ngoài phòng ngủ và để cô ta ra kiểm tra, hắn quấn sợi dây quanh cổ cô ta như thường lệ. Nhưng nó lún sâu vào lớp da thừa của cô ta. Hắn giật mạnh hơn, làm cô ta mất thăng bằng. Trọng lượng của cô ta đẩy hắn vào tường, khiến hai khung tranh rơi xuống. Hắn bị kẹt lại sau lưng cô ta và phải dùng toàn bộ sức lực để giữ cả hai đứng thẳng nếu không sẽ có nguy cơ ngã xuống sàn như hắn từng bị với Số Chín, cô ả đã cắn ngón tay hắn.

May mắn là Số Hai Mươi mất đi ý thức trong vòng một phút, khi hắn bóp nghẹt cả hai động mạch cảnh dẫn máu từ tim đến não

cô ta. Nhưng vẫn phải mất thêm ba phút nữa cô ta mới hoàn toàn tắt thở.

Cô ta vắt kiệt toàn bộ năng lượng của Christopher, hai bắp tay và cẳng tay của hắn căng cứng và không còn lực. Sau khi cho mình thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, hắn trùm túi nhựa quanh đầu và cổ cô ta, buộc chặt bằng dây cao su, dùng hai tay đeo găng nắm lấy cổ tay cô ta và bắt đầu lôi cô ta dọc theo hành lang, đi qua phòng khách và lên cầu thang tiến đến nhà bếp. Đi được một phần ba cầu thang hắn dừng lại thở lấy hơi cho đến khi rút cục bày được thi thể cô ta nằm đối xứng trong bếp.

Yêu cầu về trật tự của Christopher quyết định rằng mỗi cô gái đều phải nằm theo cùng một tư thế trong đúng một loại phòng. Mọi chuyện không bắt đầu như thế, mà chỉ tình cờ là nhà bếp của ba cô gái đầu tiên đều có hốc tường, cung cấp cho hắn một chỗ lý tưởng để ẩn nấp và chờ đợi. Số Bốn là một vụ giết người trong phòng ăn và hắn từng cân nhắc việc để cô ta lại đó, đến tận giây phút hắn chuẩn bị rời đi. Nhưng hắn biết rằng suốt cả đêm còn lại, rồi những ngày tiếp theo và cho đến hết cả quãng thời gian giết người, hắn sẽ thấy khó chịu vì vị trí khác biệt của cô ta có thể biến cô ta thành một ngoại lệ. Cô ta không phải ngoại lệ - hắn đối xử với từng người bọn họ bằng sự thiếu tôn trọng ngang nhau.

Sau khi gỡ chiếc túi nhựa đã hứng lấy từng giọt máu vương vãi từ vết thương trên cổ cô gái, hắn chỉnh thẳng thớm quần áo của cô ta để không còn chỗ nào lồi lõm hay tớn lên thể hiện việc cô ta từng bị lôi đến vị trí này. Hắn lấy cây lăn bụi ra và áp lên quần áo của cô ta để lăn sạch lông tóc rụng có thể rơi xuống từ mũ trùm đầu hoặc lông mi lông mày hắn.

Sau đó, cầm trên tay chai nhựa xịt đựng luminol, hắn lần lại bước chân của mình. Khi tiếp xúc với nguyên tố sắt trong máu, hóa chất này sẽ phát sáng màu xanh lam cho phép Christopher định vị những đốm máu li ti có thể đã vung vãi ra từ cô ta. Cuối cùng, bằng khăn ướt khử trùng, hắn lau sạch cả khu vực và treo lại

mấy bức tranh của cô ta trước khi kiểm tra lại trong đầu danh sách việc cần làm lần cuối cùng.

Với hai kiểu ảnh Polaroid đã đút cẩn thận vào phong bì trong túi, Christopher chuẩn bị rời đi thì đột nhiên dừng khựng lại. Hắn nhận ra vừa nãy hắn không ngửi tóc của Số Hai Mươi. Đây là một trong những nghi thức của hắn bất kể cô gái là ai và diện mạo thế nào. Hắn đã ngửi mùi tóc của Amy vào sáng hôm đó khi cô bất ngờ vào tắm cùng hắn. Hắn đã bước ra sau lưng cô, xoa dầu gội lên da đầu cô và ngắm nhìn bọt xà phòng trôi xuống giữa hai xương bả vai của cô, chảy dọc theo đường cong trên lưng cô. Rồi hắn cúi xuống và liếm từ mông lên cổ cô. Không một ai và không một thứ gì trên thế giới này có mùi vị khiến hắn thỏa mãn như Amy. Có phải đó là lý do vì sao hắn không ngửi Số Hai Mươi?

Không, đó không phải lý do duy nhất, Christopher nghĩ. Hắn biết còn có gì khác trong cái chết của Số Hai Mươi khiến hắn lấn cấn. Không chỉ địa điểm giết người hay việc không ý thức được vóc người thực tế của cô ta, mà đây là lần đầu tiên hắn không hề thấy thích thú bất cứ phần nào của vụ giết người này. Hắn từng tận hưởng cảm giác mong đợi được quay trở lại sau vài ngày để đặt ảnh của vụ giết người tiếp theo lên ngực họ và quan sát tốc độ phân hủy của họ, nhưng ngay cả việc đó cũng không còn độ hấp dẫn như chúng từng có.

Trái tim hắn đã không còn nằm ở việc này nữa; nó nằm ở nơi khác và với một người khác. Amy đang thay đổi hắn. Nhưng thay đổi thành thứ gì, hắn không biết.

CHƯƠNG 63

JADE

Jade bắt đầu thấy ngộp thở vì số lượng người tụ tập trong vườn dự ngày cưới của mình, và dựa vào vẻ kiệt sức trên mặt Kevin, thì anh cũng thấy như vậy.

"Em đưa anh vào nhà nghỉ một lát nhé," cô nói với anh và hai người chậm rãi quay vào phòng ngủ của anh.

Hơn một trăm người gồm bạn bè, bà con và hàng xóm của Kevin đã đến dự buổi tiệc được tổ chức vội vã này, mang theo thức ăn trên khay và bia chai ướp lạnh trong thùng đá. Một bữa tiệc nướng ngoài trời được chuẩn bị cạnh gara nơi bố chồng Dan của cô đang lật bánh burger và xúc xích.

Jade ngửi thấy mùi thịt nướng và nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài cửa sổ phòng Kevin.

"Cảm ơn em," anh lẩm bẩm, mắt nhắm nghiền và nhịp thở nông.

"Vì việc gì?"

"Vì đã cưới anh. Anh biết em thấy việc này khó khăn đến thế nào - và anh hiểu vì sao."

Mắt Jade mở to và cô cố gắng không hoảng loạn. Cô không hề mong muốn làm tổn thương Kevin, nhưng liệu anh đã đoán ra cô yêu anh trai của anh chứ không phải anh chưa? "Ý anh là sao?" cô ngập ngừng hỏi.

"Biết rằng anh là Đối Tượng ADN của em và rằng anh sẽ

không còn ở lại bao lâu nữa... đáng lẽ em có thể quay lưng đi và về nhà. Nhưng em không làm thế, vậy nên cảm ơn em."

Jade cắn môi và siết chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của Kevin. Cô biết cô đã làm điều đúng đắn và cô đợi cho đến khi Kevin ngủ thiếp đi rồi mới quay ra ngoài để tiếp khách.

Dù trang trại nằm ở nơi hẻo lánh, rõ ràng Kevin và gia đình rất được hàng xóm quan tâm. Cô được giới thiệu với rất nhiều con người nhiệt tình, những người yêu mến Kevin và đã nghe về cô. Họ vồn vã bắt tay cô, ôm cô hoặc hôn lên má cô kèm theo lời chúc mừng. Nhưng ẩn sau nụ cười của họ cô biết họ che giấu sự thương hại dành cho bà góa trẻ tương lai.

Mark là người duy nhất không tiếp cận cô, nhưng cũng là người cô muốn nói chuyện cùng nhất. Họ đều đã chủ động giữ khoảng cách, và họ càng cách xa nhau về vật lý, cô càng thấy bực bội với bản thân vì tình cảm mình dành cho anh.

"Kevin may mắn vì đã có con trong đời, con yêu," Dan lên tiếng, choàng tay quanh vai Jade. "Không, để bố sửa lại - *cả nhà bố* đã quá may mắn vì có con trong đời. Bố chưa từng thấy nó hạnh phúc như trong mấy tuần qua. Và bố biết vài tuần tiếp theo sẽ không dễ dàng cho bất kỳ ai trong chúng ta, nhưng sẽ dễ dàng hơn cho Kevin khi biết con ở bên nó."

Jade cố nở nụ cười và cảm ơn Dan vì những lời tử tế của ông, nhưng trong lòng cô bắt đầu cảm thấy áp lực to lớn của những việc mình làm đè nặng lên vai, từ từ ép vỡ cô dưới sức mạnh của nó. Cô lấy cớ cáo lui rồi đi xuyên qua khu vực lều bạt, tránh xa tất cả mọi người, nơi cô có thể ở một mình.

Cô hồi tưởng lại chỉ một tháng trước, việc gặp mặt trực tiếp Đối Tượng ADN của mình còn như một giấc mơ xa vời đối với cô. Cô đã biến nó thành sự thật, nhưng tới nửa đường nó đã đi chệch hướng. Giờ đây cô tha thiết muốn được giành lại quyền kiểm soát con tàu đào tẩu mà mình đang ngồi trên, nhưng cô hoàn toàn không biết phải làm sao. Thay vào đó, cô chỉ biết dùng hết sức bình sinh bám chặt lấy nó.

Cô lẳng lặng tiến đến hiên nhà, mừng rỡ vì có chút thời gian cho riêng mình. Nhưng cô không chỉ có một mình. Trước khi nhìn thấy anh trong ánh hoàng hôn, cô đã cảm nhận được sự hiện diện của anh. Ngay lập tức mạch đập của cô tăng tốc và lông tơ trên tay cô dựng đứng.

"Xin chào," Jade dè dặt cất tiếng.

"Chào," Mark đáp lại.

"Anh làm gì ngoài này?"

"Tôi cần giải lao một chút."

"Tôi cũng vậy."

"Cô muốn tôi đi chỗ khác không?"

"Không, không," cô nói, có phần quá sốt sắng.

Jade ngồi xuống chiếc ghế cách Mark xa nhất, và nhìn ra khoảng xa mờ mịt. Cả hai đều không biết phải nói gì tiếp theo hay phải làm gì để phá vỡ không khí căng thẳng.

"Buổi lễ dễ chịu nhỉ," Mark lên tiếng. "Tôi đã lâu lắm không thấy Kevin cười nhiều như vậy rồi."

"Vâng, rất cảm động." Cô giấu bàn tay đeo nhẫn cưới của mình ra sau lưng.

"Tôi biết sự việc này hoàn toàn không phải điều cô mong đợi khi đến đây, nhưng Kevin và bố mẹ đều rất mừng vì cô đã đến."

"Còn anh?" Jade hỏi, nhìn vào mắt anh. "Anh có mừng vì tôi đã đến không?"

"Tôi nên quay lại," Mark đột ngột nói, và đứng dậy.

"Mark," Jade gọi khi anh bắt đầu bước đi. Giọng đầy xúc động. "Chúng ta sẽ làm thế nào đây?"

Anh quay đầu lại và nhìn cô bằng đôi mắt tha thiết khiến cô muốn khóc than cho cả hai người.

"Chúng ta sẽ không làm gì cả," anh khẽ nói, trước khi chầm chậm quay lưng về phía cô và bước đi.

CHƯƠNG 64

NICK

Nick ngồi sụp trên sàn phòng khách sạn rẻ tiền ở trung tâm thành phố, dựa lưng vào tủ quần áo, người nồng nặc mùi đống rượu lấy từ trong tủ lạnh mà anh đã uống cạn. Anh phớt lờ tấm biển cấm hút thuốc, gạt tàn thuốc vào phần nắp xé từ bao thuốc Marboro Lights.

Quần áo anh mặc suốt ba ngày qua chất đống ở góc phòng. Ti vi đang bật nhưng tắt tiếng.

Kể từ khi anh và Sally gặp nhau gần bốn năm trước, đây là khoảng thời gian dài nhất họ không nói chuyện với nhau. Ngay cả khi đi nghỉ dưỡng kết hợp thanh lọc cơ thể với bạn đại học cũ bên bờ biển Thái Lan, cô vẫn tìm được cách để email cho anh. Nhưng kể từ khi Nick đồng ý rời khỏi căn hộ theo thỏa thuận của cả hai, liên lạc đã đột ngột chấm dứt.

Alex đứng cạnh Nick, chuyển cho anh một chai Fosters từ lốc bia sáu chai mà mình vừa mua. Anh dùng mặt tủ ngăn kéo để mở nắp chai.

"Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?" Alex hỏi.

"Tôi không biết," Nick đáp. "Một tháng trước tôi còn đang chuẩn bị làm đám cưới và giờ thì tôi sống trong khách sạn. Tất cả những gì tôi nghĩ được là việc mình đã làm với Sally và tôi muốn

ở bên anh đến mức nào. Mary phản ứng thế nào khi anh nói với cô ấy?"

"Khá là kích động... Cô ấy luôn miệng nói rằng cô ấy đã từ bỏ bao nhiêu thứ để đi New Zealand với tôi còn tôi thì làm tan nát trái tim cô ấy và đối xử với cô ấy như đồ khốn nạn. Và mọi thứ cô ấy nói đều đúng. Cô ấy còn tát tôi vài cái nữa, bảo tôi là thằng tồi và cô ấy ghét tôi. Nhưng tôi nghĩ trong thâm tâm cô ấy biết có tranh cãi cũng vô ích. Chúng ta đều đã đọc đủ nhiều về các Cặp Đôi ADN để biết rằng một khi nó đã xuất hiện thì không gì đánh bại được nó."

"Tôi nghĩ Sally cũng cảm thấy như vậy, dù cuối cùng cô ấy ủng hộ tôi. Như vậy cũng chẳng ngăn được tôi day dứt muốn chết."

"Tôi hiểu cậu."

Hai người cụng chai.

Alex tiến đến ngồi trên sàn nhà với Nick. Cả hai nhìn chằm chằm vào bản sao bức tranh của Andy Warhol trên tường. Hình vẽ hộp xúp Campbell's của họa sĩ khiến cái bụng rỗng của Nick sôi lên.

"Có một việc có lẽ chúng ta nên bàn bạc," Alex cẩn trọng mở lời.

"Có lẽ có rất nhiều việc ta cần bàn bạc."

"Cậu muốn nói trước không?"

"Không."

"Tôi cũng thế, nhưng tôi sẽ nói," Alex nói. "Cậu và tôi đều biết rằng trước mắt, cái... thứ này... bất kể là cái gì..."

"... mối quan hệ. Đại loại vậy."

"Rằng... mối quan hệ đại loại vậy này... có một thời hạn. Tôi đã đặt vé máy bay về nhà sau đây vài tháng, và cho đến khi bố tôi qua đời, tôi không biết khi nào tôi sẽ quay lại. Hay liệu tôi có quay lại hay không."

Đây không phải tin mới đối với Nick, nhưng dù sao đi nữa, anh vẫn cảm thấy như bị rút cạn sinh lực.

"Và nếu tôi có quay lại," Alex nói tiếp, "hoặc nếu cậu đến gặp tôi, thì việc đó đưa chúng ta đến bế tắc tiếp theo. Chúng ta chỉ ở bên nhau như hiện giờ đã đủ chưa, hay chúng ta sẵn sàng tiến xa hơn?"

"Ý anh là về thể xác?"

"Tôi đoán ý tôi là vậy." Alex đỏ mặt và im lặng ngượng ngùng bao trùm lên họ.

"Đó có phải là điều anh muốn không?" Nick hỏi. "Chúng ta phải thấy, kiểu như, hấp dẫn thể xác với nhau mới được chứ, đúng không?"

"Thường là vậy, phải."

"Thế... anh có thấy như vậy không?"

"Nói thật với cậu - tôi không biết gì cả, anh bạn ạ. Đây là lãnh địa mới đối với tôi, ừm, với cả hai chúng ta. Tôi thích tình dục, thực ra là tôi rất thích tình dục và tôi cho rằng đó là phần rất quan trọng trong một mối quan hệ. Và nếu tôi và cậu không làm chuyện đó, thì chúng ta có thể ở bên nhau được không? Điều chúng ta có với nhau bây giờ có đủ để tình dục không còn quan trọng? Chúng ta phải sống như thầy tu cả đời hay chúng ta đi giải quyết với phụ nữ ở nơi khác?"

"Nhiều câu hỏi quá."

"Thử tưởng tượng bây giờ trong đầu tôi thế nào đi."

"Tôi có một ý kiến khá xác đáng," Nick nói. "Nếu chúng ta làm, anh biết đấy, thử làm... *chuyện đó*... và một trong hai người thấy thích còn người kia thì không? Lúc đó tính sao?"

Alex dụi mắt, lắc đầu và nhún vai. "Rối tung rối mù."

"Anh nói chuẩn đấy."

Alex thở ra một hơi dài rồi luồn tay qua tóc. "Không," anh quả quyết. "Tôi sẽ không 'nói chuẩn' nữa. Chúng ta đã nói chuyện đủ cho cả đời rồi."

Nick nhìn Alex nghiêng đầu và chậm rãi tiến đến gần mình. Anh nhắm mắt và đáp lại.

Môi Alex mềm mại và ấm áp hơn Nick tưởng tượng về môi đàn ông, nhưng chân râu của anh cộm hơn. Theo bản năng Nick

đưa tay lên đỡ lấy mặt Alex và họ tiếp tục hôn nhau trong yên lặng. Anh cảm thấy tay Alex trên đùi mình và đẩy bản thân vào gần hơn cho đến khi ngực hai người chạm vào nhau, kết nối và ghép khít vào nhau như họ đã được thiết kế như vậy.

Và trong khoảnh khắc đó, khi họ cảm thấy tim người kia đập dồn mà đồng điệu với nhịp tim mình, họ cảm thấy như hai nửa của một thể hoàn chỉnh.

CHƯƠNG 65

ELLIE

Lúc đầu Tim có vẻ bối rối khi Ellie đề nghị họ tạm thời giữ bí mật về việc đính hôn.

"Xin đừng nghĩ là vì em không muốn mọi người biết," cô ra sức nói rõ, "nhưng hãy tin em, khi người sáng lập ra Ghép Cặp ADN tuyên bố cô ta đã tìm được Đối Tượng ADN của mình, mọi thứ sẽ trở nên khá điên rồ cho người đàn ông liên quan."

"Điên rồ đến mức nào?" Tim hỏi. Sự ngây thơ của anh khiến cô càng muốn bảo vệ anh hơn.

"Báo chí sẽ tìm mọi cách để bới móc tất cả về anh. Họ sẽ lần ra các bạn gái cũ và tình một đêm của anh."

"Miễn là họ bảo anh có cu to và có thể chiến như đầu tàu hơi nước, anh không quan tâm."

"Em nghiêm túc đấy, Tim! Họ sẽ viết về người mẹ quá cố của anh, họ sẽ tìm ra bố anh - nếu ông ấy còn sống - và họ sẽ trả tiền cho bất cứ ai từng quen biết anh với hy vọng tìm ra scandal. Tin em đi, em không nói quá đâu. Trước đây em đã trải qua việc này rồi và nó không dễ chịu đâu."

"Chết tiệt," Tim nói và dụi mắt. "Liệu họ có tìm ra bộ phim sex anh quay hồi học đại học không nhỉ?"

"Phim sex nào?" Ellie hỏi, vẻ hoang mang lan trên mặt.

Anh bật cười. "Em biết không, với một phụ nữ thông minh, em có lúc cực kỳ dễ lừa đấy."

Cô thở phào nhẹ nhõm và đấm lên cánh tay anh.

"Đừng lo, trong tủ nhà anh chỉ giấu xương chuột thôi."

Khi cô báo tin cho Andrei, anh suýt nữa nở nụ cười. Và khi nói với gia đình rằng họ sắp có thêm chàng rể thứ ba, cô phải bắt họ hứa sẽ không nói với bất cứ ai ngoài vòng thân hữu của mình.

"Chị cứ nghĩ Tim sẽ truyền thống hơn thế," chị gái Maggie của cô nói.

"Ở mặt nào?"

"Chị cứ nghĩ cậu ấy sẽ xin bố cho phép trước rồi mới cầu hôn."

"Anh ấy hỏi rồi mà, lúc bọn em về ăn Giáng sinh."

"Bố không nói như vậy. Cũng không phải chuyện gì to tát cả, mọi người chỉ hơi thất vọng thôi."

"Em nghĩ bố nhầm lẫn rồi," Ellie nói. *Tim không có lý do gì phải nói dối,* cô thầm nhủ.

Cho đến nay, cô đã thành công che chở vị hôn phu của mình khỏi sự săm soi không mong đợi của thợ săn ảnh bằng cách rút lui khỏi đời sống trước công chúng. Vào những dịp đi chơi hiếm hoi, họ vào nhà hàng và rạp hát tại những thời điểm khác nhau và qua những cửa khác nhau. Cô thích có Tim cho riêng mình và thấy ngạc nhiên một cách dễ chịu rằng giới truyền thông vẫn chưa phát hiện ra mối quan hệ của họ, đặc biệt là sau khi cô đưa anh đến bữa tiệc Giáng sinh của công ty.

Ellie thích mê chiếc nhẫn đính hôn mà Tim đã đeo lên tay cô, một viên kim cương kín đáo trên chiếc nhẫn bạch kim tròn. Cô đoán nó không quá đắt nhưng nó có ý nghĩa với cô hơn bất cứ món trang sức nào cô cất trong két ngân hàng của mình. Khi đi làm và trước công chúng, cô luồn chiếc nhẫn của Tim vào một sợi dây chuyền vàng đeo trên cổ bên dưới áo. Thỉnh thoảng, cô bắt gặp mình mân mê nó. Và mỗi tối, ngay khi vào xe để về nhà, cô sẽ xỏ nó vào ngón tay và ngắm nghía nó từ mọi góc độ.

Một buổi tối hiếm hoi không ở bên nhau, Ellie về đến nhà mình ở Luân Đôn và lập tức cảm thấy nó thật trống trải khi vắng Tim. Họ đã nói chuyện qua FaceTime trước khi anh đi đá bóng và anh đã trêu chọc cô khi cô lật điện thoại để cho anh thấy núi giấy tờ cô phải xử lý.

Nhưng trước khi bắt tay vào đấu vật với chúng, cô hâm nóng bữa ăn mà quản gia để cho cô trên bếp rồi ngồi trong bếp, lắng nghe danh sách nhạc của các ban nhạc Indie thập niên chín mươi mà Tim lập cho cô trên Spotify. Cuốn sách đính hôn mà anh làm nằm trên quầy bếp. Cô không thể ngăn mình đọc lại nó.

"Số 42: Anh thích việc chúng ta có cùng kiểu tóc khi còn nhỏ," cô đọc và nhìn lại những bức ảnh trên trang đó. Bên trái là một bức ảnh trường học mà anh mượn từ mẹ cô, chụp cô năm bảy tuổi và đang để kiểu đầu bát úp siêu ngố. Còn bên phải là Tim với kiểu tóc gần như giống hệt. Trông anh thật đáng yêu trong bộ đồng phục.

Cách Tim cầu hôn bằng cuốn sách của mình vô cùng thân thiết, chu đáo và lãng mạn, nó đáng giá hơn bất cứ món quà nào cô từng nhận. Trên thực tế, suốt mối quan hệ của họ, Tim luôn là người thể hiện rõ tình cảm của mình, trong khi cô ý thức được mình có vẻ hờ hững hơn. Tình cảm của cô không phải như vậy, và đôi khi cô lo lắng liệu sẽ có lúc Tim thấy chán nản.

Đột nhiên, cô nảy ra một ý tưởng. Nếu Tim có thể làm một cuốn sách về những điều anh yêu ở cô, thì cô cũng có thể làm gì đó cho anh. Cô sẽ ghép ảnh và các đoạn video trên điện thoại của hai người và tạo thành một đoạn phim ngắn.

Cô tìm được một trang web trên máy tính cho phép cô thực hiện kế hoạch của mình, và cô bắt tay vào thu thập dữ liệu từ điện thoại và iPad. Khi truy cập vào tài khoản đám mây của mình, cô phát hiện iPad đã đăng nhập sẵn vào tài khoản của Tim. Hẳn là anh vừa mượn nó gần đây. Cô tự hỏi mình có thể lấy trộm thứ gì hay không.

Trên tài khoản chứa ảnh từ lễ Giáng sinh mà họ dự cùng gia đình cô, một chuyến đi chơi cuối tuần ngẫu hứng đến Berlin và vài

bức ảnh cũ của anh khi còn là học sinh. Cô mỉm cười khi lật xem các phiên bản khác nhau của anh và tự hỏi nếu họ có con với nhau, chúng sẽ giống ai. Cô bắt gặp vài bức ảnh thời thơ ấu của Tim cùng một người phụ nữ, dựa vào nhiều địa điểm khác nhau cùng quãng thời gian số ảnh đó được chụp, cô đoán đó là mẹ anh. Điều này khiến cô nghi hoặc - khi cô đòi xem ảnh bà, Tim từng nói rằng anh không có tấm ảnh nào vì chúng đã bị hủy trong một đám cháy.

Trong một bức ảnh, bà đang quỳ quay lưng vào ống kính, bê một chiếc bánh sinh nhật có cắm năm cây nến. Trong một bức khác, bà đặt tay lên vai anh nhưng hình ảnh bà bị nhòe. Ellie tiếp tục gạt qua loạt ảnh, cố tìm một bức mà mặt bà không bị mờ. Như thể có người cố ý không lấy nét vào bà.

Cuối cùng, khi nhìn rõ mặt người phụ nữ đó, cô thốt ra một tiếng kêu lớn. Cô biết chính xác mẹ Tim là ai.

CHƯƠNG 66

MANDY

Mandy ngồi trong xe ngoài quán cà phê nơi cô vừa gặp Michelle, bạn gái cũ của Richard và hạ cửa sổ xe xuống với hy vọng không khí lạnh sẽ giúp mình bình tĩnh lại.

Trước đây cô chưa từng bị lên cơn hoảng loạn, nhưng nhịp tim đập nhanh đột ngột kèm cơn chóng mặt, cộng thêm cảm giác lo sợ mạnh mẽ chắc chắn có vẻ giống nhân tố tạo thành một cơn hoảng loạn. Cô cố gắng trấn tĩnh bằng cách nhớ lại các bài tập hít thở tiền sản. Và nếu có lúc nào cô muốn uống rượu trở lại, thì đó chính là lúc này.

"Richard rõ ràng vẫn còn sống," Michelle đã nói.

Richard rõ ràng vẫn còn sống.

"Chị ổn chứ?" Michelle đã hỏi khi thấy Mandy mặt cắt không còn hột máu. Mandy gật đầu nhưng rõ ràng cô không ổn.

"Cô nói Richard còn sống là ý gì?" cuối cùng cô hỏi. "Anh ấy bị xe tông, đúng không? Tôi đã đến dự buổi lễ tưởng niệm của anh ấy."

"Nhưng tai nạn đó không giết chết anh ấy," Michelle đáp. "Anh ấy đang ở một viện điều dưỡng tư nhân đâu đó ở Wellingborough. Ý tôi là, anh chàng tội nghiệp cũng chẳng khác gì đã chết. Anh ấy bị chấn thương não nghiêm trọng."

"Thế sao lại có lễ tưởng niệm cho anh ấy?"

"Theo những gì tôi được biết, khi mẹ và em gái anh ấy biết Richard hoàn hảo của họ sẽ không trở lại, họ gửi anh ấy đến viện điều dưỡng. Họ bảo bạn bè đừng đến thăm vì nhìn thấy anh ấy như thế sẽ quá đau lòng với họ, và họ nói sẽ làm lễ tưởng niệm chúc phúc cho anh ấy, nơi mọi người có thể tụ tập và tưởng nhớ anh ấy. Chỉ là trong buổi lễ đó, chẳng thấy ai nhắc đến 'chúc phúc' cả."

Mandy vắt óc nhớ lại những tin nhắn để lại trên trang Facebook của Richard sau vụ tai nạn và nhớ lại những bài phát biểu ở buổi lễ của anh. Khi đó cô quá hồi hộp nên không thể nhớ nổi mọi người đã nói gì. Rất có thể việc Richard đã chết không hề được đề cập tới. Những người duy nhất chắc chắn từng dùng từ "chết" và trắng trợn khiến cô tin rằng anh không còn bên họ là Pat và Chloe.

"Tôi không hiểu. Vì sao họ lại tổ chức một thứ như thế cho người chưa chết?"

"Tôi cũng không thể hiểu nổi, nhưng ai nỡ chất vấn một gia đình đang đau buồn cơ chứ? Bạn bè anh ấy không được phép đi thăm Rich, nên tôi đoán đó là cách họ tụ tập lại để nghĩ đến anh ấy. Khi người nhà anh ấy tìm đến tôi thì dường như họ đã quên anh ấy rồi và chỉ muốn tìm một con bò cái tội nghiệp đẻ cho họ một đứa bé để thay thế. Chắc chắn không phải tôi."

Mandy sẽ không bao giờ quên vẻ mặt của Michelle khi, vào cuối buổi gặp, cô đứng dậy, áo khoác hở ra và để lộ bụng bầu của cô.

"Chết tiệt," Michelle đã lẩm bẩm như vậy.

Mandy chỉ muốn ra khỏi quán cà phê càng nhanh càng tốt.

Trong xe, khi cuối cùng đã tỉnh táo lại, cô với tay vào túi xách lấy điện thoại và google "viện điều dưỡng tư nhân" cùng "Wellingborough". Có năm cơ sở hiển thị trong kết quả tìm kiếm, cơ sở thứ ba mà cô gọi đã xác nhận việc cô đã biết là sự thật.

Cô gõ mã bưu điện vào hệ thống định vị vệ tinh của xe, cắm chìa khóa vào ổ và khởi động. Cô sắp đi gặp người đàn ông mà cô sinh ra để ở bên.

CHƯƠNG 67

CHRISTOPHER

"Kẻ rối loạn nhân cách thường không yêu theo cách của người bình thường", Christopher đọc thành tiếng trong văn phòng trống rỗng, "nhưng họ có thể yêu."

Đeo kính gọng thì tầm thường quá mà lại hết kính áp tròng, hắn gí sát mặt vào màn hình máy tính để nhìn rõ chữ hơn.

"Những kẻ rối loạn nhân cách ưu tiên dấn thân vào những mối quan hệ tính dục ngắn hạn với điều kiện họ là người nắm quyền chủ động," hắn đọc tiếp. "Những cuộc tình chớp nhoáng này thường không dẫn quan hệ đi xa hơn, vì kẻ rối loạn nhân cách coi sự sốt sắng của bạn tình là dễ dãi. Thế nhưng họ lại ngụy biện cho hành động tương tự của bản thân một cách khá dễ dàng. Trong tâm trí họ, họ có thể ngoại tình và quan hệ với nhiều đối tác khác nhau, nhưng nếu đối tác làm như vậy, họ sẽ đặt bản thân ở vị thế bề trên và tự cho mình quyền phán xét đạo đức đối phương."

Christopher gật đầu và không thấy có vấn đề gì trong việc đó. Hắn nghĩ đến Holly, cô gái hắn từng hẹn hò thời đôi mươi. Cô ta dám trả đũa sự không chung thủy của Christopher bằng cách chính mình cũng làm tương tự mà cô ta lại không thể hiểu được vì sao Christopher cắt đứt mọi liên hệ với cô ta, thậm chí sau khi hắn đã đập vỡ mũi cô ta.

Hắn uống một ngụm Bò Húc trong số mười hai lon hắn mua ở quầy báo trên đường về nhà sau khi để ảnh Polaroid lên ngực Số Hai Mươi Hai. Sau đó hắn khó chịu với chính mình vì đã sơ suất ghé vào một cửa hiệu có thể có camera an ninh.

"Cách duy nhất để duy trì một mối quan hệ thành công với kẻ rối loạn nhân cách là đạt được cân bằng trong quyền lực và kiểm soát," hắn tiếp tục đọc. "Những kẻ rối loạn nhân cách là bạn tình cuồng nhiệt, tài năng và mạnh mẽ, nhưng nếu họ bắt đầu với vai trò chủ đạo thì hình thức này sẽ tiếp diễn. Khi hiểu rằng họ có thể thao túng đối tác của mình hoặc nếu đối tác từ bỏ quyền kiểm soát, họ thường mất đi hứng thú và tìm kiếm quan hệ tính dục ở nơi khác. Tuy nhiên, có một số kẻ rối loạn nhân cách thích chia sẻ đối tác với bạn bè. Đối với họ, đối tác là một chiến lợi phẩm mà họ có thể cho mượn nếu thấy thích hợp."

Tori là người như vậy, Christopher nhớ lại. Cô ta miễn cưỡng đến câu lạc bộ tình dục khi hắn nằng nặc đòi hỏi, rồi hắn đứng nhìn bảy người đàn ông thay nhau quan hệ với cô ta tối hôm đó. Hắn đã van nài cô ta làm vậy, nói với cô ta rằng việc đó sẽ khiến hắn nổi hứng và làm bền chặt thêm mối quan hệ của họ. Tori quá trẻ và ngây thơ, nên cô ta đã tin hắn. Sau đó, trong xe ô tô đậu ngoài nhà cô ta, hắn gọi cô ta là con điếm bẩn thỉu và chấm dứt mối quan hệ.

Từng người một, tâm trí Christopher lướt qua một loạt phụ nữ mà hắn nhớ mình từng có quan hệ tình dục và hắn đã đối xử với hầu như tất cả bọn họ bằng một cách rẻ rúng giống nhau. Suốt cuộc đời mình, hắn kiểm soát các mối quan hệ và thao túng các đối tác để tiến hành bất cứ tội lỗi mới nào có thể khiến hắn phấn khích. Người duy nhất mà hắn chưa hạ nhục hay lạm dụng dưới bất cứ hình thức nào là Amy.

Ngoài phòng ngủ, hắn vẫn có phần trên cơ vì hắn có những bí mật chưa sẵn sàng chia sẻ, nhưng trong phòng ngủ, họ bình đẳng. Và chính việc nhận ra điều này đã khiến hắn muốn biết thêm về các mối quan hệ của kẻ rối loạn nhân cách. Một trang web

có tiêu đề "Bạn nghĩ bạn đang yêu một kẻ rối loạn nhân cách ư?" đã giải thích tất cả.

Hắn lăn con trỏ xuống để đọc tiếp. "Khi một kẻ rối loạn nhân cách được cho phép có tiêu chuẩn kép, thì mối quan hệ của hắn nhiều khả năng sẽ đổ vỡ. Đối tác không có địa vị ngang bằng với họ và không thể mong đợi sẽ được đối xử công bằng. Cố gắng giành lại sự quan tâm của họ là việc làm vô ích. Cách duy nhất để mối quan hệ yêu đương nảy nở là đối tác không cho phép bản thân bị điều khiển và phải gìn giữ lòng tự tôn của mình."

Christopher rung bàn chân, không thể giữ mình ngồi yên trong khi nhận ra nhiều điều về bản thân, và đồng thời, về Amy.

"Vì các nghiên cứu Ghép Cặp ADN mới chỉ ra đời được một thập kỷ, vẫn chưa có kết luận về mức độ tình yêu mà một kẻ rối loạn nhân cách cảm nhận được đối với Đối Tượng ADN của mình. Nhưng các chỉ số ban đầu tiết lộ rằng sự hấp dẫn có thể cho thấy một kẻ rối loạn nhân cách có khả năng yêu một người khác cũng sâu sắc như những người bình thường."

Christopher thở ra một hơi dài và ngồi dựa lưng vào ghế, tay dụi mắt. Vậy là hắn có thể yêu. Đây là bằng chứng cho thấy rằng, chôn sâu giữa tất cả dục vọng, độc ác và tàn bạo, vẫn có chút gì bình thường trong hắn.

CHƯƠNG 68

JADE

Dường như Kevin đã dồn chút sinh lực và sức mạnh cuối cùng cho đám cưới, vì mười lăm ngày sau khi nói "Đồng ý", Jade chôn cất chồng mình.

Mọi người đều nhận ra chuyển biến xấu nơi anh, dù không ai trong gia đình nói ra. Thay vào đó, họ tiến hành các công việc thường nhật như vận hành trang trại và giúp anh thoải mái hết mức có thể. Jade giúp anh uống nhiều loại thuốc và bác sĩ thị trấn đến thăm hai lần mỗi ngày để kê thêm thuốc giảm đau khi cần thiết.

Khi đôi chân khẳng khiu của Kevin rốt cuộc đầu hàng, khiến anh hoàn toàn không thể di chuyển, cô bầu bạn với anh trong phòng ngủ, dù anh còn thức hay không, vuốt ve cánh tay anh và thỉnh thoảng được thưởng lại một cái nắm tay nhè nhẹ. Cô từng đọc rằng thính lực của một người là thứ cuối cùng ra đi, nên cô nói với anh về đủ loại chuyện linh tinh. Cô không muốn anh rời khỏi thế giới này trong nhạc nền là sự tĩnh lặng đau thương.

Đa phần thời gian Jade cảm thấy bất lực khi chứng kiến người bạn thân nhất của mình chầm chậm tuột khỏi tay. Trong những ngày cuối cùng của anh, khi công năng cơ thể anh hầu như đã ngừng hoạt động, cô thường chấm tăm bông ẩm khắp khoang

miệng anh để mang lại chút hơi nước cho lưỡi anh và thoa Vaseline lên đôi môi nứt nẻ của anh. Cô giúp bố chồng thay ga giường bẩn của Kevin và lau người cho anh. Cô không khỏi tự hỏi nếu chuyện chẳng lành không may xảy đến với cô, ai sẽ yêu cô theo cái cách quên mình mà Kevin đã yêu? Ngoài gia đình cô, cô nhận ra sẽ chẳng còn ai cả.

Hơi thở hấp hối của Kevin là thứ Jade sợ nhất: tiếng khò khè rợn người vang lên qua họng và ngực anh trong khi phổi anh đẩy lên chất dịch hôi hám khiến hơi thở của anh bốc mùi. Trong những giờ phút cuối cùng, cả gia đình ngồi quanh giường anh, chờ đợi ngực anh phập phồng lần cuối.

Khi giây phút đó đến, Jade suýt cho rằng mình cảm thấy linh hồn Kevin lặng lẽ rời khỏi thân thể và chuyển đến hành trình tiếp theo của mình. Mặt trời buổi sáng bên ngoài bắt đầu mọc. Đây sẽ là lần đầu tiên trong 25 năm không có Kevin sống dưới vầng mặt trời ấy.

Susan và Dan nương tựa vào nhau, lặng lẽ khóc thương cho đứa con trai vừa mất, và không kịp nghĩ ngợi, Jade theo bản năng vươn tay ra an ủi Mark. Trước sự ngạc nhiên của cô, anh đáp lại, choàng vòng tay mạnh mẽ quanh cô. Trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy mọi điều anh cảm thấy, tiếp thụ nhiều tháng trời cảm xúc dồn nén của anh khi cơ thể và tâm trí anh đầu hàng trước đau thương. Cô cảm thấy anh khát khao cô. Cô cũng vậy. Không thể biến khát khao đó thành hành động, anh ra sức bám chặt lấy cô, sợ phải từ bỏ người thứ hai mà anh yêu ngay sau khi vừa mất đi người thứ nhất.

Tang lễ được chủ trì bởi cùng vị cha xứ đã làm đám cưới cho Jade và Kevin. Nhưng thay vì chen chúc vào nhà thờ bé xíu tạm bợ của ông, họ tụ tập ở trang trại, theo mong ước của Kevin. Mark và bố đã tự tay đào huyệt dưới bóng hàng cây, cạnh bia mộ của ông bà Kevin cách ngôi nhà khoảng một dặm về phía Bắc.

Vị cha xứ nói rõ với những người đến đưa tang Kevin rằng họ ở đây để tôn vinh cuộc đời của Kevin chứ không phải để tiếc

thương cho sự ngắn ngủi của nó. Ông nói về việc Kevin đã là một chàng thanh niên tuyệt vời ra sao và đã tác động đến bao nhiêu cuộc đời. Nhưng khi nghe thấy tên mình được nhắc đến, Jade cảm thấy mình như kẻ giả mạo. Cô không hề hối tiếc việc trở thành bạn của Kevin, nhưng cô không bao giờ có thể yêu anh theo cách anh đã yêu cô.

Khi quan tài của chồng cô từ từ hạ xuống lòng đất, Jade mới dám thừa nhận với bản thân cô yêu Mark nhiều bao nhiêu. Cô không chỉ chuyển tình cảm của mình từ Kevin sang Mark; mọi thứ cô cảm thấy đối với anh đều là thật lòng. Ngay cả trong những hoàn cảnh tồi tệ nhất, khi họ đứng cạnh nhau trước mộ em trai anh, sự hiện diện của anh vẫn làm bụng cô nhộn nhạo. Cô ý thức được điều đó là hoàn toàn sai trái nhưng căn cứ vào cách anh không dám nhìn vào mắt cô, cô biết anh cũng có chung cảm giác với mình.

Tuy vậy, chỉ trừ giây phút ngay sau khi Kevin qua đời khiến Mark yếu đuối, kể từ khi đó anh đã kiểm soát chặt chẽ cảm xúc của mình và ngăn cản mình mở lòng hơn nữa. Mọi giao tiếp giữa họ quay về những nụ cười lịch sự ít ỏi và những cái gật đầu chào hỏi - và cô bắt đầu thấy ghét anh về điều đó.

"Họ lặn lội đường xa đến tận đây là rất đáng quý," Susan giải thích khi khách phúng viếng bắt đầu tản đi. "Kevin vẫn luôn thích chơi với ông bà nên mẹ mừng vì ba người được nằm cạnh nhau, chăm sóc cho nhau. Như cha xứ đã nói, hãy tôn vinh cuộc đời Kevin chứ đừng khóc thương."

Jade mỉm cười và nắm lấy tay Susan trong khi cùng bà đi nốt đoạn đường về nhà. Nhưng trước khi vào phòng ăn cùng mọi người, Jade bước vào phòng Kevin. Cô cảm thấy mãi mãi biết ơn vì được quen biết Kevin và vì anh đã hỏi cưới mình, nhưng giờ đây cô càng cảm kích hơn vì cô sẽ không bao giờ phải làm tan vỡ trái tim anh khi nói với anh rằng anh không phải là *một nửa đích thực* của cô.

Cô nằm trên giường Kevin và nhớ đến người bạn đã khiến cô cảm thấy mình thật đặc biệt. Mối quan hệ của họ là mối quan

hệ duy nhất cô từng có khiến cô cảm thấy mình thực sự được yêu, và cô đau đớn vì không thể đáp lại. Cô đã cố gắng hết sức mình, nhưng khoảnh khắc tình yêu bùng nổ trong cô, cô đã không thể phủ nhận người mình muốn ở bên. Cách duy nhất cô có thể giải quyết cảm xúc bị kìm nén của mình là phẫn nộ đấm tay vào gối cho đến khi ruột gối bung ra, hoặc là, lần đầu tiên trong cả quãng đời trưởng thành, cô khóc. Cô chọn cách thứ hai.

CHƯƠNG 69

NICK

Tuần cuối cùng của Nick tại hãng quảng cáo trôi chậm như sên. Anh ngồi bên bàn làm việc nhìn trang bảng tính trên màn hình, thầm nhắc mình còn những việc gì chưa làm cả trong và ngoài công việc trước khi thực hiện bước nhảy mạo hiểm của cuộc đời. Anh thường bị phân tâm, đi google hình ảnh của thị trấn mới ở New Zealand nơi anh sắp đến.

Trừ những ngày làm việc còn lại, mọi thứ trong thế giới của Nick dường như đều đang di chuyển với tốc độ ánh sáng, và toàn thân anh tràn đầy phấn khích vì phải cố gắng bắt kịp nhịp độ đó. Phần khó khăn và đau lòng nhất đã được giải quyết - anh không hề nghi ngờ dù chỉ một giây rằng quyết định của mình là đúng - và giờ đây anh có thể mong chờ tương lai của mình bên Alex.

Chỉ vài ngày sau khi anh dứt điểm việc chia tay Sally, Nick và Alex đắm chìm vào mối quan hệ của họ. Họ đã biết rõ tính cách của nhau như biết rõ chính mình, nhưng khám phá thân thể lại là một mặt trận hoàn toàn khác. Những tìm tòi ngượng ngùng, những hương vị mới và cử động xa lạ cần khám phá, nhưng cũng có những xúc cảm kỳ diệu đáng tận hưởng - dù anh không chắc chắn hết toàn bộ. Và anh nhận ra chỉ vì họ cùng là đàn ông, không nhất thiết có nghĩa họ đã biết rõ cách hoạt động của cơ thể

một người đàn ông khác. Tuy nhiên, hai người đồng ý rằng đây là chuyện họ có thể nỗ lực và họ sẽ cùng nhau làm việc đó.

Chính Nick là người đã dè dặt đề nghị về New Zealand cùng Alex. Tất nhiên Alex rất vui mừng trước đề nghị đó, dù anh ấy thừa nhận mình sợ ý nghĩ phải giới thiệu với gia đình một người đàn ông tên Nick trong khi họ đang mong chờ một cô gái tên Mary. Nhưng đến đâu hay đến đó.

Ông chủ của Nick đồng ý cho anh nghỉ phép sáu tháng. Nick không giải thích mục đích thực sự của kỳ nghỉ, chỉ nói rằng sau khi chia tay với Sally, anh cần đi du lịch và "tìm lại chính mình". Tuy nhiên, bên Alex, anh biết chính xác mình đang ở đâu.

Nick đã báo tin chia tay Sally với gia đình và khiến họ thất vọng, nhưng quyết định không tiết lộ lý do chia tay là vì anh đã được Ghép Cặp ADN với một người đàn ông. Khi sáu tháng thử thách mà anh và Alex tự đặt ra kết thúc, anh sẽ nói cho họ biết sự thật.

Phần nặng nề nhất trong kế hoạch của Nick là báo tin với Sally rằng mình sắp đi xa. Trông cô không có vẻ đau đớn như anh tưởng tượng, nhưng anh tin chắc đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài. Tất nhiên cô vẫn đang khóc thương cho mối quan hệ đã mất của họ.

Anh cảm kích vì cô không tìm cách khiến anh thấy tội lỗi về quyết định của mình; dường như cô biết cảm giác khi bị Ghép Cặp ADN là như thế nào và ý thức được rằng đôi khi bạn không có lựa chọn nào khác ngoài đi theo chỉ dẫn của trái tim.

Họ áp dụng cách làm thực dụng khi chia sẻ tài tản chung. Tiền tiết kiệm được chia 50:50, Nick để cô sống trong căn hộ cho đến khi cô sẵn sàng bán. Tất cả những gì anh cần là quần áo, sách và tập hồ sơ công việc - mọi thứ khác anh đã quyết định có thể thay thế được. Sáu tuần qua anh sống tạm trong căn hộ của Alex, và kể từ đó anh không nói chuyện với Sally.

Ngày làm việc tẻ nhạt cuối cùng cũng kết thúc, anh chuẩn bị bắt chuyến tàu mình đã đặt trước từ ga Phố Mới Birmingham đến Luân Đôn để cập nhật giấy tờ thông hành ở Văn phòng Hộ chiếu.

Anh đến sớm hơn giờ tàu chạy nên giết thời gian ở Starbucks với một tách sô cô la nóng và đồ ăn vặt.

Anh chọc bề mặt chiếc bánh muffin việt quất và tự mỉm cười. Chỉ trong vài tháng cả cuộc đời anh đã đảo lộn nhưng anh vẫn sống sót. Trước đây anh không hề biết sự đảo lộn ấy sẽ mang lại bao nhiêu niềm vui. Một chương mới trong đời đang đến gần, và anh nóng lòng muốn biết sắp tới sẽ là gì.

Điện thoại trong túi rung lên, và khi lấy ra, anh thấy tên của Sally cùng một tin nhắn.

"Tôi cần gặp anh," tin nhắn viết.

Nick đảo mắt. Anh không muốn tỏ ra vô tình nhưng anh không còn gì để nói với cô cả.

"Tôi không nghĩ đó là ý hay," anh đáp.

"Xin anh đấy."

"Gặp về chuyện gì?"

Câu trả lời của cô đến dưới dạng một bức ảnh và cả thế giới sụp đổ dưới chân Nick. Đó là một tấm ảnh siêu âm.

CHƯƠNG 70

ELLIE

Ellie sốt ruột gõ móng tay lên mặt bàn kính và nhìn chằm chằm vào bức tranh treo trên tường trước mặt. Cô đã chi bốn mươi nghìn bảng cho bức tranh đó vào hai năm trước khi cô nhìn thấy nó trên bục trưng bày trong cửa sổ của một phòng triển lãm ở Knightbridge và nổi hứng mua về. Đó là tranh vẽ một bé gái có đôi mắt to màu xanh lục, mặc áo khoác xanh lam, với ánh nhìn đăm đăm vượt ra ngoài khung tranh và vươn ra thế giới. Một đám người lớn vây quanh cô bé, đứng quay lưng về phía cô như họ không để ý thấy cô có mặt ở đó. Cô rất gầy gò, có thể nói là mảnh khảnh, và qua khe hở trên chiếc áo khoác mở cúc, dưới lớp áo, đường viền trái tim cô hầu như không thấy rõ. Bạn chỉ có thể nhìn thấy nếu để ý thật kỹ. Có điều gì đó trong biểu cảm cô độc trên mặt cô bé và sâu trong đôi mắt cô khiến Ellie thường thất thần ngắm nhìn hồi lâu. Hầu như mọi người đều không chú ý thấy trái tim của đứa trẻ và Ellie không bao giờ cảm thấy cần chỉ ra. Nhưng với Tim, nó là thứ đầu tiên anh phát hiện khi anh đến thăm văn phòng cô lần đầu.

Giờ đây khi Ellie ngắm nhìn bức tranh, cô nghĩ đến Tim, và chính xác hơn, nghĩ đến lý do vì sao, như cô bé, anh đã chọn giấu giếm điều gì đó.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy mẹ của Tim trong những bức ảnh anh giấu cô, cô đã nhận ra bà. Bà là người từng làm việc mật thiết với cô khoảng mười lăm năm trước. Samantha Ward. Dù trong ảnh chụp cùng con trai trông bà trẻ hơn nhiều, bà là một trợ lý phòng thí nghiệm trong đội ngũ mà Ellie lập ra khi cô mới khám phá gene Ghép Cặp ADN. Ellie tin chắc Samantha là một trong những thành viên của nhóm mà cô đặt biệt danh là "đội mầm non" - một nhóm đồng nghiệp mà cô đã dùng để thử nghiệm học thuyết của mình. Chỉ là khi đó, Ellie đang rất cần chuột thí nghiệm nên cô không hoàn toàn tuân theo quy định.

Theo ấn tượng của Ellie, Samantha là một phụ nữ trung niên tóc muối tiêu ăn nói nhẹ nhàng. Bà rất ít nói, và khi Ellie phát triển vượt ra ngoài phòng thí nghiệm cùng đội ngũ của mình, Samantha, như hầu hết những người khác khi đó, vuột khỏi phạm vi chú ý của cô sau khi họ đã không còn tác dụng gì đối với cô.

Cô đã lưu tấm ảnh của Tim và mẹ trên iPad của mình và mở nó ra xem một lần nữa. Có nét giống nhau không thể nghi ngờ giữa hai mẹ con, và họ có cùng nụ cười ấm áp cùng đôi mắt thuôn dài màu hạt dẻ. Tim không hay nói về bà, nhưng khi anh nói anh luôn dùng những từ có cánh. Anh biết ơn vì bà đã làm cật lực nhiều công việc khác nhau để trang trải cho những chuyến đi theo trường của anh và để nuôi anh học đại học. Ellie biết anh vẫn còn đau buồn vì bà mất do cơn đau tim đột ngột.

Ellie tin chắc việc con trai của một nhân viên cũ bước vào đời cô không phải trùng hợp, và cô rất muốn biết vì sao. Cô có thực sự biết Tim không? Cách giải quyết đơn giản nhất là hỏi thẳng anh, nhưng Ellie muốn tự tìm câu trả lời.

"Có gì không ổn sao?" Kat hỏi khi Ellie bước vào văn phòng của trưởng phòng nhân sự mà không báo trước.

"Tôi cần cô giúp đỡ và cần cô giữ bí mật," Ellie lên tiếng, và họ ngồi xuống sofa. Ellie nhích đến gần Kat và nói khẽ. "Lúc trước

cô từng nói với tôi rằng cô tự hào vì mình không bao giờ quên mặt ai, đúng không?"

"Ừm, đúng," Kat lo lắng đáp.

"Đêm tiệc Giáng sinh, cô nói với tôi rằng cô nghĩ cô nhận ra bạn trai tôi từ một cuộc phỏng vấn xin việc ở đây, chỉ là anh ta có tên khác - Matthew thì phải?"

Kat gật đầu.

"Cô chắc mấy phần?"

"Xin đừng nổi giận với tôi," Kat nói, giọng run rẩy.

"Tôi không giận, sao?"

"Hôm sau bữa tiệc, tôi đã lật lại hồ sơ của Matthew và biên bản phỏng vấn cùng lý lịch của anh ta. Tôi thấy bứt rứt về việc mình có thể nhầm anh ta với người khác."

Nhịp tim Ellie tăng tốc. "Và cô tìm thấy gì?"

Kat bước nhanh trong phòng làm việc, đôi giày cao gót gõ lạch cạch xuống sàn nhà cẩm thạch như giày nhảy. Cô lật qua các thư mục trong một tủ hồ sơ, rồi đưa một tập có dán nhãn trắng ngoài bìa cho Ellie. Cô cảm thấy tim mình chùng xuống khi đọc thấy cái tên "Matthew Ward". Anh ta chắc chắn là con trai của Samantha.

"Tôi xin lỗi, đáng lẽ tôi phải tìm đến cô sớm hơn, nhưng tôi không biết phải mở lời với cô bằng cách nào. Hồ sơ online của anh ta đã bị xóa khỏi dữ liệu của chúng ta, nhưng tôi luôn giữ một bản cứng. Tuy nhiên không có ảnh. Mỗi lần tôi cố dùng máy ảnh kỹ thuật số, ảnh lại trắng xóa. Tôi từng thử dùng iPhone, nhưng cũng vậy. Tôi nhớ đã từng đùa với anh ta về chuyện này."

"Cô đã kể với ai khác về việc này chưa?"

"Lạy Chúa, không, tất nhiên là chưa."

"Cảm ơn cô," Ellie nói, rời khỏi phòng Kat và vội vã trở về phòng mình. Ula ngước mắt khỏi máy tính xách tay để nhìn cô và định hỏi gì đó nhưng dừng lại khi Ellie đóng chặt cửa sau lưng.

Cô ngồi sau bàn làm việc và hồi hộp mở tập hồ sơ. Cô xem lướt bản sao lý lịch của Matthew Ward, và so sánh nó với những

chi tiết mà nhân viên điều tra đã thu thập về Tim khi cô mới biết về Đối Tượng ADN của mình. Cả hai đều làm trong mảng máy tính nhưng điểm chung chỉ có vậy. Mọi thứ từ trường học đến ngày tháng năm sinh, quê quán, thành tích thi cử, địa chỉ email và số bảo hiểm xã hội đều khác.

Tiếp theo, cô cần chứng cứ bằng ảnh của Matthew Ward, người đã đến tòa nhà của cô khoảng mười tám tháng trước. Cô đăng nhập vào hệ thống đăng ký online nơi khách vãng lai phải đăng ký tại quầy tiếp tân của công ty lúc vào và ra. Cô kiểm tra tên của khách vào ngày anh ta được phỏng vấn nhưng không tìm thấy ai có tên như vậy.

Cô yêu cầu Ula liên lạc với trưởng an ninh tòa nhà của công ty và yêu cầu băng ghi hình vào thời gian và ngày tháng Matthew đến. Cô đi lại quanh văn phòng trong khi chờ đợi, dõi mắt ra nền trời Luân Đôn và cố gắng kiềm chế cơn giận đang dâng lên trong cô.

Khi băng ghi hình an ninh có để thời gian đến hòm thư của cô, cô mở các file theo thứ tự. Phạm vi camera bao gồm cửa vào tầng trệt tòa nhà, thang máy, quầy tiếp tân và các hành lang chính, nhưng không hề có đoạn ghi hình nào của bất cứ ai giống Tim hay Matthew.

Cô tua đi tua lại gần một tiếng đồng hồ, cố gắng tìm ra gì đó, rồi đột nhiên, cô phát hiện một sự thiếu nhất quán trong đoạn ghi hình tại quầy tiếp tân. Thời gian hiển thị tại góc trên màn hình nháy rất nhẹ, cho thấy một phút của đoạn băng đã biến mất. Ellie cảm thấy bụng mình xoắn lại. Có ai đó đã đột nhập vào và chỉnh sửa đoạn băng cô đang xem. Băng ghi hình trong thang máy và tầng trệt cũng vậy, tất cả đều bị mất gần sáu mươi giây.

Tệp cuối cùng cô mở là hành lang dẫn đến phòng phỏng vấn. Cô kinh ngạc nhìn thấy, chỉ chốc lát trước cuộc phỏng vấn của Kat với Matthew, người đàn ông mà cô biết với tên Tim xuất hiện trong bộ comple may đo lịch thiệp. Anh ta bước đi đầy tự tin

dọc theo hành lang với túi đeo trên vai, và khi tiến đến gần camera cuối cùng ngoài phòng phỏng vấn, anh ta dừng lại và nhìn thẳng vào nó.

Cô cảm thấy máu trong người lạnh ngắt khi nhìn thấy môi anh ta cử động rõ thành câu "Chào Ellie".

CHƯƠNG 71

MANDY

"Anh ấy không có nhiều người đến thăm," cô y tá trẻ vừa nói vừa dẫn Mandy đi dọc hành lang.

Viện điều dưỡng nơi Richard đang được chăm sóc có mùi thuốc khử trùng và nước hoa xịt phòng. Tấm thảm trải sàn sạch bóng, những bức tranh sao chép bằng màu nước vẽ phong cảnh nước Anh cổ treo trên tường. Ở cuối hành lang có một phòng sinh hoạt mở rộng rãi, sáng sủa, nơi Mandy nhìn thấy nhiều bệnh nhân đang ngồi trên xe lăn ở nhiều tình trạng ý thức khác nhau.

"Anh ấy ở đây bao lâu rồi?" Mandy hỏi.

"Khoảng mười tháng rồi, tôi nghĩ vậy. Lúc đầu gia đình anh ấy đến thăm khá thường xuyên, nhưng giờ thì thôi rồi. Thật đáng tiếc."

"Họ có nói lý do vì sao họ không đến nữa không?"

"Không, nhưng chị sẽ ngạc nhiên khi biết có bao nhiêu bệnh nhân không được thăm nom gì. Một số người chỉ cần bị thả ở cổng viện là sẽ không bao giờ thấy mặt gia đình nữa."

"Có người nói với tôi là gia đình Richard cấm bạn bè anh ấy đến thăm?"

Cô y tá gật đầu. "Không phải yêu cầu chính thức, nhưng chúng tôi được yêu cầu không khuyến khích khách thăm viếng."

"Cảm ơn cô đã cho tôi vào."

"Tôi tin chắc Đối Tượng ADN của anh ấy phải có một số quyền hạn chứ."

Mandy đoán sự căng thẳng khiến bụng cô khó chịu nhưng rồi cô cảm thấy một cú đạp mạnh từ bên trong. Cô xoa bụng để trấn an đứa bé rằng mọi thứ sẽ ổn cả, nhưng trong lòng, cô thầm sợ hãi về cảm giác của mình khi nhìn thấy Richard.

"Đây, đến rồi," y tá vừa nói vừa mở cửa. "Có ghế ở cạnh giường, chị cứ nói chuyện với anh ấy bình thường, như với mọi người là được."

Mandy thầm chuẩn bị tinh thần trước khi bước vào, và khi đã vào trong, cô chờ đợi đến giây phút cuối mới đánh mắt về hướng giường bệnh nơi Richard nằm.

Trông anh không giống với những bức ảnh trên tường phòng ngủ hay trong thư mục mà cô lưu giữ; chàng thanh niên điển trai, cường tráng, góc cạnh mà cô đã quen ngắm nhìn và mơ tưởng tới giờ đây chỉ còn là một mảnh của bản thân anh trước đây - thân thể da bọc xương phủ đầy ống nhựa và máy thở.

Hai cánh tay anh gầy gò thõng thượt và có vết xước ở cằm nơi ai đó đã cạo râu cho anh quá sát. Mái tóc dài được chải vụng về thành kiểu rẽ ngôi lỗi thời. Làn da anh xám xịt còn bộ pijama rộng thùng thình. Nhưng bất chấp bề ngoài cùng tiếng động nghèn nghẹt phát ra từ cổ họng khi máy thở bơm dưỡng khí vào cơ thể gầy yếu của anh, Mandy biết chắc chắn cô đã hoàn toàn yêu Đối Tượng ADN của mình.

Cô kéo ghế ngồi xuống; khoảng cách giữa họ càng gần, nhịp tim của cô càng nhanh. Và khi cô bất giác với tay ra nắm lấy tay anh, dường như một dòng điện đang chạy xuyên qua mạch máu cô.

"Chào Richard," cô lên tiếng, giọng cô run rẩy, không biết phải nói gì. "Em là Mandy. Anh không biết em nhưng em biết rất nhiều về anh."

Mandy không biết mình chờ đợi điều gì sẽ xảy ra; vài tháng qua đã cho cô thấy rằng điều không thể có khả năng trở thành có

thể, và từ đáy lòng cô hy vọng có lẽ một phép mầu nào đó sẽ xảy đến - anh sẽ phản ứng với âm thanh của cô, mùi hương của cô hay chỉ là sự hiện diện của cô. Nhưng anh không động đậy.

"Nơi này có vẻ dễ chịu," cô nói tiếp, nhìn ra cửa sổ về phía khu vườn bao quanh viện. "Các y tá có vẻ rất thân thiện. Em hy vọng họ chăm sóc tốt cho anh."

Cô bỗng cảm thấy mắt mình ầng ậc nước và ngay khi những giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống má, cô không thể ngăn được phần còn lại.

"Em xin lỗi," cô nói. "Đáng lẽ không nên thế này... Đáng lẽ em phải gặp anh và chúng ta sẽ yêu nhau như trong phim và trong những câu chuyện có thật trên mớ tạp chí rẻ tiền ở phòng khám của bác sĩ. Và dù biết chúng ta sẽ không bao giờ được như thế, em không thể ngăn mình tưởng tượng về những điều đáng lẽ có thể xảy ra. Chúa mới biết được em đã tốn bao nhiêu thời gian ngắm ảnh cũ của anh và xem video hồi anh còn nhỏ. Em cảm thấy như mình biết anh dù em tưởng anh đã chết. Giờ thì chúng ta ở đây, anh vẫn còn sống còn em mang thai con của anh. Đáng lẽ đây phải là thời gian hạnh phúc nhất đời em, nhưng không. Bởi vì anh không hề biết em là ai hay thậm chí biết em đang ở đây."

Mandy áp bàn tay Richard lên má mình. Người anh lạnh quá, cô thầm nghĩ, và áp chặt hơn trong nỗ lực sưởi ấm cho anh. Sự tiếp xúc này không giống bất cứ thứ gì cô từng cảm thấy trước đây. Như thể da anh thấm vào da cô và cô có thể cảm thấy nhịp tim của anh, của cô và của đứa bé cùng đập trong cơ thể mình.

Rồi trong một khoảnh khắc hết sức ngắn ngủi, cơ thể Richard giật khẽ như bị sét đánh. Mandy nhìn anh trân trân, tin chắc mắt mình nhìn nhầm, nhưng rồi cơ thể anh lại co giật như tim anh đã bị máy kích tim kích hoạt lại.

Cô không thể rời mắt khỏi khuôn mặt anh, cứ thế nhìn chằm chằm trong khi mí mắt anh động đậy, ban đầu lờ đờ rồi sau nhanh dần. Khóe miệng anh nhếch lên rất khẽ dưới ống thở. Mandy nín

thở chờ đợi con ngươi của anh tập trung tiêu cự và nhìn thấy cô lần đầu. Đây rồi. Khoảnh khắc cô hằng mong đợi.

Mandy lao ra hành lang và hốt hoảng tìm kiếm giúp đỡ.

"Richard Taylor, anh ấy vừa cử động!" cô thốt lên với một y tá bối rối. "Anh ấy cần giúp đỡ."

"Anh ấy cử động à?" cô y tá lặp lại.

"Phải, tôi áp tay anh ấy lên mặt mình và cơ thể anh ấy cử động rồi đến cánh tay, và mắt ảnh ấy mở ra. Xin cô, làm ơn gọi bác sĩ được không? Tôi nghĩ anh ấy sắp tỉnh lại."

CHƯƠNG 72

CHRISTOPHER

Trong chính xác 82 ngày, Christopher tiến hành nhiệm vụ giết ba mươi phụ nữ của mình đồng thời duy trì mối quan hệ ngày một nảy nở với Amy.

Không dễ dành thời gian cho cả hai, đặc biệt là khi hắn và Amy ở bên nhau cách ngày cùng các cuối tuần. Hắn không còn nhiều cơ hội để theo dõi thường xuyên năm phụ nữ còn lại. Hắn kiểm tra máy tính khi có thể và thỉnh thoảng buộc phải bỏ vào đồ uống của Amy một lượng nhỏ thuốc mê mà hắn mua trên web chìm, khiến cô ngủ li bì mỗi lần tối đa bảy tiếng đồng hồ. Việc đó cho phép hắn được yên ổn tiếp tục nghiên cứu ở nhà đến rạng sáng, hoặc, trong trường hợp của Số Hai Mươi Tư và Hai Mươi Lăm, bóp chết họ trước khi Amy tỉnh giấc.

Amy là người ngập ngừng nói lời yêu trước, gây ngạc nhiên cho hắn khi hai người dắt chó của chị gái cô đi dạo qua Hamspead Heath một buổi sáng nọ. Oscar, chú chó sục Border bẩn thỉu màu nâu đỏ, đã ở với cô một tuần trong khi chị gái cô đi nghỉ, và dù Christopher không thấy nuôi thú cưng có ý nghĩa gì, hắn thích cảm giác khi cả ba đi dạo đường dài cùng nhau, tay trong tay. Hắn nói với cô rằng hắn cũng yêu cô, và dù hắn đã từng nói như vậy với vài bạn gái trong những năm qua, câu nói ấy luôn chỉ nhằm

đạt được thứ gì đó từ họ. Với Amy, đây là lần đầu tiên hắn nói thật lòng.

Hắn cho phép mình tưởng tượng sẽ thế nào nếu họ tiếp tục như thế này hết phần đời còn lại. Có lẽ một ngày họ thậm chí có thể mua một con chó cho riêng họ, hắn nghĩ, hay một ngôi nhà ở vùng nông thôn? Hôn nhân rồi một gia đình nhỏ sẽ theo sau. Mọi thứ hắn cho rằng mình không muốn hoặc không cần giờ đây đã trở nên đầy khả năng trở thành hiện thực, và tất cả là vì Đối Tượng ADN của hắn.

Khi vắng Amy, hắn thấy mình nghĩ về cô, còn khi có Amy ở bên, hắn cảm thấy điều gì đó mà hắn chỉ có thể so sánh với cơn phấn khích khi giết chóc. Hoặc ít nhất là cảm giác giết chóc từng mang lại khi hắn mới bắt đầu nhiều tháng trước, vì giờ đây nó đã khác; Amy đã thay đổi mọi thứ. Cô đã khiến làn da hắn nhạy cảm ngay cả khi cô không vuốt ve hắn; ánh mắt hắn trở nên dịu dàng khi dõi theo cô quanh căn phòng và hắn mong ngóng những đêm hắn có thể hoàn thành dự án của mình để hắn được toàn tâm toàn ý với cô.

Ngay cả hành động giết người cũng không còn mang đầy niềm vui như trước nữa. Những hơi thở cuối cùng trước đây từng nghe như tiếng nhạc với đôi tai hắn, bây giờ chỉ là một phương tiện để đạt được mục đích. Quay lại nhà của các cô gái vào nhiều ngày sau để bỏ lại ảnh nạn nhân tiếp theo trở thành một công việc tẻ nhạt. Mọi thứ không liên quan đến Amy đều trở thành gánh nặng.

Cuộc sống của họ bên nhau khá khép kín - không ai giới thiệu đối phương với người ngoài. Christopher không có ai để gọi là bạn bè, nhưng hắn từng nói dối cô rằng các bạn đại học của hắn giờ đây rải rác khắp thế giới và rất khó gặp lại nhau thường xuyên. Trên thực tế, hắn chưa bao giờ đi học đại học và những người duy nhất hắn thỉnh thoảng liên lạc là hai người anh trai. Và nếu bị hỏi bất ngờ, hắn sẽ không nhớ được tên của cả năm đứa cháu, hoặc đứa nào là con của ai.

Về phần Amy, cô cũng chưa nhắc đến Christopher với bất kỳ thành viên nào trong gia đình mình. Cô giải thích rằng là con út trong năm anh em, bố mẹ và các anh chị vốn rất bảo bọc cô và không tán thành công việc cảnh sát nguy hiểm của cô. Và họ không thể hiểu được vì sao đến giờ cô vẫn chưa muốn kết hôn và yên bề gia thất.

"Em muốn tiếp tục sự nghiệp của mình ít nhất ba năm nữa," cô giải thích. "Bố mẹ em thuộc thế hệ trước và chưa làm xét nghiệm, nhưng họ tin vào nó, và nếu em kể với họ rằng em đã gặp Đối Tượng ADN của mình, họ sẽ không ngừng gây áp lực lên chúng mình. Rồi sớm muộn gì em cũng sẽ kể về anh với họ."

"Các đồng nghiệp của em có biết em đang hẹn hò với anh không?" Christopher hỏi, hy vọng cô đã khoe người bạn trai điển trai, giàu có của mình - tình cờ cũng là kẻ bị cảnh sát truy nã gắt gao nhất.

"Họ biết em đang hẹn hò, nhưng em chưa nói với họ đây là chuyện nghiêm túc. Em thích giữ anh làm bí mật xấu xa của riêng em."

Christopher mỉm cười để che giấu nỗi thất vọng. Mặt quái ác trong hắn muốn gặp các đồng nghiệp của cô, đặc biệt là những người đang điều tra vụ án của hắn. Hắn hình dung ra mình nhiệt tình bắt tay họ mà họ không hề hay biết họ đã ở gần kẻ giết người mình đang săn đuổi đến mức nào.

"Không sao," hắn đáp. "Chúng ta đều có những bí mật xấu xa nho nhỏ mà, đúng không?"

CHƯƠNG 73

JADE

Đã gần hai tuần trôi qua kể từ đám tang của Kevin và Jade cảm thấy ngày càng bức bối khi sống trong trang trại ngột ngạt của gia đình anh.

Phải chứng kiến một người chết trẻ như vậy vừa đau lòng vừa cảm động. Kevin đã rất muốn tận hưởng cuộc sống nhưng lại bị tước đoạt cơ hội ấy, và cách tốt nhất cô có thể tưởng nhớ về anh là bắt đầu chương mới của đời mình bằng cách dấn bước vào thế giới.

Kevin không để lại di chúc và sở hữu rất ít tài sản, nhưng theo đề nghị của bố mẹ anh, cô sẽ trả lại chiếc xe thuê và dùng chiếc xe hai cầu cũ của Kevin trên hành trình men theo bờ biển miền Đông Australia mà cô đã lập kế hoạch. "Sẽ như thể nó đi cùng con," Dan nói với cô. Cô định ở trọ trong nhà nghỉ dành cho dân du lịch bụi chứ không ở khách sạn, để có thể gặp gỡ người cùng trang lứa và trải nghiệm loại du lịch mà cô đã bỏ lỡ khi các bạn đại học của cô đi Mỹ.

Jade dự tính năm tuần là đủ dài để đi ngắm những thứ cô muốn ngắm, rồi cô sẽ lái xe về Victoria, để xe của Kevin lại và nói lời tạm biệt lần cuối với gia đình anh trước khi trở về Anh. Chỉ là khi về nhà, cô sẽ không quay lại cuộc sống trước đây của mình - giờ

đây cô đã không thể làm thế được nữa - cô sẽ bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới. Nếu cái chết của Kevin có dạy cô điều gì, thì đó chính là cuộc đời là để sống, không phải để ngắm nhìn từ xa.

Việc Mark cự tuyệt tiếp xúc với cô kể từ tang lễ khiến cô tổn thương. Cô đã làm chỗ dựa cho bố mẹ anh và an ủi họ mỗi khi họ cần, nhưng cô và Mark chưa từng chia sẻ một giây phút nào kể từ những phút đầu tiên sau khi Kevin qua đời.

Ở gần anh là cả thử thách to lớn. Mỗi lần nhìn thấy anh, hay thậm chí chỉ cảm nhận được anh sắp đến gần, cô phải cố nén sự thôi thúc đối mặt với anh - hoặc lao mình vào lòng anh. Cảm giác pháo hoa bùng nổ vẫn còn đó khi cô nhìn anh. Nhiều lúc, như khi anh bê cỏ khô cho bò ăn hay kết thúc một ngày bằng cách ngâm mình trong bể bơi, và khi cô nghĩ anh không nhìn thấy, cô liếc trộm thân hình rắn chắc và những cơ bắp mạnh mẽ của anh.

Jade cũng đã quen với việc bơi cho mát người trước khi đi ngủ - một món chiêu đãi cô biết mình sẽ nhớ khi rời khỏi trang trại để bắt đầu đi du lịch. Và cô phải thừa nhận với bản thân rằng cô bắt đầu bơi đêm với hy vọng sẽ gặp được Mark, dù chuyện đó vẫn chưa xảy ra. Đêm nay, khi cô chuyển mình dưới nước để bắt đầu vòng bơi thứ năm thì bắt gặp hình bóng của anh hiện ra ở đầu kia của bể.

Mark đứng dưới tán ô, theo dõi từng động tác của cô. Cô dừng lại và lau clo khỏi mắt, phòng khi cô tưởng tượng ra anh đang nhìn mình. Cô đứng kiễng chân ở giữa bể, và hai người nhìn nhau đăm đăm trong im lặng cho đến khi Jade không thể kiểm soát mình thêm nữa.

"Sao?" cô quát lên. "Anh muốn gì ở tôi?"

"Không gì cả," Mark đáp, vẻ ngạc nhiên hiện trên mặt.

"Thế sao anh lại nhìn tôi không chớp?"

"Tôi không có."

"Suốt bao nhiêu ngày anh không thèm nói chuyện với tôi, anh đi ngang qua và phớt lờ tôi, anh rời khỏi phòng ngay khi tôi bước vào. Rõ ràng tôi đã làm gì xúc phạm đến anh, thế mà giờ anh

đứng đó nhìn tôi bơi. Trời ạ, anh làm tôi nổi cáu rồi đó. Nên giờ tôi hỏi anh lần nữa, anh muốn gì ở tôi?"

Mark ngập ngừng và nhìn cô chăm chú, rồi anh mở miệng như thể định nói gì nhưng rồi ngăn mình lại. Anh quay người định bỏ đi nhưng rồi ngăn mình lại. Cô theo dõi anh lột chiếc áo phông qua khỏi đầu và ném xuống đất. Anh nhảy xuống nước bơi về phía cô, dừng lại cách vòng eo cô chỉ gang tấc. Anh nghiêng đầu sang một bên và hôn cô, ban đầu dè dặt, nhưng rồi cuồng nhiệt.

Jade cảm thấy chóng mặt khi môi Mark chạm vào môi cô, và dù cố gắng hết sức mình, cô cũng không thể nhắm mắt vì cô muốn nhìn thấy khát khao của anh. Cô đáp lại nụ hôn của anh bằng sự cuồng nhiệt không kém, đôi tay cô siết chặt lấy anh và đầu ngón tay cô tê dại như tĩnh điện khi chúng vuốt dọc theo lưng anh.

Khi cuối cùng hai người tách nhau ra, Jade lùi lại một bước nhỏ và nhìn vào mắt anh. "Sao lại là bây giờ?" cô hỏi. "Sau suốt bao nhiêu tuần qua?"

"Vì bố mẹ anh nói em sắp rời đi." Mark luồn tay qua mái tóc ướt. "Và anh không thể để em đi mà không biết anh sẽ thương nhớ ai suốt phần đời còn lại."

Trước khi Jade kịp trả lời, Mark quay người bơi về thành bể, trèo lên và trở vào nhà, để lại cô một mình.

Không hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra, Jade nhắm mắt và chậm rãi thả mình chìm xuống đáy bể.

CHƯƠNG 74

NICK

"Cô biết mình mang thai bao lâu rồi?" Nick hỏi, cố gắng giữ giọng bình tĩnh.

Anh khoanh tay đi tới lui dọc căn hộ cũ trong khi Sally ngồi trên sofa trong chiếc áo len ngoại cỡ và đưa hai tay che bụng.

"Tôi phát hiện vài tuần trước," cô lặng lẽ đáp.

"Sao bây giờ cô mới nói? Cô thiếu gì cơ hội."

"Tôi phải nói gì? 'Ồ phải rồi, Nick này, tôi biết giờ anh có bạn trai rồi nhưng tôi đang mang thai con anh' à ?"

"Thế sao lại chờ đến ngay trước khi tôi đi New Zealand? Cứ như thể cô muốn giữ tôi lại đây."

Sally trừng mắt nhìn vị hôn phu cũ. "Anh biến đi, Nick! Thế giới không xoay quanh anh hay đời sống tình yêu chết giẫm của anh đâu. Đây không phải chuyện về anh, mà là về thứ đang lớn dần trong bụng tôi đây này. Tôi đã biết trước là tôi không nên nói mà."

"Thế sao cô còn nói?"

"Vì tôi không biết tôi có thể làm được việc này một mình hay không. Vì tôi ước gì tôi mạnh mẽ hơn nhưng không được. Vì trước khi quyết định tôi nghĩ anh có quyền được biết."

"Quyết định gì?"

"Ôi, thôi đi Nick, anh có phải thằng ngu đâu. Anh biết tôi có ý gì. Tôi e rằng tôi không muốn và không thể gánh vác việc nuôi con một mình."

"Cô không thể bỏ nó được."

"Không thể sao?"

"Không."

"Anh chờ mà xem."

Anh ngạc nhiên bởi sự độc địa trong giọng cô. Rõ ràng việc ở một mình rất khó khăn đối với cô. "Thế là ý gì?"

"Ý là anh không có quyền bảo tôi phải làm gì. Anh đã đưa ra lựa chọn khi anh bỏ tôi đi với người khác."

"Cô đã đồng ý là tôi không có lựa chọn nào khác! Cô đã bảo tôi làm thế!"

"Đó là trước khi tôi nhận ra mình mang thai. Trước khi *anh* làm tôi mang thai."

"*Làm* cô mang thai? Việc đó cần hai người đấy, nhớ không?"

"Tôi thấy anh có đẩy tôi ra khi chúng ta ở Bruges đâu."

"Là vào lúc đó à? Trời ạ, Sally, cách đây lâu lắm rồi. Sao cô không phát hiện sớm hơn?"

"Tôi đã tính lại ngày và hẳn phải là vào lúc đó," cô bực tức. "Tôi biết đáng lẽ tôi nên nghe theo trực giác và im mồm mà."

Có một mặt ích kỷ trong Nick cũng ước gì cô đã giữ im lặng. Như thế anh có thể bay sang đầu kia thế giới mà không phải lo nghĩ gì.

"Cô muốn tôi làm gì, Sal?" anh hỏi.

"Tôi không muốn anh làm gì cả. Tôi chỉ muốn anh biết." Cô nhìn anh. "Tôi nghĩ anh sẽ muốn làm điều đúng đắn, nhưng rõ ràng tôi đã nhầm. Tôi có thể tự xử lý chuyện này."

Nhưng Nick biết rằng không làm gì cả không phải lựa chọn anh có thể đưa ra nếu muốn lương tâm trong sạch.

"Tôi không muốn cô phá thai."

"Tôi cũng không, nhưng anh không thể cái gì cũng muốn có được, Nick. Hoặc là anh ở lại và chúng ta tìm ra cách giải quyết mớ hỗn độn này, hoặc là anh đi đường anh còn tôi làm việc tôi phải làm. Lựa chọn là ở anh."

CHƯƠNG 75

ELLIE

Ellie và Tim thực hiện những hoạt động thường nhật như thể mọi thứ trong thế giới của họ vẫn hoàn toàn bình thường. Từ mọi góc độ, họ là một cặp đôi điển hình, hạnh phúc - chỉ trừ một khác biệt: Ellie biết mối quan hệ với Đối Tượng ADN của cô là một trò lừa đảo.

Vào năm rưỡi sáng mỗi ngày, Andrei đến đón Ellie từ nhà của Tim và lái xe đưa cô đi làm ở Luân Đôn, và mỗi tối, Tim sẽ nấu bữa tối cho hai người. Sau đó họ sẽ ngồi xem một bộ phim Tim ghi lại trên hộp truyền hình kỹ thuật số của mình, hoặc rút lui vào thế giới online của riêng mỗi người trên máy tính bảng.

Ellie ghét việc mình đã phải lòng một người đàn ông mang theo âm mưu bí mật. Trước khi cô tìm ra đoạn băng ghi hình anh ta nói câu "Chào Ellie" vào camera an ninh, một phần nhỏ bé trong cô vẫn bám víu vào hy vọng rằng có lẽ có một cách giải thích trong sạch cho tất cả những lời nói dối về mẹ anh ta, ví dụ như anh ta chỉ phát hiện ra bà từng làm việc cho Ellie sau khi họ đã bắt đầu hẹn hò hoặc thậm chí chính anh ta cũng không hề biết. Nhưng, đoạn băng ghi hình đã xác nhận điều trực giác nói với cô là đúng. Không có gì là trong sáng ở Tim hay ở động cơ của anh ta. Mọi thứ anh ta đã làm là cố ý và đã được tập dượt trước. Và câu hỏi

cháy bỏng đang chiếm lấy mọi suy nghĩ của Ellie là, vì sao? Cô biết Tim mới chỉ đăng ký Ghép Cặp ADN gần đây, nếu không cô đã được thông báo về Đối Tượng ADN của mình từ lâu. Thế nhưng anh ta đã đi phỏng vấn xin việc từ hơn một năm trước. Anh ta là phóng viên chìm? Hay được một công ty đối thủ thuê để tìm cách thâm nhập vào đội ngũ của cô? Anh ta chỉ may mắn được Ghép Cặp ADN với cô? Giả thuyết đó quá gượng ép, nhưng cô khó mà tìm được giải đáp thay thế.

Điều cô biết chắc chắn là tại thời điểm nào đó từ lâu trước khi họ gặp mặt, Tim đã đoán trước Ellie sẽ tìm được đoạn băng ghi hình của anh ta vào màn cuối của trò chơi mà hiện giờ cô còn chưa biết rõ. Và trước khi cô biết chính xác anh ta đang che giấu điều gì, màn kịch gượng gạo giữa họ vẫn sẽ tiếp tục.

Căn phòng trong khách sạn Soho ở Luân Đôn đã sẵn sàng chờ Ellie khi cô bước qua cửa kính và được đưa lên tầng ba.

Cô vội đi vào trước khi cánh thợ săn ảnh nhận ra cô. Andrei đi phía trước còn Ellie bị kẹp giữa bởi hai người trong đội an ninh của anh, tất cả đều đã được cho biết về tình thế của cô với Tim. Cô đã từ chối đề nghị dùng vũ lực moi thông tin từ Tim của Andrei và cô cự tuyệt cắt đứt liên hệ với Tim như Andrei yêu cầu. Tra rõ ngọn ngành mà không dùng vũ lực là ưu tiên của cô, và cô theo đuổi mục tiêu với quyết tâm ngoan cố. Tuy nhiên, cô đồng ý mang theo thiết bị báo động khẩn cấp khi ở bên Tim.

Khi vào trong căn phòng xa hoa hiện đại, Ula chào cô và cầm áo khoác cho cô. Một phụ nữ và ba người đàn ông cô không nhận ra ngồi bên một chiếc bàn ở giữa phòng. Ellie gỡ kính râm và ngồi xuống với họ.

"Ellie, đây là Tracy Fenton và đội của cô ấy: Jason, Ben và Jack," Ula nói. "Họ đã điều tra lý lịch của Tim cho chị."

Ellie chưa bao giờ gặp đội thám tử tư mà công ty cô dùng. Dịch vụ của họ lách nhiều điều luật về đời tư và an ninh thông tin,

nhưng việc đó chưa bao giờ làm cô lo lắng và cuộc điều tra này là quan trọng hơn hết.

"Chúng ta bắt đầu nhé?" Tracy nói giọng vô cảm, và mở tập hồ sơ nhiều màu nằm trên bàn. Ellie ngạc nhiên bởi vẻ bề ngoài của cô ấy - xét đến những mánh khóe mập mờ về tính pháp lý của cô ấy, diện mạo của cô ấy mang một vẻ rất khiêm nhường, lỗi thời. Nhưng cô ấy nói chuyện một cách thẳng thắn và đầy hiệu suất. "Trước tiên, thay mặt đội của tôi, tôi muốn gửi lời xin lỗi chân thành nhất vì đã sơ suất trong lần điều tra ban đầu. Thời hạn chúng tôi được cung cấp không đủ để chúng tôi làm việc kỹ lưỡng, nhưng đó không phải lý do bào chữa. Tôi lấy danh nghĩa cá nhân bảo đảm với cô chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa."

Ellie gật đầu nhưng không hề biểu lộ dấu hiệu sẽ tha thứ cho lỗi lầm của họ.

"Thông tin về vị hôn phu của cô rất ít ỏi và ý kiến của chúng tôi là anh ta đã chôn mình rất kỹ," Tracy nói tiếp. Lập tức, Ellie cảm thấy bụng dạ quặn thắt. Cô ấn chặt gót giày vào thảm để giữ bình tĩnh. "Nhưng cho phép chúng tôi nói với cô những gì chúng tôi biết về anh ta cho đến nay. Timothy Hunt, tên thật Matthew Ward, sinh ra ở St Neots, Cambridge, bố mẹ là Samantha và Michael Ward."

"Anh ta nói với tôi anh ta không biết bố mình là ai. Bố mẹ anh ta có kết hôn chứ?"

"Có," Tracy đáp và đẩy bản sao giấy đăng ký kết hôn cùng giấy khai sinh cho Ellie qua mặt bàn. "Hai vợ chồng họ không có thêm con cái. Matthew đi học ở Cambridge cho đến ít nhất mười sáu tuổi: một học sinh có thành tích văn hóa tầm thường. Nhưng chúng tôi không thể nói chắc anh ta có học lên cao hơn hay học đại học hay không. Đồng thời, bố mẹ anh ta ly hôn vào tám năm trước, sau 26 năm hôn nhân. Cả hai đều tái hôn, và mẹ anh ta qua đời ba năm trước trong một đám cháy ở Oundle, Northants. Kết luận nguyên nhân tử vong của pháp y là ngạt khói. Lý lịch xin việc anh ta cung cấp cho cô liệt kê một vài doanh nghiệp giả, không có

nơi nào được chứng thực. Và chúng tôi không tìm được dữ liệu nào về công việc hiện tại."

"Vậy là trong gần hai mươi năm, Tim... Ý tôi là Matthew, không hề tồn tại?" Ellie hỏi.

"Có vẻ là như vậy. Anh ta đã xóa mọi dấu vết về bản thân." Tracy mở tập tài liệu thứ hai và đưa cho Ellie thêm nhiều bản in và photocopy. "Timothy có vẻ xuất hiện lần đầu tiên trong đời cô tại cuộc phỏng vấn xin việc - chúng tôi không tìm được dữ liệu gì về anh ta trước ngày đó. Mọi thứ chúng tôi biết từ cuộc điều tra đầu tiên đều bị tạo giả hoặc chỉnh sửa. Chúng tôi đã nói chuyện với các thành viên đội bóng của anh ta, họ cho biết anh ta mới nhập đội hơn một năm trước, nhưng hiếm khi tham gia họp mặt giao lưu. Không một ai biết nhiều về anh ta."

"Nhưng nếu anh ta đã xin được việc ở chỗ chúng tôi, anh ta hẳn phải biết chúng tôi sẽ phát hiện lý lịch và thông tin liên hệ của anh ta là giả chứ?"

"Tôi tin chắc anh ta đã biết."

"Điều đó khiến tôi tin rằng mục đích duy nhất của việc nộp đơn xin việc là để vào được tòa nhà, nhìn vào ống kính camera và đọc tên tôi với hy vọng một ngày tôi sẽ nhìn thấy."

"Anh ta đã chơi một trò chơi dài hơi, nhưng vì mục đích gì thì tôi không dám chắc."

Ellie lắc đầu. "Và nếu cô không tìm được công việc hiện tại, thì anh ta làm gì khi anh ta nói là đi làm mỗi ngày?"

"Tôi có thể lập một đội theo dõi anh ta nếu cô quyết định làm vậy."

"Chúng ta có thể trở lại với bố anh ta được không? Ông ta còn sống không?"

"Còn sống, nhưng giờ đang sống trong một viện điều dưỡng bệnh nhân đột quỵ ở Galbraith, Scotland. Ông ta vừa góa vợ gần đây. Theo lời người quản lý, ông ta không còn nói chuyện được nữa."

"Và cô không phát hiện được thêm gì khác về Tim, ngay cả từ ADN của anh ta?"

"Không gì cả, ngay cả khi chúng tôi cho chạy ảnh chân dung anh ta qua phần mềm nhận diện khuôn mặt. Thông tin ADN của anh ta không còn trên cơ sở dữ liệu của công ty nhưng chúng tôi đã kiểm tra dấu vân tay chúng tôi lấy được từ nơi ở của cô. Chúng không tiết lộ điều gì đáng nói. Như thể anh ta đã để lại một dải vụn bánh mì chỉ dẫn theo hướng mà anh ta muốn cô đi theo."

"Khỉ thật," cô nói thầm, rồi dựa lưng vào ghế. Lưng và dưới cánh tay cô ướt đẫm mồ hôi, cô ấn chặt cổ tay vào tay vịn bọc da để cố gắng bình tĩnh lại. Mọi điều cô lo sợ về vị hôn phu của mình đã trở thành sự thật, chỉ là nó tồi tệ hơn cô tưởng tượng. Tim không chỉ là Đối Tượng ADN của cô; anh ta còn là kẻ thù của cô.

Cô đột nhiên ý thức được sự im lặng trong phòng và rằng mọi người có mặt ở đây đều đang tránh nhìn vào mắt cô. Cô cảm thấy thật ngu ngốc và ô nhục, và tự hỏi sau lưng cô họ có cười nhạo cô nàng giàu có nhẹ dạ là cô hay không. Cô đứng dậy, đeo kính râm và mặc lại áo khoác rồi cảm ơn Tracy và đội của cô ấy. Cô vội vã rời đi, Ula và Andrei theo sau.

Trong lúc ngồi xe về văn phòng, cố tránh dòng xe cộ giữa buổi sáng của Luân Đôn, nỗi buồn trong Ellie nhường chỗ cho cơn tức giận. Cô thấy mình như một người vừa bị lừa mất tương lai và cô phẫn nộ về điều đó. Cô đã mất đi Tim yêu dấu về tay một kẻ xa lạ mang âm mưu hiểm độc.

Vào lúc xe ô tô luồn lách qua dòng xe cộ trên cầu Luân Đôn và đỗ ngoài văn phòng của cô ở tòa nhà The Shard, Ellie đã bắt đầu xẵng giọng ra lệnh cho Ula để cô ấy gõ tới tấp những mệnh lệnh đó vào iPad của mình: thay hết khóa và mã an ninh trong nhà Ellie, lập số điện thoại và địa chỉ email cá nhân mới, xóa hết tin nhắn của Tim và ảnh họ chụp chung với nhau, đồng thời xóa mọi liên hệ từng có giữa hai người.

Vào lúc thang máy lên đến tầng 71, Ellie đang suy nghĩ mông lung về việc mình sẽ đối mặt với Tim vào lúc nào và như thế nào. Cuối cùng cô quyết định vào tối hôm đó, cô sẽ quay lại nhà của

anh ta, và với sự giúp đỡ của Andrei cùng đội an ninh của anh, cô sẽ biết được sự thật, dù họ có phải dùng cách gì để lấy nó từ anh ta.

Chỉ là, yếu tố bất ngờ đã bị đoạt khỏi tay cô. Khi cô đóng cánh cửa văn phòng, Tim đã ngồi sau bàn làm việc của cô, chân gác lên bàn.

"Chào Ells, anh nghĩ đã đến lúc chúng ta nói chuyện, đúng không?" anh ta nói cùng nụ cười nhăn nhở.

CHƯƠNG 76

MANDY

Mandy đối mặt với ba mươi phút chờ đợi đầy lo lắng trong khi Richard được khám riêng.

Cô không thể ngăn trí tưởng tượng của mình làm việc hết công suất, tự thuyết phục bản thân rằng chính sự hiện diện của cô và đứa bé đã kéo ý thức của anh trở lại. Sau sự trì hoãn khó bề chịu đựng, bác sĩ của Richard cuối cùng cũng gọi Mandy vào phòng anh.

"Tôi rất tiếc," ông nói vẻ thông cảm. "Nhưng tôi không thấy hoạt động não bộ có bất cứ dấu hiệu ổn định nào."

"Tôi nghe nói đôi khi người ta thức dậy khỏi cơn hôn mê khi nghe thấy một bài hát mình thích hoặc một giọng nói quen thuộc. Có lẽ đó là điều xảy ra với anh ấy chăng?"

"Đúng là có một số trường hợp hôn mê như vậy, nhưng bạn của cô không hôn mê," bác sĩ nói. "Mời cô ngồi xuống."

Khi Mandy ngồi xuống ghế tựa, bác sĩ Jenkins ngồi lên mép giường của Richard.

"Để tôi giải thích. Bệnh nhân hôn mê hoàn toàn không có phản ứng; họ không cử động hay phản ứng với âm thanh và không thể cảm thấy đau đớn. Não họ đã ngừng hoạt động để xử lý chấn thương mà họ đang phải trải qua, nhưng các nghiên cứu chỉ ra

rằng họ vẫn ý thức được hoàn cảnh xung quanh. Chấn thương não nghiêm trọng của anh Taylor trong vụ tai nạn đã đẩy anh ấy từ hôn mê vào trạng thái thực vật kéo dài, đây là một tình huống hoàn toàn khác. Anh ấy không có ý thức và đã hoàn toàn không nhận biết được điều gì quanh mình. Tuy nhiên, một số bộ phận của cơ thể anh ấy vẫn có thể cử động như cô đã chứng kiến: cánh tay và mắt; anh ấy có thể ngáp và thậm chí có thể phát ra vài từ kỳ quặc, nhưng *anh ấy* không phải người kiểm soát việc đó. Đó là phản xạ tự nhiên. Nếu tình trạng này kéo dài thêm - mà chúng tôi cho rằng sẽ kéo dài - thì cơ hội anh ấy phục hồi sẽ hầu như bằng không. Tôi rất tiếc cô Griffiths..."

Mandy thấm mắt bằng ống tay áo. "Không chỉ có như thế," cô nói. "Ông nói anh ấy không nhận biết được bất cứ ai quanh mình, nhưng tôi chắc chắn anh ấy đã có - vẫn có - nhận thức về tôi. Chỉ khi tôi áp tay anh ấy lên mặt tôi thì chuyện này mới xảy ra."

Bác sĩ Jenkins khựng lại, cau mày. "Tôi hiểu cô là người yêu của anh Taylor. Hai người được Ghép Cặp ADN, đúng không?"

"Vâng, nhưng trước hôm nay tôi chưa bao giờ gặp anh ấy." Mandy cảm thấy gần như xấu hổ. Nhưng cô nôn nóng gây ấn tượng với bác sĩ Jenkins về sự đặc thù của tình huống. "Tôi còn đang mang thai con của anh ấy."

Bác sĩ Jenkins nhìn Mandy với vẻ bối rối, như thể đang nghĩ cô bị điên.

"Chuyện dài lắm," cô vội nói thêm.

"Ừm, tôi đã đọc về những trường hợp bệnh nhân phản ứng với Đối Tượng ADN của mình, và chắc chắn phản ứng đó có thể mạnh mẽ hơn khi có đứa con tham gia vào. Các nhà nghiên cứu tin rằng đó là do hormone của phụ nữ mang thai chứa một số thuộc tính có thể kích thích giác quan của người hôn mê. Tuy nhiên, có lẽ sẽ là phóng đại nếu gọi đó là sự hồi phục hay lành bệnh. Việc đó không phải bất khả thi, nhưng nhiều khả năng là phản ứng hóa học vô thức chứ không phải phản ứng của não bộ."

"Tôi không hiểu."

"Tức là không phải bản thân Richard đang phản ứng khi cô đụng vào anh ấy. Mà là cơ thể của anh ấy - cơ quan thụ cảm, pheromone, thần kinh, cơ bắp - nhận ra cảm giác và sự hiện diện của Đối Tượng ADN, chứ không phải não anh ấy nhận ra."

Mandy thả người sâu vào ghế, cảm thấy hụt hẫng. Trong khoảnh khắc, cô đã để bản thân tin rằng điều bất khả thi đã xảy ra; rằng sức mạnh Ghép Cặp ADN giữa họ đã đánh thức người đàn ông mà cô được sinh ra để ở bên trọn đời. Nhưng đó chỉ là phản ứng hóa học giữa họ đánh lừa cô.

Khi bác sĩ Jenkins rời khỏi phòng, cô ngồi thêm khoảng một giờ trong im lặng bên Richard, hai tay cô nắm lấy tay anh, cầu nguyện rằng cơ thể anh có thể phản ứng với cô lần nữa. Nhưng không có lấy một cú giật. Tạm thời chấp nhận thất bại, cô hôn lên trán anh và hứa sẽ quay lại thăm anh.

"Mẹ xin lỗi," cô nói với bụng bầu của mình trên đường ra khỏi tòa nhà và quay lại xe. Cô cảm thấy đau nhói bên trong khi đứa bé cựa mình đổi tư thế. Mandy biết ngày hôm nay sẽ còn thêm tồi tệ rồi mới có thể khá lên được. Sau khi gói ghém quần áo và đồ đạc, cô sẽ đối mặt với Pat và Chloe, rồi biến mất khỏi thế giới dối trá của họ mãi mãi.

CHƯƠNG 77

CHRISTOPHER

Amy quàng tay quanh Christopher trong khi họ cuốc bộ men theo bờ biển trải sỏi hiu quạnh.

Bầu trời xám xịt, gió gào rú, mưa nhỏ và thủy triều đang lên cũng không khiến cô từ bỏ ý định đi dạo dọc bờ biển dài Southwold dẫn về Aldeburgh, vì thế họ mặc áo len dày và khoác thêm áo mưa xanh lam đồng màu mua ở một cửa hiệu trên phố.

Họ đi qua một trại nuôi ngựa cạnh đường với ba con ngựa ô cao lớn trú dưới một gốc cây sau cánh cổng. Christopher nhớ lại khi còn thiếu niên hắn từng mở cổng một trại ngựa tương tự cạnh một con đường đông đúc, chỉ để xem điều gì sẽ xảy ra. Hắn ngồi cạnh rãnh nước ở bên kia đường và không phải đợi lâu khi lũ ngựa phục vụ du lịch trong sân trại đào tẩu. Con ngựa thứ hai chạy thoát ra ngoài đã tông phải một chiếc Volkswagen Beetle, đầu nó đâm xuyên qua kính chắn gió bên lái xe, giết chết cả người lẫn ngựa ngay lập tức. Kể từ đó, hắn đem lòng yêu thích ngựa.

"Chúng ta đi đâu uống cà phê cho ấm người nhé?" Amy hỏi, và Christopher hăm hở gật đầu. Hắn ghét cái lạnh và ghét đi bộ đường dài. Trừ phi họ đang dắt chó hoặc có một điểm đến cụ thể, hắn thấy việc đi dạo chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng hắn thích dành

thời gian bên Amy, và vì hoạt động ngoài trời có vẻ khiến cô vui, nó mang lại cho hắn sự hài lòng không kém.

Họ đi dọc theo bờ biển, qua những ngôi nhà gỗ sơn màu rực rỡ, lên một con dốc đổ bê tông và theo một con phố nằm giữa các hiệu quần áo, phòng trưng bày và cửa hàng bán cá kèm khoai tây chiên, trước khi chọn một quán cà phê có vẻ ấm cúng.

Một phụ nữ trẻ có mái tóc ướt và vẻ mặt bực tức đạp hùng hổ trên chiếc xe đạp quá khổ để thoát khỏi cơn mưa, và trong một giây, Christopher suy nghĩ trông cô ta sẽ thế nào nếu hắn đẩy cô ta xuống dưới bánh ô tô đang chạy. Hắn từng thường xuyên mơ tưởng về loại chuyện như vậy khi di chuyển trên thang cuốn dưới các ga tàu điện ngầm ở Luân Đôn. Hắn thường nhìn sang cầu thang đối diện và chơi trò "ngủ" hay "giết" với những gương mặt phụ nữ không tên, và việc đó hầu như luôn đi đến kết quả là giết nhiều hơn ngủ. Tuy nhiên, Christopher đã không còn nhu cầu chơi trò đó kể từ khi gặp Amy.

Trong quán, họ ngồi cạnh máy sưởi, phủ áo mưa lên đó và chờ nhân viên phục vụ đến cho họ gọi món.

"Em biết anh là trai thành phố từ trong máu, nhưng thế này cũng không tệ lắm, đúng không?" Amy nói, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ trong khi cơn mưa nhỏ biến thành mưa rào và quất vào cửa kính. "Tức là trừ thời tiết ra."

"Không, dễ chịu lắm," Christopher đáp, và hắn nói thật. Hắn chẳng thèm quan tâm đến thị trấn này, nhưng hắn quý trọng sự bầu bạn của cô.

"Thỉnh thoảng ra khỏi Luân Đôn cho đầu óc tỉnh táo cũng tốt."

Christopher biết chính xác cô có ý gì, dù vào lúc cô gợi ý về kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên của họ ở ngôi nhà nghỉ yên tĩnh của bố mẹ cô bên bờ biển, hắn đã cảm thấy điều gì đó gần giống như lo lắng. Chỉ còn bốn cô gái nữa trong danh sách trước khi hắn đạt đến mục tiêu ba mươi, hắn không cần thêm sự phân tâm nào nữa.

Phân tâm đồng nghĩa với sai lầm, và hắn vốn đã có nguy cơ đánh mất mục tiêu cuối cùng khi sa đà vào một mối quan hệ.

Nhưng khao khát được trải qua một cuối tuần dài không phiền nhiễu bên Amy lớn hơn nhu cầu đạt đến mục tiêu của hắn.

Christopher đã từng cân nhắc việc kết thúc sớm sau Số Hai Mươi Sáu. Ở thời điểm đó, hắn vẫn sẽ đạt được mục tiêu mình đặt ra: đẩy một thành phố bảy triệu dân vào cơn hoảng loạn và tạo ra những tít báo trên khắp thế giới. Các vụ giết người cùng kẻ điên giấu mặt phía sau chúng đã thu hút tất cả mọi người. "Động cơ của hắn là gì?" họ hỏi. "Hắn nhắm vào họ như thế nào?" "Có quy luật nào về nơi ở của họ hay không?" "Ý nghĩa hình vẽ là gì?"

Christopher là người duy nhất trả lời được mọi câu hỏi ấy và có lúc hắn thấy cụt hứng vì không thể làm vậy cũng như không thể đứng ra nhận thành tích. Tuy nhiên, đó là sự hy sinh cần thiết để những tội ác của hắn trở thành huyền thoại.

"Em hỏi anh một câu được không, Chris?" Amy nói, khi hai tách latte kem tươi của họ được đặt lên bàn. Cô có vẻ hơi căng thẳng.

"Em hỏi đi," hắn đáp, trong lúc xếp hai tách đồ uống đối xứng nhau. Cách cô gọi tắt tên hắn dường như đã không còn làm hắn khó chịu. "Em đang nghĩ gì?"

"Cũng không có gì," cô đáp, và đặt tay cô lên tay hắn vẻ trấn an. "Chỉ là em cần biết - và em ghét phải là người khơi ra chuyện này - nhưng theo anh thì chúng ta đang đi đến đâu? Em có phải *một nửa đích thực* không? Anh có muốn ổn định lâu dài với em và làm việc mọi cặp đôi khác đều làm không?" Má cô bắt đầu đỏ lên, khiến Christopher mỉm cười. Cô nói tiếp, càng lúc càng nhanh. "Em biết chúng ta được Ghép Cặp ADN nhưng như thế đã đủ với anh chưa? Vì nếu đó là điều anh muốn thì anh chưa hề chính miệng nói với em. Em biết anh hơi khác những anh chàng mà em từng hẹn hò, em hiểu điều đó, nhưng đôi khi em thấy anh rất khó nắm bắt."

Christopher cau mày. "Em nói 'khác' nghĩa là sao?"

"Ừm, anh thích giữ bí mật, đúng không? Như thể có những thứ chạy ngầm bên dưới mà anh không cho em biết, và hồi trước, với những bạn trai khác, đó đã có thể là lý do em bỏ đi. Ý em là, em là cảnh sát đấy, vì Chúa. Công việc của em là nghi ngờ cả

những người thân yêu nhất nhưng với anh, nó lại... khác. Như thể dù chuyện anh giấu em là gì thì cũng không quan trọng." Cô ngập ngừng một giây, và Christopher rất hy vọng cô nói đúng, rằng bí mật của hắn không quan trọng. "Điều đó sẽ không thay đổi được suy nghĩ của em về anh. Rất khó giải thích, nhưng thay vì khiến em thấy thiếu an toàn, thì nó lại có hiệu quả ngược lại - nó khiến em tin tưởng anh hơn. Em tin tưởng việc anh có những bí mật của riêng mình và chúng sẽ không làm em tổn thương."

Christopher đột nhiên thấy thôi thúc được lột bỏ hết những lớp ngụy trang hắn xây dựng bao năm qua và giải thích mọi thứ về con người hắn và việc hắn đang làm. Hắn muốn cô biết rằng dù trong quá khứ từng có người yêu hắn, hắn chưa bao giờ biết đón nhận tình yêu đó cho đến bây giờ; rằng trước khi Amy xuất hiện hắn chỉ sống máy móc, nhưng giờ đây mặt đen tối trong bản chất của hắn, mặt đã tạo nên phần lớn con người hắn, đang hòa tan dần. Và lần đầu tiên trong đời, hắn muốn được hoàn toàn thành thật và bại lộ trước ai đó.

Hắn ngập ngừng nhắm mắt lại, mở miệng để tiết lộ bí mật to lớn. Nhưng bản năng sinh tồn đã ngăn cản giọng hắn thoát ra. Hắn nhắc nhở mình rằng nếu hắn từ bỏ nhiệm vụ vào lúc này, thì phần còn lại của cuộc đời nó sẽ trở thành hối tiếc duy nhất của hắn. Một phần rất nhỏ trong hắn sẽ oán giận Amy vì chen vào giữa hắn và những vụ giết người, và dần dần nỗi oán hận đó sẽ nảy mầm thành cây và cuối cùng nó sẽ chắn hết ánh sáng phát ra từ cô. Và hắn sợ việc mình có thể sẽ làm với cô nếu có lúc nào hắn thấy oán ghét cô.

"Anh muốn mọi điều em muốn," hắn khẽ nói, và thật lòng nghĩ vậy.

Rồi hắn nhìn chằm chằm mặt bàn, không dám nhìn vào mắt cô phòng khi cô nhìn xuyên qua con người hắn và nhận ra người đàn ông mà cô yêu không có linh hồn.

CHƯƠNG 78

JADE

Chỉ còn hai ngày nữa là đến lúc cô bắt đầu chặng tiếp theo của chuyến phiêu lưu Australia, Jade không còn nôn nóng được rời khỏi trang trại của gia đình Kevin như trước.

Nụ hôn của Mark đã thay đổi mọi thứ. Lúc đầu lòng trung thành và quan niệm đạo đức từng ngăn cách họ, nhưng sau khi đầu hàng cảm xúc một lần trong bể bơi, giờ đây họ đang bù đắp cho thời gian đã mất, vụng trộm tối đa mọi khoảnh khắc có thể khi không ai nhìn thấy. Jade thường đi cùng Mark lên phố để mua đồ, nắm tay anh trên cần gạt số; tay họ thường sượt qua nhau trên bàn ăn và cô thường giúp anh lùa đàn bò vào chuồng trước khi lắp chúng vào máy vắt sữa. Mỗi phút trôi qua bên Mark khiến tim Jade đập dồn như sắp nhảy khỏi lồng ngực.

Anh như một cơn nghiện mà cô không muốn thoát ra. Càng ở bên anh nhiều, cô càng khao khát.

Trong khi xếp đồ vào va li để chuẩn bị cho hành trình đơn độc sắp tới quanh Australia, nhu cầu ở bên anh trở nên mạnh mẽ hơn lúc nào hết. Cô thấy khó thở khi nghĩ đến năm tuần tiếp theo sẽ ra sao khi không có anh ở gần, và một phần ngày càng lớn trong cô muốn ở lại trang trại.

Rồi vào đêm cuối cùng của Jade, cô quyết định những nụ hôn, những cái nắm tay và cơn run rẩy hiếm hoi đã không còn đủ. Cô tháo

chiếc nhẫn bạc ra khỏi ngón đeo nhẫn và để nó lên bàn đầu giường, rồi đóng cửa phòng ngủ dành cho khách và lặng lẽ bước về phòng ngủ của Mark trong nhà chính. Tay cô ẩm ướt khi cô với lấy tay nắm cửa và cô cầu Chúa anh sẽ không cự tuyệt sự chủ động của cô. Nhưng cửa phòng anh đã mở hé sẵn, và khi đẩy nó ra, cô thấy anh đang nằm tỉnh táo quay mặt về phía cô, như thể anh đang chờ cô đến.

Anh kéo chăn ra một bên để mời cô vào.

"Ngày mai hãy đi với em," xong việc Jade thì thầm, cơ thể cô kiệt sức còn phổi gần như hết hơi.

"Em biết anh không thể, quá phức tạp."

"Anh nghĩ em không biết à? Em là người đã cưới em trai anh đấy."

"Còn anh là người vừa chịch vợ nó."

"Anh vừa nói gì đấy?" cô hỏi, đẩy mình ra xa anh. "Với anh em chỉ là thế thôi phải không, một phát chịch?"

"Anh xin lỗi, ý anh không phải thế."

"Nhưng anh đã nói thế. Em không phải đồ dễ dãi sẵn sàng nhảy lên giường bất cứ thằng con trai nào đâu."

"Anh biết, anh biết và đáng lẽ anh không nên nói thế." Mark vươn ra nắm lấy tay cô.

"Anh và em đều biết có điều gì đó không thể cản nổi ở đây mà."

Mark gật đầu.

"Thế thì hãy đi với em. Không cần phải là ngày mai, có thể là sau một tuần hay hai tuần. Cứ bảo với bố mẹ anh là anh cần đi xa khỏi đây để giải tỏa đầu óc. Cho chúng mình ít thời gian riêng tư bên nhau để xem đây là gì. Anh nợ em cơ hội này."

"Jade, mọi người ở đây cần anh."

"Và em cần anh."

"Anh không thể làm thế với gia đình anh hoặc với ký ức về Kevin. Sao anh có thể nói với mọi người... những người đã đến dự lễ tang hai tuần trước, rằng anh yêu em dâu của anh?"

Mark dùng từ "yêu" khiến cô đỏ mặt và toàn thân cô như thể cháy bùng lên. "Nhưng nếu em cũng cảm thấy như vậy, thì sao việc đó có thể sai trái đến thế chứ?" cô hỏi.

Mark lắc đầu áy náy, rồi vật mình xuống giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà, như thể đang chờ đợi một sự can thiệp từ đấng tối cao cho anh biết phải làm gì. Jade đột nhiên thấy ngượng ngùng và lõa lồ. Ôm cảm giác chán nản và bị vứt bỏ, cô mặc áo phông và quần lót vào rồi mở cửa phòng để trở về phòng mình.

"Em xứng đáng được hơn thế này, Mark," cô cáu bẳn. "Và nếu anh không ghi nhớ điều đó vào đầu cho chóng một chút, thì mọi chuyện sẽ là quá trễ."

Khi quay về phía cánh cửa, cô bàng hoàng trông thấy mẹ Mark, Susan, đang nhìn họ trừng trừng từ hành lang, vẻ mặt bà đan xen giữa phẫn nộ và thất vọng.

CHƯƠNG 79

NICK

Nick không còn bụng dạ ăn uống gì nữa. Mỗi lần cố gắng lấp đầy cái dạ dày trống rỗng đang kêu gào, anh lại muốn nôn ra. Thế nên thay vì ăn anh chọn trung thành với thuốc lá, kẹo cao su và nước ngọt đóng chai.

Phản ứng đầu tiên của anh khi phát hiện ra mình sắp làm bố là trốn tránh và vào ở trong khách sạn tại trung tâm Birmingham nơi anh từng ở khi mới chia tay Sally. Không giống căn hộ của Alex nơi rải đầy đồ đạc của anh, căn phòng vô danh này sẽ giúp anh tỉnh táo suy nghĩ.

Tiếp theo là từng giờ từng giờ đơn độc nối đuôi nhau trôi qua trong khi anh đứng trước cửa sổ ở tầng chín, ngắm nhìn đường viền trập trùng của thành phố in trên nền trời. Anh phát hiện ra rằng nếu gỡ bốn con ốc từ khung cửa sổ, anh có thể vô hiệu hóa các chốt an toàn ngăn cửa sổ mở hẳn ra. Anh cầm hai con ốc đầu tiên trong lòng bàn tay và một ý tưởng đến với anh. Anh nhanh chóng gạt bỏ nó, thế nhưng vẫn tiếp tục vặn hai con ốc còn lại bằng thìa cà phê. Đây là một giải pháp có thể chấm dứt việc anh trở thành vấn đề của mọi người, anh tự thuyết phục mình.

Nick quyết định không đáp lại bất cứ tin nhắn nào của Alex tối hôm đó. Anh không biết phải nói với anh ấy thế nào về việc

thay vì đi Luân Đôn để gia hạn hộ chiếu, thực ra anh đã dành cả buổi tối với bạn gái cũ để tìm cách chấp nhận thực tế rằng anh có thể sẽ có con vào cuối năm nay. Khi giọng Alex trong các tin nhắn trở nên càng lúc càng lo lắng, các cuộc gọi và tin nhắn thoại đến thường xuyên hơn, Nick quyết định tắt điện thoại.

Một cơn gió nhẹ luồn qua cửa sổ và chạm đến mặt Nick nhưng anh không chú ý. Thay vào đó anh nhớ lại rằng mình luôn muốn có con nhưng Sally là người không quả quyết lắm. Họ đã đi đến một thỏa hiệp rằng họ sẽ chờ vài năm sau khi kết hôn và thuận theo tự nhiên. Nhưng chuyến đi nghỉ ở Bruges đã kết thúc thỏa thuận đó và giờ đây họ phải đối mặt với hậu quả.

"Anh có thể khiến việc này xảy ra hoặc có thể khiến nó dừng lại," Sally ra sức nhấn mạnh, và anh tin lời cô. "Tôi chỉ cho anh thấy thực tế thôi. Anh có thể làm bố hoặc không. Tôi chỉ biết rằng tôi không thể nuôi con một mình. Tôi không đe dọa anh hay đưa ra tối hậu thư gì hết."

Với Nick thì có vẻ không phải như vậy.

Anh đã dùng lối suy nghĩ thực tế để tính toán từng cách khả thi sao cho anh có thể đóng một vai trò trong cuộc đời của con mình mà vẫn ở bên Alex. Anh nghĩ mình vẫn có thể di cư đến New Zealand, và với giá vé máy bay mỗi năm một rẻ, anh có thể đủ sức chi trả vé bay khứ hồi về Anh ít nhất mỗi năm một lần, thậm chí hai lần nếu anh chi tiêu dè sẻn. Thời gian còn lại, anh có thể theo dõi con mình lớn lên qua FaceTime và Skype. Không phải lý tưởng, nhưng hàng ngàn vị phụ huynh trong quân ngũ đã làm thế, khi họ phải đóng quân ở những đất nước cách xa con mình. Và chẳng có lý do gì Sally không thể đưa con đến thăm bố. Điều này hoàn toàn dựa trên tiền đề rằng cô sẽ không coi ý tưởng này là "một mình". Cô rất sợ phải tự mình nuôi dạy đứa bé và anh muốn có mặt càng nhiều càng tốt. Anh không dám nghĩ đến lựa chọn còn lại mà Sally đưa ra cho anh.

Bảo Alex ở lại Luân Đôn là một đòi hỏi quá đáng. Anh ấy cần phải ở bên người bố già yếu của mình. Sức khỏe ông yếu đi từng

ngày và anh biết Alex rất sốt ruột được dọn về để ở bên ông khi anh ấy giải quyết công việc những tuần cuối cùng. Nếu đổi vị trí cho nhau, Nick cũng sẽ đặt gia đình mình lên trên nhu cầu bản thân.

Có những cách khác để xử lý vấn đề, nhưng tất cả đều sẽ dẫn đến chung một kết quả: Nick sẽ chỉ là người qua đường trong cuộc đời của con mình và như thế sẽ không bao giờ đủ đối với anh. Nếu đã làm bố, anh muốn đóng một vai trò chủ đạo trong việc nuôi dạy con.

Nhưng một ý nghĩ đáng lo ngại bắt đầu bò vào tâm trí và khiến anh sợ hãi. Nếu anh oán giận đứa trẻ vì đã xen vào giữa anh và Đối Tượng ADN của mình thì sao? Lỡ như mỗi lần nhìn vào mắt nó, đôi mắt ấy sẽ phản chiếu sự trống rỗng trong đôi mắt anh thì sao? Nick rùng mình.

Nghĩ đến việc không thể gặp người tri kỷ vô thời hạn khiến cơ thể Nick đau đớn. Việc không được cười với anh ấy, gây ra những nụ cười ngượng ngùng cho anh ấy mỗi khi bước vào phòng, hay nghe lồng ngực anh ấy nhấp nhô lên xuống trong giấc ngủ khiến Nick thấy thực sự buồn nôn. Và nếu anh cảm thấy như vậy khi vẫn còn ở chung thành phố, thì sẽ như thế nào khi họ cách nhau cả thế giới? Nick biết rõ từ sâu trong xương tủy rằng anh sẽ khó lòng chịu đựng được nỗi đau ấy. Cố gắng tìm ra một lời giải làm vừa lòng tất cả mọi người giống như đang cố dùng chổi quét nước triều trở lại đại dương.

Anh nuốt nước bọt và nhìn trừng trừng hai con ốc còn lại trong chốt an toàn cửa sổ rồi nhắm mắt. Anh đã quyết định và không còn đường lui.

CHƯƠNG 80

ELLIE

"Chào Ells, anh nghĩ đã đến lúc chúng ta nói chuyện, đúng không?" Tim nói, nở nụ cười nhăn nhở. Giọng anh ta vui tươi và vô tư lự, nhưng nụ cười giả tạo đã vạch trần tất cả. Anh ta tựa lưng vào ghế sau chiếc bàn kính, nhấp một ngụm từ cốc rượu, rồi khuấy đá trong cốc. Chiếc bình pha lê cổ cao chứa món rượu Scotch quý giá nằm trên nóc tủ rượu, được cố ý để riêng ra và mở nắp cho Ellie nhìn thấy.

Đây không phải Tim mà cô từng yêu đắm đuối; đây là Matthew, một nhân tố xa lạ, một người đàn ông cô chưa từng gặp mà đã ghét. Cô lục tìm nút báo động khẩn cấp của Andrei trong túi áo khoác.

"Tôi biết về cái nút báo động đó và cứ tự nhiên báo cho tên khổng lồ của cô về tôi nếu cô thích. Tôi sẽ không ngăn cản."

Ellie quay người định bỏ đi và ấn nút, nhưng Matthew lại lên tiếng: "Nhưng nếu làm thế, cô sẽ không bao giờ biết được vì sao tôi bỏ ngần ấy công sức để chơi đùa cô."

Cô dừng khựng lại, vẫn quay lưng về phía anh ta.

"Là một nhà khoa học dành cả đời để giải đề, tôi cá rằng cô cực kỳ muốn biết vì sao."

Ellie quay về phía tủ rượu và pha cho mình một ly gin tonic. Cô chỉnh lại váy, ngồi xuống một trong hai chiếc sofa, bắt tréo hai

chân và chờ đợi Tim đến ngồi ở sofa đối diện. Nỗi hoang mang ban đầu khi phát hiện anh ta ở đây đã bị thay thế bằng quyết tâm sắt đá bất ngờ. Nếu muốn nói chuyện, anh ta sẽ phải đến chỗ cô. Cô sẽ không chiều theo ý bất cứ người đàn ông nào.

"Cuộc gặp của cô ở khách sạn Soho thế nào?" anh ta hỏi khi bước đến. Việc anh ta biết hết hành tung của cô khiến cô bất ngờ nhưng quyết không để lộ ra. "Cô nên tạo một mật khẩu tử tế hơn cho tài khoản đám mây của cô đi. Tôi luôn biết cô ở đâu và thực ra cô vừa đi đâu khi cô nói với tôi là cô đi làm."

"Anh cũng vậy, đáng lẽ anh không nên để tài khoản của mình tơ hơ trên iPad của tôi."

"Cô nghĩ đó là ngẫu nhiên à? Chẳng gì ngẫu nhiên cả, Ellie. Chỉ có những kế hoạch được dàn dựng công phu."

"Anh có định nói vào trọng điểm không, Matthew?" cô bình tĩnh hỏi.

"A, đây là lần đầu tiên cô gọi tôi như thế. Tôi nghĩ tôi thích đấy, Ells. Tiện đây, cô có biết vì sao tôi lại chọn cái tên Timothy không? Hẳn nhiên là theo Kinh thánh. Nó có nghĩa là 'tôn vinh Chúa'. Và cô nghĩ mình là nhân vật như thế, đúng không? Một nhân vật ngang tầm Chúa cần được tôn vinh?"

Ellie nhướn mày và anh ta ngừng lời chờ phản ứng trước khi nói tiếp.

"Khám phá ra cái gene bé nhỏ của cô, nói với mọi người họ nên sống trọn đời bên ai... rõ ràng có vẻ cô bị mắc bệnh Chúa Trời đấy."

"Kiểu buộc tội này chẳng có gì mới cả." Ellie thở dài vẻ khoa trương. "Thế nên đừng phí thời gian nữa. Anh muốn gì ở tôi? Hẳn phải có một mục đích cho tất cả chuyện này và tiền là động cơ rõ ràng nhất. Chắc là anh mong tôi sẽ trả tiền nếu không anh sẽ dọa bán câu chuyện của anh cho báo chí chứ gì."

Matthew nhấp một ngụm rượu nữa. "Không. Tôi không phải loại người khoe chiến tích tình trường. Thử lại đi."

"Tôi hoàn toàn không biết anh là 'loại' nào."

"Không, cô không biết, thế thì để tôi nói cô nghe. Tôi, cô dâu tương lai yêu dấu của tôi ạ, là loại người sắp thay đổi cuộc đời cô theo một cách cô có nằm mơ cũng không nghĩ ra được." Anh ta dành cho cô nụ cười nhăn nhở và nâng ly rượu lên cao, như thể mời cô cụng ly.

"Và anh sẽ làm thế bằng cách nào?"

"Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. Nhưng trước tiên tôi phải nói, ước gì tôi được ở đó để chứng kiến vẻ mặt của cô khi cô nhận ra mẹ tôi trong ảnh."

"Thực ra tôi không nhớ rõ bà ta lắm," Ellie nói dối. "Bà ta chỉ là một thành viên cấp thấp trong đội của tôi. Khá mờ nhạt và tầm thường, nói thật là vậy."

"Bà là một trong những người đầu tiên làm xét nghiệm của cô, đúng chứ? Tôi nghĩ việc đó hẳn phải khiến bà đáng nhớ hơn một chút, nhất là khi bà không biết mình đã làm xét nghiệm đó."

Ellie bắn tia nhìn về phía anh ta. Cô biết chính xác anh ta đang ám chỉ điều gì.

"Xem ra cô không định cải chính lời tôi," hắn nói tiếp.

"Có một số người mà tôi đã... mượn ADN... để xây dựng cơ sở dữ liệu vào những ngày đầu," cô thừa nhận.

"Một số à? Một đồng nghiệp cũ của cô kể với tôi rằng cô được đặt biệt danh là 'gấu mèo Bắc Mỹ' vì dành không biết bao nhiêu thời gian bới thùng rác tìm cốc nhựa và dĩa bẩn. Theo lời họ kể cô đã lén mang chúng đi và trộm ADN của họ để thêm vào bộ sưu tập của cô mà không được họ đồng ý."

Ellie thầm giận sôi người. Cô đã được trấn an rằng những người trong vòng kín của cô đã được trả tiền hậu hĩnh để giữ im lặng về những ngày đầu mờ ám đó. "Thì sao?" cô hỏi. "Cũng chẳng phải tội lỗi của thế kỷ gì, đúng không?"

"Không chỉ phi pháp, mà còn vô đạo đức."

Ellie phá lên cười. *"Anh* định rao giảng với *tôi* về đạo đức? Thôi nào Matthew, chúng ta có thể làm tốt hơn thế mà."

"Được thôi, vậy thì hãy bàn về việc sau đó, khi đã có một ít tiền chống lưng, cô đã thuê một đội hối lộ quan chức chính phủ

để họ cho phép cô truy cập vào Kho Dữ liệu ADN Quốc gia? Hay việc họ đã mua chuộc nhân viên phòng khám, bệnh viện và nhà tang lễ để lấy mẫu?"

"Tôi không phải chịu trách nhiệm cho phương pháp của bên thứ ba."

"Cô đã lấy ADN của người chết, người hấp hối, người bệnh và tội phạm để thổi vống con số nhằm kiếm thêm tài trợ và mở rộng kinh doanh. Tôi đã tìm được thông tin về tội phạm ấu dâm, tội phạm tình dục và sát nhân bị chôn sâu trong hồ sơ của cô, một số trong đó cô thực tế đã tìm được Đối Tượng ADN cho chúng. Và khi tôi bới sâu hơn, tôi tìm được ADN của người thiểu năng trí tuệ nặng và thậm chí cả trẻ con đã chết trong cơ sở dữ liệu của cô. Trẻ con đã chết, Ellie! Cô giải thích thế quái nào cho việc đó?"

"Chỉ cho tôi một công ty thành công cỡ toàn cầu mà không mập mờ ranh giới vào những ngày đầu để có được chỗ đứng xem nào."

Ellie quay đi, quyết không chịu cảm thấy hổ thẹn về những việc mà cô đã mắt nhắm mắt mở bỏ qua. "Quan trọng là kết quả," cô đáp. "Khám phá của tôi đã thay đổi thế giới, thế thì nó có hại gì cơ chứ?"

"Cô có nhớ kết quả Ghép Cặp ADN của mẹ tôi như thế nào không?"

"Tất nhiên là không - đã quá xa xưa rồi, tôi chỉ có thể đoán rằng khi đó bà ta không được xác định Đối Tượng ADN."

"Thế còn bố tôi?"

"Bố anh? Tôi còn chẳng biết ông ta tồn tại cho đến hai giờ trước."

"Bố tôi cũng là một trong những đối tượng thí nghiệm ban đầu của cô. Ông đang làm việc cho chính phủ khi cô ăn trộm thông tin của ông. Rồi khi cô đưa xét nghiệm ra cho công chúng sử dụng, một người phụ nữ đã liên lạc với ông sau khi phát hiện bà ta là Đối Tượng ADN của ông. Vào lúc mà bố mẹ tôi đáng lẽ

đang lên kế hoạch nghỉ hưu, thì ông gói ghém đồ đạc và dọn đến Scotland với một người xa lạ."

"Matthew, tôi không chịu trách nhiệm cho..."

"Tôi không muốn nghe cô hót mớ lời thoại con buôn nhảm nhí rằng cô không có lỗi trong việc phá hoại cuộc đời người khác. Tôi đến đây để nói với cô về cách tôi sắp phá hủy cuộc đời cô. Nào, giờ thì cô không phiền nếu tôi tự rót cho mình một ly nữa chứ?"

CHƯƠNG 81

MANDY

Mandy nhẹ cả người khi thấy nhà Pat trống không sau khi cô đi thăm Richard ở viện điều dưỡng về.

Cô cần không gian để lập kế hoạch trước khi sẵn sàng đối chất với Pat và Chloe về lý do họ nói dối rằng Richard đã chết. Nhưng trước tiên cô cần ra khỏi nhà Pat. Cô lên phòng ngủ của mình - phòng ngủ của anh - trên lầu và đấu tranh với thôi thúc òa khóc một lần nữa. Cô lo lắng về ảnh hưởng của buổi chiều đầy căng thẳng vừa rồi lên con mình.

Một ngày khởi đầu với biết bao mong đợi đã quay ngoắt và cua gấp hơn cả tiểu thuyết của James Patterson. Cô kiệt sức và chỉ muốn được trở về ngôi nhà riêng an toàn của mình cùng khung cảnh thân thuộc càng sớm càng tốt. Khi đã về đến đó, cô sẽ khóa chặt cửa, thả mình vào bồn tắm ngập xà phòng và bắt đầu tiêu hóa mọi điều mình vừa biết. Rồi sau đó, chờ cho qua vài ngày để xao động lắng xuống, cô sẽ đến thăm mẹ và các em với hy vọng hòa giải. Đã gần một năm trôi qua kể từ khi cô gặp họ một cách tử tế và lúc này cô cần gia đình thực sự của mình hơn bao giờ hết.

Cô thu dọn quần áo quanh phòng, vứt hết vào hai va li. Mọi thứ liên quan đến em bé cô đều để nguyên lại nơi Pat treo chúng,

cùng với đồ chơi, tã lót và xe đẩy. Cô có thể tự mua những thứ này sau.

Tiếng cửa trước mở ra khiến cô thấy choáng váng và cô nhanh chóng đóng sập nắp va li rồi kéo khóa.

"Xin chào! Chị ở trên lầu hả, Mandy?" Chloe nói vọng lên. "Bọn em mua cá với khoai chiên từ cửa hàng ăn nhanh vì mẹ lười nấu..."

Giọng cô ngừng bặt khi Mandy xuất hiện ở chiếu nghỉ, tay kéo va li sau lưng. "Mọi chuyện ổn chứ?" Pat hỏi.

"Con định về nhà vài hôm," Mandy đáp. "Con chỉ cần chút thời gian cho bản thân."

Pat và Chloe nhìn nhau, vẻ hoang mang hiện lên trên mặt họ. "Đã có chuyện gì xảy ra à? Là em bé phải không? Nó ổn chứ?" Chloe hỏi.

"Ừ, em bé khỏe."

"Thế sao chị lại rời đi? Em tưởng chị vui khi ở đây?"

Mandy ngừng lời và nhìn đăm đăm hai con người xa lạ bên dưới, nhận ra cô hoàn toàn không biết gì về họ. Họ đã nói dối cô từ ngày đầu tiên cô gặp họ, và cô căm ghét họ vì mọi điều dối trá mà họ nói với cô cùng mọi lời hứa hẹn giả tạo họ đã thốt ra.

"Tôi đã biết về Richard," Mandy nói chậm rãi nhưng kiên định.

"Con biết gì?" Pat hỏi.

"Hôm nay tôi đã gặp Michelle Nicholls, bạn gái cũ của Richard. Cô ấy đã kể với tôi rất nhiều chuyện thú vị về anh ấy, như anh ấy là người khá đào hoa và rằng anh ấy không muốn có con. Nhưng thế còn chưa đủ một nửa sự thật, đúng không?"

"Dù cô ta nói gì với con, cô ta nói dối đấy," Pat lập tức nói. "Michelle là một con bé quái thai hằn học, cô ta tức giận vì Richard không thèm cô ta nữa."

"Tức là bà đã không nài nỉ cô ấy sinh con cho Richard rồi quấy rối khi cô ấy từ chối?" Mandy nhìn Pat trừng trừng.

"Không, tất nhiên là không, con yêu. Trước khi chết, Richard đã nói với mẹ rằng nó chưa bao giờ yêu cô ta."

" 'Trước khi chết'! Pat, thôi đi. Tôi biết sự thật rồi. Tôi vừa ở bên anh ấy cả buổi chiều trong viện điều dưỡng."

Pat sửng sốt bụm miệng còn Chloe quay đầu đi.

"Tại sao lại nói dối tôi?" Mandy nói tiếp. "Tại sao lại bảo tôi rằng anh ấy đã chết?"

"Chúng tôi không cố ý," Chloe xen vào, giọng run rẩy. "Khi chị xuất hiện ở lễ tưởng niệm, chúng tôi tưởng chị đã biết anh ấy còn sống. Thế rồi khi chị đến nhà, chúng tôi nhận ra chị tưởng anh ấy đã chết và..." Cô ta nhìn sang Pat. "Mẹ nghĩ tốt nhất là không nên làm chị đau lòng hơn nữa. Tôi muốn nói cho chị biết sự thật nhưng rồi mọi chuyện đã đi quá xa." Lại một lần nữa, cô ta trao đổi ánh mắt bất an với Pat.

"Bà thậm chí còn chỉ cho tôi nơi bà đã rắc tro anh ấy, Pat. Loại mẹ gì lại làm thế chứ? Trong khi con trai mình vẫn còn sống?"

Ngay cả Chloe cũng bất ngờ trước tin này. "Mẹ?" cô ta khẽ gọi, nhưng Pat phớt lờ.

"Từ góc độ nào thì nó cũng coi như chết rồi," Pat nói. "Tôi đã mất đứa con trai bé bỏng của mình và tôi muốn nó trở lại. Còn cô, cô muốn có con. Tôi xin lỗi đã nói dối nhưng mọi việc đều thành ra tốt đẹp cả, không phải sao?"

"Đấy mới là mục đích của bà phải không, thay thế Richard bằng con tôi?"

"Không, không gì thay thế được nó," Pat gắt.

"Không thì thế nào? Vì theo lời y tá nói với tôi, bà không bao giờ đến thăm anh ấy. Bà trả tiền viện phí nhưng bà chẳng đoái hoài gì đến anh ấy từ trước khi bà gặp tôi."

"Việc đó quá khó khăn," Chloe nói. "Phải chứng kiến một người tràn đầy sức sống mất đi mọi thứ từng tạo nên sự tồn tại của anh ấy. Chuyện đó đơn giản là quá khó khăn."

"Ồ, tội nghiệp ghê. Thế còn anh trai cô thì sao? Anh ấy mới là người phải nằm đó một mình. Các người đã cấm bạn bè đến thăm anh ấy."

"Cô không được phán xét chúng tôi," Pat nói, bước lên cầu

thang về phía Mandy. "Cô may mắn vì chỉ phải thấy nó như bây giờ - cái cơ thể nằm trên giường cần máy thở để thở, cần cắm ống vào họng để ăn và ống thông tiểu để đi vệ sinh. Cô không hề biết cô may mắn đến mức nào khi không biết nó hồi trước, vì cô *chẳng có gì* để so sánh với bây giờ. Thằng bé đó không còn là con trai tôi nữa. *Cơ thể* đó không phải nó, thế nên đừng có dạy tôi nên hay không nên làm gì, vì cô chẳng biết gì cả."

"Mẹ, Mandy, làm ơn bình tĩnh," Chloe nói, nhưng cô ta lại một lần nữa bị phớt lờ.

"Thế tôi là gì với bà? Chỉ là một cái vỏ đựng con của anh ấy?"

"Không, tất nhiên là không. Nếu chúng tôi chỉ muốn thế thì chúng tôi đã tìm người đẻ thuê."

"Nhưng đó chính là điều bà muốn từ Michelle, không phải sao? Bà đã hỏi cô ấy trước."

"Khi đó chúng tôi chưa nghĩ kỹ," Chloe nói. "Chúng tôi đang đau buồn và vẫn còn bị sốc. Bây giờ chúng tôi đã hiểu rồi, đúng không mẹ? Đó là lý do vì sao chúng tôi gửi mẫu ADN của Rich để tìm Đối Tượng ADN chuẩn của anh ấy, để tìm người có con với anh ấy. Và người đó là chị."

"Cái gì?" Mandy trượt tay khỏi tay cầm va li và nó đổ xuống sàn. "Các người đã làm xét nghiệm thay anh ấy?"

Chloe do dự. "Cách chị nói khiến sự việc có vẻ tệ hơn thực tế," cô ta nói, đầu cúi gằm. "Mẹ chỉ làm điều bà cho là tốt nhất. Làm ơn đi, Mandy, xin hãy để va li lại đó và xuống đây nói chuyện. Chị là một phần của gia đình chúng tôi, giống như đứa bé vậy."

Mandy lắc đầu và bật cười. "Cô nhầm rồi. Tôi không phải một phần của gia đình này và con tôi cũng không đời nào. Các người đã nói dối tôi ngay từ đầu, nên làm sao tôi có thể tin các người được nữa? Tôi phải về nhà và bắt đầu làm lại cuộc đời mà không có hai người trong đó." Mandy nắm lấy va li, kéo chúng về phía mình rồi bắt đầu bước xuống cầu thang.

"Không được," Pat hét lên và chạy nốt những bậc thang cuối cùng cho đến khi đối mặt với cô. "Cô không được mang cháu

tôi đi." Vừa nói bà ta vừa kéo giật cánh tay cô, khiến Mandy mất thăng bằng.

Mandy ngã về phía trước. Cô cố nắm lấy lan can trước khi trượt chân, nhưng với sức nặng của cơ thể to lớn cồng kềnh, cô không kịp kéo mình lại trước khi trán va vào hàng con tiện. Cô cảm thấy dòng máu ấm nóng chảy xuống mặt. Cô trụ vững lại bằng một tay và tay còn lại sờ lên vết thương. Khi nhận ra đó là một vết cắt sâu, cô lập tức cảm thấy choáng váng.

"Tôi sẽ gọi cấp cứu," Chloe kêu lên và chạy ra phòng khách lấy điện thoại.

"Đừng động đậy, con bé ngốc nghếch," Pat nói. Bà lôi khăn giấy ra khỏi ống tay áo và đặt lên vết thương trên đầu Mandy. "Sao cô có thể mạo hiểm tính mạng cháu tôi như thế này?"

"Chính bà và những lời dối trá của bà đã gây ra chuyện này," Mandy khóc.

"Đáng lẽ chúng ta có thể hạnh phúc, chỉ bốn người chúng ta. Tôi thật lòng coi cô như con gái, nhưng đáng lẽ cô không nên nhúng mũi vào những việc không liên quan đến mình. Dù có thích hay không, tôi cũng sẽ tham dự vào cuộc đời đứa bé này. Không một ai - dù là cô hay bất cứ tòa án nào trên đất nước này - có thể ngăn tôi khỏi cháu trai tôi."

Sợ hãi và mất phương hướng, Mandy muốn tránh Pat càng xa càng tốt. Cô đẩy cánh tay của Pat đang đỡ mình ra và một lần nữa với lấy va li. Nhưng khi cố gắng bước xuống bậc thang, chân cô trẹo đi và cô ngã lộn nhào xuống, đập cái đầu vốn đã bị thương vào lan can và hàng con tiện, trước khi lăn xuống hết những bậc thang còn lại và nằm co quắp, bất tỉnh trên mặt đất, mặt úp xuống sàn.

CHƯƠNG 82

CHRISTOPHER

Những phân tử mùi hương trong mái tóc đỏ của Số Hai Mươi Chín xộc vào lỗ mũi Christopher và hòa tan dịch nhầy trong mũi hắn, tạo thành một tín hiệu đến não hắn.

Nhưng có gì đó trong thành phần chiết xuất trái cây của hãng dầu gội đầu đại chúng của cô ta khiến hắn ghê tởm, và trong trí nhớ của hắn, đây là lần đầu tiên có một mùi tạo hiệu ứng tiêu cực lên hắn.

Christopher muốn làm cho xong việc này càng nhanh gọn và hiệu quả càng tốt, nhưng phần da quanh cổ cô ta quá mỏng còn hắn lại quấn sợi dây hơi quá chặt, khiến nó cắt xuyên qua. Hắn thả lỏng một chút, lo rằng nó có thể cắt đứt tĩnh mạch cảnh của cô ta và phun một tia máu ngang qua phòng. Lau dọn từng giọt máu li ti sẽ quá tốn thời gian mà Christopher không có tâm trạng làm việc đó.

Thả lỏng một phần sợi dây đồng nghĩa với việc hắn phải đợi thêm tám phút dài lê thê - hắn đếm từng phút - cho cô ta mất đi ý thức và trượt xuống sàn nhà. Cô ta đã chiến đấu rất dũng cảm, hắn thừa nhận, với nỗ lực đá, cào và cắn đầy vô vọng. Nhưng hắn đã học được từ sự cố ngón tay với Số Chín rằng không bao giờ được bất cẩn nữa. Và cuối cùng, kinh nghiệm cùng yếu tố bất ngờ đã về phe hắn, và cán cân cuộc vật lộn nghiêng về phía hắn.

Christopher ngồi xuống sàn theo cô gái bất tỉnh và quấn sợi dây quanh cổ cô ta lần nữa, dùng đủ áp lực để hoàn toàn phong tỏa não cô ta khỏi oxy. Trong một khoảnh khắc, trong hình phản chiếu trên cửa gập hai cánh, hắn quan sát tên thợ săn hạ con mồi trong một bản tango xấu số trước khi quay đi. Hắn không còn giống với con người cũ của hắn hay nhận ra con người ấy nữa.

Tiếng lục bục phát ra từ cổ họng Số Hai Mươi Chín trong khi cô ta chết dần cũng khó chịu như mùi tóc cô ta, và hắn quyết định phớt lờ dòng chất nhầy chảy ra từ mũi cô ta cũng như đám bọt trắng dâng lên từ khóe miệng cô ta.

Khi cuối cùng xóa bỏ được sinh mệnh cô ta, Christopher thả tay và nằm xuống bên cạnh, mệt rã rời, nhìn chằm chằm lên trần nhà trong khi những hình ảnh về một phụ nữ khác trong danh sách tràn ngập đầu óc hắn. Số Hai Mươi Bảy đã ám ảnh hắn nhiều ngày và đã trở thành một bước ngoặt đối với hắn; cô ta kết hợp với Amy đã khiến kẻ rối loạn nhân cách sản sinh lòng trắc ẩn và lương tâm.

Hai Mươi Bảy đã chết gần ba ngày khi hắn trở lại bếp của cô để bỏ lại một kiểu ảnh Polaroid của Số Hai Mươi Tám. Và đó trở thành lần duy nhất trong đời Christopher thực sự bị sốc và hút hồn bởi cảnh mình nhìn thấy.

Nằm giữa đôi chân sưng tấy, tái nhợt của cô là một bào thai bé nhỏ, hoàn chỉnh, không sự sống, chỉ lớn bằng quả táo. Ban đầu, Christopher chỉ biết nhìn nó chằm chằm không chớp mắt, tự hỏi có phải áp lực hoàn thành mục tiêu mà hắn đặt lên bản thân đã khiến hắn bị ảo giác. Nhưng mỗi lần hắn nhắm mắt lại rồi mở ra, bào thai vẫn còn đó.

Số Hai Mươi Bảy tên là Dominika Bosko và hắn sẽ không quên cái tên ấy, vì cô và con của cô là hai người duy nhất Christopher coi là nạn nhân. Hắn thấy mình có nghĩa vụ bọc bào thai trong một tấm khăn và nhẹ nhàng đặt nó vào vòng tay co quắp của mẹ nó.

Christopher tưởng tượng hắn sẽ cảm thấy thế nào nếu phải nhìn thấy Amy và con của họ nằm trước mặt hắn, lạnh lẽo và vô

hồn, mọi tiềm năng của họ đã bị bóp chết bởi hành động của kẻ khác. Lần đầu tiên trong quãng đời trưởng thành của mình, hắn cảm thấy nước mắt hình thành trong khóe mắt. Đã quá muộn để ngăn vài giọt đầu tiên rơi lên hai mẹ con.

Phải đến khi về nhà và tra cứu trên Internet hắn mới biết đứa con chưa ra đời của cô là nạn nhân của một hiện tượng hiếm gọi là đùn thai sau khi chết. Áp lực của khí bụng trong Dominika đã ứ dần lên khi cô bắt đầu phân hủy và ép đứa trẻ ra khỏi cơ thể.

Christopher dành cả ngày còn lại để lục soát từng mẩu thông tin hắn có về cô, cày xới email, tin nhắn và mọi cuộc giao tiếp trên mạng xã hội của cô. Rồi trong bốn bức email khác nhau gửi cho bạn bè ở quê nhà Syria, cô tiết lộ rằng cô đang mang thai. Hắn đối chiếu ngày tháng - chúng được gửi vào cuối tuần mà hắn đi Aldeburgh cùng Amy.

Mối quan hệ với Amy đã khiến hắn tự mãn. Hắn đã đầu tư nhiều thời gian cho cô hơn là cập nhật về các khía cạnh khác trong đời sống các cô gái; nếu biết Dominika mang thai, hắn đã gạch bỏ cô khỏi danh sách của mình.

Chỉ còn một người nữa là công trình của Christopher hoàn thành, nhưng câu hỏi đặt ra là liệu hắn có chịu đựng được nó hay không.

CHƯƠNG 83

JADE

Jade chưa bao giờ thấy máu trong người lạnh hơn khi cô đứng trước mặt mẹ chồng, áo quần hớ hênh, mặt vẫn đỏ bừng vì vừa làm tình với con trai bà, mà không phải người con trai cô đã cưới.

Ánh sáng từ phòng ngủ của Susan soi rõ vẻ đau đớn trên khuôn mặt bà, những bóng đen tô đậm sự hiện diện quyền uy của bà. Bà trừng mắt nhìn lần lượt cả hai người, ghê tởm vì cảnh tượng mình chứng kiến, rồi quay người bước về phía phòng khách.

Mark lồm cồm bò dậy tìm đồ lót mà Jade đã lột khỏi người anh và vứt sang bên kia căn phòng. Vừa mặc nó vào, anh vừa vớ lấy một chiếc áo phông rồi băng qua cô để đuổi theo mẹ.

"Mẹ," Jade nghe thấy anh gọi, và cô với lấy chiếc áo choàng ngủ treo sau cửa phòng Mark. Đôi chân run rẩy, cô đi ra cùng anh. Họ sẽ đối mặt với hậu quả cùng nhau.

"Sao hai đứa có thể làm vậy?" Susan thốt lên, nước mắt đã chảy trên mặt bà. "Kevin là *em trai* con, Mark, và là *chồng* con đấy, Jade. Sao hai đứa có thể làm thế với nó? Chúng ta mới chỉ vừa chôn cất nó thôi; mộ nó còn chưa xanh cỏ."

"Con xin lỗi," Mark tuyệt vọng nói. "Con không định để mẹ thấy chúng con như vậy."

"Ồ không, tất nhiên là không rồi, rõ ràng là cô cậu muốn tiếp tục sau lưng chúng tôi."

"Không, không phải như thế."

"Còn cô!" Susan nói tiếp, chỉ tay vào Jade. "Chúng tôi chào đón cô vào *nhà* chúng tôi và đối xử với cô như con gái. Và đây là cách cô đáp lại chúng tôi đấy à? Ngủ với anh chồng cô suốt bao lâu nay?"

"Không phải suốt bao lâu nay," Jade cất tiếng. "Đây là lần đầu tiên."

"Cô nghĩ tôi sẽ tin à?"

"Phải, vì đó là sự thật."

"Hai cô cậu không biết sự thật là gì hết. Mark, tôi tưởng chúng tôi dạy anh tốt hơn thế này."

"Đúng... đúng là như thế..." Mark cố gắng giải thích.

"Rõ ràng là không phải... Hai cô cậu thật ghê tởm!"

"Chưa bao giờ có gì về thể xác giữa Kevin và con," Jade khẳng định, hy vọng có thể giải tỏa tình huống. "Chúng con không có phản ứng hóa học đó và... con không biết vì sao."

Lông mày Susan nhíu lại trong khi bà trừng mắt nhìn cô. "Phải có chứ, nó là Đối Tượng ADN của cô cơ mà! Tôi đã thấy cách nó xử sự khi ở bên cô. Nó yêu cô."

"Và con cũng yêu anh ấy, nhưng không phải *tình yêu trai gái*. Con biết bọn con được Ghép Cặp ADN nhưng chẳng có tình cảm yêu đương nào trong đó cả, ít nhất từ phía con. Con nghĩ chuyện đó đôi khi phải xảy ra..."

"Ý cô là ngay khi cô phát hiện nó bị bệnh, cô đã hết hứng thú."

"Không, không phải thế, thật đấy, mẹ Susan. Nếu con không quan tâm đến anh ấy con đã không ở lại."

"Nó yêu cô, Jade. Tôi đã thấy điều đó trong mắt nó. Cô là Đối Tượng ADN của nó vậy thì sao cô lại không cảm thấy giống như vậy? *Đáng lẽ* hai đứa phải có cùng cảm giác!"

"Con không biết, xin hãy tin con. Con đã cố hết sức để yêu anh ấy... Con muốn yêu anh ấy như anh ấy yêu con nhưng... nhưng con không thể."

"Tôi không nghĩ cô đã cố chút..."

"Cô ấy nói thật đấy, mẹ," Mark ngắt lời. "Jade không thể yêu Kevin được. Cô ấy không phải Đối Tượng ADN của nó."

Cả hai người phụ nữ quay phắt đầu về phía Mark.

Anh khó khăn nuốt nước bọt trước khi lên tiếng. "Và con biết rằng Kev không phải Đối Tượng ADN của cô ấy vì... vì cô ấy được Ghép Cặp ADN với con."

CHƯƠNG 84

ALEX

Alex là người đã tìm thấy lá thư đợi anh trong căn phòng khách sạn trống rỗng của Nick.

Vào buổi sáng gửi vô số tin nhắn và lời nhắn thoại mà vẫn không nhận được tin tức gì từ Nick, anh đã hủy hẹn gặp với khách hàng rồi bắt taxi đến khách sạn nơi Nick ở. Anh biết chuyến tàu từ Luân Đôn về của Nick khởi hành sáng hôm đó, nên anh định sẽ đợi, nhưng nhiều giờ sau, khi Nick vẫn không quay lại, Alex nói chuyện với nhân viên lễ tân để cho mình vào phòng Nick, lòng đầy lo lắng.

Khi thẻ chìa khóa điện tử mở cửa phòng, Alex nín thở, sợ hãi thứ mình có thể phát hiện. Bên trong, căn phòng trống rỗng và gọn gàng, nhưng sọt rác đầy ắp. Lẫn cùng với vỏ bao thuốc lá và vỏ những chai đồ uống lấy từ tủ lạnh là vô số giấy lộn bị vo viên và vứt đi.

Nhân viên an ninh đứng bên cánh cửa sổ mở rộng với vẻ nghi hoặc. Dù gió thổi phần phật hai tấm rèm cửa, nó cũng không thể xua đi mùi khói thuốc bám vào vải rèm. "Anh ta sẽ bị phạt về việc này," nhân viên an ninh lẩm bẩm bằng thứ tiếng Anh lơ lớ.

Alex nhìn quanh căn phòng và cuối cùng nhìn thấy chiếc phong bì dán kín nằm trên gối giữa chiếc giường phẳng phiu. Anh đột nhiên thấy ớn lạnh bởi cơn gió khi nhận ra tên mình và chữ viết trên phong bì, rồi nín thở lao đến cửa sổ để nhìn xuống mái nhà xi măng cách chín tầng bên dưới của tòa nhà bên cạnh.

CHƯƠNG 85

ELLIE

Matthew xách bình whisky từ tủ rượu quay về sofa nơi Ellie đang ngồi.

Trong khi anh ta rót cho mình một ly nữa, Ellie cố gắng che giấu nỗi lo sợ ngày càng lớn trước những lời buộc tội và đe dọa của anh ta. Nhưng cả hai đều ý thức rõ rằng anh ta đủ hiểu cô để nhìn xuyên qua lớp vỏ bọc sắt đá của cô. Anh ta ngồi xuống đối diện cô và hít vào một hơi đầy khoa trương.

"Sau khi bố tôi bỏ mẹ tôi - nhờ phúc cái xét nghiệm của cô - trong vài tháng ông ta bắt bà bán nhà, vì thế bà chỉ đủ sức mua một căn hộ cách gia đình và bạn bè mình hàng dặm," anh ta nói tiếp. "Bà đã phải chịu sự đơn độc, ô nhục và bị cô lập, và suốt bao nhiêu năm bà tìm đến rượu để quên đi tất cả. Chẳng mấy chốc bà mất việc vì nghiện rượu. Cô có biết cảm giác một thằng con trai phải thay quần lót cho mẹ khi bà ấy say bí tỉ đến mức bĩnh ra quần là như thế nào không? Hay khi phải đón bà từ đồn cảnh sát khi bà bị bắt vì say xỉn và gây rối trật tự trong siêu thị?"

Ellie muốn lắc đầu nhưng cô cự tuyệt việc làm hài lòng anh ta.

"Tất nhiên cô không biết rồi," anh ta nói. "Thế rồi, ngay vào lúc chạm đáy vực thẳm cuộc đời, bà được Ghép Cặp ADN với một người".

Ellie ngừng lại rồi đặt ly lên bàn. "Thế anh còn phàn nàn gì nữa? Mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp với bà ta còn gì."

"Ai cũng nghĩ thế nhỉ? Bobby Hughes là tên ông ta," Matthew nói. "Ban đầu ông ta có vẻ tử tế và bà ấy đổ ông ta dúi dụi, hệt như chuyện được cho là phải xảy ra ở các đôi Ghép Cặp ADN. Nhưng ông ta là thằng khốn thích điều khiển người khác và bà ấy sợ cô đơn đến mức bằng lòng làm mọi thứ ông ta yêu cầu, bao gồm việc nhắm mắt bỏ qua việc ông ta quay sang thích gái trẻ. Những cô gái *rất* trẻ, căn cứ vào hơn ba nghìn bức ảnh cảnh sát tìm thấy khi họ tịch thu laptop của ông ta. Ông ta cố biện hộ rằng chúng đã có sẵn trong máy lúc ông ta mua trên eBay và mẹ tôi cũng ngu ngốc tin vậy - bà ấy trả chi phí pháp lý cho ông ta và vay tiền cho ông ta trong suốt thời gian ông ta ra tòa. Nhưng khi ông ta bị tống vào tù, bà chẳng còn gì cả ngoài những khoản nợ mà bà không thể trả. Và tất cả những điều này, tất cả những đổ vỡ trong đời bà, là bởi một xét nghiệm mà bà và bố tôi không hề biết mình đã làm, bởi vì cô đã quyết định đóng vai Chúa. Cô, ngồi trong tháp ngà trên mây của cô, không bao giờ phải chứng kiến người mình yêu biến thành một người khác ngay trước mắt."

Ellie ném cho anh ta một ánh nhìn khinh miệt. "Anh nghĩ thế à?"

"Tôi không nói về tôi; đây là chuyện khác," hắn qua loa tiếp lời. "Tôi đang nói về việc phải chứng kiến một phụ nữ mạnh mẽ, thông minh tan rã thành một đống thảm hại cả về thể chất lẫn tinh thần. Cô biết bà đã say đến ngất đi khi bà tự thiêu cháy mình bằng thuốc lá chứ? Bà bị thiêu sống. Bà bị thương nặng đến mức tôi thậm chí không thể nhận diện được thi thể."

Anh ta khoanh tay vẻ ngang ngược trong khi Ellie nhấp một ngụm gin tonic. Anh ta có vẻ đang mong chờ cô thương xót người mẹ xấu số của mình. Nhưng anh ta càng kết tội, cô càng căm giận trong lặng lẽ.

Anh ta đã đánh giá thấp cô. Anh ta không hề biết con người cô khi còn là một cô gái trẻ tham vọng cố gắng thuyết phục cộng

đồng khoa học đầy khinh miệt về khám phá ADN của mình; cô chưa kể với anh ta về những hy sinh mà cô đã bỏ ra để được lắng nghe và cô đã buộc phải thoái nhượng bao nhiêu phần con người cũ của mình để trở thành kẻ quyền lực như cô ngày nay. Trong khi Tim chắc chắn đã khiến cô mềm mỏng đi, Matthew chỉ là một thằng ngốc nếu anh ta nghĩ cô không thể biến trở lại hình dạng trước đây chỉ trong chớp mắt.

"Có hàng triệu cặp đôi trên khắp thế giới đã làm xét nghiệm và phát hiện họ không được Ghép Cặp ADN," cô kiên định lên tiếng, "nhưng họ vẫn ở bên nhau vì họ yêu nhau. Có thể những ngày đầu tôi đã chọn lối tắt, nhưng tôi sẽ không chịu trách nhiệm cho những quyết định mà người bị Ghép Cặp ADN đưa ra về sau. Tôi không ép bố anh rời bỏ bà mẹ yếu đuối của anh, và tôi không nhét chai rượu vào tay bà ta hay rót rượu xuống họng bà ta. Ở thời điểm nào đó, người ta phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình."

"Và ở thời điểm nào thì cô chịu trách nhiệm cho hành động *của cô*, hả Ellie?"

"Hành động của tôi đã đẩy kỳ thị đồng tính, kỳ thị chủng tộc và thù hận tôn giáo đến bờ tuyệt chủng - Ghép Cặp ADN không phân biệt xu hướng tính dục, màu da hay việc ta chọn tôn thờ vị Chúa nào. Nó đã gắn kết mọi người thuộc mọi tín ngưỡng theo một cách mà chúng ta chưa bao giờ nghĩ có thể làm được. Cho tôi thấy anh đã làm gì để khiến thế giới này trở thành một nơi ít thù địch hơn đi."

"Nhưng cô cũng đã chia rẽ nhiều người không kém vì tạo ra 'phe mình' và 'phe họ': những người được yêu theo gene và những người bị cảm thấy như thể mối quan hệ của họ không đáng giá bằng. Cô không thấy sự tương đồng giữa việc cô đã làm và việc Hitler đã làm với người Do Thái à? Lũ phát xít đã bào mòn họ, từng người một, cho đến khi họ trở thành phe thiểu số yếu ớt, bị đối xử như chuột bọ. Đó là mục tiêu cô dành cho những người không được Ghép Cặp ADN phải không? Dần dần giẫm nát họ?"

Ellie phá lên cười. "Anh ngu muội hơn tôi nghĩ đấy."

"Những người được Ghép Cặp ADN nhẹ gánh tài chính hơn những người không được Ghép Cặp ADN. Các cặp Ghép Cặp ADN được giảm thuế nhiều hơn, được nhận thỏa thuận bảo hiểm nhân thọ tốt hơn, họ làm việc năng suất hơn vì gia đình hạnh phúc hơn, do vậy họ được nhận những việc làm tốt hơn. Với những người không được Ghép Cặp ADN, tỉ lệ tự sát cao hơn, cũng như tỉ lệ ly hôn và trầm cảm..."

"Cả hai thực ra đều giảm vào năm ngoái vì ngày càng nhiều người tìm được hạnh phúc với những người sinh ra dành cho họ. Bạo lực gia đình đối với cả nam và nữ cũng đều giảm."

"Chỉ vì người ta không dám trình báo Đối Tượng ADN đã bạo hành họ về thể xác và tinh thần. Họ không muốn mạo hiểm tìm một mối quan hệ khác *tốt hơn* với người họ không được Ghép Cặp ADN."

"Nhập cư và di cư đã không còn là vấn đề gây tranh cãi," Ellie nói tiếp, tranh luận ngày càng hăng. Cô sẽ hạ gục gã Matthew này. "Mọi người được xử lý thủ tục hành chính ngày càng nhanh và được phép đi khắp thế giới để xây dựng gia đình với Đối Tượng ADN của mình ở đất nước khác."

"Và điều đó phá hoại gần một phần năm số doanh nghiệp toàn cầu vì họ mất những nhân viên chủ chốt bởi những người đó đã chuyển đến sống ở thành phố hay đất nước khác."

"Anh cứ việc ném bao nhiêu con số vào tôi tùy thích, Matthew, nhưng anh không thể phủ nhận một điều. Ghép Cặp ADN thực sự tồn tại, dù anh có thích nó hay không."

Anh ta dành cho cô một cái nhìn đầy thâm ý. "Tôi không phủ nhận, nhưng tôi dự đoán nó sẽ không còn tồn tại lâu nữa."

"Chuyện đó không phụ thuộc vào quyết định của anh."

"Phán quyết thuộc về quần chúng," anh ta nói tiếp. "Và quần chúng luôn chiến thắng."

"Anh đang nói gì vậy?"

Anh ta đứng dậy duỗi hai cánh tay sau lưng. "Một ly nữa chứ?"

Ellie lắc đầu. Cô nhìn anh ta tự rót cho mình ly whiskey thứ ba, không thể nhận ra người đàn ông trước mặt là người mình từng yêu. Mọi thứ ở Matthew đều khác với Tim, từ vẻ ngạo mạn cho đến cử chỉ và thậm chí cả dáng ngồi. Cô tự hỏi duy trì vỏ bọc kia trước mặt cô lâu như vậy phải khó khăn đến mức nào.

"Cho dù bây giờ cô đã biết tôi là loại người nào, cô vẫn yêu tôi, đúng không?" Matthew nói, đá viên kêu lách cách khi whiskey chảy lên.

Ellie không đáp.

"Tôi cũng nghĩ thế mà. Có người đóng vai Chúa với cuộc đời mình chẳng vui vẻ gì, đúng không?"

"Đừng có tự lừa dối mình, anh chẳng hề đóng vai Chúa. Anh cũng chỉ điều khiển người khác như gã đàn ông đã lừa bà mẹ cả tin của anh. Chỉ là tôi không thảm hại như bà ta và tôi sẽ không để sự cố nho nhỏ này nhào nặn phần đời còn lại của mình. Tôi sẽ luôn yêu anh vì ADN của tôi bảo thế, nhưng tôi sẽ không bao giờ thích anh, và, sau hôm nay, chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa."

"Đã khinh bỉ tôi đến mức đó mà cô vẫn còn tin rằng chúng ta được Ghép Cặp ADN nhỉ?" anh ta nói với vẻ miệt thị.

"Phải, tất nhiên là thế, và Chúa biết rõ tôi ước gì chúng ta không phải."

"Cô thấy đấy, đây chính là chỗ buồn cười, Ells ạ. Bởi vì chúng ta không được Ghép Cặp ADN và chúng ta chưa bao giờ được Ghép Cặp ADN cả."

Ellie nheo mắt. "Anh có ý gì?"

"Cô là nhà khoa học mà lại mong mỏi được thành đôi đến mức không hề nghi ngờ kết quả của mình dù chỉ một giây."

"Tôi không 'mong mỏi được thành đôi'. Tôi có cuộc sống hoàn toàn vui vẻ trước khi gặp anh."

"Cô đã, và vẫn sống vui vẻ, đồ điếm con buôn máu lạnh chuyên hẹn hò lũ ngốc lắm tiền ạ. Cô kiếm cớ không gặp gia đình và tất cả những gì cô có để bầu bạn là công việc. Khi có tôi cô có

mọi thứ, điều trớ trêu là ở đấy, bởi vì trên thực tế, tôi chẳng là gì với cô cả."

"Trong 1,7 tỉ người từng xét nghiệm, chưa từng có một trường hợp Ghép Cặp ADN nhầm..."

"Cho đến giờ. Tôi và cô là một trường hợp Ghép Cặp ADN nhầm, Ellie, bởi vì tôi đã hack vào máy chủ của cô và ngụy tạo kết quả của chúng ta."

"Vớ vẩn," Ellie nói, thầm cự tuyệt chấp nhận ý tưởng này. Cô khoanh tay phẫn nộ. "Máy chủ của chúng tôi an toàn hơn hầu như mọi công ty quốc tế trên khắp thế giới. Chúng tôi đã gặp phải ý đồ hack vô số lần nhưng chẳng ai thành công. Chúng tôi có phần mềm và đội ngũ tốt nhất trên thị trường để bảo vệ chúng tôi khỏi những người như anh."

"Cô nói đúng vài điều trong đó đấy. Nhưng thứ mà hệ thống của cô không tính đến là sự phù phiếm của chính bản thân cô. Cô có nhớ mình từng nhận một email cách đây ít lâu với tiêu đề 'Giải thưởng Nữ doanh nhân của năm' không? Cô không thể ngăn mình mở nó ra."

Ellie ngờ ngợ nhớ ra mình từng đọc email đó vì nó được gửi vào tài khoản cá nhân mà chỉ một vài người biết.

"Đính kèm với nó là một đường link mà cô nhấn vào nhưng chẳng có gì cả, đúng không?" Matthew nói tiếp. "À, nó không phải 'chẳng có gì' đối với tôi, bởi vì cú nhấp chuột của cô đã thả một mẩu mã độc tự tạo siêu nhỏ, không thể phát hiện, cho phép tôi truy cập vào mạng lưới của cô từ xa và lẻn vào dữ liệu của cô. Mọi thứ cô có quyền truy cập, tôi cũng có. Rồi tôi chỉ việc chỉnh cho chuỗi ADN của mình thành hình ảnh phản chiếu ADN của cô và ngồi lại chờ đợi cô liên lạc. Đó là lý do vì sao tôi đến buổi phỏng vấn xin việc, để biết thêm một chút về hệ thống lập trình mà cô sử dụng. Xin hãy thay tôi cảm ơn trưởng phòng nhân sự của cô vì đã để tôi một mình trong phòng vài phút với laptop của cô ta trong khi cô ta đi tìm máy ảnh để chụp ảnh tôi. Đó là sự trợ giúp rất lớn trong việc đột nhập vào mạng lưới của cô. Ồ, dặn cô ta lần sau nhớ

khám người ứng viên để tìm bộ làm lệch thấu kính nhé - chúng là máy bỏ túi chuyên vô hiệu hóa máy ảnh kỹ thuật số."

Ellie chỉ muốn mặt đất nứt ra và nuốt chửng cô. Cô cảm thấy má mình đỏ rực, sự kết hợp giữa hối hận vì cho phép anh ta bước vào đời mình không chút nghi ngờ và cơn phẫn nộ vì đã tin tưởng anh ta.

"Cô yêu tôi thông qua ý chí tự do của bản thân cô," Matthew nói tiếp. "Cô mong muốn điều đó đến mức cô tự thuyết phục mình sa vào. Cô không thể đổ lỗi cho ADN đã đẩy cô đến nông nỗi này - cô chỉ có thể trách chính mình."

Ellie dành một phút để điều hòa nhịp thở gấp của mình.

"Có vài lý do tôi làm việc này," Matthew nói tiếp, lún người sâu hơn vào sofa. "Làm nhục cô là một trong số đó. Nhưng tôi còn muốn chứng minh con người chúng ta tham lam như thế nào. Chúng ta sẵn sàng từ bỏ mọi thứ và bất cứ ai chúng ta yêu thương khi có gợi ý rằng có thể có điều tốt hơn chờ chúng ta ở góc đường. Cô phải lòng tôi không phải do Ghép Cặp ADN; chúng ta không được sinh ra cho nhau, chúng ta không phải định mệnh của nhau. Chính ý chí đã khiến cô yêu, chứ không phải khoa học. Nó chỉ là mối quan hệ nam nữ truyền thống, không hơn không kém. Và một khi tôi cho mọi người biết cách tôi đánh lừa người phụ nữ đã 'khám phá' ra Ghép Cặp ADN, cô sẽ trở thành trò cười và uy tín của cô sẽ sụp đổ."

Ellie nắm chặt lấy tay vịn sofa trong lúc cơn giận dần lấn át lý trí. "Thì sao? Cứ tự nhiên. Cứ việc tung tin cho công chúng biết đi, xin mời. Tôi sẽ chẳng chết đâu. Nói cho cùng, nhờ tôi mà bao nhiêu người khác đã tìm được hạnh phúc thực sự mà họ chưa từng nghĩ có thể có được."

"Ôi, Ells. Vẫn ngây thơ quá. Cô chưa học được gì từ chuyện này à?"

Cô trừng mắt nhìn anh ta, không hiểu anh ta muốn nói gì.

"Cô không phải là người duy nhất bị phá hoại. Cuộc sống hàng triệu khách hàng của cô cũng sắp bị đảo lộn."

"Anh có ý gì?" cô do dự hỏi.

"Cô nghĩ tôi chỉ xào kết quả của cô và tôi thôi à? Tất nhiên là không. Tôi đã viết lại toàn bộ phần lập trình của cô sao cho, trong vòng mười tám tháng qua, ít nhất hai triệu người trong kho dữ liệu của cô đã bị Ghép Cặp ADN với nhầm người."

Ellie nuốt khan và tim cô đập nhanh đến mức cô nghĩ nó có thể đập vỡ xương ngực.

"Những kết quả Ghép Cặp ADN nhầm của tôi hoàn toàn ngẫu nhiên, đến mức chính tôi cũng không biết những ai đã bị ảnh hưởng," hắn nói tiếp. "Bất cứ ai từng đăng ký và được Ghép Cặp ADN trong khoảng thời gian đó - mà theo tỉ lệ tăng trưởng của công ty cô là khoảng 25 triệu người - đều có thể là một trong những trường hợp Ghép Cặp ADN nhầm của tôi. Bởi vì tôi, cơ nghiệp của cô đã trở thành vô giá trị. Sẽ không ai biết liệu Đối Tượng ADN của họ là thật hay liệu họ đã tự huyễn hoặc mình. Tôi đã nói với cô rằng tôi sẽ phá hủy cô, và tôi không bao giờ hứa điều gì tôi không thể thực hiện."

CHƯƠNG 86

MANDY

Những cơn đau dồn dập trên trán cuối cùng đã đánh thức Mandy.

Mắt vẫn nhắm nghiền, cô với tay phải chậm rãi sờ lên mặt và thấy một cục u hình trứng. Cục u nhói lên khi chạm phải. Cô sờ thấy một đường khâu nối liền vùng da trên đó. Chậm rãi, cô cố gắng mở mắt nhưng các mí mắt của cô như bị dính chặt vào nhau. Cô cố cử động tay trái nhưng nó quá nặng mà cô thì quá yếu. Cô dùng tay còn lại với sang và nhận ra nó đã bị bó bột đến giữa cẳng tay.

Trong lúc dần dần tỉnh lại, Mandy không thể xác định được mình đang ở đâu và vì sao mùi hương xung quanh khiến cô nhớ đến thuốc tẩy và nước súc miệng. Cô đoán hẳn phải là trong nhà tắm cho đến khi cô quay đầu và nheo mắt nhìn qua cửa sổ. Khi mắt lấy lại được tiêu cự, cô nhận ra quang cảnh nhà cửa san sát bên ngoài. Cô đã từng đến đây, cô nhận ra cảnh tượng này. Cả hai lần mất con, cô đều ở đây. Cô đang ở trong bệnh viện.

Đột nhiên, cơn hoảng loạn dâng lên nhấn chìm cô. Cô thò tay vào dưới chăn xuống cái bụng ỏng của mình. Nó phẳng hơn trước. *Không, làm ơn đừng như thế nữa*, cô bất lực cầu nguyện.

"Có ai không?" cô kêu lên, giọng khàn khàn, cổ họng khô khốc, nhưng cô chỉ có một mình trong phòng. Mandy cố gắng

kéo mình ngồi dậy và dựa vào khung kim loại, nhưng một cơn đau nhói buốt xuyên qua bụng cô. Cô nhăn mặt và tay cô thõng xuống bên giường, tìm kiếm nút bấm mà cô biết phải có ở đó. Cô ra sức bấm.

Vài phút sau một y tá buộc tóc đuôi ngựa mới xuất hiện ở cửa. "A, chị tỉnh rồi à, chị cảm thấy thế nào?" cô ta nói bằng giọng nước ngoài và tiến đến cạnh Mandy.

"Con tôi," Mandy lẩm bẩm, cố gắng trèo ra khỏi giường. "Con tôi đâu?"

"Để tôi gọi bác sĩ," y tá nói và rời khỏi phòng.

Cơ thể Mandy run rẩy mất kiểm soát trong khi cô quan sát xung quanh. Cơn đau dai dẳng trên trán kết hợp với cơn đau ở bụng và cổ tay khiến cô buồn nôn. Cô vừa tựa được người ra mép giường liền lập tức nôn ra sàn nhà. Bác sĩ đến.

"Tôi cần gặp con tôi..." cô lẩm bẩm.

"Không, không, không, chị cần ở nguyên một chỗ, chị Taylor," ông ta đáp, còn y tá giúp lau dọn cho cô. Mandy hoảng loạn đến mức thậm chí không nhận ra ông ta vừa gọi mình là chị Taylor. "Bé trai của chị an toàn và khỏe mạnh."

"Bé trai sao?" cô hỏi. Dự đoán của Pat đã chính xác.

"Phải," ông ta nói tiếp, liếc nhìn bảng theo dõi mình vừa rút khỏi móc ở cuối giường. "Chị sinh non năm ngày trước. Một cân chín. Thằng bé an toàn và khỏe mạnh, nằm ngay đầu kia hành lang thôi."

"Chuyện gì đã xảy ra với tôi?"

"Chúng tôi được biết chị ngã cầu thang. Chị bị chấn thương ở đầu, rạn cổ tay và bị phù não nhẹ, nó khiến cơ thể chị bị sốc. Chị được tiêm thuốc an thần mấy ngày qua và con chị ra đời bằng biện pháp sinh mổ để đảm bảo an toàn. Bây giờ chị cần hết sức, hết sức thư giãn trong vài ngày tới. Chị sẽ không giúp ích được gì cho thằng bé nếu chị nóng vội."

"Khi nào tôi có thể gặp con?"

"Vài phút nữa tôi sẽ bảo y tá bế em bé sang đây cho chị."

"Cảm ơn."

Mandy dựa đầu vào gối và thở phào nhẹ nhõm. Cô chỉ nhớ được mang máng mình đã ngã cầu thang trong khi đối chất với Pat và Chloe, nhưng không nhớ được gì khác. Đây không phải cách lý tưởng để con cô đến với thế giới này, nhưng dù sao thì nó đã ở đây và khỏe mạnh. Khóc hay cười đều khiến cô đau đầu nhưng cô vẫn làm cả hai. Cô đã được làm *mẹ*.

Tuy nhiên, vài phút sau, niềm vui nhanh chóng biến thành nỗi lo lắng khi cô thấy vẻ mặt bác sĩ khi ông ta quay lại.

"Tôi xin lỗi chị Griffiths. Có vẻ như con trai chị đang ở nơi khác trong bệnh viện cùng gia đình chị. Có lẽ họ chỉ bế em bé ra vườn hít thở không khí."

Mắt Mandy mở to. "Gia đình tôi?"

"Vâng, họ đã ở đây hầu hết mấy ngày qua chờ chị tỉnh lại. Họ đã dành rất nhiều thời gian bên em bé."

"Ai? Chính xác là ai đang giữ nó?"

"Mẹ và em gái chị, theo tôi biết. Họ đã gọi xe cấp cứu đưa chị vào đây."

Sự khiếp đảm lan khắp toàn thân Mandy trước khi cô nắm chặt lấy cánh tay vị bác sĩ đang bối rối.

"Gọi cảnh sát ngay," cô gầm lên.

CHƯƠNG 87

CHRISTOPHER

Cánh cửa sau dẫn vào căn hộ tầng trệt của cô ta rất tồi tàn. Vụn sơn rơi rụng rải rác trên vỉa hè bên dưới và khung cửa sổ được giữ ở nguyên vị trí bằng một lớp matít nứt nẻ.

Nhưng sự cũ kỹ và thiếu bảo dưỡng của tòa nhà là một lợi thế với Christopher, vì nó có nghĩa rất ít thứ đã bị cải tạo hay thay mới trong hai mươi năm qua. Với một người nhiều kinh nghiệm như hắn, loại ổ khóa cửa tay gạt hai đòn bẩy cơ bản này rất dễ cạy.

Chỉ sau hai tiếng lách cách của ổ trục hắn đã vào được bên trong. Hắn lặng lẽ đóng cửa lại sau lưng và làm quen với mặt bằng căn hộ. Lần cuối hắn ghé thăm Số Ba Mươi là vài tuần trước và cô ta không hề thay đổi gì từ lần đó. Mùi ẩm mốc vẫn quanh quẩn trong không khí, ánh đèn đường bên ngoài chiếu sáng những thứ đồ đạc lắp ghép rẻ tiền.

Vụ giết người thứ ba mươi của Christopher đáng lẽ phải là thứ đáng cho hắn ăn mừng; một mục tiêu mà nhiều khi tưởng chừng không thể vượt qua, giờ đây, bất chấp mọi trở ngại, đã nằm trong tầm với. Ba mươi thi thể, hàng ngàn cột bài trong báo và tạp chí, phim tài liệu và thông báo trên truyền hình, phát những cuộc phục dựng hiện trường đầy kịch tính và thiếu chính xác, tất cả là

nhờ những nỗ lực của hắn. Thế mà vẫn không ai biết kẻ đứng sau là ai và động cơ của kẻ đó là gì.

Tuy nhiên, Christopher không hề có tâm trạng ăn mừng thành tựu của mình hay ngủ quên trên chiến thắng. Hắn chỉ muốn làm cho xong vụ giết người cuối cùng, để lại dấu ấn trên vỉa hè bên ngoài rồi về nhà. Và tối mai hắn sẽ nằm cuộn tròn bên Amy trên giường cô, cánh tay hắn quàng lên ngực cô và ôm lấy cô như thể không còn ai khác trên thế giới này.

Họ có thể tiến về phía trước và sống cuộc đời với những việc mà các cặp đôi bình thường khác thường làm. Trước đây mộng tưởng của hắn chỉ vươn đến việc giết những người xa lạ; giờ đây mộng tưởng của hắn là dành cuối tuần bên người phụ nữ hắn yêu, đi lang thang trong các nhà vườn và những kiến trúc di sản quốc gia, quyết định về cách trang trí ngôi nhà mà họ sẽ mua cùng nhau, chạy bộ cùng nhau hoặc ôm nhau trên sofa xem phim truyền hình và ăn thức ăn nhanh. Hắn từng say mê việc trở nên khác biệt, nhưng giờ thì hết rồi. Mọi thứ đã từng xa lạ với kẻ rối loạn nhân cách trước khi hắn gặp Amy giờ hấp dẫn hắn vì cô đã khiến hắn cảm thấy mình *bình thường.*

Christopher lặng lẽ đi quanh căn hộ và lại tự hỏi liệu có bao giờ hắn cho cô biết sự thật về con người hắn trước đây và con người hắn đã trở thành nhờ có cô. Nhưng kể từ khi có đôi, hắn đã học được rằng các mối quan hệ không cần sự thật mới hạnh phúc, chúng chỉ cần một người sở hữu một trái tim đủ lớn để đập cho cả hai.

Tiếng radio loáng thoáng vọng ra từ dưới cửa phòng ngủ của Số Ba Mươi. Christopher vào vị trí trong hành lang và lấy quả bóng bi a trắng quen thuộc cùng sợi dây cắt phô mai ra khỏi ba lô. Lần cuối cùng hắn làm việc này. Nhưng hắn chẳng có thời gian lẫn mong muốn để mà đa sầu đa cảm. Hắn ném quả bóng vào tường, và với sợi dây căng sẵn trong tay, hắn gần như cảm thấy ăn năn về điều sắp xảy ra. Con tim hắn đã rời khỏi dự án này từ lâu và hắn sẽ không đạt được vui thú gì từ cái chết của cô ta.

Nhưng bất chấp tiếng động, cửa phòng ngủ vẫn đóng. Christopher đoán hẳn cô ta đã ngủ. Không thành vấn đề; chuyện này từng xảy ra với Số Mười Tám. Nhưng khi đi nhặt quả bóng và lặp lại quá trình lúc nãy, hắn cảm thấy hai mũi nhọn đâm vào sau gáy. Hắn quay ngoắt lại và cảm thấy một luồng điện dữ dội chạy xuyên cơ thể. Hắn lập tức ngã xuống sàn trong đau đớn.

Điều cuối cùng hắn nhìn thấy trước khi cơn co giật đẩy hắn vào bất tỉnh là khuôn mặt của Amy.

CHƯƠNG 88

JADE

Susan và Jade nhìn Mark trân trân, chờ đợi thêm lời giải thích. "Anh bảo anh là Đối Tượng ADN của em là sao?" Jade hỏi, lắc đầu. "Sao anh lại nói thế?"

"Mark?" Susan hỏi, bối rối. "Chuyện này là sao?"

Mark cúi đầu xuống và nhắm mắt. Anh hít sâu một hơi trước khi nói tiếp. "Kev và con làm xét nghiệm cùng lúc, và kết quả về cùng một ngày, khi nó ở trong bệnh viện làm hóa trị đợt đầu," anh lặng lẽ giải thích. "Anh mở email và anh được Ghép Cặp ADN với em, Jade ạ, nhưng Kev, nó chẳng có ai cả. Mẹ, mẹ có nhớ sau khi biết kết quả chẩn đoán, nó đã mong mỏi thế nào khi biết có một người ngoài kia dành cho nó không?"

Susan gật đầu.

"Con đã xóa email đi và bảo với nó là *nó* được Ghép Cặp ADN còn con thì không. Con chỉ muốn nó được hạnh phúc. Vì thế anh đã trả tiền để lấy thông tin của em, Jade, và gửi vào điện thoại của nó, vì thế nó không bao giờ được xem email gốc. Em phải thấy vẻ mặt của nó khi nhận ra em tồn tại, dù em ở cách xa cả ngàn dặm. Khi đó nó vẫn còn giống như Kev ngày xưa, mẹ nhớ không? Nó thậm chí còn van nài bác sĩ cho nó bay đến Anh để thăm em, nhưng họ không cho phép và nó không thể lấy được bảo hiểm trang trải cho chuyến đi."

Jade nhìn thấy Susan gật đầu, nhớ lại khi chuyện này xảy ra.

"Khi quá trình điều trị vào guồng chính thức, anh thấy thật kinh khủng khi phải chứng kiến nó bắt đầu rụng tóc, sụt cân và trở thành một người em trai anh hầu như không nhận ra. Nhưng anh biết việc anh đã làm là đáng giá khi thấy bóng dáng Kev ngày xưa xuất hiện trở lại trong mắt nó và thấy nó cười mỗi khi nhận được tin nhắn và điện thoại của em."

Jade nhớ lại ngày cô mới nhận được tin xác nhận về Đối Tượng ADN. Tin báo đến với cô trong giờ ăn trưa ở chỗ làm và cô đã phấn khích đến mức trả tiền lấy thông tin mà không mấy chú ý đến tên của anh. Hầu như ngay lập tức, cô nhận được một tin nhắn tự giới thiệu của Kevin, và từ cuộc đối thoại đầu tiên, cô đã đinh ninh rằng đây là Đối Tượng ADN của mình. Cô thích sự ấm áp và nhiệt tình của anh, và lập tức đáp lại. Đó là sự tương phản rõ rệt với cảm giác thất bại vì công việc cô ghét và vì phải sống chung với bố mẹ.

"Chúng con bắt đầu nói chuyện và hợp nhau ngay," Jade lặng lẽ nói. "Con không nghĩ đến việc kiểm tra tên."

Jade cảm thấy nỗi thất vọng của mẹ chồng dần tiêu tan, nhưng đối với cô, cơn giận chỉ lớn dần.

"Anh rất xin lỗi, Jade," Mark nói. "Nhưng hãy tin anh, anh biết vài tuần qua khó khăn với em như thế nào. Từ giây phút mở cửa cho em, anh đã cảm nhận được tình yêu bùng nổ như người ta nói. Và anh ghét việc anh đã làm tổn thương người con gái duy nhất trên đời mà anh yêu."

"Anh không hề biết anh đã làm tổn thương tôi bao nhiêu," Jade nghiêm giọng trả lời, bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay để ngăn cơn giận dâng lên.

"Anh biết mà, thật đấy... nghe thấy Kev nói chuyện với em qua điện thoại mỗi tối và chứng kiến nó cười trong phòng khách mỗi khi có tin nhắn của em, biết rằng đáng lẽ người đang đọc những tin nhắn đó phải là anh chứ không phải nó... giống như địa ngục vậy. Anh đã tự hỏi hai người nói gì với nhau và em cảm thấy thế nào về nó, vậy mà anh không thể nói gì được. Nhưng anh

không bao giờ ngờ được em sẽ đến tận nhà. Và khi em đến thật thì đó vừa là cơn ác mộng tồi tệ nhất lại vừa là điều tốt đẹp nhất. Đột nhiên em ở đây, người mà anh sinh ra để ở bên, trên ngưỡng cửa nhà anh và ở dưới mái nhà anh, nhưng em đến là để gặp em trai anh và nó say em như điếu đổ."

Jade cảm thấy lệ dâng lên trong mắt và cô chớp mắt để ngăn lại, cố gắng kiểm soát cảm xúc của mình. Một phần trong cô muốn tát Mark, nhưng phần khác lại muốn ôm ghì lấy anh.

"Anh đã nói dối tôi... anh đã nói dối Kevin... anh nói dối những người anh nói là anh yêu thương - sao anh có thể làm thế?" cô hỏi. "Tôi đã bị kẹt trong cơn ác mộng này suốt bao nhiêu tuần, dằn vặt mình vì sao tôi không yêu anh ấy và nghĩ tôi là con khốn ích kỷ, máu lạnh. Còn anh thì đứng nhìn tôi ngụp lặn trong vũng lầy khốn kiếp đó mà không nói một lời. Anh thậm chí không buồn ám chỉ rằng mọi chuyện không giống như vẻ bề ngoài - anh cứ để tôi tự chịu đựng một mình. Giá mà anh chỉ cho tôi một chút gợi ý thôi và để tôi tìm ra sự thật, thì ít nhất tôi còn có thể quyết định liệu tôi có muốn thuận theo hay không. Nhưng anh đã tước đoạt quyền lựa chọn khỏi tay tôi. Anh đã lợi dụng tôi, Mark, và đó là điều làm tôi tổn thương nhất."

"Xin hãy cố hiểu vì sao anh làm thế."

"Tôi hiểu, đấy là điều duy nhất ngăn tôi khỏi đấm anh ngay lúc này. Tôi hiểu, anh phải đặt Kevin lên trước. Nhưng tôi đã mất rất lâu mới tin được người khác, và, dù cơ thể tôi có cảm thấy thế nào về anh, tôi nghĩ lý trí hay trái tim tôi không bao giờ còn có thể tin anh được nữa."

"Đừng nói thế," Mark van nài. "Xin hãy cho chúng ta một cơ hội."

"Tôi xin lỗi, tôi thực sự không nghĩ tôi có thể."

Jade chạy vội ra khỏi phòng khách và trở về nhà khách, đóng sập cửa phòng ngủ sau lưng, cùng với nó là toàn bộ tình cảm cô từng dành cho Đối Tượng ADN của mình.

CHƯƠNG 89

NICK

Sau một đêm chập chờn những giấc mơ về Alex, Nick ra khỏi phòng phụ và vào bếp để pha cho mình một tách cà phê. Sally đã ngồi sẵn bên quầy ăn sáng, gẩy chiếc bánh sừng bò sô cô la ăn dở trên đĩa. Gấu áo phông đã không còn che được cái bụng bầu của cô.

"Chào buổi sáng," anh lẩm bẩm, tiến đến máy pha cà phê.

"Chào". Cô nhăn mặt và đổi tư thế hết bên này sang bên kia.

"Cô không thoải mái à?" anh hỏi.

"Không," cô đáp. "Cả đêm cứ thế này. Đứa bé hoặc là ép lên bàng quang của tôi hoặc là đạp."

"Đã đỡ đau đầu chưa?"

"Chưa, chẳng đỡ gì cả. Tôi không được uống thuốc gì ngoài aspirin, mà cũng chỉ thỉnh thoảng thôi, chúng cũng có tác dụng gì đâu."

"Có cần nhắc đến việc này với bà đỡ chiều nay không?"

"Chắc không cần. Bà ấy lại bảo tôi là do huyết áp cao hoặc tăng huyết áp mạn tính và rằng tôi phải thư giãn thôi ấy mà. Bà thử thư giãn khi có búa bổ xuyên đầu bà xem."

"Tôi pha gì cho cô nhé?"

"Trà thảo dược thì tốt. Loại vị chanh và nhài trong tủ ấy."

Nick đặt ấm đun nước lên bếp và họ ngồi im lặng, cả hai đều nhìn vô định về phía trước trong khi chờ đợi còi báo nước sôi.

Năm tháng đã trôi qua kể từ khi Nick rời bỏ Alex; lá thư nói rằng anh chọn Sally và đứa bé. Thư dài và chân thành, và anh hy vọng Alex sẽ hiểu cho quyết định của anh. Anh biết chuyện này sẽ làm tổn thương Alex như thế nào, nhưng anh cố gắng tự nhủ rằng nếu Alex gặp phải tình huống giống hệt với bạn gái Mary, anh ấy cũng sẽ làm tương tự. Nhưng việc này cũng chẳng giúp xoa dịu cảm giác tội lỗi của anh là mấy.

Đây là việc khó khăn nhất Nick từng phải làm, khó hơn rất nhiều so với việc thừa nhận với Sally rằng anh đã yêu một người đàn ông. Đứa trẻ chưa ra đời mà đã kịp khiến anh đã hy sinh tất cả sẽ lớn lên mà không hề biết bố nó đã từ bỏ điều gì vì mình.

Nick miễn cưỡng dọn về căn hộ của họ, dù giờ đây anh ngủ trong phòng phụ. Anh hy vọng việc dứt khoát rời bỏ Alex sẽ dễ chịu đựng hơn so với chia tay trong lưu luyến đớn đau, nhưng anh đã tự lừa dối mình - hầu như không một giờ nào trôi qua mà anh không dằn vặt về tình yêu mình đã mất.

Vài ngày trước khi Alex rời đi, Nick bỗng thấy mình đứng trước cửa nhà Alex, nói lời xin lỗi.

Alex dành cho anh sự đón tiếp lạnh lùng, trách cứ anh là đồ hèn nhát. Nhưng anh ấy không thể duy trì thái độ căm ghét được bao lâu và họ đồng ý tranh thủ những ngày cuối cùng bên nhau.

Tuy vậy, dù họ đi đâu hay làm gì, mối quan hệ của họ cũng không còn như trước. Tình cảm mạnh mẽ vẫn ở đó nhưng không còn tiếng cười, những phút ngẫu hứng hay niềm vui, tất cả bị thay thế bằng nỗi thấp thỏm nhìn thời gian trôi, chờ đợi đồng hồ đếm ngược đến ngày Alex rời khỏi cuộc đời Nick.

Rồi khi ngày đó đến, nó còn tồi tệ hơn Nick từng tưởng tượng. Anh nằng nặc đòi tiễn Alex đến sân bay, nhưng đến phút cuối, Alex đổi ý trong đau đớn, van xin Nick cho anh đi một

mình. Lời tạm biệt là cái ôm dài im lặng cho đến khi họ không thể tiếp tục phớt lờ tiếng còi của tài xế taxi. Rồi, khi xe khuất sau góc đường, Nick ngồi trên bậc thềm ngoài căn hộ của Alex và khóc. Anh chỉ quay về nhà khi mắt đã cay sè và không thể khóc tiếp được nữa.

Anh hủy kỳ nghỉ phép ở hãng quảng cáo và quay lại chỗ làm một tuần sau đó, các đồng nghiệp của anh không hề hay biết về chuyện thất tình của Nick. Anh lao mình vào công việc để đầu óc bận rộn và vào cuối tuần, anh cùng Sally đi mua đồ nhu yếu phẩm cho con như thể họ không khác gì bất kỳ cặp đôi đang chờ đón em bé chào đời nào khác. Anh đưa cô đến lớp học tiền sản Lamaze, ở nhà chờ các cuộc hẹn khám sức khỏe và xoa bóp chân cho cô khi chúng sưng phù.

Với người ngoài, cuộc sống của Sally và Nick giống hệt như trước khi họ biết về sự tồn tại của Alex. Nhưng trên thực tế, bóng đen anh ấy để lại tiếp tục phủ lên đầu họ.

"Dạo này cô có nói chuyện với Sumaira không?" Nick hỏi. "Lũ trẻ thế nào?"

"Tôi nhắn tin cho cô ấy hôm qua," Sally nói vẻ thiếu nhiệt tình.

"Chắc chắn có chuyện gì giữa hai người mà cô không cho tôi biết. Cô ấy sinh bốn tuần trước mà cô vẫn chưa đi thăm."

"Tôi nói với anh rồi, chúng khỏe. Tôi chỉ đang đợi cô ấy ổn định lại."

"Lúc cô ấy mang thai cô cũng chẳng mấy khi đi gặp. Cô giấu tôi chuyện gì đó giữa hai người phải không?"

"Nick, tôi đau đầu và mệt lắm. Tôi không có tâm trạng nói chuyện này."

Hơi nước phun ra từ lỗ thông hơi của ấm nước gọi họ trở về thực tại. Nick thả gói trà túi lọc vào tách của Sally rồi rót đầy nước sôi, nhưng tiếng nước ở nơi nào khác trong bếp thu hút sự chú ý

của anh. Anh kiểm tra đáy tách xem nó có nứt không, nhưng rồi một tiếng hít thở mạnh khiến anh quay đầu lại.

"Nước ối," Sally lo lắng nói, "tôi vỡ ối rồi." Quần pijama của cô ướt đẫm và vẻ sợ hãi bao trùm gương mặt cô.

"Nhưng hai tuần nữa mới đến ngày dự sinh mà?" Nick đáp.

"Bảo đứa bé ấy."

CHƯƠNG 90

ELLIE

Ellie không thở được. Cô cảm thấy như thể có người đang đè đầu gối lên ngực cô, bóp nghẹt từng hơi thở và không chịu cho phép không khí vào phổi cô. Từng mạch đập trong cơ thể cô rung lên như loa trầm trong dàn stereo. Nhưng tiếng động duy nhất trong văn phòng cô là tiếng vọng từ lời thú nhận của Matthew.

Hãy trấn tĩnh, Ellie, cô tự nhủ. *Hắn đang nói dối.*

"Cảm giác thế nào khi biết mình vừa bị lừa?" Matthew dịu dàng hỏi, như một bác sĩ tâm lý đang hỏi bệnh nhân. Anh ta chắp hai bàn tay thành hình tháp trước miệng để thêm vẻ chân thành giả tạo cho câu hỏi của mình. "Nghệ sĩ điều khiển rối cảm thấy thế nào khi dây của mình bị người khác giật?"

"Tôi không biết," Ellie đáp, "bởi vì chẳng ai giật được dây của tôi. Mọi thứ anh vừa nói chỉ là nhảm nhí."

"Sao cô dám chắc thế?"

"Bộ phận IT của tôi sẽ chứng minh điều đó." Cô với lấy điện thoại nhưng không có sóng. Cô chộp lấy máy bàn nhưng không nghe thấy tiếng tín hiệu quay số. Cô trừng mắt nhìn Matthew. "Anh đã làm gì?"

"Một máy chặn tín hiệu và hai thiết bị gây nhiễu. Như một cái lồng Faraday thời hiện đại."

"Anh muốn gì ở tôi?"

"Tin hay không tùy cô, tôi chẳng muốn gì cả. Không một xu, không một lời xin lỗi, không một lời giải thích. Tôi sẽ nhận được đủ thỏa mãn trong vài ngày tới khi chuyện này được công khai và thế giới bắt đầu nghi ngờ liệu người nằm cạnh mình trên giường có thực sự là người nên nằm đó hay không."

Có thứ gì đó trong Ellie đột nhiên bật lên. Bản năng sinh tồn của cô, bồi đắp qua bao nhiêu năm trong vị trí một phụ nữ giữa thế giới doanh nghiệp mà nam giới làm bá chủ, trỗi dậy với tốc độ chóng mặt. Cô đứng phắt dậy, khiến Matthew ngạc nhiên.

"Tôi sẽ phủ nhận tuyên bố của anh. Ai sẽ tin anh?" Vẻ mặt cô trở nên dữ tợn. "Ban truyền thông của tôi được lập ra để khống chế thiệt hại và chúng tôi sẽ xoay chuyển việc này để anh trông như một tay phân tích hệ thống xoàng xĩnh, tuyệt vọng, không đủ tiêu chuẩn để được làm việc ở đây. Rồi họ sẽ tìm ra mọi thứ về anh để phủ nhận lời anh nói. Tôi sẽ hủy hoại phần danh dự còn lại của bà mẹ đã chết của anh bằng cách kéo tên bà ta cùng gã bạn trai ấu dâm của bà ta xuống bùn, cùng với bất kỳ bạn bè hay người quen nào mà anh có. Đội bóng nghiệp dư mà anh chơi cùng? Không một ai sẽ còn có việc làm vào cuối tuần này, tôi đảm bảo với anh. Rồi tôi sẽ lôi anh ra tòa với vô số đơn kiện và cáo buộc cá nhân đến mức anh không còn đủ tiền mà trả cho một chỗ ngủ tử tế. Vào lúc anh rời khỏi tòa nhà này, chúng tôi đã tìm thấy lỗ hổng mà anh tuyên bố anh đã phát hiện và bịt kín nó lại để không còn bằng chứng nào cho thấy anh từng đột nhập vào hệ thống của chúng tôi."

"Tôi là chồng chưa cưới của cô," Matthew nói đầy tự tin. "Điều đó tạo cho tôi nhiều uy tín hơn đấy. Đặc biệt là khi tôi kể với mọi người rằng người phụ nữ đã kiếm được một gia tài nhờ tình yêu định mệnh sẵn sàng che giấu sự thực rằng có hai triệu người ngoài kia không được Ghép Cặp ADN chính xác. Ít nhất sẽ có một cuộc điều tra. Không có lối thoát nào cho cô đâu, Ells."

"Họ sẽ không tin anh."

"À, tôi ghét phải làm cô thất vọng, nhưng tôi nghĩ họ sẽ tin đấy. Tôi đã lưu mọi việc tôi làm vào ổ cứng và usb dự phòng giấu khắp thành phố, tất cả đã sẵn sàng để gửi cho WikiLeaks, những người sẽ công khai câu chuyện này. Họ thích những kẻ tố giác lắm, đặc biệt khi nó liên quan đến việc làm sai trái của các tập đoàn."

"Tôi sẽ không để mất mọi thứ tôi đã gây dựng vì anh," Ellie quát.

Matthew vừa cười khẩy vừa đứng dậy, chỉnh lại cà vạt và nháy mắt với Ellie. "Hãy chờ xem, Ells nhỉ? Suốt phần đời còn lại, người ta sẽ xếp hàng dài như sông Thames để kiện cô vì những kết quả sai sót của cô và vì mối quan hệ đổ vỡ của họ. Rồi khi mọi thứ cô từng trân quý bị tước đoạt khỏi tay cô, cô sẽ biết mẹ tôi và vô số người khác cảm thấy thế nào vì việc cô làm. Cô *tàn đời* rồi, tình yêu ạ."

Chính giọng điệu rõ ràng, dứt khoát của Matthew khi nói câu cuối cùng đã thuyết phục Ellie tin rằng mọi điều anh ta nói là thật. Trong một chớp nhoáng, cô thấy mọi thứ mình đạt được bị giật mất khỏi tầm tay. Cô đã sống sót qua một thập kỷ bị công kích và chỉ trích, đã hy sinh gia đình, tình bạn và tình yêu, để rồi tất cả trở nên vô nghĩa vì một người đàn ông đã dối trá để bước vào đời cô.

Đó là giọt nước làm tràn ly.

Khi Matthew bước về phía cửa, anh ta quay đầu để nhìn Ellie lần cuối cùng. Nhưng anh ta không lường trước được việc Ellie sắp làm.

Cô vô thức cầm lấy chiếc bình pha lê trên bàn và vung vào mặt anh ta. Sức nặng của nó va vào thái dương và quật anh ta khuỵu xuống.

Bóng Ellie phủ lên Matthew nơi anh ta nằm co quắp đầy bất lực trên sàn nhà. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi cô thấy Tim ngày xưa trong mắt anh ta, người đàn ông khơi dậy một khía cạnh đã ngủ say trong cô từ lâu. Nhưng cô đã trở nên yếu đuối khi cho phép cái khía cạnh ấm áp đầy yêu thương ấy tỏa sáng qua lớp vỏ bọc quá dày. Tất cả những gì cô từng hy sinh cho khám phá của

mình sẽ không trở nên vô nghĩa, cô thề. Cô sẽ không cho phép sinh vật bạc nhược trước mặt cô đoạt đi bất cứ thứ gì.

Mắt Matthew đảo tròn khi anh ta cố gắng tập trung tiêu cự, rồi anh ta trừng mắt nhìn cô trong kinh ngạc, tay ôm một bên đầu. Choáng váng và bất lực, anh ta nhìn cô lạnh lùng, bình tĩnh nhấc bình rượu rồi một lần nữa lấy hết sức bình sinh vung nó lên đập vào chính giữa đầu anh ta.

Cô gần như cảm nhận được hộp sọ anh ta tách làm hai khi bình rượu vỡ vụn, mảnh xương, mảnh pha lê và whiskey tung tóe khắp sàn nhà.

Ellie đứng bất động nhìn cơ thể Matthew co giật và máu anh ta ngấm vào thảm. Mắt anh ta trợn ngược và vụ Ghép Cặp ADN nhầm của cô đột nhiên bị xóa sổ.

CHƯƠNG 91

MANDY

Mandy đứng như trời trồng tại đầu lối xe chạy của ngôi nhà cô đã sống cùng Pat suốt năm tháng.

"Cửa không khóa, chị có thể vào," Lorraine, sĩ quan cảnh sát liên lạc của cô thúc giục. "Cứ từ từ."

Mandy do dự và liếc nhìn lại qua vai để chắc rằng Paula, em gái cô, vẫn còn ngồi trong xe cảnh sát đã chở họ đến đây. Paula đề nghị vào cùng để hỗ trợ cô, nhưng Mandy quá xấu hổ nên không muốn cho em gái thấy ngôi nhà của gia đình mà cô đã chọn thay vì gia đình mình.

Lorraine vào trước rồi Mandy sợ sệt theo sau. Họ cùng dừng ở hành lang và mắt Mandy lia đến chân cầu thang nơi cô bị ngã khoảng năm tuần trước.

Cô nhìn mấy cánh cửa mở dẫn vào các phòng trên hành lang và hít sâu một hơi, dùng tay che bụng. Nơi cái bụng bầu từng lộ ra giờ chỉ còn da thừa chảy xệ, và Mandy cảm thấy các mũi khâu sinh mổ nhói lên mỗi khi cô cử động đột ngột. Thế nhưng cô trân quý vết sẹo ngang ngay trên vùng bikini đó - nó là bằng chứng xác thực duy nhất mà cô có cho thấy rằng cô và con trai cô đã từng ở bên nhau. Nó đã bị lấy ra khỏi cơ thể bất tỉnh của cô và rồi bị bà mẹ và cô em chồng bệnh hoạn bắt cóc trước khi cô thậm chí có cơ hội

nhìn mặt con. Mỗi buổi sáng sau khi tắm, cô thường lau sạch hơi nước trên gương và lần tay theo vết sẹo lồi đỏ hồng, tưởng tượng xem con trai mình trông như thế nào.

Mấy tuần qua đã rất khó khăn. Cô hút sữa ra thường xuyên để cho ngực tạo sữa đều đặn nhằm chuẩn bị cho lúc đoàn tụ với con trai. Cô nguyền rủa máy hút sữa vì nó chứ không phải con trai mình đang ấp lấy đầu vú của cô. Cô ghét việc mẹ con họ đang mất đi khoảng thời gian gắn kết quý giá này, và cô cầu nguyện rằng cảnh sát sẽ tìm ra đầu mối về tung tích của nó.

Gần một tháng qua nhà của Pat đóng kín nên đã bắt đầu bốc mùi ẩm mốc. Mandy nhìn lướt qua phòng khách, nhà bếp và phòng ăn trước khi theo Lorraine lên cầu thang. Cô thích Lorraine; thái độ nhỏ nhẹ của cô ấy đối lập với vẻ ngoài nam tính, và dưới tình huống khác chắc cô đã thử làm mối cô ấy cho Kirstin.

Sau khi Mandy báo với nhân viên bệnh viện rằng con bị mất tích, họ đã liên lạc với cảnh sát. Lệnh khám nhà Pat được ban hành, nơi họ tìm thấy mọi thứ còn nguyên trừ quần áo và quà mà bà ta mua cho em bé. Nhà của Chloe cũng trong tình trạng tương tự, và tài khoản ngân hàng của họ đã trống không. Họ đã biến mất tăm theo đứa bé.

Gia đình Mandy hết sức lo lắng và kiên quyết đưa cô về sống với họ. Bi kịch này đã dựng lại cầu nối giữa họ mà không cần lời xin lỗi nào từ cả hai phía, và họ đã làm chỗ dựa cho cô trong khi cô khắc khoải chờ đợi tin tức của cảnh sát. Họ cùng nhau cầu nguyện Pat hoặc Chloe có thể nảy sinh cảm giác tội lỗi và trả lại đứa bé, nhưng trong một tháng sau khi họ biến mất, chẳng hề có ai trong số hai người họ liên lạc. Sau khi cô báo tin tìm người trên nhiều tờ báo khắp đất nước và họp báo trên truyền hình, đã có vài tin báo rằng có người nhìn thấy họ, nhưng hóa ra đều là manh mối không tới đâu.

Mandy đã trải qua đủ các cung bậc cảm xúc: từ giận dữ đối với bệnh viện vì để con trai cô rơi vào tay người không phận sự, bực bội với cảnh sát vì không tìm được manh mối mới, đến giận

bản thân vì cơ thể sau phẫu thuật không cho phép cô tích cực tham gia vào cuộc tìm kiếm. Vì vết mổ vẫn còn đau đớn và vì phải hạn chế vận động, cô có quá nhiều thời gian để đắm chìm vào cảm giác tội lỗi khi đã thất bại trong nhiệm vụ duy nhất của một người mẹ - đó là bảo vệ con mình. Dù gia đình, Lorraine hay các bác sĩ cố thuyết phục cô bao nhiêu lần rằng cô không có lỗi, Mandy cũng không chịu tin. Đây là lỗi của cô vì đã cố theo đuổi điều không tưởng - tình yêu của một người đàn ông sẽ không bao giờ có thể đáp lại cô - và cô đã mất con vì sai lầm đó.

"Tôi muốn quay lại nhà bà ta xem có tìm được gì không," Mandy cho Lorraine biết sau khi đắn đo cân nhắc hồi lâu. Cô không rõ vì sao, nhưng đây là một việc cô cảm thấy mình phải làm. Lorraine không tin việc này sẽ có lợi cho quá trình bình phục của Mandy, nhưng cô tỏ ra kiên quyết, dọa rằng sẽ đi một mình nếu cần thiết.

Mandy đứng ở ngưỡng cửa phòng Pat. Nó không khác lắm so với mọi khi, chỉ trừ các ngăn kéo và thanh treo quần áo trống rỗng trong tủ quần áo mở toang. Cô vào phòng Richard nơi cô đã ở rất lâu. Cũng như phòng Pat, nó đã bị cảnh sát bới tung để tìm manh mối. Trong khoảnh khắc, cô thấy buồn bã vì thánh địa của mình đã bị vấy bẩn, biến thành một phần của một cuộc điều tra tội phạm.

Mạnh mẽ lên, Mandy thầm nhủ và nắm chặt tay.

Mắt cô lướt qua bộ ảnh gắn trên tường phòng Richard. Mỗi một khung hình của cuộc đời anh một lần nữa khiến cô ước gì họ đã tìm thấy nhau sớm hơn. Nhưng từ những gì bạn gái cũ của anh tiết lộ không lâu trước khi Mandy gặp tai nạn, Richard không phải người đàn ông trong mộng của cô. Anh không phải loại người chung thủy và không mấy mong muốn thành gia lập thất. Anh là con người, anh có khiếm khuyết, không phải một ảo tưởng, và giờ cô đã nhìn rõ điều đó.

Khi mắt cô lướt qua các bức ảnh, Mandy quay lại nhìn một bức trong đó. Richard và Chloe vẫn còn là trẻ con, có lẽ khoảng

mười tuổi, đang ngồi trên hai chiếc xe đạp quá khổ dựng ngoài một ngôi nhà gỗ nằm giữa rừng cây và những rặng đồi xanh mướt.

Đột nhiên Mandy cảm thấy như có ai đánh thức cô bằng một cái tát lật mặt.

"Tôi biết đứa bé ở đâu rồi!" cô nói thành tiếng và nhìn thẳng vào mắt Lorraine. "Tôi biết phải tìm nó ở đâu rồi."

CHƯƠNG 92

CHRISTOPHER

Christopher đột ngột tỉnh dậy vì cảm thấy một dòng nước lạnh rót lên đầu mình.

Hắn mở mắt, nhưng mọi thứ phủ một lớp sương mờ và hắn không thể nhận ra mình đang ở đâu. Nửa cơ thể bên trái nơi tiếp xúc với súng điện đau nhức nhối và cả cơ thể hắn nhói buốt như thể hắn vừa rơi vào một bụi tầm ma. Hắn không rõ có phải lực va chạm giữa đầu và sàn nhà đã khiến hắn bất tỉnh, hay là do 50.000 volt điện chạy xuyên người hắn.

Khi tỉnh lại, hắn bị cảm giác nôn nao bao trùm và ọe khan vài lần trước khi mật xanh mật vàng phun xuống ngực áo len của hắn. Hắn quay đầu và nhổ một mồm đầy thứ chất nhầy kinh tởm sang bên cạnh. Trên ti vi gắn tường là những hình ảnh mờ ảo nhoang nhoáng cùng âm thanh nghe như điểm tin trong ngày. Mắt hắn rốt cuộc lấy lại được tiêu cự, nó dừng lại ở một bóng người quen thuộc đang đứng trước mặt hắn, và hắn nhớ lại chuyện xảy ra ngay khoảnh khắc trước khi hắn ngất đi. Amy đã ngăn chặn cái chết của Số Ba Mươi và chấm dứt dự án của hắn.

Amy đã ở đây. Có nghĩa là cô đã biết mọi thứ.

Hắn nhìn xuống cổ tay và thấy hai sợi dây buộc chặt chúng vào tay vịn ghế. Hắn vẫn ở trong bếp của Số Ba Mươi. Một đôi còng tay khóa chặt cổ chân hắn.

Tới lúc ấy hắn nhận ra Amy vẫn còn ở đó. Hắn nhìn đôi giày thể thao của cô bọc trong túi nhựa xanh, chỉ cách hắn gang tấc, rồi ngước mắt nhìn lên chiếc quần jean đen và áo nỉ đen, rồi đến khuôn mặt cô, chiếc mũ trùm đầu kéo lên trên đường chân tóc. Trông nó không khác gì băng đô thể thao và nếu ở một tình cảnh nào khác hắn đã nghĩ cô đang chuẩn bị ra ngoài chạy bộ. Hắn không thể hiểu được biểu cảm của cô, nhưng không khó để đoán rằng đó không phải biểu cảm dễ chịu gì. Mạch hắn đập nhanh dần.

"Số Ba Mươi đâu?" hắn hỏi.

"Anh làm thế à? Đánh số cho họ? Họ có tên đấy, anh biết không? Họ là *con người.*"

"Họ *từng* là con người," Christopher chữa lại và ngừng lời hồi lâu. "Cô ta đâu?"

Hắn nhận ra vẻ hổ thẹn thoáng lướt qua mặt Amy. "Cô ấy ở trong phòng ngủ. Khi cô ấy mở cửa, tôi đã chen vào, khống chế cô ấy và trói lại. Rồi tôi nhốt cô ấy trong phòng và bật loa lên để cô ấy không nghe thấy chúng ta."

Khóe miệng Christopher khẽ nhếch lên trước khi hắn kịp kiềm chế cử động mà nếu ở tình huống bình thường sẽ tạo thành nụ cười.

"Đừng có nhìn tôi kiểu đó, tôi không tự hào gì về việc dọa cô gái tội nghiệp ấy chết khiếp. Đây là chuyện sẽ bám theo cô ấy cả cuộc đời, và nhờ phúc của anh, tôi là người đã gây ra chuyện đó."

"Nhưng em vẫn làm đấy thôi. Đáng lẽ chúng ta đã thành một đội ăn ý."

"Để cô ấy trải qua chuyện này còn tốt hơn là không làm gì và để anh giết cô ấy."

Christopher nhún vai.

"Nếu tôi nghĩ anh có khả năng cảm thấy gì thì tôi đã nói rằng anh đang cố che giấu nỗi thất vọng."

"Anh có *cảm giác* chứ. Anh có cảm giác với em."

Amy phát ra tiếng cười gượng ép. "Không, anh không có! Anh đã đóng kịch - tôi phải ghi công cho anh về việc đó, rằng anh

đóng rất đạt - nhưng tôi luôn chỉ là một con tốt trong ván cờ bệnh hoạn của anh thôi."

"Em thực sự nghĩ thế à?"

"Tôi còn biết nghĩ gì? Bạn trai tôi là một tên sát nhân hàng loạt! Sao anh có thể làm vậy, Chris? Sao anh có thể chứ?"

"Em còn hơn một con tốt nhiều."

"Nếu đó là sự thật thì vì sao anh không viện cớ để bỏ đi ngay khi tôi bảo anh tôi là cảnh sát? Vì sao anh không để yên cho tôi sống cuộc đời tôi nếu anh quan tâm đến tôi nhiều như thế? Tôi chỉ là một thử thách mới cho anh, để anh xem liệu mình có thể thoát tội khi vừa làm chuyện này vừa hẹn hò một người trong lực lượng cảnh sát hay không." Cô cố kìm nén nước mắt.

"Có lẽ ban đầu là thế, nhưng rồi mọi thứ đã thay đổi."

"Chuyện này rồi sẽ kết thúc thế nào? Hay là nó sẽ không kết thúc? Anh định cứ giết người mãi à?"

"Cô gái trong phòng kia, cô ta là người cuối cùng. Hay ít nhất đáng lẽ là thế."

Amy cười. "Trùng hợp quá nhỉ."

"Không, thật đấy, ba mươi, đó là mục tiêu của anh."

Cô ngừng lại. "Vì sao?"

"Ban đầu nó là một thách thức anh tự đặt ra. Nhưng, dù ban đầu anh rất thích thú công việc này, cuối cùng nó lại trở nên nặng nhọc."

Amy lắc đầu và ngước mắt lên trần nhà, như thể cô đang thầm hỏi Chúa mình có nghe nhầm điều gì hay không. *"Giết* phụ nữ... *sát hại* người vô tội... là việc *nặng nhọc* với anh? Làm việc trong dây chuyền sản xuất, rửa xe kiếm sống, quét đường, đấy mới là những việc nặng nhọc, chứ không phải lấy đi sinh mạng của 29 con người, Chris ạ!"

"Em chắp nối lại mọi việc từ khi nào?" hắn hỏi, thật lòng tò mò.

"Sáu ngày trước. Anh ra ngoài giết nạn nhân thứ 28 của anh, nếu tôi tính đúng. Tôi đang ở nhà anh, lướt qua mớ sách về tâm lý học và về những tên sát nhân hàng loạt trên giá của anh, cố nghĩ

xem thứ gì có thể kích thích một con quái vật. Và trong số chúng tôi tìm thấy album ảnh của anh."

Christopher chậm rãi gật đầu, hài lòng vì cuối cùng hắn cũng có thể chia sẻ tác phẩm của mình với cô.

"Ban đầu tôi không hiểu gì cả," Amy tiếp tục. "Vì sao Christopher *của tôi* lại có những tấm ảnh đó, và làm thế nào anh có được chúng? Tôi quay lại phòng họp trong đồn và so sánh chúng với những bức ảnh bị bỏ lại trên các thi thể, và chúng gần như giống hệt - *gần như* giống hệt. Bởi vì mỗi bức ảnh được chụp từ những góc độ hơi khác nhau chút ít, có nghĩa là ảnh trong album của anh không phải bản sao. Kẻ nào chụp những bức ảnh đó phải có mặt ở từng hiện trường vụ án. Nhưng chính chiếc khuyên mũi của cô phục vụ bàn mà anh giữ đã loại bỏ tia nghi ngờ cuối cùng."

Christopher không hề cố gắng tự bào chữa. Cô bắt đầu đi quanh khu bếp nối thông với phòng ăn, vừa đi vừa lắc đầu.

"Anh có tưởng tượng nổi những gì chạy qua đầu tôi khi tôi biết anh là thứ gì không?" Câu hỏi của cô là tu từ, hắn nghe là biết. Christopher khá hài lòng rằng cuối cùng hắn đã có thể nhận ra những điều nhỏ nhặt tinh tế như vậy. "Tôi đã lục soát nhà anh từ trên xuống dưới và tôi tìm thấy một tá điện thoại thông minh trong một cái túi cất ở tủ lạnh hỏng của anh. Và tôi bật lên đủ để thấy app duy nhất cài trên chúng là ứng dụng hẹn hò UFlirt, và rằng mọi nạn nhân đều từng gửi số của họ cho anh. Tất nhiên, máy tính của anh bị cài mật khẩu nên tôi không thu hoạch được gì từ đó." Cô nói thêm câu cuối như thể khi đó mới nghĩ ra.

"Không, em sẽ không tìm được gì đâu," Christopher kiêu hãnh đáp.

"Nhìn lại anh đi, Chris," Amy gay gắt. "Anh chẳng có tư cách gì mà tự mãn. Anh không thông minh như anh nghĩ đâu. Anh để lại một mảnh ADN của mình ở một hiện trường đấy."

Hắn lắc đầu. "Không thể thế được. Anh luôn cẩn thận, anh đảm bảo."

"Số Hai Mươi Bảy."

"Dominika Bosko."

Amy nhướn mày. "Tức là anh *có* biết tên họ?"

"Chỉ riêng cô ấy."

"Vì sao, vì anh giết cả con của cô ấy?"

Christopher trừng mắt nhìn Amy, và lần đầu tiên trong suốt cuộc đối chất của họ, cô nhận ra sự hối hận trong mắt hắn.

"Có một mảnh ADN rất nhỏ đội pháp y tìm thấy trên đứa bé," cô nói tiếp. "Tại thời điểm nào đó khi anh quay lại hiện trường, anh đã đứng khóc cạnh cô ấy. Họ tìm thấy những giọt nước mắt trên đầu và ngực đứa bé. Tôi lấy kết quả ADN của anh từ mẫu anh gửi cho Ghép Cặp ADN, và tôi trả tiền cho một phòng thí nghiệm tư để họ xét nghiệm gấp mẫu nước mắt trên đứa bé so với kết quả của anh. Chúng giống nhau 99,97 phần trăm. Anh phải cho tôi biết, điều gì ở họ đã khiến anh khó chịu?"

"Em," hắn thầm thì, hình dung ra thi thể không có sự sống của đứa trẻ.

"Tôi?"

"Anh tưởng tượng có người làm thế với em, và anh đứng cạnh thi thể của em khi đã mất em. Lần đầu tiên trong đời anh không thể kiểm soát cảm xúc của mình và chúng choán lấy lý trí anh."

Christopher thấy tay Amy bắt đầu thả ra và vai cô hơi chùng xuống. Nhưng rồi cũng nhanh không kém, cô lại gồng người lên.

"Anh suýt làm tôi tin đấy. Nhưng anh có biết vì sao tôi không bao giờ có thể tin được lời nào anh nói không? Bởi vì tôi đã đọc những đoạn anh đánh dấu trong sách, những đoạn anh từng đọc *nguyên văn* cho tôi nghe để miêu tả cảm giác của anh, và giả vờ như đó là lời của mình. Anh chỉ nói những gì anh nghĩ tôi muốn nghe."

"Đó chỉ là vì anh không quen thể hiện bản thân. Đây là chuyện mới mẻ với anh, Amy. Anh thậm chí không biết người như anh có thể yêu."

"Người như anh. Ý anh là những kẻ rối loạn nhân cách hả?"

Christopher gật đầu.

"Bạn trai tôi, kẻ rối loạn nhân cách. Điều duy nhất sách của anh dạy tôi là bọn rối loạn nhân cách là bậc thầy điều khiển nhân tâm."

"Đó là sự thật mà, nhưng với em thì không như thế. Anh đã bao giờ điều khiển em chưa?"

"Anh biết anh là người thế nào và đang làm gì mà vẫn để tôi yêu anh."

"Hãy thành thật với bản thân đi, anh chẳng hề làm gì cả. Chúng ta được Ghép Cặp ADN. Chúng ta được định mệnh sắp đặt."

"Anh chọn làm xét nghiệm và chọn gặp tôi. Nếu có chút nhân tính nào trong anh, thì anh đã tránh xa tôi ra."

"Anh xin lỗi, nhưng anh tò mò muốn biết ai sẽ được Ghép Cặp ADN với anh, và rồi khi gặp em, anh cảm thấy điều gì đó trước kia anh chưa từng trải nghiệm... một điều hoàn toàn xa lạ. Anh cần biết về người đã có tác động đó lên anh và cố hiểu vì sao chuyện đó lại xảy ra. Anh thậm chí còn đọc về nó vì anh không nghĩ anh có thể... nhưng anh đã phải lòng em."

Amy lắc đầu. "Xin đừng nói dối tôi nữa," cô nói, nhưng từ giọng nói run rẩy của cô, Christopher biết cô đã bắt đầu tin hắn.

"Anh biết anh là gì, Amy... hay ít nhất anh biết anh *từng* là gì. Anh là một người thèm khát trở nên khét tiếng bởi những tội ác của mình và anh cảm thấy nỗi thỏa mãn khó tả từ việc kết thúc mạng sống người khác. Anh ích kỷ, quỷ quyệt, anh không quan tâm đến bất cứ thứ gì hay bất cứ ai, anh trái ngược hoàn toàn với em. Nhưng khi ở bên em, anh... trở nên tốt hơn. Ít nhất em khiến anh muốn trở nên tốt hơn."

Amy lau mắt bằng ống tay áo trong khi lắng nghe, rồi bước vài bước do dự về phía trước và cúi xuống để mắt họ ngang tầm nhau.

"Anh có yêu tôi không, Chris?" cô hỏi. "Từ đáy lòng anh, anh có thực sự yêu tôi không?"

"Có," hắn trả lời quả quyết và không chút ngập ngừng. "Có, anh có yêu em."

Lần đầu tiên trong đời, Christopher để bản thân trở nên yếu đuối. Không phải bởi hắn đã bị trói vào ghế, hay bởi hắn đã bị bắt sống. Hắn thấy được Amy đã nhìn ra điều đó. Cô đã nhìn ra rằng hắn là một cậu bé lạc lối, một người suốt cuộc đời không hòa nhập được vào xã hội, một người ý thức được sự khác biệt giữa đúng và sai, nhưng vẫn chọn làm sai. Hắn muốn thay đổi vì cô và cô thấy một người cần ảnh hưởng ổn định của cô. Cô thấy được tương lai họ có chung với nhau.

Amy thò tay vào túi và lôi ra chìa khóa còng.

CHƯƠNG 93

JADE

Jade lấy chìa khóa chiếc xe hai cầu của Kevin từ móc treo trong tủ bếp rồi leo lên xe.

Sau tiết lộ rằng Kevin không phải Đối Tượng ADN của cô mà là Mark, cô đã bỏ về nhà khách và dành một giờ đồng hồ tiếp theo đi quanh phòng ngủ, cố gắng kiểm soát những cảm xúc đan xen trong lòng. Cô phẫn nộ với bản thân vì đã cho phép mọi việc đi quá xa với Kevin khi cô biết mình không yêu anh. Nhưng cô cũng phẫn nộ với Mark vì đã nói dối cô. Chính vì anh mà bao lâu nay, cô cảm thấy mình như một kẻ đốn mạt, khi bị hấp dẫn bởi một người ngoài tầm với. Không có tin tưởng và chân thành, thì việc được Ghép Cặp ADN có đủ để giữ hai người bên nhau?

Nhét quần áo vào một túi du lịch, quẳng trên ghế phụ lái bên cạnh, cô lái xe dọc con đường đất về phía đường cao tốc. Radio bật khúc dạo đầu một bài hát của Michael Bublé, và nó gợi nhớ về việc cô từng trêu Kevin có gu âm nhạc của bà nội trợ gấp đôi tuổi anh. Anh không quan tâm, anh nói, âm nhạc là âm nhạc và chừng nào nó khiến ta có cảm xúc, thì ai hát cũng không quan trọng. Jade vặn lớn âm lượng của bài "Em chẳng là gì cho đến khi được yêu".

Cô đi theo biển chỉ đường để quay về hướng Echuca Moama bên sông Murray, và một giờ sau nhận phòng ở một khách sạn giá

rẻ. Cô biết rằng cuối cùng mình cũng sẽ phải trở lại trang trại và đối mặt với nhà Williamson, nhưng trong vài ngày sắp tới cô cần thoát khỏi tất cả bọn họ, đặc biệt là Mark.

Jade cố gắng ngăn mình nghĩ về anh bằng cách ngắm phong cảnh địa phương, đi du ngoạn theo dòng sông trên một tàu hơi nước cổ, theo chân hàng ngàn người lạ lắng nghe nhạc blues và dân ca ở lễ hội Winter Blues hằng năm và khám phá các thị trấn lân cận, các khu rừng bạch đàn và đầm lầy. Nhưng chẳng có ích gì. Cơn giận của cô đối với Mark vẫn mạnh mẽ như trước, bất chấp thực tế rằng cô biết hành động của anh có mục đích cao cả.

Sau đêm trằn trọc thứ tư, cô tỉnh dậy sớm vì tiếng chim. Cô leo lên xe của Kevin và lái xe dựa theo trí nhớ đến nơi anh từng đưa cô đến để ngắm cảnh mặt trời mọc lần đầu tiên trên đất Australia, một ngày sau khi cô đến trang trại. Cô hy vọng vẻ yên bình của một ngày mới đến sẽ giúp đầu óc cô chậm lại thay vì chạy đua với tốc độ một trăm dặm một giờ.

Cô đang ngồi trên mui xe trước, ngắm nhìn vầng dương bắt đầu nhô lên bầu trời, thì tiếng sỏi lạo xạo đánh động cô. Cô quay đầu. Là Susan.

"Mẹ ra đây hy vọng gặp được con," bà lên tiếng. "Cho phép mẹ ngồi cùng con nhé?" Giọng bà dịu dàng và ít trách móc hơn nhiều so với vài ngày trước. "Mẹ đã quay lại đây mỗi sáng kể từ hôm con bỏ đi, phòng khi con đến. Mẹ từng đưa Mark và Kevin đến đây khi chúng nó còn nhỏ. Kevin thích ngắm nhìn càng xa càng tốt. Nó muốn một ngày nào đó đi du lịch thế giới."

"Con nhớ anh ấy từng nói vậy," Jade lẩm bẩm. "Anh ấy muốn chúng con đi cùng nhau."

Cô nhắm mắt và cố hồi tưởng giọng nói của Kevin. Mới chỉ vài tuần trôi qua kể từ khi anh qua đời mà cô đã bắt đầu quên mất giọng anh. Bất chấp mọi tình cảm dành cho Mark, cô vẫn nhớ những cuộc trò chuyện hằng ngày với em trai anh. Susan với tay ra quàng quanh vai Jade. "Vậy là con đã cưới con trai mẹ dù không yêu nó."

Jade gật đầu.

"Vì sao?"

"Bởi vì con biết điều đó khiến anh ấy hạnh phúc thế nào. Con rất quý anh ấy và muốn những ngày cuối cùng của anh ấy được hạnh phúc."

"Điều con muốn cho nó cũng là điều Mark muốn. Và những ngày cuối cùng của Kevin đã rất hạnh phúc nên vì thế mẹ sẽ luôn biết ơn con. Cả hai đứa đã đặt nhu cầu của nó lên trên chính mình, giờ mẹ đã nhận ra điều đó. Xin con đừng ghét Mark."

"Con không ghét anh ấy, mẹ Susan, nhưng thế không có nghĩa những ngày qua con không giận anh ấy phát điên. Con thường khá tự tin - thường thì chỉ một lần phạm lỗi là con sẽ bỏ đi. Nhưng Mark khiến đầu óc con rối tung và con không biết phải nghĩ gì hay cảm thấy thế nào. Điều duy nhất con biết, là sau tất cả những gì đã xảy ra kể từ khi đến đây, con cần chút không gian và cần tránh xa gia đình mẹ. Con không có ác ý khi nói thế đâu."

"Không, không có vẻ ác ý chút nào, con yêu. Và mẹ sẽ không giả vờ mẹ hiểu cảm giác của con như thế nào. Nhưng xin hãy nhận lời khuyên từ bà già này; đừng để cơ hội hạnh phúc vuột khỏi tầm tay. Mẹ phải từ bỏ sự căm giận căn bệnh đã giết chết con trai mẹ vì oán hận chỉ làm khổ một người là chính mẹ. Giờ thì con phải để cơn giận của mình đối với Mark trôi đi thôi. Mẹ tin chắc đó là điều Kevin muốn. Nếu con có cơ hội được yêu một người nhiều như người đó yêu con, thì hãy nắm lấy cơ hội ấy bằng cả hai tay và đem hết sức bình sinh mà giữ thật chặt."

CHƯƠNG 94

NICK

Nick không hiểu vì sao Sally lại phản đối đến thế việc dùng thuốc giảm đau cho cuộc lâm bồn dễ chịu hơn.

Gần cả tháng nay cô đã than phiền về cơn đau đầu giày vò khiến cô buồn nôn, nhưng cô không được uống bất cứ thứ gì mạnh hơn paracetamol. Lúc này cô được đề nghị dùng nhiều loại thuốc khác nhau nhưng cô cự tuyệt tất cả. Nick biết, nếu ở vị trí của cô, anh sẽ uống lượng thuốc đủ để đánh gục một con hà mã, đặc biệt là khi giờ thứ hai mươi đã trôi qua.

Chứng kiến cơ thể Sally quằn quại trong đau đớn, anh tự hỏi có phải cô đang cố chứng minh luận điểm của bản thân. Nick đã bị tổn thương về tinh thần vì phải hy sinh Đối Tượng ADN của mình vì cô và đứa bé. Có phải cô đang tự nguyện trải qua nỗi đau thể xác này để chứng minh mình cũng có thể đau đớn? Anh lắc đầu và nhận định rằng mình đang suy nghĩ ngốc nghếch - không ai chịu đặt mình vào tình thế đó chỉ vì hiếu thắng.

"Đúng rồi, Sally," bà đỡ tự tin nói. "Tiếp tục rặn theo lời tôi, và đừng lo lắng, cô làm tốt lắm."

"Tôi không thể," Sally hét lên, và nhìn Nick với vẻ tuyệt vọng trong mắt, tới nỗi khiến anh thấy áy náy vì có trách nhiệm cho phần lớn sự đau đớn của cô. Anh trấn tĩnh lại, nắm chặt tay cô và xoa bóp vai cô.

Nick nhận ra rằng, dù có chuyện gì xảy ra trong quá khứ hay dù điều gì đã bị tước đoạt khỏi tay anh, vào lúc này cả thế giới chỉ có hai người đang ở trong phòng với anh là quan trọng. Anh thầm thề sẽ gắng hết sức để cải thiện mối quan hệ của họ vì Sally và vì sinh linh bé nhỏ sắp chào đời để gia nhập vào tổ hợp khác thường của họ.

"Em làm được, em yêu," anh khẽ nói. "Anh ở đây, anh sẽ không đi đâu nữa."

"Nhưng nhỡ đâu..."

"Không có nhỡ đâu," Nick ngắt lời. "Anh sẽ cùng em trải qua chặng đường này. Anh hứa."

Trong một đợt nghỉ giữa những cơn co thắt, bà đỡ đề nghị Nick ra ngoài xả hơi. Đã hai mươi giờ trôi qua - anh cần ăn chút gì đó. Sally là người phải gánh hết phần nặng nhọc, nhưng việc động viên cô đã khiến anh mệt rã rời và rất thèm đồ ngọt. Một đồng hai bảng giúp anh mua một thanh Snickers cùng một lon coca nguyên đường với hy vọng lượng đường tăng đột ngột sẽ khiến anh phấn chấn tinh thần. Rồi khi không bị ai khác trên hành lang bắt gặp, anh rít trộm vài hơi thuốc lá điện tử mà anh giấu trong túi áo khoác trong lúc họ chờ taxi đến đón đi bệnh viện.

Trong chốc lát, Nick để ý nghĩ về Alex len vào đầu óc và anh tự hỏi anh ấy đang xoay xở thế nào ở New Zealand. Họ đều đã đồng ý sẽ chặn nhau trên Facebook để không ai nhìn thấy được người còn lại sống tiếp cuộc đời mình. Nhưng điều đó không thể ngăn anh tự hỏi liệu Alex đã bắt đầu hẹn hò trở lại chưa, và nếu có, thì người may mắn đó là ai - và là nam hay nữ. Anh không thể tưởng tượng ở bên một người mới sau khi mất đi người mà định mệnh dành cho mình sẽ như thế nào. Làm sao bất kỳ mối quan hệ nào khác có thể có hy vọng trường tồn khi ta biết ta đã yêu người khác bằng từng tế bào trong cơ thể?

Anh vứt lon rỗng và vỏ kẹo vào thùng rác, nhưng khi đi về phía khoa sản anh nghe thấy tiếng còi báo động vang to cùng tiếng bíp bíp vọng ra từ hướng phòng Sally. Anh rảo bước cho

đến khi nhìn thấy bà đỡ cùng hai y tá đẩy cả Sally lẫn giường ra khỏi phòng, vào một hành lang dẫn đến tấm biển đề "Phòng Phẫu thuật".

"Sal?" Nick gọi nhưng cô không trả lời. Cô nằm bất động với đôi mắt ngắm nghiền. "Chuyện gì vậy?"

"Có một chút biến chứng, Nick," bà đỡ bình tĩnh giải thích trong khi nhân viên đẩy xe thế chỗ bà. "Sally đã bất tỉnh và không phản ứng khi chúng tôi cố làm cô ấy hồi tỉnh lại."

Chân Nick bủn rủn, mặt cắt không còn hột máu. "Thế còn đứa bé?"

"Ưu tiên hàng đầu của chúng tôi là Sally, nhưng bác sĩ sản khoa đang trên đường đến để tiến hành mổ bắt thai khẩn cấp trong khi chúng tôi xử lý cho Sally. Đã có một ê kíp chờ sẵn trong phòng mổ."

"Tôi vào với cô ấy được không?"

"E là không được. Để tôi đưa anh ra phòng đợi và ngay khi có tin tức gì tôi sẽ đến tìm anh."

"Cô ấy bị đau đầu suốt mấy tuần nay..."

"Chúng tôi đang làm hết khả năng cho cô ấy, giờ để tôi đưa anh ra phòng đợi đã."

Khi cánh cửa kính đóng lại sau lưng, Nick đứng bất lực và nhìn trân trân theo bà đỡ trong khi bà vội vã đi qua hành lang rồi khuất khỏi tầm mắt.

Anh đờ đẫn đến mức không nhận thức được xung quanh, chỉ biết đứng như trời trồng trong căn phòng trống, não quay cuồng trong khi anh cố gắng tiêu hóa chuyện đang diễn ra. Anh đã mất Alex; mất cả Sally lẫn con là điều không thể tưởng tượng. Không có họ, anh sẽ không còn gì cả. Anh sẽ không *là* gì cả.

Mười lăm phút sau bà đỡ quay lại, đi cùng là bác sĩ khoa sản. Anh đã biết từ vẻ mặt của họ điều họ định nói, từ trước cả khi họ thốt ra lời nào.

CHƯƠNG 95

ELLIE

Ellie đứng cạnh cái xác không hồn của Matthew, đông cứng trong khoảnh khắc sẽ thay đổi mọi thứ.

Bàn tay cô bắt đầu run rẩy khi cô đưa nó lên che miệng, đột nhiên nhận ra sự nghiêm trọng của hành động mình vừa làm và sợ rằng mình sẽ vô thức bật ra tiếng hét. Cô nhìn quanh văn phòng, không biết phải quay về hướng nào trong khi cơn run rẩy lan đến hai chân. Cô sợ rằng nếu dám ngồi xuống để ổn định cơ thể, cô sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa. Cô muốn chạy thoát khỏi văn phòng, nhảy lên xe và lái về mái ấm an toàn ở Derbyshire với gia đình, bỏ lại Matthew ở cách xa hàng trăm dặm. Việc đó đáng lẽ đã khả thi nếu cô không cố ý giết chết anh ta.

Ellie hít vài hơi thở sâu và cố tập trung tâm trí vào những lựa chọn ít ỏi hiện giờ của mình. Andrei sẽ giúp cô, cô nghĩ. Cô lần sờ nút báo động khẩn cấp và bấm mạnh. Chưa đến một phút sau, cô nghe thấy tiếng giày chạy trên hành lang lát cẩm thạch rồi anh lao qua cửa với cây dùi cui trong tay. Anh trợn mắt nhìn cô rồi nhìn cái xác của Matthew trên sàn, đầu anh ta giờ đây nằm giữa một quầng máu.

Andrei vẫn giữ vẻ mặt vô cảm.

"Tôi cần anh giúp," cô nói, giọng cô rất khẽ nhưng đầy hoảng loạn.

Anh kiểm tra quanh phòng để tìm kiếm mọi mối đe dọa tiềm ẩn rồi rút điện thoại di động.

"Không có tín hiệu đâu," cô nói tiếp. "Hắn chặn hết rồi."

"Thay quần áo sạch rồi chúng ta sẽ đi khỏi đây," Andrei nói giọng cộc cằn, chỉ vết máu bắn trên váy cô. "Tôi biết một số người có thể khiến cho việc này thành chuyện chưa từng xảy ra."

Ellie nhìn anh bằng vẻ cảm kích đầy lo lắng.

"Thay đồ ngay," anh lặp lại, giọng điệu biến thành ra lệnh.

Cô vội vã chạy vào phòng tắm bên cạnh và nhào vào tủ quần áo nơi cô giữ một vài bộ đồ dự phòng, rút ra một chiếc áo sơ mi và chân váy gần như giống hệt bộ đang mặc. Cô rửa mặt dưới vòi nước và cọ sạch máu trên tay. Trong khoảnh khắc, cô nhìn vào hình phản chiếu của mình trong gương, không thể hiểu hết cơn ác mộng đang diễn ra trong đời mình. "Là hắn tự chuốc lấy, hắn không cho mày lựa chọn," cô nói thành tiếng. "Mày là người tốt, mày đã làm những điều kỳ diệu cho thế giới này. Hắn không chỉ muốn tước đoạt điều đó từ tay mày, hắn còn muốn tước đoạt điều đó khỏi tất cả mọi người. Hắn tự gây ra kết cục này, không phải mày."

Một tiếng vang trầm đục trong văn phòng kéo cô trở về thực tại và khi cô quay lại thì thấy Andrei đang cuộn xác Matthew vào tấm thảm mà anh ta nằm chết bên trên.

"Để căn phòng này cho người của tôi dọn dẹp," Andrei nói rồi lôi Matthew vào phòng tắm, khuất khỏi tầm mắt. "Đừng cho ai vào."

Ellie nghe lời và Andrei hộ tống cô ra hành lang ngay khi Ula chạy về phía cô.

"Chị không nghe điện thoại!" cô nói vẻ lo lắng.

"Tôi có một cuộc gặp mà tôi cần..."

Nhưng Ula ngắt lời. "Văn phòng của chị, nó đang bị phát trên mạng."

"Cái gì?"

"Nhìn này," cô hét lên, rồi kéo tay Ellie vào phòng mình. "Chị và Tim đang bị phát đầy trên Internet. Mọi người đều có thể

xem và nghe hai người cãi nhau. Nhưng tôi không hiểu. Làm sao chị lại ở đây trong khi trên máy tính chị vẫn ở trong đó?"

Ellie nhìn đoạn video ghi cảnh cô và Matthew. Theo tính toán của cô nó bị phát chậm khoảng mười lăm phút - từ lúc bắt đầu đoạn đối chất của hai người - khi Matthew đang rót ly whiskey thứ hai. Cô nhìn anh ta xách bình rượu trở lại sofa, và thầm rụt người lại khi nghĩ về việc vật đó sắp bị dùng đến.

"Những ai xem được thứ này?" cô lo lắng hỏi.

Ula kiểm tra. "Tôi nghĩ nó đang tự động phát trên máy tính và máy tính bảng của mọi nhân viên qua hệ thống truyền tin nội bộ."

"Gọi IT và bảo họ tắt nó đi."

Ula nhấc điện thoại trong khi Ellie nhìn Andrei mong được trấn an, nhưng lần đầu tiên kể từ khi anh bắt đầu làm việc cho cô, cô nhìn thấy nỗi lo lắng trong đôi mắt xám lạnh lùng cứng rắn của anh.

"Họ bảo địa chỉ IP là từ máy bàn trong phòng chị," Ula nói, "và nó còn đang truyền trực tiếp đến hàng tá nguồn khác trên mạng. Youtube, Vimeo, Facebook, Twitter... Hiện giờ bất cứ ai trên thế giới cũng có thể xem, và tất cả đến từ webcam trên máy tính của chị."

Andrei chạy về văn phòng trong khi Ellie khiếp hãi bám theo sau. Cô đóng cửa lại sau lưng trong khi Andrei giật mọi dây nối khỏi chiếc iMac, rồi nhấc cái máy qua đầu và ném xuống sàn. Anh giẫm chân lên nó liên tục mấy lần.

Khi cô và Andrei ra khỏi phòng lần thứ hai, cô thấy một nhóm thư ký đang tụ tập quanh màn hình của Ula. Họ ngượng ngùng lùi lại khi Ellie xuất hiện.

"Vẫn đang phát," Ula nói. "Tôi rất tiếc nhưng IT bảo rằng nó không được phát từ máy chủ trong tòa nhà của chúng ta nên họ không thể làm gì để cắt đường truyền được."

Ellie đông cứng. Trong gần năm phút nữa, thế giới sẽ chứng kiến Matthew giải thích anh ta đã phá hoại kho dữ liệu như thế nào và hai triệu người đặt niềm tin vào cô đã trở thành nạn nhân

bị Ghép Cặp ADN nhầm ra sao. Rồi họ sẽ thấy một trong những nữ doanh nhân nổi tiếng nhất thế giới phang chết người chồng chưa cưới tay không vũ khí của mình. Và cô hoàn toàn bất lực trong việc ngăn cản điều đó.

Mọi ánh mắt, trừ Ellie, đều tập trung vào màn hình máy tính của Ula. Ellie hít liền vài hơi thở sâu để trấn tĩnh rồi dựa vào tường kính của văn phòng, chầm chậm trượt xuống cho đến khi chạm tới sàn.

Theo lệnh của Andrei, Ula lùa hết những người khác ra ngoài, chỉ để lại ba người bọn họ. Ula và Andrei khó có thể rời mắt khỏi màn hình, và Ellie không cố gắng ngăn cản họ. Cô buộc phải nghe lại lần nữa âm thanh trầm đục của bình rượu khi nó nện trúng đầu anh ta, tiếng anh ta ngã quỵ xuống, tiếp theo là tiếng cô giáng đòn thứ hai, trí mạng.

Ula há hốc miệng và nhìn cô vẻ bàng hoàng.

"Đi," Andrei nói trong tuyệt vọng và chìa tay về phía Ellie. "Để tôi đưa cô ra khỏi tòa nhà này."

Nhưng Ellie lịch sự lắc đầu, lần lượt nhìn họ và bình tĩnh nói. "Cảm ơn hai người về mọi việc hai người đã làm cho tôi. Tôi sẽ bảo đảm hai người được đền bù xứng đáng." Cô vuốt phẳng nếp nhăn trên váy và vén tóc ra sau tai. "Ula, sau những gì cô vừa xem, nếu cô có thể triệu tập đội luật sư của tôi và bảo họ gặp tôi trong phòng họp, tôi sẽ rất biết ơn. Tôi đoán cảnh sát sẽ đến rất nhanh. Sau đó hủy hết lịch của tôi trong thời gian tới."

Ellie ngừng lời và nhìn lên logo Ghép Cặp ADN gắn trên lớp tường kính màu của văn phòng mình. Cô hình dung ra thi thể bất động của Matthew ở bên kia tường, bọc trong tấm thảm trên sàn phòng tắm. Cô đã từng hạnh phúc bên anh ta hơn cô từng nghĩ mình có thể, nhưng phải đến giờ phút này cô mới hiểu rằng không phải vì ADN của họ quy định thế, mà vì cô đã mở lòng với khái niệm tình yêu.

Cô đứng dậy và bắt đầu bước về phòng mình, đóng cửa lại sau lưng. Cô rót cho mình một ly gin tonic rồi ngồi sau bàn làm

việc. Từ đầu kia hành lang, cô nghe thấy tiếng những bàn chân đầu tiên bước ra khỏi thang máy và tiến về phía văn phòng.

Cô lấy iPad và gạt màn hình để nhìn một lần cuối danh sách đầu việc dài dằng dặc mà cô luôn căm ghét nhưng lại cần hoàn thành trước khi ngày làm việc kết thúc. Nhưng nó trống trơn - Ula đã xóa sạch.

CHƯƠNG 96

MANDY

"Chị cứ ở yên trong xe cho đến khi tôi tìm hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Hứa với tôi chị sẽ không rời khỏi đây nhé."

Đây không phải yêu cầu mà là mệnh lệnh. Lorraine, sĩ quan cảnh sát liên lạc của Mandy, kiên quyết yêu cầu cô và không thèm đợi câu trả lời đã nhảy xuống khỏi ghế lái rồi vội vã đi về phía cửa trước của ngôi nhà gỗ.

Hai xe cảnh sát khác cùng một xe tải đã đến hiện trường, đậu trên con đường rải sỏi cạnh hai xe cấp cứu. Mandy nhoài người về phía trước từ hàng ghế sau, gần như nín thở, nghển cổ ra ngó qua cái gối đầu trên lưng ghế để nhìn rõ hơn diễn biến trong nhà. Cảnh tượng thật nhốn nháo, sĩ quan mặc cảnh phục đi ra đi vào, nói chuyện vào bộ đàm và điện thoại di động.

Cuối cùng, Mandy sốt ruột đến mức không thể đợi thêm được nữa, nên cô bấu ngón tay vào khung cửa và kéo mình ra ngoài.

Chặng đường từ Essex đến Quận Hồ kéo dài năm giờ đồng hồ, đôi khi chuyển động của xe kết hợp với nỗi căng thẳng khiến cô khó chịu đến mức Lorraine phải tấp vào làn khẩn cấp cho Mandy nôn lên vạt cỏ. Đầu cô quay cuồng vì adrenaline, và không gì có thể ngăn cô đoàn tụ với con nếu nó quả thực đang bị giữ ở đó.

Bức ảnh chụp căn nhà gỗ của gia đình họ ở Quận Hồ đã đánh thức ký ức của cô, và cô nhớ lại Pat từng nói Richard thích ở đó như thế nào. Điều tra viên nhanh chóng tìm thấy giấy chứng nhận quyền sở hữu ngôi nhà chôn sâu dưới đống giấy tờ của Pat, và một chiến dịch khẩn cấp được tiến hành, bắt đầu bằng việc các sĩ quan cảnh sát ngồi trong xe ngụy trang quan sát xung quanh ngôi nhà. Khi họ xác nhận một người phụ nữ khớp với miêu tả về Chloe vừa vào nhà, kế hoạch giải cứu chính thức bắt đầu.

"Thằng bé đâu?" Mandy hoảng loạn quát lên khi cô tiến đến cửa trước nơi Lorraine đang đi ra.

"Mandy, tôi cần chị bình tĩnh," Lorraine nói, nắm lấy tay Mandy. "Chloe đã bị bắt và dẫn đi rồi. Con trai chị ở cùng Pat; tuy nhiên bà ta tự nhốt mình trong phòng tắm."

"Bà ta làm gì trong đó?"

"Chúng tôi tin chắc thằng bé an toàn, nhưng Pat đòi nói chuyện với chị rồi mới chịu mở cửa."

"Tôi không có gì để nói với người đàn bà đó, tôi chỉ muốn đòi lại con tôi."

"Rõ ràng chúng ta đều muốn thu được kết quả tích cực trong việc này, nên chị thử xem. Tôi sẽ ở ngay cạnh chị, đừng lo lắng."

Mandy lấy mu bàn tay lau mắt rồi đi theo vào trong ngôi nhà nhỏ lợp tranh, lên một cầu thang gỗ hẹp và tiến đến một cánh cửa gỗ. Những khung ảnh phủ bụi chụp Richard cùng gia đình treo trên tường, bị che khuất một phần bởi nửa tá sĩ quan cảnh sát chen chúc trên hành lang. Một người bê đòn phá cửa kim loại màu đen, sẵn sàng đập vỡ cửa nếu cần thiết.

"Bình tĩnh, hít thở sâu và nói chuyện với Pat theo cách chị từng nói trước khi những chuyện này xảy ra," Lorraine dặn. "Nhẹ nhàng và bình tĩnh, được chứ? Đừng tranh cãi hay nổi nóng với bà ta. Chị hiểu không?"

Mandy gật đầu, không biết mình sẽ kiềm chế cảm xúc bằng cách nào khi gần một tháng qua cô đã chờ đợi giờ phút được nói với bà nội của con mình những gì mình nghĩ về bà ta.

"Pat, có người muốn nói chuyện với bà," Lorraine nói và gật đầu với Mandy.

Mandy ngập ngừng hít vài hơi trước khi lên tiếng. "Chào mẹ Pat, con Mandy đây."

Cô nghe thấy tiếng động loạt xoạt trong phòng tắm, và lần đầu tiên, cô còn nghe thấy cả tiếng con trai mình, nghe như tiếng thút thít khe khẽ. Cô nhắm mắt và muốn khóc - đột nhiên con trai cô trở nên chân thực, và chỉ có vài chục phân gỗ cùng thạch cao ngăn cách hai mẹ con họ. Cô phải cố lắm mới ngăn được mình xé nát cánh cửa bằng tay không.

"Con con an toàn chứ, mẹ Pat? Xin hãy nói với con rằng nó an toàn?"

"Nó khỏe," giọng Pat đáp lại từ bên trong. Bà ta có vẻ kiệt sức, Mandy nghĩ.

"Pat, con cần gặp con trai con."

"Mẹ biết, mẹ chỉ cần ở bên nó thêm chút nữa."

"Mẹ đã ở bên nó đủ lâu rồi, mẹ Pat. Con còn chưa được thấy mặt thằng bé."

"Trông nó giống hệt bố nó, phải không, anh chàng bé nhỏ? Con có đôi mắt và màu mắt giống hệt bố."

"Con chỉ mong muốn được gặp nó ngay lập tức."

Mandy nhìn sang Lorraine để xác nhận mình không nói gì sai và Lorraine gật đầu khích lệ.

"Vì sao mẹ lại bắt cóc nó, Pat? Sao mẹ lại mang nó bỏ chạy? Chúng con đã rất lo lắng."

"Mẹ xin lỗi, nhưng mẹ không có lựa chọn nào khác. Con không chịu cho bọn mẹ gặp nó."

Bà ta nói đúng, Mandy nghĩ. Sau khi biết được Pat và Chloe đã nói dối mình về cái chết của Richard, cô muốn đưa bản thân và con đi cách họ càng xa càng tốt.

"Tất nhiên là có chứ," cô nói dối. "Mẹ là bà của thằng bé. Sao con lại ngăn mẹ gặp nó chứ?"

"Mẹ không nghĩ mẹ tin con được, con gái yêu ạ, nhưng

bọn mẹ phải thử xem có thành công không...” Giọng Pat nhỏ dần.

“Cái gì thành công?”

Cả phòng tắm lẫn hành lang rơi vào im lặng. “Pat, ý mẹ là gì? Thử xem cái gì thành công?”

“Bọn mẹ không định thay thế Richard như con nghĩ đâu...”

“Thế sao mẹ lại bắt cóc con con? Con không hiểu.”

“Chloe đọc được ở đâu đó rằng con của các đôi Ghép Cặp ADN có năng lực kéo bố mẹ ra khỏi cơn hôn mê... Thằng bé là hy vọng cuối cùng của bọn mẹ.”

Mandy nhìn Lorraine để hỏi xem điều Pat nói có đúng hay không. Lorraine nhún vai.

“Nhưng Richard không phải bị hôn mê, anh ấy bị lâm vào trạng thái thực vật vĩnh viễn. Đó là hai chuyện khác nhau.”

“Mẹ biết, nhưng bọn mẹ phải thử, con hiểu không. Bọn mẹ đã đưa con trai của Richard đến viện điều dưỡng và ngồi nhìn hai đứa nó hàng giờ đồng hồ, nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Nó không động đậy. Con trai mẹ không chịu động đậy...”

Mandy nghĩ mình nghe thấy tiếng khóc khe khẽ từ sau cánh cửa.

“Vậy sao mẹ không đưa thằng bé về cho con?”

“Mẹ không biết,” bà ta thầm thì. “Mẹ không biết. Bọn mẹ cần nghỉ ngơi rồi, mẹ xin lỗi.”

Mandy cảm thấy càng lúc càng lo lắng. “Làm ơn trả con con cho con được không mẹ Pat?”

Không có lời đáp.

Cô nhắc lại. “Pat!” cô cất cao giọng gọi lần nữa.

“Tôi chỉ cần ngủ,” Pat lặng lẽ đáp, giọng bà ta rất khẽ. “Hai bà cháu tôi, chúng tôi cần ngủ. Khi Chloe biết được sự thật, bảo nó rằng tôi xin lỗi.”

“Bà ta đang nói gì vậy?” Mandy hỏi Lorraine, cô ấy lại quay sang nhìn một điều tra viên khác. “Lorraine!” Mandy quát. “Chuyện gì đang diễn ra?”

Mandy cảm thấy có người kéo vai cô lùi lại và viên sĩ quan cầm đòn phá cửa đập nó vào tay nắm cửa, phá vỡ ổ khóa. Khi ba sĩ quan ập vào phòng tắm, Mandy lao theo để tìm con trai.

Nằm trên sàn nhà cạnh bồn tắm là thân thể bất động của hai bà cháu, cả hai đều nhắm nghiền mắt, làn da trắng bệch như tuyết.

CHƯƠNG 97

CHRISTOPHER

Amy quỳ trước mặt Christopher trong khi hắn bị trói vào ghế ở căn nhà của người lẽ ra sẽ trở thành nạn nhân cuối cùng của hắn. Trong bàn tay nắm chặt, Amy cầm chiếc chìa khóa có thể mở cái còng đang khóa hai cổ chân hắn lại với nhau.

Trong một khoảnh khắc, kết nối giữa họ mạnh mẽ đến mức dường như Christopher đọc được suy nghĩ của Amy: khi Christopher thừa nhận cô đã biến hắn thành một người tốt hơn, cô tin vào sự chân thành trong lời nói của hắn và hắn không nghi ngờ việc cô vẫn yêu hắn bất chấp ác quỷ bên trong tâm hắn.

"Điều an ủi nhỏ bé duy nhất tôi có được từ cơn ác mộng kinh khủng này là tôi không phải người khơi dậy khía cạnh này của anh," cô nói, tra chìa vào lỗ khóa, "bởi vì khi tôi chắp nối ngày tháng của từng vụ án lại với nhau, thì chúng bắt đầu khoảng ba tuần trước khi chúng ta gặp nhau."

Christopher gật đầu. "Cái... *thứ*... trong đầu anh, thứ khiến anh... ừm, nó không liên quan gì đến em. Khi chúng ta mới bắt đầu hẹn hò, quả thực anh thấy phấn khích vì làm chuyện đó sau lưng em, không chỉ là sau lưng bạn gái, mà còn là sau lưng một cảnh sát. Nhưng càng biết rõ về em, anh càng lún sâu hơn và việc

đó càng ít vui thú hơn. Hãy tin anh, càng ở bên nhau anh càng cảm thấy được mình đang dần trở thành một người khác."

Amy dừng xoay chìa. "Vậy vì sao anh còn giết chóc tiếp trong khi anh không đạt được hưng phấn từ việc đó nữa?"

"Sao cơ?"

"Nếu tôi đã biến anh thành người tốt hơn, vì sao anh phải tiếp tục giết người?"

"Bởi vì mục tiêu của anh vẫn luôn là ba mươi người."

"Thế tức là anh không buộc phải làm thế nữa, anh chỉ lựa chọn tiếp tục? Đấy là một quyết định có ý thức và không liên quan gì đến bản chất của anh?"

"Anh đoán thế."

"Rồi sau đó thì sao? Anh định cứ thế là dừng lại?"

"Phải."

"Anh mong muốn đạt được điều gì từ đó? Được công nhận? Anh có định ra tự thú không? Hoặc là thú nhận với tôi?"

"Không. Chỉ cần biết rằng không ai biết anh là ai, vì sao anh đột nhiên bắt đầu và vì sao anh cũng đột ngột dừng lại, thế là đủ rồi."

"Thế nếu anh không đạt được số ba mươi thì sao? Nếu anh đặt mối quan hệ của chúng ta lên trước và từ bỏ? Vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra?"

"Anh không biết. Anh từng cân nhắc việc đó, nhưng anh sợ anh có thể trở nên oán giận em vì đã xen vào giữa anh và kế hoạch đó và anh có thể sẽ..."

"... giết cả tôi?"

Christopher gật đầu và có điều gì đó tan đi trong mắt Amy. Trong khoảnh khắc ngộ ra nhiều điều, cô rút chìa ra khỏi chiếc còng vẫn đang khóa và đứng dậy. "Có quá nhiều điều tôi muốn hỏi anh, nhưng tôi không biết phải bắt đầu từ đâu và tôi sợ đáp án mình sẽ nghe thấy."

"Thử xem."

"Anh sinh ra đã thế này à?"

"Phải."

"Anh vẫn luôn là kẻ giết người sao?"

"Không."

"Vì sao anh lại ghét phụ nữ?"

"Anh không ghét phụ nữ. Họ chỉ dễ khắc chế hơn đàn ông."

"Vì sao anh lại bắt đầu giết người?"

"Để xem anh có thể thoát tội hay không."

"Vì sao? Anh là một người thông minh - đó là một trong những thứ tôi yêu ở anh. Vì sao không bỏ nỗ lực vào điều gì giúp ích cho mọi người?"

"Não anh không hoạt động theo cách đó. Anh không quan tâm đến mọi người. Anh chỉ quan tâm đến em."

"Vì sao anh lại đưa tôi đi ăn tối ở nhà hàng có cô phục vụ bàn đeo khuyên mũi?"

"Anh không biết."

"Anh biết đấy, Chris. Là để thu được cơn hứng khởi biến thái nào đó từ việc để cô ấy phục vụ chúng ta trong khi biết rằng sau đó anh sẽ giết cô ấy. Như thể một con mèo bỏ con chuột ở cạnh chân chủ. Anh đang khoe khoang."

Christopher tránh ánh mắt của Amy.

"Biểu tượng anh vẽ bằng sơn trên vỉa hè ngoài nhà các nạn nhân có nghĩa gì?"

"Đó là hình Thánh Christopher, vị thánh bảo hộ người lữ hành. Ông ấy đang cõng Chúa Hài Đồng trên lưng qua sông."

"Và anh nghĩ mình như thế à? Thánh Christopher, đưa các cô gái từ thế giới sự sống sang thế giới bên kia?"

"Đại khái thế, nhưng họ sẽ không bao giờ thực sự chết. Họ sẽ luôn được gắn với vụ án này, và khi em được nhớ đến, thì em không bao giờ chết."

"Đừng tự lừa dối mình nữa, Chris, họ chết thật rồi."

"Bây giờ anh hỏi em một câu được không? Vì sao em không giao anh cho các đồng nghiệp của em khi em phát hiện ra anh là ai? Đó là việc hiển nhiên nhất nên làm, chứ không phải... thế này."

Amy lắc đầu và định luồn ngón tay qua tóc. "Đừng làm thế," Christopher ra lệnh. "Nếu có dù chỉ một sợi rơi ra, em sẽ để lại dấu ADN." Sự lo lắng của hắn khiến cô ngạc nhiên.

"Chúng ta đáng ra phải sống và làm việc trong một thời đại bình đẳng và tôi cũng có nhiều cơ hội leo lên nấc thang sự nghiệp như bất kỳ đồng nghiệp nam nào khác. Nhưng nếu tôi nói với họ điều tôi biết về anh, thì với bạn bè, gia đình tôi, với người lạ trên phố, trong những cuốn sách sẽ được viết về anh và những bộ phim truyền hình nói về hai chúng ta, tôi sẽ luôn là nữ cảnh sát có bạn trai là một trong những kẻ sát nhân tồi tệ nhất đất nước này; viên thanh tra cảnh sát mà Đối Tượng ADN của cô ta đã giết 29 phụ nữ ngay trước mũi cô ta. Bên cạnh việc kết thúc mạng sống của những cô gái đó và phá hỏng gia đình họ, anh cũng sẽ hủy hoại tôi, sự nghiệp của tôi và mọi cơ hội tìm kiếm hạnh phúc bên người đàn ông khác, bởi vì thế giới sẽ biết tôi là thứ đã bị vấy bẩn."

Christopher cảm thấy điều gì đó na ná cơn ghen khi cô nhắc đến những người đàn ông khác. Lần đầu tiên, hắn bắt đầu tưởng tượng hắn sẽ cảm thấy thế nào nếu Amy ở bên người khác, và hắn không thích viễn cảnh đó.

"Thế thì hãy thả anh đi và em vẫn sẽ có anh, dù anh mang khiếm khuyết," hắn thuyết phục. "Hãy cởi trói cho anh và cùng nhau giải quyết chuyện này. Giờ em đã biết mọi thứ cần biết về anh, chúng ta không còn gì để mất. Em nghĩ anh đã hủy hoại thứ chúng ta từng có, nhưng không nhất thiết phải như vậy. Anh sẽ không hủy hoại thứ chúng ta có thể có từ giờ trở đi."

"Anh không thể yêu cầu tôi làm thế, Chris," Amy đáp, giọng cô yếu dần. Mặt cô bắt đầu nhăn nhúm trong khi cô đấu tranh để kìm nén nước mắt, tuyệt vọng mong ước mình có thể tin lời hắn. Cô rõ ràng đang bị giằng xé giữa tình yêu dành cho Đối Tượng ADN của mình và việc đúng đắn mà cô biết mình cần làm. Cô lại bắt đầu đi quanh phòng, cẩn thận vòng tránh qua hắn.

"Và chuyện gì sẽ xảy ra khi bản chất của anh lại ngựa quen đường cũ? Chuyện gì sẽ xảy ra khi anh lại cần tìm cơn hưng phấn

anh có được từ việc giết người, từ cái dự án đó, cái cảm giác lâng lâng mà tôi không thể cho anh? Anh không yêu tôi đủ nhiều để dừng việc giết người khi anh có cơ hội. Và dù tôi rất muốn tin rằng việc này sẽ không tái diễn, thì thứ giữ chúng ta bên nhau cũng sẽ không phải tình yêu hay việc ADN chúng ta khớp nhau, mà sẽ là nỗi sợ rằng anh sẽ lại gây tội ác và làm hại một người khác."

"Em không hiểu," Christopher gay gắt đáp lại. Hắn bắt đầu càng lúc càng nóng nảy vì hắn đang dần thất bại trong trận chiến thuyết phục Amy. Chừng nào họ còn bên nhau, hắn sẽ không bao giờ cần làm hại một linh hồn nào nữa. "Anh yêu em, Amy."

Giọng nam phát thanh viên bản tin trên truyền hình cướp lời Amy trước khi cô kịp phản ứng lại trước những gì Christopher nói. "Tin mới nhất về câu chuyện chúng ta đang theo dõi tối nay," anh ta bắt đầu nói. "Sau đoạn video bị phát trên mạng mà chúng ta thấy cách đây không lâu, được cho là quay lại cảnh tổng giám đốc điều hành của Ghép Cặp ADN, Ellie Stanford, dính líu vào một vụ tranh chấp gây thiệt mạng với một người đàn ông người ta tin là vị hôn phu của cô, phát ngôn chính thức của công ty xác nhận rằng công ty này vừa mở một cuộc điều tra khẩn cấp đối với tiết lộ rằng nhiều trường hợp Ghép Cặp ADN trên toàn thế giới có thể đã bị can thiệp."

Amy và Christopher nhìn màn hình không chớp mắt và lắng nghe chăm chú trong khi bản tin tiếp tục. "Người ta cho rằng có tới hai triệu trường hợp Ghép Cặp ADN đã bị ảnh hưởng trong một trong những vụ rò rỉ dữ liệu có quy mô lớn nhất thập kỷ qua, đặt ra nghi ngờ về mối quan hệ của tất cả các cặp đôi từng gặp gỡ trong mười tám tháng qua."

Christopher quay sang Amy, lông mày hắn nhíu chặt vào nhau trong lúc hắn cố gắng xử lý tin tức kia. Dù không giỏi đọc biểu cảm, hắn biết nét mặt của Amy có nghĩa gì.

"Amy," hắn khẩn khoản, giọng run rẩy trong khi cô bước ra khỏi tầm mắt hắn. "Điều này không thay đổi được gì cả, chúng ta biết rằng chúng ta được sinh ra là để..."

Nhưng trước khi kịp nói tiếp, hắn cảm thấy sợi dây cắt phô mai mà hắn từng dùng trong 29 dịp riêng rẽ quấn quanh cổ hắn và siết chặt. Hắn giãy giụa từ phía trước ra sau và sang hai bên nhằm cố giải thoát bản thân, nhưng Amy không chịu thả tay. Hắn biết cô rất khỏe nhưng hẳn cô đã phải dùng từng thớ thịt trên hai cánh tay và thân trên của mình đến mức gần như rách toạc để giữ chặt và gồng mình khống chế hắn.

Khi sợi dây bắt đầu cắt qua da hắn, hắn đột nhiên ngừng giãy giụa, để cho cảm giác bình yên chiếm lĩnh thân thể cùng tâm trí. Hắn giật đầu ra sau và nhìn thẳng vào mắt Amy, ngắm nhìn nước mắt nhỏ từ cằm cô lên mặt hắn và hòa vào nước mắt của chính hắn, cho đến khi, cuối cùng, mọi thứ biến thành màu đen.

CHƯƠNG 98

JADE

Jade dành phần lớn ngày cuối cùng ở trang trại để chuẩn bị cho chuyến đi quanh bờ biển miền Đông Australia.

Vào lúc cô trở lại từ cửa hàng sau khi mua thực phẩm, Susan đã giặt, sấy và là tất cả quần áo cho cô và xếp chúng gọn gàng cạnh va li của cô. Dan đã lấy chìa khóa xe của Kevin và đảm bảo lốp xe được bơm căng, dầu, nước, chất làm mát cùng dầu phanh đều đã được tra đầy đủ, và một lốp xe dự phòng nằm trong cốp xe. Ông chất lên xe bảy chai nước hai lít phòng khi khẩn cấp và đưa cho Jade một chiếc sạc điện thoại dự phòng trong trường hợp cần đến. Ông bắt cô hứa phải email cho họ ảnh cô chụp trên đường.

Trước khi xuất phát, Jade dành thời gian đi thăm mộ Kevin và ngồi trước cây thánh giá gỗ được dựng lên tạm thời trong khi chờ lắp bia đá. Nếu cô nhắm mắt lại và cảm nhận xung quanh, cô có thể cảm thấy Kevin trong gió, và khi hít thở sâu cô có thể ngửi thấy mùi của anh trong hoa. Anh ở trong rặng cây và trong một phần của mọi buổi bình minh cô sẽ dậy sớm ngắm nhìn. Anh sẽ sống mãi trong cô, bất kể hành trình của cô dẫn tới đâu.

Cô lướt điện thoại, hồi tưởng lại hàng trăm cuộc đối thoại họ từng có trong sáu tháng cô quen anh trước khi đến đây. Dù

có Ghép Cặp ADN hay không thì cô cũng nhớ anh vô cùng. Sẽ không một ai khác trên thế giới này hiểu cô hơn Kevin.

Jade quay về ngôi nhà ở trang trại nơi Susan và Dan đang xếp những hộp nhựa nhét đầy sandwich và salad vào chỗ để chân ở hàng ghế sau.

"Con sẵn sàng chưa?" Susan hỏi.

"Rồi ạ."

"Bố đã để bản đồ chỉ đường ở sau xe và vẽ sẵn lộ trình cho con phòng khi công nghệ mất thiêng," Dan nói.

"Cảm ơn bố," Jade đáp và vươn tới ôm ông.

"Không, cảm ơn con về tất cả," Susan nói. "Mẹ biết thời gian vừa qua không dễ dàng gì, đặc biệt là vài tuần qua, nhưng mẹ mừng vì chúng ta vẫn là bạn. Giờ hãy hứa với mẹ một điều, được không?"

"Tất nhiên, điều gì ạ?"

"Hứa với mẹ con sẽ chăm sóc cho thằng nhóc của mẹ nhé."

"Mẹ, con sẽ ổn mà." Mark mỉm cười và hôn lên má bà trước khi vứt ba lô lên ghế sau.

"Con hứa," Jade nói. "Không ai trong hai đứa con vội rời bỏ gia đình này đâu."

CHƯƠNG 99

NICK

Mắt Nick dán chặt vào cửa trong khi anh chờ nhân viên tang lễ bê quan tài vào lò hỏa táng.

Một bài hát của Amy Winehouse mà anh đã chọn vang lên trên loa, trong khi chiếc quan tài gỗ liễu gai được đặt trên bàn trước căn phòng đông đúc và vị mục sư đứng vào vị trí. Bố mẹ Nick đứng hai bên anh, mỗi người nắm một tay anh trong khi Sally an nghỉ trước mặt họ.

Nhân viên khám nghiệm tử thi đã trả thi thể của cô về cho gia đình sau khi cô mất tám ngày và dù vụ điều tra đã được mở ra rồi khép lại, người ta thông báo không chính thức với Nick rằng thủ phạm gây ra cái chết nhiều khả năng là căn bệnh phình mạch não không được phát hiện từ trước, nguyên nhân gây cho Sally nhiều cơn đau đầu gần đây.

Sự ra đi đột ngột của cô là một cú sốc đối với Nick, nhưng nó không phải là cú sốc duy nhất. Bé trai của Sally đã được phẫu thuật khẩn cấp để đưa ra khỏi tử cung của cô trong khi cô hấp hối. Thằng bé còn sống, và da nó nâu sẫm như mái tóc của nó vậy.

"Chuyện đó xảy ra bao nhiêu lần?"

"Vài lần."

"Vài lần là bao nhiêu lần?" Nick hỏi lại, lần này cứng rắn hơn.

"Tôi không biết, tôi không đếm. Có lẽ khá thường xuyên."

"Chỉ vì tình dục thôi sao?"

"Không."

"Thế thì còn gì nữa?"

"Cô ấy là Đối Tượng ADN của tôi."

"Cái gì?"

"Chúng tôi làm xét nghiệm và Sally là Đối Tượng ADN của tôi. Ít nhất đó là điều chúng tôi nghĩ."

Nick ngừng bước chân đi lại trong phòng khách và trừng mắt nhìn Deepak. Bé Dylan đang ngủ trên ngực anh, đầu nó tựa trên một chiếc khăn đắp trên vai anh.

Bạn bè và họ hàng đến thăm Dylan không thể không nhìn ra sự khác biệt rõ ràng giữa làn da sẫm màu của nó so với nước da nhợt nhạt của Sally và Nick. Sau cú sốc vì cái chết của Sally, cùng phát hiện sau đó rằng con trai anh không có cùng máu mủ với mình, có điều gì đó đã mách bảo Nick rằng bố đẻ của thằng bé cách anh không xa.

Không lâu sau, Sumaira và Deepak, cũng mới trở thành bố mẹ, đến căn hộ để tỏ ý chia buồn và gặp Dylan lần đầu tiên. Vẻ hoảng loạn trên mặt Deepak đủ để cho anh biết nỗi lo sợ của anh là sự thật. Họ nói chuyện rất ít và không ở lại lâu. Sau đó Nick nhận ra họ vắng mặt tại lễ tang của Sally.

Lúc này, Deepak đang ngồi cứng đờ trên sofa của Nick, mắt anh ta đỏ ngầu với quầng thâm bao quanh.

"Thế tức là mấy tháng trước, cái hôm tôi và Sally ngửa bài với nhau, tôi đã nói đúng khi bảo cậu và Sumaira không được Ghép Cặp ADN?"

Deepak gật đầu. "Chúng tôi đã làm xét nghiệm sau khi kết hôn, nhưng Sumaira quá xấu hổ nên không dám thú nhận với ai. Cậu biết một số người có thể coi thường những cặp đôi không Ghép Cặp ADN mà."

"Nhưng điều gì khiến cậu nghĩ Sally là Đối Tượng ADN của cậu?"

"Sumaira và tôi làm xét nghiệm vài năm trước và phát hiện chúng tôi không được Ghép Cặp ADN. Email của tôi đến và báo rằng người đó là cô ấy. Sally. Hóa ra cô ấy làm việc cùng Sumaira - trùng hợp nhỉ? Tôi muốn gặp cô ấy nên cuối cùng tôi thuyết phục Sumaira sắp xếp cái hôm chúng ta đi ăn đồ Tàu..."

Nick chậm rãi gật đầu. "Đó là buổi tối mà chúng ta phải về sớm vì Sal thấy không khỏe."

"Ừ," Deepak cười, nhưng lệ vẫn nhòe trong mắt anh ta. "Tối hôm ấy chúng ta đều uống nhiều, đúng không? Tôi uống rất nhiều bia, nhưng rồi tôi thấy cảm giác đó: cậu biết tôi muốn nói gì mà. Như thể tất cả bóng điện đều bị bật lên cùng một lúc trong đầu tôi."

Quả thực Nick biết anh ta muốn nói gì. Anh cố không nghĩ đến ngày đầu tiên mình gặp Alex. "Cô ấy cảm thấy giống cậu, đúng không?"

"Phải."

"Thế là hai người bắt đầu ngủ với nhau."

"Không, phải một thời gian dài sau đó. Chúng tôi kết bạn trên Facebook trước, rồi chúng tôi bắt đầu nhắn tin, và thỉnh thoảng gặp nhau uống cà phê buổi trưa hoặc ăn tối. Nhưng như thế không đủ và mọi chuyện tiến xa dần."

Nick biết mình không có tư cách oán giận Sally về sự dối trá của cô, khi mối quan hệ của anh và Alex cũng gần như đi đúng vào vết xe ấy, nhưng anh vẫn thấy lời của Deepak thật khó nuốt trôi.

"Cô ấy định bỏ cậu," Deepak do dự nói thêm. "Và tôi định bỏ Sumaira. Chúng tôi đã lén lút sau lưng hai người quá lâu và muốn được công khai bên nhau. Nhưng rồi Sumaira mang thai đôi và tôi tỉnh ra. Tôi biết tôi không thể cứ thế mà bỏ rơi vợ tôi. Vì thế tôi kết thúc với Sally. Tôi không nghĩ Sally vui vẻ cho lắm, nhưng tôi biết chắc rằng tôi muốn ở lại với Sumaira và tôi nói với cô ấy thế. Đó là khi cô ấy đặt vé đi Bruges, và cố gắng nối lại quan hệ với cậu."

Nick đã biết rằng có gì không bình thường khi Sally đột nhiên muốn đi nghỉ cùng nhau. "Tiếp tục đi," anh nói với Deepak.

"Khi Sally nghĩ có lẽ cô ấy đã có thai, cô ấy bắt đầu hoảng sợ vì không biết ai trong hai chúng ta là bố đứa bé. Cô ấy sợ nếu nói với cậu sự thật cậu sẽ không muốn ở lại và sẽ đi với Alex. Cô ấy sợ chết khiếp việc trở thành mẹ đơn thân."

"Thế là cô ấy lợi dụng tôi."

"Tôi đoán vậy."

Có điều gì đó khiến Nick lấn cấn trong câu chuyện của Deepak. "Cậu đã chọn Sumaira, và có vẻ như Sally chọn tôi. Làm sao hai người chịu đựng được việc không ở bên nhau? Tôi biết cảm giác ấy mạnh mẽ như thế nào khi ta gặp Đối Tượng ADN của mình..." Đã sáu tháng trôi qua kể từ lần cuối anh gặp Alex, và Nick như bị tra tấn về thể xác khi không được ở bên anh ấy.

"Tôi không nghĩ chúng tôi thực sự được Ghép Cặp ADN," Deepak miễn cưỡng thừa nhận. "Tôi đã đọc tin trên báo. Tôi nghĩ chúng tôi là một trong những trường hợp Ghép Cặp ADN giả đó. Chỉ là khi nhìn lại tôi mới nhận ra rằng sau vài tháng đầu hưng phấn, tia lửa giữa chúng tôi dần dần biến mất và chúng tôi trở nên chẳng khác gì mọi cặp đôi vụng trộm khác. Và ngay cả khi nghĩ về đêm đầu tiên chúng tôi gặp nhau cùng cái sự 'bùng nổ' mà người ta nói, tôi nghĩ chúng tôi chỉ say và bị hưng phấn quá mức mà thôi. Tôi thực sự xin lỗi, anh bạn."

Lời xin lỗi của Deepak là thật lòng, nhưng Nick không thể chấp nhận nó.

"Chúng tôi đều biết như thế, nhưng vì nghĩ đã được Ghép Cặp ADN, nên chúng tôi cho rằng chúng tôi phải ở bên nhau. Đến cuối cùng, tất cả những gì chúng tôi có chỉ là một chuyện tình ngoài luồng."

"Có một chuyện khác tôi không hiểu," Nick ngắt lời. "Nếu Sally nghĩ cô ấy được Ghép Cặp ADN với cậu, vì sao cô ấy lại muốn chúng tôi làm xét nghiệm?"

"Tôi nghĩ cô ấy muốn cho cậu một 'lối ra'... để cậu đến với Đối Tượng ADN của cậu đồng nghĩa với việc cô ấy sẽ không phải

làm tổn thương cậu và không trở thành kẻ ác khi bỏ cậu. Thay vào đó, cô ấy sẽ trở thành nạn nhân trong chuyện này. Rồi khi cô ấy phát hiện cậu bị Ghép Cặp ADN với đàn ông, chúng tôi cũng sốc không kém gì cậu, và chúng tôi không bao giờ nghĩ cậu sẽ muốn gặp anh ta. Cô ấy từng ngạc nhiên vì thuyết phục được cậu chịu đi gặp người ấy."

"Chà, tôi rất mừng vì *kế hoạch* vứt bỏ tôi đã thành công theo ý cô ấy," Nick châm biếm.

"Đừng như vậy, anh bạn. Cuối cùng mọi chuyện đều ổn mà, đúng không?"

Nếu "ổn" theo ý cậu ta là một vị hôn thê đã chết, một đứa trẻ không phải con mình và một người tri kỷ đã mất đi mãi mãi ở đầu kia thế giới, thì phải, ổn lắm, Nick cay đắng nghĩ.

Vẻ mặt của Deepak cho thấy anh ta đã nhận ra lời nói của mình xuẩn ngốc đến mức nào. Anh ta cúi gằm xuống sàn.

Nick kinh ngạc về những việc Sally dám làm trong cơn tuyệt vọng. "Tôi không hề biết cô ta lại giỏi điều khiển người khác đến thế," anh lẩm bẩm. "Và Sumaira nói gì về việc chồng cô ấy là bố đứa con của bạn thân? Hầu như việc gì vợ cậu cũng có vẻ thích phát biểu ý kiến mà."

"Cô ấy suy sụp lắm. Cô ấy chưa đá tôi ra khỏi nhà nhưng cô ấy không muốn tôi gặp con của Sally."

"Thế còn cậu? Cậu muốn có tương lai thế nào với nó?" Trách nhiệm nuôi đứa bé đã rơi lên vai Nick, và anh yêu nó nhất trên đời, nhưng đôi khi anh cũng tự hỏi liệu có tốt hơn cho Dylan nếu được sống với bố đẻ của nó hay không.

Deepak ngập ngừng và nhìn đi nơi khác, nhưng Nick không buông tha trong khi cố hết sức che giấu nỗi lo lắng của mình về câu trả lời sắp đến. Anh biết nhiều người sẽ vứt bỏ đứa con không có quan hệ máu mủ với mình, nhưng Nick đã hy sinh quá nhiều cho Dylan nên không nỡ bỏ rơi nó. Bé trai mong manh đang ngủ ngon lành trên tay anh đã mất mẹ trước cả khi ra đời, và Nick sẽ không cho phép nó mất đi người đàn ông mong muốn được làm bố nó.

Anh cảm thấy tình yêu trào dâng dành cho đứa bé mà giờ đây anh đã coi như con trai mình.

"Tôi không nghĩ đứa trẻ và tôi có tương lai gì với nhau," cuối cùng Deepak đáp.

"Cậu *nghĩ,* hay cậu biết chắc?"

"Tôi biết chắc."

"Cậu không có chút tình cảm nào với thằng bé hết?"

"Không, và tôi cũng không xấu hổ khi thú nhận điều đó. Tôi đang ngồi đây nhìn nó mà chẳng cảm thấy gì cả. Tất cả những gì tôi thấy là rắc rối và phiền toái. Tôi không có thôi thúc được bế nó hay ôm ấp nó như với các con gái tôi. Cho dù Sumaira không chối bỏ nó, tôi cũng không muốn nuôi nó."

Nick thấy ghê tởm vì lời thú nhận này. "Cậu và Sally hợp nhau hơn cậu tưởng đấy. Cả hai đều chỉ biết nghĩ cho bản thân."

"Nếu cậu muốn thằng bé ở với cậu, tôi sẽ ký bất cứ giấy tờ gì cậu cần tôi ký để làm thủ tục chính thức." Dứt lời, Deepak đứng dậy và bước về phía cửa. "Nick," anh ta nói, không quay đầu lại. "Tôi thực sự xin lỗi về mọi chuyện, và tôi hy vọng cậu tin tôi."

Nick không đáp. Khi cánh cửa đóng lại, anh ôm chặt con trai vào lòng và đặt một nụ hôn dài, dịu dàng lên trán nó.

CHƯƠNG 100

MANDY

"Chúng tôi nghĩ đây không phải lần đầu tiên Pat bắt cóc một đứa trẻ không phải con mình," Lorraine nói. "Kết quả ADN của cả Richard và Chloe đều không khớp với nhau hay với bà ta. Họ đều không có quan hệ máu mủ."

"Bà ta nhận nuôi họ chăng?"

"Chúng tôi đã kiểm tra cơ sở dữ liệu châu Âu và Mỹ, và cho đến nay chúng tôi không thể xác thực việc đó. Hiện giờ chúng tôi đang kiểm tra các vụ án trẻ em mất tích đã đi vào ngõ cụt vào khoảng thời gian Richard và Chloe sinh ra."

"Lạy Chúa." Mandy lắc đầu trong bàng hoàng và tim cô chùng xuống khi nghĩ chuyện gì đã có thể xảy tới nếu cô không nhận ra căn nhà gỗ ở Quận Hồ trong ảnh của Richard. Cô ôm chặt con trai vào lòng, tự hỏi bố mẹ đẻ của Richard và Chloe đã cảm thấy thế nào khi không biết số phận con mình ra sao.

"Chuyện gì sẽ xảy ra với Chloe?" cô hỏi Lorraine, lúc này đang ngồi đối diện cô. Đây là lần đầu tiên họ gặp mặt trực tiếp kể từ khi con của Mandy được giải cứu trước đó một tuần.

"Cô ta bị buộc tội bắt cóc trẻ em, nhưng vì không có tiền án tiền sự nên cô ta được tại ngoại chờ điều tra. Chúng tôi dự đoán luật sư biện hộ sẽ lấy cớ cô ta mắc bệnh tâm thần. Nhưng đừng lo

lắng, cô ta bị cấm đến gần cô và nhà cô. Pat đang bị giữ trong viện tâm thần sau khi uống thuốc quá liều, nhưng phải mất ít lâu chúng ta mới biết được toàn bộ câu chuyện."

Mandy thấy khó có thể xóa được khỏi tâm trí cảnh tượng khi cô thấy con trai lần đầu. Thằng bé bị quấn trong khăn tắm, được Pat ôm hờ trên tay trong khi đã nằm bất tỉnh giữa đống vỉ thuốc rỗng. Tất cả mọi thứ còn lại đều diễn ra như thể một thước phim quay chậm khi Lorraine giữ Mandy lại, đôi tay cô vùng vẫy với lấy con. Thằng bé được một nhân viên y tế bế lên, đưa ra chỗ an toàn ở chiếu nghỉ và đặt xuống sàn, chiếc khăn tắm được gỡ ra và cậu bé được kiểm tra khắp cơ thể để tìm kiếm bất cứ dấu hiệu thương tổn nào. Chỉ khi họ xác nhận rằng không có vết thương nào Mandy mới được phép bế nó lần đầu tiên.

Cô quỳ xuống khi cậu bé được đặt vào vòng tay cô. Cô ngửi đầu nó và lần tay trên lồng ngực mềm mại của nó, rồi áp chặt nó vào cơ thể mình để nó có thể cảm thấy nhịp tim của cô trên da nó.

Cô không nhận thấy các nhân viên y tế đang vội vã cứu chữa cho Pat hay nhìn thấy họ lật bà ta lại và cắm ống vào họng bà ta, bắt bà ta nôn ọe. Mọi giọng nói lên tiếng với Mandy đều nhòa đi vì tất cả những gì cô nghe thấy là tiếng thở khe khẽ của con.

"Có một chuyện nữa tôi nên cho chị biết dù đáng lẽ tôi không được phép," Lorraine nói tiếp, "một chuyện bị phát hiện trong hồ sơ bệnh án của Pat. Có vẻ như bà ta có tiền sử tâm thần mà các bác sĩ điều trị tin là bắt nguồn từ nhiều lần sẩy thai và ít nhất hai lần sinh thai chết lưu. Tại thời điểm nào đó những cơn tâm thần này chấm dứt, khớp với thời gian Richard và Chloe bước vào cuộc đời bà ta."

Mandy không khỏi thấy thông cảm cho Pat về nỗi đau bà ta phải trải qua bao nhiêu năm trước. Cô biết sẩy thai kinh khủng như thế nào và chúng có thể hủy hoại cuộc đời một người ra sao. Điều đó không xóa bỏ được hành động tội lỗi sau đó của bà ta, nhưng nó cũng giải thích được phần nào.

Mandy ôm Lorraine trước khi cô ấy rời khỏi căn phòng riêng trong viện điều dưỡng và cảm ơn Lorraine vì tất cả những gì cô ấy

đã làm. Rồi cô bế con trai lên và đi đến gặp Richard. Cô dành phút chốc để trấn tĩnh rồi chậm chạp mở cửa vào nơi Richard đang nằm trên giường, vẫn chỗ anh từng nằm khi cô đến thăm anh lần đầu tiên cách đó sáu tuần.

"Chào Richard," cô cất tiếng dịu dàng rồi kéo ghế đến cạnh anh. "Em đưa một người đến gặp anh đây. Đây là con trai chúng ta, Thomas. Em đặt tên con theo tên bố em, ông qua đời vài năm trước, hy vọng anh không phản đối. Em biết anh đã gặp thằng bé khi mẹ anh đưa nó đến nhưng em nghĩ chỉ có ba chúng ta sẽ tốt hơn."

Mandy ngắm nhìn lần lượt hai bố con và thầm thừa nhận Pat nói đúng: có những nét tương đồng không thể chối cãi giữa hai bố con. Họ có cùng màu tóc, màu da và thậm chí cả vị trí lúm đồng tiền trên má.

Cô nhớ lại bản tin về bê bối kết quả Ghép Cặp ADN giả mạo mà cô được nghe trước đó trên đường ngồi xe đến viện điều dưỡng. Nếu kết quả của cô và Richard là giả, thì cô quyết định điều đó không quan trọng. Kết quả vẫn là đứa trẻ xinh đẹp trong chiếc ghế sơ sinh bên cạnh cô. Cô từng lo lắng rằng cô không thể yêu thương đứa con không được sinh ra từ việc Ghép Cặp ADN bằng đứa con là kết quả của Ghép Cặp ADN. Nhưng giờ đây cô biết rằng sự thật không phải như vậy.

Mùi thuốc khử trùng nồng nặc trong phòng khiến mũi Mandy cay cay và cô hắt hơi hai lần, khiến Thomas cười khanh khách. Cô đứng dậy, đặt thằng bé lên giường, phía trong thanh chắn an toàn và cạnh cẳng tay duỗi thẳng bên người của Richard, rồi cô lục tìm khăn giấy trong túi.

Nhưng khi cô quay lại để bế con, có gì đó khác trước. Cánh tay Richard không còn duỗi bên người. Thay vào đó, lòng bàn tay anh ngửa lên và tay con trai anh ép chặt trong lòng bàn tay bố nó.

Mandy hít mạnh vào một hơi, không tin nổi mắt mình. Cô nhìn theo các ngón tay Richard chầm chậm và có chủ ý đan vào ngón tay con trai mình.

CHƯƠNG 101

AMY

Amy không dám nhìn vào khuôn mặt vô hồn, bất động của người đàn ông cô từng yêu và cũng là người đàn ông cô vừa kết liễu mạng sống.

Christopher ngồi xụi lơ trên chiếc ghế cô trói hắn vào, đầu ngửa ra sau và nước mắt vẫn còn hiện rõ trong khóe mắt đỏ ngầu của hắn. Cô tha thiết muốn đưa người đàn ông cô từng yêu trở lại cuộc sống, nhưng cho dù cô có thể hồi sinh người chết, hắn cũng sẽ mang theo chứng cưỡng chế mà cô căm ghét.

Vì mọi người phụ nữ khác và vì bản thân mình, chuyện phải xảy ra theo cách này và Amy phải là người thả tự do cho linh hồn bị đày đọa của hắn. "Bình tĩnh," cô tự nhủ và siết chặt nắm tay để không đầu hàng trước nỗi đau. Cơ thể vẫn run rẩy, cô loạng choạng đứng dậy và lục tìm trong ba lô của Christopher, sử dụng dụng cụ của hắn để lau dọn mọi dấu vết về sự hiện diện của cô trong căn nhà của cô gái đang khiếp hãi mà cô đã trói trong phòng ngủ, không hề biết chuyện vừa xảy ra dưới mái nhà mình.

Amy hồi tưởng lại vài ngày trước, sau khi phát hiện ra tình yêu đời mình là một kẻ giết người hàng loạt, cô đã đeo lên lớp mặt nạ bình thản trước mặt hắn đồng thời bắt đầu âm thầm khóc thương cho những gì cô sắp mất. Và cũng như Christopher đã lên

kế hoạch giết nạn nhân cuối cùng, sau nhiều đấu tranh và giằng xé nội tâm, Amy đã quyết định giết hắn.

Cô bám theo xe hắn một đêm hắn lái xe đến một con phố dân cư vắng vẻ ở Islington, và cô theo dõi từ khoảng cách an toàn trong khi hắn đi bộ để do thám con đường, ghi nhớ trong đầu vị trí đèn đường, lối vào cửa sau của một căn hộ tầng trệt và một lối thoát khả thi. Cô đưa tay lên che miệng để ngăn tiếng khóc vọng ra ngoài xe.

Nếu cô hiểu đúng lịch giết người của hắn, thì lần ra tay tiếp theo sẽ xảy ra trong vòng 48 giờ tới. Và khi hắn hủy cuộc hẹn buổi tối của họ, để lỗi cho hạn chót công việc biên tập đang làm, cô biết chính xác hắn sẽ đi đâu và đến đó trước hắn.

Khi đã vào trong nhà, cô kinh hoàng theo dõi hắn bộc lộ bản chất của mình, một kẻ rối loạn nhân cách tàn bạo, hiệu suất cao đang chuẩn bị ra tay giết người. Cô chờ đợi, núp trong bóng tối ở nhà cô gái kia trong lúc hắn tiến vào vị trí và đặt ba lô cạnh chân, lấy sợi dây cắt phô mai rồi đến quả bóng bi a, thứ hắn ném vào tường để thu hút sự chú ý của Số Ba Mươi. Đứng sau lưng Christopher với súng điện trong tay, cô như ngửi thấy adrenaline chảy trong người hắn và nó khiến cô buồn nôn.

Giờ đây khi hiện trường đã được lau dọn sạch, Amy lục túi của Christopher. Trong túi chỉ có hai chiếc điện thoại - chiếc hắn thường dùng và một chiếc ẩn danh hắn dùng để kiểm tra vị trí của Số Ba Mươi. Cả hai đều không chứa bất kỳ manh mối nào về danh tính chủ nhân nhưng cô vẫn lấy chúng đi.

Amy đứng trước mặt Christopher và hít sâu. Rồi bằng toàn bộ sức lực, cô kéo cả hắn và chiếc ghế, từng phân một, qua nhà bếp, về phía cửa sau mà Christopher đột nhập qua, rồi ra vườn. Cô quay vào nhà lấy một tấm chăn từ phòng phụ để phủ kín Christopher từ đầu đến chân. Cô gọi cấp cứu bằng điện thoại bàn của cô gái, đòi gặp cảnh sát và thì thầm "cứu tôi với" khi được nối với tổng đài. Rồi cô vứt điện thoại lên quầy bếp và đoán cảnh sát sẽ đến trong vòng một giờ và tìm thấy cô gái.

Bên ngoài, cô lấy ra mấy chai rượu trắng hai lít mà cô mang theo trong bộ đồ nghề của chính mình và tưới chúng lên thân hình bị che phủ của Christopher cho đến khi tấm chăn thấm đẫm rượu. Rồi cô lùi ra xa, bật một que diêm và ném vào hắn. Cô quay lưng bỏ đi trong khi Christopher bùng cháy - cô không hề có mong muốn chứng kiến cảnh da thịt tan chảy khỏi xương người đàn ông cô yêu.

Căn cứ vào những gì mày vừa nghe về những vụ Ghép Cặp ADN giả kia, liệu hắn có thật là một nửa đích thực hay mày chỉ yêu cái ý tưởng tìm được Đối Tượng ADN của mày? đột nhiên cô tự hỏi. *Nghĩ lại thì, thể có Chúa, một kẻ muốn làm việc tốt như mày sao có thể bị Ghép Cặp ADN với một kẻ như vậy? Kết quả của mày hắn đã bị chỉnh sửa. Mày chỉ nhất thời lơ là mà thôi.*

Amy gật đầu và quyết định rằng đây là cách giải thích hợp lý duy nhất, cho dù trong thâm tâm cô cũng không chắc chắn. Việc chọn yêu một người đàn ông mà hóa ra lại là một tên giết người hàng loạt chỉ là kết quả của sự phán đoán sai lầm, và nó tốt hơn nhiều so với việc cô bị Ghép Cặp ADN với hắn. Đây là lựa chọn đỡ tồi tệ hơn trong hai lựa chọn tồi tệ, và hiện tại, cô chỉ biết tạm hài lòng với nó.

Khi Amy để lại dấu hiệu phun sơn bên ngoài ngôi nhà của Số Ba Mươi, cô biết có thể phải mất nhiều tháng thi thể của Christopher mới được nhận diện chính xác. Cô lái xe về nhà hắn và tự mở cửa cho mình vào bằng chìa khóa của hắn rồi lập kế hoạch tẩy sạch nơi này từ trên xuống dưới trong tuần tiếp theo để xóa vết tích ADN của cô triệt để nhất có thể. Rồi cô sẽ để ô tô của hắn cùng chìa khóa cắm trong ổ tại một điểm nóng tội phạm ở Nam Luân Đôn, chắc chắn nó sẽ không ở lại đó lâu.

Có rất ít mối liên hệ giữa Christopher và Amy một khi cảnh sát khám phá ra hắn là ai. Hắn luôn thanh toán bằng tiền mặt nên sẽ không có dấu vết thẻ tín dụng ở những nơi họ đã đi ăn hay đi chơi cùng nhau. Máy tính của hắn bị đặt mật khẩu nghiêm ngặt nhưng đằng nào cô cũng có thể hủy chúng bằng búa rồi vứt đi. Và

vì họ chưa từng gặp bạn bè, gia đình hay đồng nghiệp của nhau, sẽ không có gì liên kết họ với nhau như một cặp đôi - trừ mối liên kết Ghép Cặp ADN của họ. Tuy nhiên, không có bằng chứng nào từng được tìm thấy rằng họ đã tiến xa hơn. Ngay cả một vài đoạn hội thoại làm quen qua tin nhắn của họ cũng được gửi đến bằng điện thoại trả trước của Christopher, thứ mà cô cũng sẽ đập nát.

Trong những tháng sắp tới, đồng nghiệp của Amy sẽ không bao giờ phát hiện vì sao người cuối cùng chết trong vụ án giết người hàng loạt kỳ dị, không lời giải này lại là nam, vì sao hắn lại bị lựa chọn và bị thiêu xác. Nó sẽ thêm một khúc ngoặt nữa vào câu chuyện và cô tin chắc Christopher sẽ tán thưởng kỹ năng sinh tồn của cô.

Christopher đã đạt tới mục tiêu của mình, chỉ là *chính hắn* trở thành vụ giết người thứ ba mươi. Hắn cũng sẽ tiếp tục vô danh như hắn mong mỏi và thứ duy nhất câu chuyện của hắn còn thiếu là biệt danh mà hắn từng tự ái vì không ai đặt cho mình. Đột nhiên, ý tưởng đến với Amy.

Ngày mai khi đi làm, tôi sẽ gợi ý họ gọi anh là tên sát nhân Thánh Christopher, cô thầm nhủ, tưởng tượng ra hắn đang ngắm nhìn mình và hình dung ra nụ cười của hắn. *Ba mươi án mạng và một cái tên... anh đã được toại nguyện, đúng không?*

CHƯƠNG 102

NICK

Thị trấn này rộng lớn và trữ tình hơn Nick nghĩ sau khi tra tìm trên Google Street View.

Khí hậu ôn hòa gần giống Địa Trung Hải. Anh mặc quần soóc, áo phông và đi dép xỏ ngón trong khi lang thang quanh những con phố ngay ngắn bao quanh những kiến trúc gỗ chân phương kiểu Tây Ban Nha của thị trấn. Lúc này anh đang ngồi trên băng ghế gỗ ở trạm xe buýt, tận hưởng buổi sáng tháng Mười hai nóng ấm. Dãy cửa hàng đối diện thẳng hàng và trật tự, có vẻ đủ phong phú để thỏa mãn từng người trong 73.000 dân cư của thị trấn này.

Thỉnh thoảng, Dylan phát ra tiếng bi bô vui vẻ từ xe nôi, vừa thích thú vừa hưng phấn bởi chiếc vòng có động vật nông trại nhiều màu bằng nhựa đeo trên cổ tay. Chiếc vòng kêu lạch xạch mỗi khi cậu bé vẫy tay. Cậu đã trải qua 23 giờ bay một cách xuất sắc đối với một đứa bé bốn tháng tuổi, chỉ thỉnh thoảng òa khóc trong những vùng nhiễu động đặc biệt khó chịu.

Sau khi nhận phòng khách sạn, Nick quá hăng hái nên không thể chìm vào giấc ngủ, vì vậy họ thực hiện chuyến du ngoạn đầu tiên ra công viên để khám phá những khu vườn mùa đông và cho vịt ăn. Rồi họ dừng lại ăn quà vặt trong một quán cà phê trước khi tìm đường tới điểm đến ở phố Russell. Trước mặt họ, cách ba nhà

về bên phải là tòa nhà nơi có người đàn ông họ đã bay mười hai nghìn dặm để đến gặp.

Con phố nằm ở Hastings, New Zealand, đang càng lúc càng đông đúc vì hàng quán giờ ăn trưa bắt đầu mở cửa và dân công sở rời chỗ làm để đi ăn hoặc đi gặp bạn bè trong quán cà phê. Nick câu giờ, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng thực sự anh chỉ muốn lao qua cửa để thông báo mình đã đến.

Từ khoảnh khắc trước khi mở cửa, Nick đã cảm nhận được sự hiện diện *của anh ấy*, và một bầy bươm bướm rực rỡ đã nhất loạt cất cánh từ đáy lòng rồi bay lượn khắp nơi trong cơ thể anh. Khi người đó xuất hiện, hơi thở Nick đã bị đánh cắp hoàn toàn.

Alex đứng im trong khoảnh khắc, không nhìn thấy anh, và Nick nhận ra mái tóc lượn sóng của Alex ngắn hơn lần cuối mình gặp anh ấy, cách đó gần chín tháng. Anh ấy cũng đã cạo sạch chân râu, để lộ khuôn mặt nhẵn nhụi, góc cạnh hơn. Đột nhiên, Alex có vẻ lúng túng, như thể anh ấy biết có điều gì không bình thường nhưng không thể xác định rõ là điều gì.

Nick biết cảm giác ấy bởi vì anh cũng đang cảm thấy y hệt.

Rồi khi ánh mắt họ chạm nhau, Alex lùi lại một bước trong cơn sốc. Cái xe nôi hẳn phải là điều bất ngờ đặc biệt lớn, Nick thầm nghĩ.

"Chào người lạ," Nick lên tiếng, đoạn tiến về phía Alex.

Alex sửng sốt đến không thốt nên lời.

"Alex, đây là Dylan. Dylan, đây là Alex." Alex rời ánh mắt kinh ngạc từ Nick xuống Dylan. Anh nhìn màu da sẫm của cậu bé rồi nhìn Nick, hết sức hoang mang.

"Đây là một câu chuyện rất, rất dài," Nick nói tiếp, "và em phải báo trước, thằng bé và em đi đâu cũng có nhau. Nhưng nếu anh đón nhận bọn em, thì bọn em sẽ ở lại bên anh."

Alex cố gắng dùng tay che miệng nhưng đã quá trễ để giấu nụ cười rạng rỡ hay để ngăn những giọt nước mắt rơi xuống má anh. Và anh dành cho Nick cái ôm chặt nhất, tha thiết nhất Nick từng nhận được trong đời, mà Nick coi như lời đồng ý.

CHƯƠNG 103

ELLIE

Ellie ngồi sau bàn làm việc trong văn phòng và nhìn chằm chằm vào điểm mà mười bảy tháng trước, cô đã đập chết vị hôn phu của mình.

Cô đã nghe tiếng xì xào rằng một số nhân viên còn ở lại trong công ty đã đặt ra nghi vấn vì sao cô ở lại trong một căn phòng từng xảy ra chuyện bạo lực như vậy. Và khi báo chí được tiết lộ rằng cô từ chối chuyển chỗ khỏi không gian đó, họ cũng phán xét cô là ghê rợn và dã man. Nhưng Ellie không cho phép bất cứ ai ép cô rời khỏi tầng 71 của tòa nhà cao nhất Luân Đôn. Chuyện xảy ra vào ngày Matthew bị giết sẽ không định nghĩa sự nghiệp mà vì nó cô đã hy sinh mọi thứ thuộc về mình. Anh ta xứng đáng phải chết và cô không hối hận về quyết định đó một giây nào. Giờ đây, một mình trong phòng, cô đã giành được quyền duy trì vị trí đứng trên mọi người về mọi mặt.

Kể từ hôm đó, Ellie đã thành công xóa sạch người đàn ông cô gọi là Tim khỏi ký ức của mình. Ngay cả khi bị đối chất trên ghế nhân chứng ở phiên tòa, cô cũng tỏ ra rất mơ hồ về cuộc sống của họ bên nhau bất chấp luật sư đã nỗ lực tô vẽ cô thành một con người chứ không phải con quái vật gây ra tội ác chết người mà hàng triệu người đã chứng kiến trên mạng. Ellie *đó* đang đau

khổ và bất lực, và đã tự thuyết phục mình phải lòng một người đàn ông cô đáng ra không được yêu. Ellie *đó* đã tự tay dựng nên nỗi đau khổ của mình còn Ellie *này* hoàn toàn không có mong muốn gặp lại hay trở thành bản sao của người phụ nữ đó một lần nào nữa. Vì thế cô dành bảy ngày mỗi tuần làm việc trong văn phòng với một bóng ma nhắc nhở cô không bao giờ được thảm hại như thế nữa.

Mất một lúc cô mới nhận ra các hành lang và văn phòng quanh cô im lặng đến mức nào. Không lâu trước đây nơi này còn bừng bừng sức sống khi có Ula cùng các trợ lý trực điện thoại và nói chuyện với nhau. Giờ đây, khi doanh nghiệp đã thu hẹp quy mô và một phần ba số nhân viên đã nghỉ việc mà không được thay thế, cả tầng chìm trong tĩnh mịch. Ngay cả văn phòng của cô cũng yên lặng, máy tính tắt, điện thoại bàn bị dỡ và điện thoại di động chuyển sang chế độ máy bay.

Cô liếc mắt sang đầu kia căn phòng, tới một chồng báo tuần và tạp chí chất trên bàn uống nước. Từ ngày đầu tiên, phản ứng của truyền thông đối với vụ bắt giữ và các tội danh của cô đã hệt như cô dự đoán. Báo lá cải hăm hở đào bới từng chi tiết với giọng điệu công kích cá nhân cay độc quen thuộc và họ thường vượt qua ranh giới trong việc phân biệt những gì họ được phép đưa tin trong một vụ án vẫn còn chưa được đưa ra xét xử.

Băng hình về hai mươi phút thay đổi cuộc đời Ellie đã bị phát đi phát lại vô số lần trên tin tức và trên mạng đến mức trở thành biểu tượng. Như đoạn băng phát lại liên tục về Tháp Đôi sụp đổ hay sóng thần ở Sri Lanka quét đi hàng ngàn sinh mạng, khán giả dần chai sạn đối với cốt lõi câu chuyện - rằng họ đang chứng kiến một vụ giết người. Nhưng điều đó có lợi cho cô bởi vì đối với số đông ngày càng tăng, Matthew đã trở thành kẻ thù của họ.

Bình luận viên trên báo đài và các nhà tâm lý học phân tích đoạn băng kỹ lưỡng để đánh giá tính cách, ngôn ngữ cử chỉ, những lời dối trá và động cơ của hắn, và gắn mác cho hắn là có xu hướng rối loạn nhân cách. Chính Twitter, Facebook và các nền

tảng mạng xã hội khác đẩy sự việc xa thêm một bước, biến cô thành biểu tượng cho nạn nhân của bạo hành tinh thần và cảm xúc. Lần đầu tiên kể từ khi thành danh cách đây hơn một thập kỷ trước, những người từng miêu tả Ellie là một nữ doanh nhân sắt đá, không ngại giẫm đạp lên bất kỳ ai để đạt được mục đích, nay lại gọi cô là một cô gái bình thường bị điều khiển một cách tàn nhẫn. Công ty PR mà cô đang trả hàng trăm ngàn bảng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ. Ellie ghét cách mình đang bị công chúng nhìn nhận, nhưng đội luật sư hùng hậu của cô thường xuyên nhắc nhở cô rằng, nếu nó giúp cô thoát khỏi nhà tù, thì nó có ích cho mục đích chung.

Tuy nhiên, dù thiện cảm đối với Ellie tăng lên, niềm tin đối với Ghép Cặp ADN đã tụt xuống mức thấp nhất. Suốt những tháng sau đó, bất chấp các chiến dịch quảng bá rầm rộ, nó tiếp tục phải chịu cơn dư chấn của hai triệu vụ Ghép Cặp ADN nhầm do Matthew gây ra. Trong tháng đầu tiên, số lượng đăng ký xét nghiệm mới giảm 94 phần trăm. Những tuần tiếp theo đà lao dốc giảm bớt, nhưng các khách hàng tiềm năng không còn sẵn sàng trao vấn đề trái tim cho những bàn tay đã nhúng chàm.

Các vụ kiện tụng đến nhanh chóng và dày đặc, và các kênh ti vi trên khắp thế giới phát quảng cáo từ các hãng luật tranh thủ cơ hội cam kết không thắng không thu phí để đại diện cho những người tin rằng họ nằm trong hai triệu trường hợp kia. Các hãng bảo hiểm của Ghép Cặp ADN đe dọa sẽ không trang trải bất cứ khoản bồi thường nào do công ty thua kiện, buộc tội họ tắc trách vì thiếu hiệu quả trong bảo đảm an ninh trực tuyến, để cho Matthew hack được vào hệ thống. Không có các hãng bảo hiểm chống lưng, Ghép Cặp ADN sẽ không thể tránh khỏi phá sản.

Ellie nhìn đồng hồ: hai giờ chiều. Cô đứng dậy, bôi thêm son, đeo kính râm, khoác túi xách lên vai và bước ra khỏi văn phòng. Khi vào thang máy và xuống đến tầng có một trong sáu nhà hàng của tòa The Shard, cô được ba vệ sĩ vừa bổ nhiệm gần đây hộ tống và trong giây lát cô nhớ về trưởng đội an ninh cũ, Andrei. Vì lợi

ích của anh, tốt nhất anh nên biến mất khỏi thế giới của cô thay vì đối mặt với cáo buộc hỗ trợ cô xử lý xác Matthew. Cô đoán anh đã trở về Đông Âu; khoản thù lao đủ hậu hĩnh để cho phép anh không phải làm việc trong nhiều năm sắp tới.

Cô tự tin bước qua phòng ăn đông đúc, chú ý thấy tiếng xì xào bàn tán và những cái hất đầu ra hiệu khi cô đi qua từng bàn. Cô đã không còn lo lắng xem mọi người nghĩ gì về mình; cô để đội PR lo việc đó. Biện pháp ấy áp dụng với cả gia đình cô, những người cô chưa gặp kể từ cái chết của Matthew. Thỉnh thoảng cô có liên lạc với họ qua Ula, và cô cảm thấy day dứt trào lên khi ngôi nhà của họ bị phóng viên bao vây. Nhưng bằng cách đón nhận Tim vào đời họ, họ cũng là đồng lõa trong việc phá dỡ hàng rào trong cô và cho phép hắn làm vấy bẩn tất cả. Trong tâm trí của Ellie, Tim và gia đình cô có liên hệ mật thiết, và để dứt bỏ hắn, cô cũng phải dứt bỏ cả họ.

Cô để nguyên kính râm trên mắt khi quản lý nhà hàng dẫn cô đến một bàn trong góc nhìn ra sông Thames. Cô gọi món thường lệ là gin tonic Hendrick và cảm ơn một bồi bàn trẻ hồi hộp, tay run lẩy bẩy khi cậu ta rót soda vào ly cho cô. Cô ngửi thấy mùi nước hoa của Ula trước khi cô ấy đến bàn cô.

"Xin lỗi vì làm phiền chị, nhưng luật sư của chị vừa gọi," Ula nói, không giấu nổi nỗi lo lắng. "Bồi thẩm đoàn đã sẵn sàng trở lại cùng phán quyết."

Ellie gật đầu, nhấp một ngụm rượu rồi theo Ula và vệ sĩ vào thang máy, đi về chỗ xe đang đậu tại lối ra vào. Họ tăng tốc hướng về tòa án Old Bailey nơi cô đã ngồi hằng ngày trong suốt bốn tháng qua để dự phiên tòa xử vụ án mạng của Matthew. Cô đã đanh thép khẳng định mình vô tội căn cứ vào trạng thái tinh thần kích động.

"Chị đã quyết định về việc cho xét nghiệm lại chưa? Chúng ta có định cung cấp dịch vụ này cho những ai không chắc về kết quả Ghép Cặp ADN của mình không?"

"Không, tôi không nghĩ chúng ta sẽ làm thế," Ellie lạnh lùng đáp. "Tất cả những ai có thể hoặc có thể không bị Ghép Cặp ADN

nhầm trong khoảng thời gian đó sẽ phải nghe theo trực giác của mình. Đôi khi, ngọn núi nọ không hề tốt hơn ngọn núi này và chúng ta nên ở nguyên nơi ta vốn ở. Và đôi khi chúng ta cần đánh bạc và hy vọng có được kết quả tốt nhất."

"Vậy nếu chị không nhận được phán quyết mà chị hy vọng?" Ula hỏi. "Lúc đó thì sao?"

"Cô đã biết phải làm gì," Ellie đáp. "Hãy bấm nút và để thế giới bắt đầu tự phạm sai lầm trở lại."

ghepcapadn.com

Xin lỗi!

Không tìm thấy

Xin lỗi, đã có lỗi xảy ra. Không tìm thấy trang web bạn yêu cầu!

LỜI CẢM ƠN

Trước hết tôi muốn gửi lời cảm ơn tới John Russell. Anh biết ơn em rất nhiều vì đã cho phép anh giội xuống em biết bao nhiêu ý tưởng trong những lần dắt Oscar đi dạo, và vì đã nghĩ ra một số bước ngoặt bất ngờ khác cho anh lựa chọn. Với một người hiếm khi đọc sách, những ý tưởng và gợi ý của em thật tuyệt vời! Anh cũng cảm ơn em vì đã kiên nhẫn cơm bưng nước rót mỗi khi anh trốn tiệt trong văn phòng của chúng ta.

Cảm ơn mẹ tôi, Pamela Marrs, vì đã là người ủng hộ trung thành nhất cũng như nguồn cảm hứng cho tình yêu sách của tôi. Và tôi cũng xin gửi lời cảm ơn sâu sắc đến Tracy Fenton, nữ hoàng của Câu lạc bộ đọc sách THE Book Club trên Facebook, vì những lời khuyên và sự ngược đãi thường xuyên của cô. Với các tác giả cả mới vào nghề lẫn nhiều kinh nghiệm, cô là một món quà của Thượng đế.

Tôi muốn gửi lời tri ân đến các thành viên của THE Book Club, nhóm độc giả trực tuyến cùng chí hướng lớn nhất vừa nhắc đến ở trên. Không một hội nhóm nào được như các bạn và tôi biết ơn từng người trong số hàng ngàn các bạn, những người đã tải sách của tôi cho đến nay.

Tôi xin gửi lời cảm ơn đặc biệt đến hai "Giáo viên Ngữ pháp" Kath Middleton và Randileigh Kennedy (bản thân họ cũng là những tác giả tài ba), Anne Lynes vì đôi mắt tinh tường và Samantha Clarke có một không hai. Tôi cũng xin cảm ơn những độc giả ban đầu/người hâm mộ tự phong Alex Iveson, Susan Wallace, Janette Hail, chuyên gia địa lý Michelle Nicholls, Janice Leibowitz, Ruth Davey, Laura Pontin, Elaine Binder, Rebecca Burntin và Deborah Dobrin. Và xin gửi lời tri ân đặc biệt cho các bạn tôi là Rhian Molloy và Mandie Brown, cả hai đều là những độc giả của tôi từ thuở ban đầu.

Xin gửi lời cảm ơn đến các đồng nghiệp Andrew Webber (lòng nhiệt tình của anh đã giúp tôi rất nhiều) và James Ryan. Cảm ơn Peter Sterk về những

lời khuyên trong lĩnh vực ADN và di truyền; Angela Holden Hunt; Chloe Cope Neppe về tư vấn y học cũng như cách sử dụng từ lóng Australia; và Julie McGukian vì những gợi ý về mặt thu dọn hiện trường án mạng - Christopher đã không thể ẩn trong bóng tối lâu như vậy nếu không có cô.

Cảm ơn bạn tôi là Adam Smalley từ trang web thedesigngent.co.uk vì những trang web mô phỏng mà đến cả tôi cũng phải tin từng tồn tại. Tôi cũng thấy trang web psychopathyawareness.wordpress.com rất hữu ích khi tra cứu về tâm lý của Christopher.

Xin gửi lời cảm ơn rất lớn đến Emily Yau, biên tập viên của tôi ở Ebury. Trong hàng trăm cuốn sách nổi lên trên mạng mỗi ngày, cô đã bắt gặp cuốn sách của tôi và ngẫu hứng tải nó về. Cô đã thay đổi mọi thứ, và vì điều đó tôi xin gửi đến cô lòng biết ơn mãi mãi của tôi.

Cuối cùng, tôi xin dành lời cảm ơn cho bạn, dù bạn là ai, vì đã dành thời gian mua cuốn sách này. Bạn sẽ không bao giờ biết được điều đó có ý nghĩa thế nào với một nhà văn.

MỘT NỬA ĐÍCH THỰC

Chịu trách nhiệm xuất bản
BÙI THỊ HƯƠNG

Chịu trách nhiệm nội dung
LÊ QUANG KHÔI

Biên tập	Vũ Thị Thu Ngân
Biên tập viên Nhã Nam	Ngọc Lam
Thiết kế bìa	Bảo Anh
Trình bày	Hồng Tươi
Sửa bản in	Ngân Lê

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Số 9 - Ngõ 26 - Phố Hoàng Cầu - Quận Đống Đa - TP. Hà Nội
VPGD: Số 347 Đội Cấn - Quận Ba Đình - TP. Hà Nội
ĐT: 024 66860751 - 024 66860752
Email: nxbdantri@gmail.com
Website: nxbdantri.com.vn

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHÃ NAM

59 Đỗ Quang, Trung Hòa, Cầu Giấy, Hà Nội
Điện thoại: 024 35146875 | Fax: 024 35146965
Website: www.nhanam.vn
Email: info@nhanam.vn
http://www.facebook.com/nhanampublishing

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh
Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh
Điện thoại: 028 38479853 | Fax: 028 38443034
Email: kinhdoanhsg@nhanam.vn

In 2.000 cuốn, khổ 15.5x24cm tại Công ty CP In Viễn Đông (km 19+400, Giai Phạm, Yên Mỹ, Hưng Yên). Căn cứ trên số đăng ký xuất bản: 1769-2021/CXBIPH/18-53/DT và quyết định xuất bản số 1284/QĐXB/NXBDT của Nhà xuất bản Dân Trí ngày 05.07.2021. Mã ISBN: 978-604-331-401-4. In xong và nộp lưu chiểu năm 2021.

Hiện nay, trên thị trường đã xuất hiện hàng loạt cuốn sách làm giả sách của Nhã Nam với chất lượng in thấp và nhiều sai lỗi. Mong quý độc giả hãy cẩn thận khi chọn mua sách. Mọi hành vi in và buôn bán sách lậu đều vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của tác giả và nhà xuất bản.